

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çeviren: Enver Günsel

Remzi Kitabevi

yüzük / Danielle Steel Orijinal adı: The Ring

Bu kitabın ilk baskısı,

SANSÜR adıyla ve farklı bir çeviriyle

Altın Kitaplar tarafından yayınlanmıştır.

©Danielle Steel, 1980

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 1999.

Yayın hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 975-14-0699-4

birinci basım: Altın Kitaplar ikinci basım: Remzi Kitabevi, 1999

Remzi Kitabevi A.Ş., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul.

Tel (212) 513 9424-25.513 9474-75, Faks (212) 522 9055

web: <http://www.remzi.com.tr> e-posta: post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

Omni'ye sevgilerle D.S.

Birinci Kitap

KASSANDRA

1

Kassandra von Gotthard, Charlottenburg Parkı'nda, gölün kenarında sakın sakın oturmuş, biraz önce attığı taşın meydana getirdiği dalgacıkların yayılışını seyrediyordu. Uzun zarif parmaklar, pürüzsüz küçük bir taş daha aldı, bir süre havada tuttu ve sonra yine amaçsızca suya attı. Yaz sonunun sıcak ve güneşli bir günüydü. Uzun, yumuşak bir dalga halinde omuzlarına düşmüş olan altın sarısı saçları bir tek fildişi tarakla yana doğru tutturulmuştu. Tarağın saçlarında oluşturduğu kıvrım, yüzündeki tüm hatlar gibi mükemmel ve zarifti. Badem biçimli iri gözleri, parkta arkasında duran çiçeklerin rengindeydi. Bunlar, gülecekmiş ve aynı anda bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünen gözlerdi. Bunlar, okşarcasına ilgiyle bakan ama sonra birden, sanki gölün karşı kıyısındaki Charlottenburg Şatosu gibi şimdiki zamandan kopup, eski ve hatırlanması güç bir rüyaya dalıp giden gözlerdi.

Gölün kenarındaki otların üzerine uzanmış olan Kassandra, bir yağlıboya tablodaki ya da bir rüyadaki bir kadına benziyordu, zarif parmakları otların arasında dolaşıyor, atmak için bir taş daha arıyordu. İki küçük çocuğun, ellerini neşeyle çırpmalarıyla harekete geçen ördekler badi badi göle

doğru koştular. Çocuklar gülerek oradan kaçışırken Cassandra onların yüzlerini seçmeye çalışıyordu.

"Az önce ne düşünüyordun?" diye soran, yan taraftan gelen sesle, daldığı hayalden uyandı ve hafif bir gülümsemeyle ona döndü.

"Hiçbir şey." Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve elini yanındaki erkeğe uzatırken elmas işlemeli ve mühürlü yüzüğü güneşte parladı. Ama erkek buna dikkat etmedi. Cassandra'nın mücevherleri onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Onun ilgisini çeken, onun için yaşamın gizemini ve güzelliğini elinde tutan, Cassandra'nın kendisiydi. Cassandra, cevabını asla bulamayacağı bir soru, hiçbir zaman sahip olamayacağı bir armağandı.

DANIELLE STEEL

Geçen kış, erkeğin Der Kuss, 'Öpücük' isimli ikinci kitabının kutlaması için verilen partide tanışmışlardı. Bir zamanlar sözünü esirgemezliğiyle tüm Almanya'yı şaşırtmıştı ama, bu kitabı birinci-sindenden daha da çok tutulmuştu. Bir hayli duygusal ve erotik olan bu yapıtıyla Alman çağdaş edebiyatının zirvesindeki yerini garantilemiş gibiydi. Tartışmayı seven, çağdaş kafalı, bazen acımasız ve aynı zamanda çok da yetenekliydi. Dolff Sterne, otuz üç yaşında zirveye tırmanmış ve sonra da rüyalarının kadınına rastlamıştı.

Tanıştıkları akşam Cassandra'nın güzelliği onun nefesini kesmişti. Cassandra'dan söz edildiğini duymuştu; Berlin'de herkes onu tanıyordu. Dokunulmaz, ulaşılmaz bir kızdı ve son derece hassas, narin görünüyordu. Dolff onu ilk kez, vücudunu sıkıca saran, altın işlemeli ipek giysisi içinde, başındaki küçük altın sarısı kasketin örtemediği pırıl pırıl saçlarıyla ve samur kürkü koluna atılmış olarak gördüğünde tuhaf duygular hissetmişti. Ama onu şaşkına çeviren, altın ya da samur kürk değildi; Cassandra'nın salondaki şamata içindeki ayrıcalığı ve sessizliği, sonra da gözleriydi. Cassandra dönüp de ona gülümsediğinde bir an için kalbinin duracağını sanmıştı.

"Tebrikler."

"Ne için?" Dolff bir an için ona bakmış, sonra donup kalmıştı, sanki otuz üç yaşında yetişkin bir erkek değil de on yaşında bir çocuk gibi hissediyordu kendini, fakat sonra onun da heyecanlı olduğunu fark etmişti. Cassandra hiç de beklediği gibi değildi, zarıftı ama insanlara mesafeli değildi. Dolff onun, kalabalığın bakışlarından rahatsız olduğunu sanmıştı. Kendisi başka misafirlerle meşgulken, Cassandra, âdeta Sindrella gibi birden ortadan kaybolmuştu. Onun arkasından koşmak, onu bulmak bir an için bile olsa tekrar görmek, onun açık mavi gözlerine bir kez daha bakmak istemişti.

İki hafta sonra burada, Charlottenburg Parkı'nda tekrar karşılaştılar. Dolff onu, şatoya bakar ve sonra da ördeklere gülümserken seyretti.

"Buraya sık sık gelir misin?" Bir an yan yana sessizce durdular, Dolff'un uzun boyu ve esmer yakışıklılığı, onun narin güzelliğiyle âdeta tezat oluşturuyordu. Dolff'un saçları Cassandra'nın samur kürküyle aynı renkteydi ve parlak birer oniks taşına benzeyen gözleriyle Cassandra'nın gözlerine bakıyordu. Cassandra başını salladı ve sonra o gizemli, çocuksu gülümsemesiyle ona baktı. "Küçük bir kızken de buraya çok gelirdim." "Berlinli misin?" Saçma bir soru sorduğunu biliyordu ama, ne diyeceğini bilememişti.

Kassandra ona güldü ama, kaba bir gülüş değildi bu. "Evet. Ya sen?"

"Münihliyim." Genç kız başını tekrar salladı ve uzun süre öylece, konuşmadan durdular. Dolff onun yaşını merak ediyordu. Yirmi iki miydi? Yoksa yirmi dört mü? Yaşını tahmin etmek güçtü. Sonra birden Cassandra'nın gülüşünü duydu, genç kız, üç küçük çocuğun, köpekle oynarken birden bakıcının yanından kaçıp dizlerine kadar suya girdiğini ve inatçı köpeğin de gölün içinde kaldığını görünce kahkahayı basmıştı.

"Bunu ben de bir kez yapmıştım. Dadım bu yüzden beni bir ay buraya getirmemişti." Dolff ona bakıp gülümsedi. Bu sahneyi kafasında canlandırmaya çalıştı. Hâlâ suya girebilecek kadar genç görünüyordu Cassandra ama, samur kürkü ve mücevherleri, onun, bir köpeğin arkasından koşup suya girebilmiş olabileceğini insanın aklına getirmiyordu. Ama yine de, kolalı beyaz üniforması ve başında kepiyle, dadının göl kıyısında durmuş onu azarladığını hayal edebiliyordu. Bu hangi tarihte olmuştu acaba? 1920? 1915? O tarihlerdeki kendi yaşamıyla arada ılık yılları kadar mesafe vardı sanki. O yıllarda kendisi hem okula gidiyor, hem de çalışıyordu; her sabah okuldan önce ve öğleden sonra da okul dönüşü, uzun saatler fırında annesi ve babasına yardım ediyordu. Bu eşsiz kadınınkinden ne kadar farklı bir yaşamdı kendisinininki.

O karşılaşmalarından sonra Charlottenburg Parkı'na sık sık gitmeye başlamıştı. Bütün gün yazdıktan sonra biraz temiz havaya ve spor yapmaya ihtiyaç duyduğunu söylüyordu kendi kendine ama, gerçeğin böyle olmadığını biliyordu tabii. O yüzü, o gözleri, o altın saçları arıyordu... ve en sonunda onu yine gölde bulmuştu. Tekrar karşılaştıklarında, Cassandra da onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sonra, aralarında sessiz bir anlaşma imzalanmış gibi oldu. Genç adam yazısını bitirince yürüyüşe çıkıyor ve zamanı iyi ayarladıysa, Cassandra da orada oluyordu.

1L,L,L*C O 1 CEL

Şatonun manevi muhafızları ve göl kenarında oynayan küçük çocukların da manevi bakıcıları olmuşlardı. Bulundukları çevreden, birbirlerine çocukluk anılarını, hayallerini anlatmaktan müthiş hoşlanıyorlardı. Babasının karşı çıkması nedeniyle tiyatro sanatçısı olma hevesi kursağında kalmıştı ama, o hayalini hep sürdürmüştü Cassandra. Bunu asla gerçekleştiremeyeceğini anlasa da, daha sonraki yıllarda bir tiyatro eseri yazmanın hayalini kuruyordu. Dolffun, yazmaya nasıl başladığını, ilk kitabı başarılı olunca neler hissettiğini anlatmasını büyük bir hayranlıkla dinliyordu. Şöhret

Dolff a hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu ve belki de hiç gelmeyecekti. İlk başarılı romanı yayınlanalı beş, Münih'ten ayrılıp Berlin'e geleli yedi, Bugatti'yi getireli üç, Charlotten-burg'daki eski güzel evi satın alalı da iki yıl olmuştu... Ama bunların hiçbirisi sanki hâlâ gerçek değildi. Tüm bunların, kendisini genç ve dinç, gözlerindeki bakışları da mutlu ve şaşkın pırıltılarla dolu tuttuğuna inanamıyordu. Dolff Stern, hayattan, yazmaktan, Cassandra ile ilgili şeylerden büyük bir zevk alıyordu.

Genç kız onu dinlerken büyülenmiş gibi oluyordu. Dolff kitaplarından bahsederken, Cassandra anlatılanların canlandığını, kahramanların gerçek olduğunu hissediyordu; ve onunla birlikte olmak genç kızı da tekrar canlandırıyor gibiydi. Sürekli buluşuyorlar ve haftalar geçtikçe, Cassandra'nın gözlerindeki korku ifadesi gittikçe azalıyordu. Göl kıyısındaki buluşmalarında artık genç kızın tavırlarında farklı bir şeyler vardı. Hoş, taze ve tatlı bir şeyler.

"Senden ne kadar hoşlandığım konusunda bir fikrin var mı, Cassandra?" Genç adam bunu, bir gün gölün kenarında, güzel kokular getiren hafif ilkbahar meltemini ciğerlerine çekerken, âdeta oyun oynar gibi söylemişti.

"Öyleyse benim hakkımda bir kitap yazacak mısın?"

"Yazmalı mıyım?"

Genç kız bir an için açık mavi gözlerini yere indirdi ve sonra tekrar ona bakıp başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Yazılacak bir şey yok ki. Ne zaferler, ne başarılar, ne de yapılan işler var. Hiçbir şey yok."

Siyah gözler, açık mavi gözlere bir süre baktı ve birbirlerine henüz söylenmemiş bir sürü şeyi bakışlarla söylediler. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçek olan bu. Yaşamın içinde doğmuşum ve zamanı gelince de öleceğim. İkisi arasında da bir sürü güzel giysi giyecek, bir sürü yemek davetine katılacak, sayısız opera dinleyecek ve yaşayacağım... işte, hepsi bu dostum." Yirmi dokuzunda olmasına karşın, tüm umutlarını yitirmiş gibi konuşuyordu... yaşamı sanki hiç değişmeyecekti.

"Peki ya oyunun?"

Kassandra omuzlarını silkti. Her ikisi de cevabı biliyordu. Genç kadın, altın kafeste bir mahkûmdu. Birden Dolff a gülümseyerek baktı ve tekrar güldü. "Bana öyle geliyor ki, benim için şöhretin yolu, senin bir şeyler yapman, beni bir roman kahramanı haline getirmen, kafanın içinde beni değişik, egzotik bir karakter olarak yaratmandan geçiyor." Genç adam bunu zaten kafasında kurgulamıştı ama, henüz ona söylemeye cesaret edemiyordu. Daha zamanı gelmemişti. Onunla oynamaya devam etti ve elini tutup, kendi koluna geçirdi.

"Pekâlâ. O halde bu işi senin seveceğin bir tarzda yapalım. Ne olmak istersin? Sana en uygun olan egzotik tip hangisidir? Bir casus? Bir kadın operatör doktor? Çok ünlü bir adamın metresi?"

Kassandra burnunu kıvırdı ve güldü. "Ne kadar sıkıcı şeyler. Gerçekten de Dolff, çok tatsız şeyler. Bir düşünelim bakalım..." Çimlerin üzerine oturdular ve Kassandra, geniş kenarlı hasır şapkasını çıkarıp altın sarısı saçlarını savurdu. "Sanırım bir aktris... Beni Londra sahnelerinin bir yıldızı yapabilirsin... ve sonra..." Başını yana yatırdı ve güneşte parlayan altın saçlarını parmaklarına doladı. "Sonra... Amerika'ya gider ve orada bir yıldız olurum."

"Amerika ha? Nereye?"

"New York."

"Oraya gittin mi hiç?"

Kassandra başını salladı. "On sekizime bastığımda babamla gittim. Harikaydı. Biz orada..." Birden sustu. Dolff a, New York'ta Astor ailesinin ve Washington D.C.'de de Başkan'ın misafiri olduklarını söyleyecekti ama bunun doğru olmayacağını dü-

şündü. Onu etkilemek istemiyordu. Onun istediği, Dolf un arkadaşı olmaktı. Bu tür oyunlar oynayamayacak kadar çok hoşlanıyordu ondan. Zaten ne kadar ünlü olursa olsun, Dolff hiçbir zaman o dünyanın bir parçası olmayacaktı. Bunu ikisi de biliyordu ve bu konudan asla söz etmiyorlardı.

"Evet? Siz orada ne yaptınız?" Zayıf, yakışıklı yüzünü onunkine yaklaştırmış, ona bakıyordu.

"New York'a âdeta âşık olduk. Yani en azından ben olmuştum." İçini çekti ve arzulu gözlerle göle baktı.

"Berlin'e benziyor mu?"

Kassandra, Charlottenburg Şatosu'nu gözden kaybetmek ister gibi, gözlerini kıstı ve başını iki yana salladı. "Hayır, harika bir yer. Yeni, modern, kalabalık ve heyecanlı."

"Ve tabii Berlin de sıkıcı." Dolff bazen elinde olmadan ona gülüyordu. Ona göre Berlin, Kassandra'nın New York'undan farksızdı.

"Benimle alay ediyorsun." Sesinde sitem vardı ama gözlerinde aynı ifade görülüyordu. Dolff la birlikte olmaktan hoşlanıyor, öğleden sonraları onunla birlikte yaptığı gezintilere bayılıyordu. Günlük sorumluluklarından kaçıp parka gelerek onunla yürüyüş yapmak, her geçen gün biraz daha hoşuna gitmeye başlamıştı.

Ona cevap veren Dolff un gözlerinde nazik bir ifade vardı. "Seninle şakalaşıyorum Kassandra. Buna kızıyor musun?"

Kassandra başını yavaşça yana salladı. "Hayır, kızmıyorum." Biraz durup düşündü ve sonra, "Seni, tanıdığım herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyorum," dedi. Bu biraz tedirgin edici bir şey gibiydi ama Dolff da aynı şekilde hissediyordu. Yine de Kassandra onun rüyalarını, hayallerini süsleyen kadındı ve park dışında her yerde ondan kaçıyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Dolff,

ne söyleyeceğini bilemeden başını salladı. Onu korkutmak, kendisiyle buluşup yürüyüş yapmaktan vazgeçirmek istemiyordu.

"Evet, anlıyorum." Onu, onun tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyordu. Ve sonra, bir anlık çılgınlıkla, Cassandra'nın koca yüzüklerle irileşmiş gibi görünen uzun ve narin elini tuttu. "Çay içmek için benim evime gelir misin?"

"Şimdi mi?" Cassandra'nın kalbi, bu soru karşısında birden sanki kanatlanmış gibiydi. Gitmek istiyordu ama emin değildi... sanmıyordu ki...

"Evet, şimdi. Yapacağın başka bir iş var mıydı?"

Kassandra başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, yok." Dolff a, meşgul olduğunu, bir randevusu bulunduğunu ve çay için başka yere sözü olduğunu söyleyebilirdi. Ama bunu yapmadı. O kocaman, mavi gözlerini kaldırıp ona baktı. "Pekâlâ, memnuniyetle."

Cennetin korumasını ilk kez olarak arkada bırakıp, yan yana, konuşup gülüşerek, ama içten içe biraz tedirgin bir halde yürüdüler. Dolff ona komik hikâyeler anlatıyor, o da şapkasını elinde sallayıp onun yanında yürürken gülüyordu. Sanki yapacakları acele bir iş varmış gibiydi. Sanki parkta aylardan beri yaptıkları yürüyüşün amacı buydu, hedefe varmışlardı.

Kalın, oymalı kapı yavaşça açıldı ve geniş mermer hole girdiler. Biedermeier üslubu yazı masasının üstünde büyük, güzel bir tablo vardı. Cassandra onu izlerken, ayak sesleri boş mekânda yankılanıyordu.

"Demek ünlü yazar burada yaşıyor ha?"

Genç adam şapkasını masanın üzerine bırakırken, ona bakıp mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bu ev benden çok daha ünlü. Bir on yedinci yüzyıl baronuna aitmiş ve o zamandan sonra da benden çok daha şöhretli kişilerin yuvası olmuş." Eviyle gurur duyuyor gibi etrafa bakındı ve sonra, gülen gözlerini, önce rokoko tarzı tavana, sonra da kendisine bakan Cassandra'ya çevirdi.

"Burası çok güzel Dolff." Genç kadın sakindi ve Dolff elini ona uzattı.

"Gel, sana diğer bölümlerini de göstereyim."

Evin diğer bölümleri, yüksek, oymalı tavanları, süslü döşemeleri, küçük kristal avizeleri ve parlak çiçeklerle dolu bahçeye bakan uzun, zarif pencereleriyle giriş bölümüne uyumluydu. Zemin katta büyük bir oturma odası ve Dolff un dinlenme odası olarak kullandığı bir küçük oda vardı. Birinci katta mutfak, yemek odası ve Dolff un, bir bisiklet ve üç çift kayak için depo gibi kullandığı küçük bir hizmetçi odası bulunuyordu. İkinci katta ise, şato ve bahçelerine bakan, harika manzaralı iki büyük yatak odası vardı. Her yatak odasının güzel bir balkonu bulunuyordu ve biraz daha büyük olanın bir köşesinde ise daracık, dönerek çıkan bir merdiven görülüyordu.

"Yukarda ne var?" Cassandra meraklanmıştı. Ev gerçekten de çok güzeldi. Dolffun, eviyle gurur duymakta hakkı vardı.

Genç adam ona gülümseyerek baktı. Onun gözlerindeki hayranlık ifadesi hoşuna gitmişti. "Benim fildişi kulem. Orada çalışırım."

"Alt kattaki küçük odada çalıştığını sanmıştım."

"Hayır, orada arkadaşlarımı ağırlarım. Salon hâlâ biraz gözümü korkutuyor. "Ama burası..." - daracık merdivenden yukarısını gösterdi - "Benim için çok iyi."

"Orasını görebilir miyim?"

"Tabii, ama masanın çevresindeki kâğıtlar arasında rahatça dolaşabilirsen."

Ama düzenli masanın etrafında hiç kâğıt yoktu. Burası, çepeçevre her tarafı gören küçük, ama çok güzel bir odaydı, içerde bir şömine ve görülebilen her köşede kitaplar vardı. Burası, insanın gerçekten de yaşamak isteyebileceği bir yerdi ve Cassandra içini çekerek geniş, kırmızı renkli bir deri koltuğa oturdu.

"Harika, harika bir yer burası." Rüya görüyormuş gibi şatolarına bakıyordu.

"Ben de zaten bunun için aldım burasını. Fildişi kulem ve manzara için."

"Diğer bölümler de güzel tabii, ama ben de seninle aynı fikirdeyim, burası bir harika." Cassandra otururken bir bacağına kıvrıp altına almıştı ve yüzünde, Dolffun şimdiye kadar hiç görmediği bir huzur ifadesi vardı. "Biliyor musun Dolff? Sanki kendimi en sonunda evimde hissediyor gibiyim. Sanki tüm yaşamım boyunca buraya gelmeyi beklemiş gibi hissediyorum." Gözlerini Dolffun gözlerinden hiç kaçırmıyordu.

"Belki..." Dolffun sesi yumuşacık bir fısıltı gibiydi... "Bu ev de yıllardır seni bekliyordu... tıpkı benim beklediğim gibi." Bunu söylerken, küçük bir şaşkınlık dalgası hisseder gibi oldu. Böyle bir şey söylemeyi hiç düşünmemişti. Ama Cassandra'nın gözlerinde bir kızgınlık ifadesi yoktu. "Özür dilerim, bunu söylemek istemezdim."

"Özür dileyecek bir şey yok, Dolff." Elini Dolff a uzatırken elmas yüzüğü güneşte parladı. Dolff onun elini tuttu ve düşünceli ve gayet nazikâne bir tavırla onu kollarına aldı. Onu kollarında sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre tuttu; parlak mavi bahar göğünün altında öpüşürlerken birbirlerine sıkıca sarıldılar. Cassandra onu, sadece içindeki ateşi körüklemeye yarayan bir açlık ve tutkuyla öptü ve Dolff un kendisini toparlaması için sanki saatler geçti.

"Kassandra..." Dolffun gözlerinde hem acı ve hem de zevk vardı, ama Cassandra birden kalkıp sırtını ona döndü ve parka baktı.

"Sakın." Sesi bir fısıltıydı. "Bana pişman olduğunu söyleme sakın. Bunu duymak istemiyorum... Asla..." Sonra Dolff a döndü, gözlerinde onunkine benzer bir acı ifadesi yanıyordu. "Seni çok uzun zamandan beri istiyordum."

"Fakat..." Tereddüdü için kendinden nefret ediyordu ama bunu en azından Cassandra için söylemeliydi.

Genç kadın elini kaldırıp onu susturdu. "Anlıyorum. Cassandra von Gotthard böyle şeyler söylemez, bunu mu demek istiyorsun?" Gözlerinde sert bir ifade vardı. "Çok haklısın. Aslında söylemem. Ama istedim işte. Ama Tanrım, hem de nasıl istedim. Şu ana kadar bunu böylesine istediğimi bile bilmiyordum. Bunu daha önce hiç söylememiştim. Yaşamımı şimdiye kadar, bana öngörülene uygun olan şekilde sürdürdüm. Ve elimde ne var şimdi, biliyor musun Dolff? Hiçbir şey. Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben bir hiçim. Bomboşum. Ve seni tüm benliğimle sevebileceğim biri olarak gördüm." Gözlerinde yaşlar belirdi. Tekrar sırtını döndü. "Özür dilerim." Dolff yavaşça yaklaştı ve kollarını arkadan onun beline doladı. "Özür dileme. Bir hiç olduğunu da asla düşünme. Sen benim için her şeysin. Tüm bu aylar boyunca bütün istediğim, seni daha iyi tanımak, seninle olmak, sana kendi benliğimden bir şeyler vermek ve senin bir parçanı paylaşmaktı. Sadece seni incitmek istemiyorum, Cassandra. Seni dünyaya çekmek, kendi dünyandan koparmak istemiyorum. Bunu yapmaya hakkım yok. Seni, mutlu olamayacağın bir yere götürmeye hakkım yok."

"Nereye? Buraya mı?" Cassandra döndü ve inanamıyormuş gi-

Y2

bi ona baktı. "Burada seninle mutsuz olabileceğim bir an olmayacaktır. Tek bir saat bile."

"işte mesele de bu ya. Ne kadar bir zaman Cassandra? Bir saat? iki? Bir öğleden sonrası?" Ona baktığında acı çekiyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu kadar yeter. Benim yaşamımda bunun bir anı bile yeter." Sonra dudakları titreyerek başını eğdi. "Seni seviyorum Dolff... Seni seviyorum... Ben..."

Dolff onun dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatıp susturdu ve sonra dar merdivenden aşağıya indiler. Ama daha fazla gide-mediler. Dolff elini tutup onu yatağına götürdü; ince, gri renkli ipek giysisini ve kreme yakın bej renkli kombinezonunu çıkarıp altındaki zarif dantelli iç çamaşırına ve kadife gibi tenine ulaştı. Orada, dudakları, elleri, vücutları ve kalpleri birleşip eriyerek, saatlerce kaldılar.

O günün üzerinden dört ay geçmiş ve aşkları her ikisini de değiştirmişti. Cassandra'nın gözleri parlıyor, dans ediyordu; Dolff la şakalaşıp oynuyor, onun oymalı karyolası üstüne bağdaş kurup oturarak, bir gün önce yaptığı komik şeyleri anlatıyordu. Dolff a gelince, çalışmalarını yeni bir yapıya, derinliğe kavuşmuştu ve ta derinden gelen bir gücün varlığını hissediyordu. Daha önce hiç kimsenin paylaştığını sanmadıkları bir şeyi paylaştıklarını hissediyorlardı, iki dünyanın en iyilerinin bir karışımı olmuşlardı: Dolff un zor kazanılmış, üstün olma mücadelesi içeren dünyasıyla Cassandra'nın, altın zincirlerinden kurtulmak için gösterdiği nazik çırpınışların dünyasıydı bunlar.

Yine parkta birlikte yürüyorlardı ama eskisi kadar sık olmuyordu bu ve Dolff'un evinin dışında birliktelerken, genç adam onu üzgün gibi görüyordu. Parkta birçok insan, çocuk, dadı ve onlar gibi dolaşan pek çok çift vardı. Cassandra kendi özel dünyalarında onunla yalnız olmak istiyordu. Onun evinin dışındaki, paylaşmadıkları bir yaşamın hatırlatılmasını istemiyor gibiydi.

"Geri dönmek istiyor musun?" diye sordu Dolff. Bir süredir ses çıkarmadan onu gözlüyordu. Cassandra tüm güzelliğiyle otların üzerine uzanmıştı, soluk leylak rengi pamuklu kumaştan giysisi bacaklarını örtüyor, güneş sarı saçlarını parlatıyordu. Leylak rengi ipek şapkası otların üzerinde duruyordu, çorapları da bağırsız hafif ayakkabılarıyla aynı, fildişi rengindeydi. Boynunda kalın bir inci kolye vardı, arkasında çimenlerin üstünde, eldivenleriyle, giy-sisiyle uyum içinde, fildişi tokalı eflatun rengi çantası duruyordu.

"Evet, geri gitmek istiyorum." Birden mutlu bir gülümsemeye yerinden fırladı. "Biraz önce neye bakıyordun?" Dolff bir süredir hep ona dikkatle bakıyordu.

"Sana."

"Neden?"

"Çünkü inanılmaz derecede güzelsin. Biliyor musun, seninle ilgili bir şeyler yazmaya kalksam sözcük bulmakta güçlük çekerim."

"O zaman benim çirkin, aptal ve şişman biri olduğumu yaz, olsun bitsin." Sırıtarak Dolff'a baktı ve ikisi de güldüler.

"Bu hoşuna gider miydi?"

"Hem de çok." Onunla eğleniyordu ve yine yaramaz bir kız olmuştu.

"Peki ama, senin hakkında böyle şeyler yazarsam seni kimse tanıyamaz ki."

"Gerçekten de benimle ilgili yazacak mısın?"

ikisinin de sevdiği eve doğru yürürlerken, Dolff bir süre düşünceliymiş gibi göründü. "Bir gün yazacağım. Ama henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü henüz uygun bir şeyler yazamayacak kadar etkin altındayım. Aslında..." - boyu uzun olduğu için başını hafifçe eğip ona gülümsedi - "Senin için uygun-bir şeyleri hiçbir zaman bulamayabilirim."

Beraber geçirdikleri öğleden sonraları onlar için kutsaldı ve bu zamanı yatakta mı, yoksa fildişi kulede Dolff'un çalışmalarıyla ilgili konuşarak mı geçirmeleri gerektiği konusunda bazen karar veremiyorlardı. Cassandra onun ömrünün yarısı boyunca beklediği kadındı. Cassandra da Dolff da, her zaman umutsuzca aradığı erkeği, ruhunun garip labirentlerini, arzularını, dünyasının kısıtlamalarına karşı olan isyanını anlayan erkeği bulmuştu. Çok iyi anlaşıyorlardı. Ve şimdilik, başka seçenekleri olmadığını her ikisi de biliyordu.

"Biraz ay ister misin, sevgilim?" Cassandra apkasiyla eldivenlerini holdeki masanın üzerine attı ve tarağıny çıkarmak için çantasını açtı. Sahip olduğu her şey gibi, tarağı da oniks ve fildişinden yapılmış, süslü, güzel ve pahalı bir şeydi. Tarağı tekrar çantasına koyarken döndü ve gülümseyerek Dolff a baktı. "Bana sırtıp durmasına saçma şey... ay istiyor musun?"

"Hıran... ne? Evet. Yani hayır. ayı boşver şimdi Cassandra." Uzanıp Cassandra'nın elini sıkıca tuttu. "Yukarıya gel."

"Bana yine kitabının yeni bir bölümünü göstereceksin, değil mi?" Gözlerini kaçırarak gülümsedi.

"Tabii. Seninle ayrıntılı olarak tartışmak istediğim yeni bir kitap var."

Bir saat sonra, Dolff onun yanibaşında huzur içinde uyurken, Cassandra yaşlı gözlerle ona baktı. Yavaşça yataktan sıyrılıp kalktı. Onu terk etmekten hep nefret ediyordu. Ama saat altıya geliyordu. Büyük mermer banyonun kapısını sessizce kapadı ve on dakika sonra giyinmiş olarak çıktı, yüzünde büyük bir zlem ve üzüntü ifadesi vardı. Birkaç saniye yatağın kenarında durdu ve tam o sırada Dolff, onun orada durduğunu hissetmiş gibi gözlerini açtı.

"Gidiyor musun?"

Kassandra başını salladı ve bir an için gözlerindeki acı ifadesini paylaştılar. "Seni seviyorum."

Dolff onu anlıyordu. "Ben de seni." Kalkıp yatağın içinde oturdu ve kollarını ona uzattı. "Yarın görüşürüz sevgilim." Cassandra gülümsedi, onu öptü ve merdivenden aşağıya inmeden önce kapıdan tekrar öpücük gönderdi.

Charlottenburg'dan, kent merkezinin biraz ötesinde olan Gru-newald'a arabayla gitmek, Cassandra'nın yarım saatten az bir zamanını aldı. Uzun bir süre önce evine giden en kısa ve çabuk yolu bulmuştu ve kk mavi spor Ford arabasının gaz pedalına biraz

YÜZÜK

21

daha hassaydı bu mesafeyi on beş dakikada da alabilirdi. Saatine bakarken kalbinin atışları hızlandı.

Bugün her zamankinden geç kalmıştı ama, yine de üstünü değişecek zamanı vardı. Bu kadar heyecanlı olmasına canı sıkılıyordu. Kendini, verilen saatte evde olamayan on beş yaşında bir kız çocuğu gibi hissetmesi saçmalıktı.

Az sonra Grunewald'in daracık ve kıvrımlı sokakları göründü, Grunewaldsee de bir ayna gibi sağ tarafında parlıyordu. Suyun üzerinde en kk bir dalga bile yoktu ve sadece kuşların tş duyuluyordu. Yolun kenarına dizilmiş büyük köşkler, demir kapılar ve tuğla duvarlar arkasında, ağaçların gölgesinde sessizce saklanırken, st katlardaki yatak odalarında hizmetçiler, hanımlarının giyinmesine yardım ediyordu. Ama hâlâ vakti vardı, geç kalmamıştı.

Arabasını giriş kapısının önünde durdurup çevik bir hareketle aşağıya atladı ve anahtarını çıkarıp kapıdaki iri, pirinç kilide soktu. Çift kanatlı kapıyı açıp arabasını içeriye, araba yoluna aldı. Birisi daha sonra gelip kapıyı kapayabilirdi. Şu anda buna zamanı yoktu. Yoldaki küçük taşlar arabanın tekerlekleri altında gıcırdarken, deneyimli gözleriyle evi gözden geçiriyordu. Fransız üslubunda inşa edilmiş olan ev, kapının sağına ve soluna doğru, sanki ucu bucağı yokmuş gibi uzuyordu. Evde, donuk gri renkli taştan inşa edilmiş, ağır başlı bir görüntü veren üç kat ve bunların üstünde de, dik eğimli çatının altında, alçak tavanlı bir çatı katı vardı. En üst katta hizmetkârlar kalıyordu. Cassandra, bunun altındaki katta hemen hemen çoğu odanın ışığının yandığını gördü. O katın altında kendi odaları, birkaç misafir odası ve biri bahçeye, diğeri de göle bakan iki güzel kütüphane vardı. Kendi odalarının bulunduğu katta sadece bir tek ışık yanıyordu ama, onun altındaki katta her yer ıslıl ısıldı. Yemek salonu, oturma salonu, büyük kütüphane ve bir sürü değerli kitabın yer aldığı koyu renk lambri sigara salonu bu kattaydı. Cassandra, bu kattaki tüm ışıkların neden yakılmış olduğunu anlayamadı ama sonra birden hatırladı ve elini ağzına götürdü.

"Aman Tanrım... Hayır, olamaz!" Kalbi hızla atarken arabasını orada bıraktı. Çim kaplı koca ön bahçe bomboştu ve tarhlarda-

22

DANIELLE STEEL

ki çiçekler bile, sanki, basamakları koşarak çıkarken onu ayıplıyor gibiydi. Bunu nasıl da unutmuştu? O ne diyecekti acaba? Şapkasıyla eldivenleri bir elinde, çantası koltuğunun altında, anahtarıyla ön kapıyı açmaya çalıştı. Ama o daha anahtarını çeviremeden kapı birden açıldı ve Cassandra, uzlaşılması zor bir adam olan baş uşak Berthold'u karşısında buldu; adamın çıplak başı, giriş holün-deki çift avizenin ışığında parlıyordu, beyaz papyonu ve frakı her zamanki gibi kusursuzdu ve gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Cassandra'yı tasvip etmiyormuş gibi bakıyordu. Bu buz gibi, ifadesiz gözler genç kadının gözlerine dikilmişti. Onun arkasından, siyah üniformalı, beyaz önlüklü ve kepli bir hizmetçi koşar adım yaklaştı.

"iyi akşamlar, Berthold."

"Hanımefendi." Berthold topuklarını birbirine vururken, kapıyı da Cassandra'nın arkasından kararlı bir tavırla kapadı.

Kassandra tedirgin gözlerle büyük salona baktı. Tanrıya şükür, her şey hazırды. On altı kişilik akşam yemeği davetini hiç düşünmemişti. Bir sabah önce bu daveti evin kâhyasıyla ayrıntılı olarak görüştüğü için seviniyordu. Bayan Klemmer her zaman olduğu gibi her şeyi kontrol altında tutuyordu. Dolff'un evinde, yatağa girmek için yukarıya koşar adım, basamakları çiftler çiftler çıktıkları gibi çıkma arzusunu güçlkle bastırıp, hizmetkârları selamlayarak yukarıya çıktı... evet, yatağa koşmak... birden gözleri parladı, ama şu anda onu aklından çıkarması gerekiyordu.

Sahanlıkta durup aşağıya, uzun, gri halı kaplı hole baktı. Etrafında her şey, duvarlardaki ipek kaplamalar, kalın halılar, kadife perdeler hep inci grisiydi. Karşıda iki tane çok güzel Louis XV üslubu sandık, duvarlarda birkaç metre aralıkla dizilmiş, alev şekilli lambaları olan antika şamdanlar vardı, kakmayla işlenmiş sandıkların üzeri mermerle kaplıydı. Şamdanlar arasında, yıllardır ailede olan, Rembrandt'ın küçük oyma resimleri dizilmişti. Cassandra'nın sağındaki ve solundaki kapılardan sadece birinin altından ışık sızıyordu. Bir an için durdu ve sonra koridordan koşarak odasına doğru ilerledi. Odasının kapısına henüz varmıştı ki, arkasındaki kapı birden açıldı ve loş koridor bir anda ışığa boğuldu.

"Kassandra?" Arkasından gelen ses sert, ürkütücüydü ama, ba-
YÜZÜK

23

şını çevirip baktığında gözlerde böyle bir ifade olmadığını gördü. Uzun boylu, kıvrak ve elli sekiz yaşında hâlâ yakışıklı olan adamın gözleri, Cassandra'ninkilerden daha donuk maviydi ve saçları kırışmıştı. Yüzü, eski Cermen ırkı portrelerinde görünen yüzler gibi yakışıklı, omuzları dik ve genişti.

"Özür dilerim... Elimde değildi... Çok geç kaldım..." Bir an için orada öylece durup göz göze geldiler. Söylenecek çok şey vardı.

"Anlıyorum." Cassandra onun, sandığından çok şey anladığını biliyordu. "Başarabilecek misin? Geç kalırsan çok yakışsız olur."

"Geç kalmam. Söz veriyorum." Genç kadın üzgün bir ifadeyle ona baktı. Üzüntüsü geç kaldığı için değil, artık paylaşmadıkları neşe ve sevinç içindi.

Adam, yaşamlarını ayırmış gibi görünen geniş boşluktan ona gülümsedi. "Acele et. Ve... Cassandra..." Adam durdu ve Cassandra, suçluluk dalgaları boğazına doğru yükselirken, ne deneceğini anladı. "Yukarıya çıktın mı?"

Kassandra başını iki yana salladı. "Hayır, henüz çıkmadım. Ama aşağıya inmeden önce çıkacağım." Walmar von Gotthard başını salladı ve kapıyı yavaşça kapadı. Bu kapının arkasında, onun koyu renk ahşap Alman ve ingiliz antika eşyalarıyla döşenmiş büyük yatak odasıyla, büyük özel dairesi vardı; cilalı döşemeler, koyu şarap ve deniz mavisi renklerde İran halılarıyla kaplanmıştı. Yatak odasının duvarları da, biraz ötedeki çalışma odasınıninkiler gibi ahşap lambriydi. Ayrıca büyük bir giyinme odası ve özel banyo vardı. Cassandra'nın dairesi ise onunkin-den de büyüktü. Cassandra yatak odasının kapısını açıp içeriye girdi ve şapkasını, pembe saten yorganın üstüne fırlattı. Walmar'ın odaları nasıl kendi karakterine uygunsa, Cassandra'ninkiler de genç kadının karakterini yansıtıyordu. Her şey düz ve yumuşak, fildişi ve pembe, saten ve ipekti. Perdeler öylesine geniş ve boldu ki, genç kadının bahçe manzarasını kapatıyordu, odası öyle kapalı ve muhafazalıydı ki,

Walmar'la olan yaşamı gibi onu dış dünyadan gizliyordu. Soyunma odası neredeyse yatak odası kadar büyüktü, muazzam gardrobu pahalı ve güzel giysiler, koca bir duvar, ısmarlama yapılmış ayakkabılar ve içleri şapka dolu pembe saten kutu-

24

DANIELLE STEEL

larla doluydu. Mücevherleri, küçük bir Fransız Empresyonist tablo arkasındaki kasada duruyordu. Soyunma odasının hemen yanında da, göl manzaralı küçük bir oturma odası vardı. Bir zamanlar annesine ait olan bir şezlong ve minik bir Fransız tuvalet masası vardı odada. Ayrıca artık pek okumadığı kitaplar ve Mart ayından beri eline almadığı bir resim defteri vardı. Sanki artık orada yaşamıyordu. Sadece Dolff'un kollarında hayat buluyordu.

Fildişi renkli çocuksu ayakkabılarını fırlatıp attı ve eflatun renkli giysisinin düğmelerini çözerken gardrobun kapaklarını açarak neleri olduğunu düşündü. Fakat gardrobun içine bakarken birden durdu ve âdeta nefesini tuttu. Ne yapıyordu şimdi? Ne yapmıştı? Kendisine nasıl bir çılgın yaşam seçmişti? Dolff'la gerçek bir yaşamı olabileceğini nasıl düşünebilirdi? O sonsuza kadar Walmar'ın karısıydı. Onunla on dokuz yaşında evlendiğinden beri bunu hep biliyordu. VValmar o zaman kırk sekizindeydi ve evlilik kusursuz görünüyordu. Babasının yakın bir iş ortağı ve babasının şirketinin yan kuruluşu olan bankanın başkanı olan Wal-mar'la evliliği, aynı zamanda bir ticari birleşme olmuştu. Kas-sandra ve Walmar gibi insanlar için bu tür evlilikler büyük anlam taşırdı. Aynı yaşamı paylaşıyor, aynı insanları tanıyorlardı, iki aile arasında daha önce de bir ya da iki evlilik olmuştu. Evlilikleri her şeye rağmen yürütebilirdi. Walmar'ın ondan çok yaşlı, ya da yarı ölü gibi olması önemli değildi. Walmar her zaman için göz kamaştırıcı bir adam olmuştu ve hâlâ da öyleydi. Ayrıca Kassand-ra'ya karşı da anlayışlıydı. Genç kızlığı ve çocukluğunda onun nasıl bir baskı altında, âdeta bir manastır hayatı yaşayarak büyütülmüş olduğunu biliyordu. Onu hayatın kabalıklarından koruyabilirdi.

Böylece Cassandra'nın yaşamı, geleneklere göre ve kendi ellerinden daha usta ellerce kesilip şekillendirilmişti. Onun yapacağı sadece, kendisinden beklenildiği gibi davranıp yaşamaktı ve Walmar ona tapacak, koruyacak, onu yönlendirecek, doğumunda oluşturulan kozanın devamını sağlayacaktı. Cassandra von Gott-hard'ın, Walmar'dan korkması için hiçbir neden yoktu; gerçekten de korkacak hiçbir şey yoktu, sadece belki kendinden korkabilirdi. Ve bunu şimdi, eskisinden çok daha iyi biliyordu.

Kendisini koruyan kozada açılan bir delikten, vücuduyla olmasa bile ruhuyla kaçabilmişti. Ama yine de geceleri evine dönmek, rolünü oynamak, olması gereken kişi olmak, yani Walmar'ın karısı olarak yaşamak zorundaydı işte.

"Bayan von Gotthard?"

Kassandra giyinme odasından, arkasından gelen sesi duyup asabi bir tavırla döndü. "Oh, Anna... teşekkür ederim. Şu anda yardım gerekmiyor."

"Bayan Hedwig size söylememi istedi..." - Aman Tanrım, geliyor işte, diye düşündü Kassandra, yine suçluluk duyuyordu -"Çocuklar yatmadan önce sizi görmek istiyormuş."

"Giyinir giyinmez yukarıya çıkacağım. Teşekkürler." Sesinin tonu, siyah üniformalı genç kadına gitmesini söylüyordu. Kassandra kullanılacak ses tonlarını çok iyi biliyordu, doğru vurgular ve sözcükler onun soyunun bir parçasıydı. Asla kaba, sert ve öfkeli olmamalı, bazen biraz sertleşmeliydi, o bir hanımefendiydi. Bu onun dünyasıydı. Fakat hizmetçi çıkıp da kapıyı kapayınca, Kassandra giyinme odasında bir sandalyeye oturdu, gözleri yaşarmıştı. Kendisini çaresiz, kırılmış, gergin hissediyordu. Bu onun görevler dünyasıydı, varlığını buna borçluydu. Dolff la buluşmaya gittiği her gün işte bundan kaçıyordu.

Walmar artık onun ailesiydi. Walmar ve çocuklar. Sığınacağı başka kimse yoktu. Babası ölmüştü. Babasından iki yıl sonra ölen annesi de acaba onun kadar yalnız kalmış mıydı? Bunu sorabileceği ve gerçeği ona anlatabilecek, bildiği hiç kimse yoktu.

Walmar'la o, başlangıçtan beri aralarına saygın bir mesafe koymuşlardı. Walmar ayrı yatak odaları önermişti. Bazen Kassandra'nın dairesinde oturup gümüş kovalarda soğutulmuş şampanya içer ve sonuçta doğal olarak yatağa giderlerdi ama, Kassandra'nın yirmi dört yaşında doğurduğu son çocuklarından bu yana bunu pek seyrek yapar olmuşlardı. Çocuk sezaryenle alınmış ve Kassandra ölüm tehlikesi atlatmıştı. Walmar onun bir daha hamile kalmasından korkuyordu. Bu doğumdan sonra, soğutulan şampanyaların sayısı çok azalmıştı. Walmar Mart'tan bu yana da onun odasına hiç gelmemişti. Karısına hiç soru sormazdı. Kassandra, onun kendisini anlaması için pek fazla bir şey yapmak zo-

DANIELLE STEEL

runda değildi, bazen sık sık doktora gittiğini söyler, bazı yerlerinin ağrıdığından şikâyet eder, başının ağrımamasını bahane eder, her gece erkenden yatardı. Her şey olağandı ve Walmar onu anlıyordu. Ama aslında, Kassandra onun evine, bu eve, kendi yatak odasına geldiğinde hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Ona söz verilen yaşam bu muydu? Sonuna kadar böyle mi devam edecekti yaşamı? Belki de. Dolff bu oyundan bıkıncaya kadar sürebilirdi bu. Çünkü sonunda bıkacaktı. Dolff bilmeseydi bile Kassandra bunu şimdiden biliyordu. Ee, sonra ne olacaktı? Başka biri? Sonra yine başka biri mi olacaktı? Yoksa kimse mi olmayacaktı? Çıplak olarak aynaya bakarken, artık hiçbir şeyden emin olamadığını düşündü. O gün öğleden sonra Charlotten-burg'da kendinden çok emin olan kadın sanki o değildi. O anda sadece, kocasına ve kendi yaşamına ihanet eden bir kadın olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alıp doğruldu ve tekrar gardrobuna gitti. Şimdi ne düşündüğü önemli değildi, giyinmesi gerekiyordu. Kocas ı için, en azından yemek davetinde saygın görünmeliydi. Davetliler hep bankacı arkadaşları ve eşleriydi. Cassandra her davette en genç kadın oluyordu ama nasıl davranacağını çok iyi bilirdi.

Bir an için, gardrobun kapağını çarpıp kapayarak yukarıya koşmayı, çocuklarının - üçüncü katta ondan gizlenen mucizelerin — yanına gitmeyi düşündü. Charlottenburg gölünde oynayan çocuklar ona hep kendi çocuklarını hatırlatıyordu ve onları da, göl kenarında oynayan o yaramazlar kadar az tanınması, acı çekmesine neden oluyordu. Onların annesi şimdi Bayan Hedwig'di. Anneleri hep o olmuştu ve bundan sonra da o olacaktı. Cassandra, kendisine çok az, Walmar'a ise çok benzeyen küçük oğlu ve kızı karşısında kendisini bir yabancı gibi hissediyordu.!. "Saçmalama Cassandra. O küçük kıza sen bakamazsın."

"Ama bunu istiyorum." Ariana doğduktan bir gün sonra Walmar'a üzgün gözlerle bakmış ve böyle demişti. "O benim kızım."

"Senin değil, bizim kızımız." Cassandra'nın gözleri dolarken, Walmar ona nazikçe gülümsemişti. "Ne yapmak istiyorsun? Bütün gece uyanık kalarak çocuk bezi değiştirmek mi? iki gün içinde yorulursun. Bu duyulmamış bir şey... saçmalık." Kocas ı bir an

YÜZÜK

27

için sıkılmış gibi görünmüştü. Ama saçmalık değildi bu. Cassandra'nın istediğı buydu. Fakat o da bunun için kendisine hiçbir zaman izin verilmeyeceğini biliyordu.

Hastaneden çıkıp bebek Ariana'yı üçüncü kata yerleştirdikleri gün dadı da gelmişti. O gece Cassandra yukarıya çıkıp bebeğini görmek istediğinde, dadı onu âdeta uyarmış, bir sürü şey söylemişti. Walmar, istediğı zaman, ya da belirli zamanlarda bebeğin ona getirileceğini, Cassandra'nın üst kata çıkmasına hiç gerek olmadığını söylüyor, bunda ısrar ediyordu. Ne var ki bebeğı ona sadece sabahları, günde bir kez getiriliyor ve Cassandra daha sonra bebek odasına çıktığında, ona daima vaktin ya çok geç, ya da çok erken olduğunu, bebeğin uyuduğunu, huysuz ya da sinirli olup sızlandığını söylüyorlardı. Böylece Cassandra, kendi odasına tek başına çile doldurmaya gönderiliyordu. Walmar ona bir gün, "Çocuk biraz büyüyünceye kadar bekle," demişti. "O zaman her istediğinde onu görebilir, onunla oynayabilirsin." Ama o zaman da çok geç olmuş, Cassandra ve çocuk birbirlerine yabancılaşmıştı. Dadı kazanmıştı. Üç yıl sonra ikinci çocuk doğduğunda ise, Cassandra mücadele edemeyecek kadar hastaydı. Dört hafta hastanede ve sonra dört hafta da evde yatakta kalmıştı. Dört ay süren bir depresyon geçirmişti, iyileştiğı zaman da, hiçbir zaman kazanamayacağı bir savaşta olduğunu anlamıştı. Onun yardımı, sevgisi ya da zamanı istenmiyordu. Güzel giysiler giyip, harika Fransız parfümleri sürünerek ziyarete gelebilecek güzel

bir hanımefendiydi o. Çocuklarına kekler, okolata ve ekerler getirebilir, güzel oyuncakları için çok para harcayabilirdi ama çocukların ondan istediğini vermesine izin yoktu, çocuklardan beklediği sevgi de uzun zamandan beri dadiya layık grlyordu.

Gözyaşları dindikten sonra Cassandra kendisini toparladı, giyeceği giysiyi gardroptan çıkardı ve bir çift siyah süet ayakkabı almak için ayakkabı dolabına gitti. Gece kıyafetleri için bu tür dokuz çift ayakkabısı vardı ama o, parlak ojeli ayak parmaklarını açıkta bırakan ve bir süre önce satın aldığı yeni ayakkabıları seti, ipek çorapları ipeğın hışirtısıyla saten kutusundan çıkardı ve ayağındaki fildişi renkli çorapları çıkarıp onları giydi. Vakit bulup da Dolff un evinde banyo yaptığına seviniyordu. Şimdi orada durup

LtLLLC S i EEL

büyük bir dikkatle siyah giysisinin içine girmeye çalışırken, DolfPun dünyasında olması ona inanılmaz bir şey gibi geliyordu. Charlottenburg'daki ev çok uzaklarda kalmış bir rüya gibiydi. Onun gerçek yaşamı buydu işte. Walmar von Gotthard'ın dünyası. Cassandra, vazgeçilemez ve yadsınamaz bir şekilde onun karısıydı.

Uzun, siyah süet ayakkabılara kadar inen, uzun kollu, yüksek yakalı daracık gece elbisesinin içine girip fermuarını çekti. Çarpıcı, ciddi görünüşlü bir giysiydi bu ve ancak kendi etrafında dönünce giysisini ve kendisinin güzelliğini fark edebildi. Sırtında oval, dev bir damlaya benzeyen ve boynundan beline kadar inen bir dekolte vardı; fildişi teni, bir yaz gecesi okyanusta yankılanan mehtap gibi parlıyordu.

Omuzlarına kısa, ipek bir etol attı, saçlarını itinaıyla tarayıp ensesinde topladı ve topuzunu uzun, siyah mercan iğnelerle tutturdu. Bu görüntüsünden tatmin olduktan sonra kirpiklerindeki rimeli silip yüzünün makyajını tazeledi, aynada kendine son kez baktı ve kulaklarına armut şeklinde büyük elmas küpeler taktı. Parmaklarında, geceleri sık sık taktığı büyük zümrüt yüzükle, her zaman sağı elinde taşıdığı mühürlü elmas yüzük vardı. Bu yüzük aile kadınlarının parmaklarını dört kuşaktan beri süslüyordu. Işıktaki pırıl pırıl parlayan bu yüzüğün üzerinde, büyük büyükannesinin adının baş harfleri elmaslarla işlenmişti.

Omuzunun üzerinden aynaya son kez baktı ve yine her zamanki gibi sakin, harika ve çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunu gördü. Bu güzelliğın altında acı ve sıkıntılar olduğunu kimse düşünemezdi. O gün öğleden sonrasını Dolff un kollarında geçirdiğini kimse tahmin edemezdi.

Uzun, sessiz ve gri renkli koridorda, üçüncü kata çıkan merdivenin dibinde sadece bir an durdu. O sırada köşedeki çalar saat zamanı bildiriyordu. Aslında tam zamanında yetişmişti. Saat yediydi ve misafirler yedi buçukta gelecekti. Ariana ve Gerhard yatmadan önce onlarla yarım saat beraber olabilirdi. Otuz dakikalık annelik. Onları görmek için merdivenden çıkarken, bu ziyaretinin, onların

yaşamına ne ekleyebileceğini düşünüyordu. Kaç günle çarpılmış kaç tane otuz dakika. Ama kendisi de annesini bun-

dan daha sık görmüş müydü ki? Son basamağı çıkarken, görmediğini biliyordu. Hatırında kalan en canlı ve en dokunulur anısı da, her zaman annesinin parmağında olan şu mühür yüzüğüydü.

Çocukların büyük oyun odasının kapısına geldiğinde bir an durdu ve kapıyı vurdu. Cevap yoktu ama, içerden cıyıklamalar, gülüşmeler kulağına geliyordu. Akşam yemeğini saatler önce yemiş ve bu saate kadar banyolarını da yapmış olmalıydılar. Bayan Hedwig artık oyuncaklarını kaldırmalarını söyleyecek ve çocuk hizmetçisi de büyük görevde onlara yardımcı olacaktı. Yazın büyük bir bölümünü şehir dışında geçirmişti çocuklar ve Cassandra onları hiç görememişti — ama şimdi hiç olmazsa dönmüşlerdi. Cassandra, Dolff nedeniyle bu yıl ilk kez olarak Berlin'den ayrılmak istememişti. Uygun bir yardım işi de, umutsuzca aradığı bahaneyi ona kolayca vermişti.

Kapıyı tekrar vurunca bu kez onu duydular ve Bayan Hedwig girmesini söyledi. İçeriye girdiğinde odada aniden derin bir sessizlik oldu ve çocuklar birden irkilip oyunlarını bırakarak saygı ve hayranlık içinde ona baktı. Cassandra bu bakışlardan nefret ediyordu. Ona bakan bu gözlerde, sanki onu ilk kez görüyorlarmış gibi bir ifade vardı.

"Herkes merhaba." Cassandra gülümsedi ve kollarını açtı. Önce hiçbiri kımıldamadı ama sonra, Bayan Hedwig'in dürtme-siyle Gerhard ilerledi. Bir anlık bir teşvike ihtiyacı vardı ve birden annesinin kollarına doğru koştu. Fakat Bayan Hedwig onu hemen uyardı.

"Gerhard, sakın dokunma! Annen davet için giyinmiş."

"Zıyanı yok canım." Cassandra'nın kolları hâlâ açık duruyordu ama, çocuk birden durakladı ve onun kollarına atılmadan, biraz geride kaldı.

"Merhaba anne." Oğlanın gözleri Cassandra'ninkiler gibi iri ve maviydi, fakat yüzü, Walmar'ın yüzüne çok benziyordu. Yüz hatları çok düzgün, güzel bir çocuktı, mutlu bir gülümsemesi vardı, sarı saçlıydı ve neredeyse beş yaşında olmasına karşın hâlâ minik bir bebek gibi tombuldu. "Bugün kolumu yaraladım." Hâlâ annesinin kollarına gelmemişti ama, kendi kolunu açıp ona gösterdi. Cassandra yavaşça ona doğru uzandı.

"Gel de bakayım." Oğlunun koluna baktı ve, "Aman Tanrım, kötü yaralanmışsın sen. Çok acıdı mı?" dedi. Aslında koldaki yara küçük bir çizik ve hafif bir bereydi ama, çocuk için bu önemli bir şeydi ve oğlu, yaralı koluna, sonra da siyah giysili kadına baktı.

"Evet," diyerek başını salladı. "Ama hiç ağlamadım."

"Sen çok cesur bir çocuksun."

"Biliyorum." Oğlan kendinden memmnun görünüyordu ve birden onun yanından ayrıлып başka bir odada bıraktığı bir oyuncakını almaya giderek Cassandra'yı Ariana'yla yalnız bıraktı; Aria-na hâlâ Bayan Hedwig'in yanında durmuş, utangaç bir tavırla ona gülümsüyordu.

"Bugün bana bir öpücük yok mu Ariana?" Kız başını salladı ve sonra tereddüt içinde, cin gibi ve annesinkinden bile daha parlak olacağı belli olan gözlerini ona dikip yavaşça yaklaştı. "Nasılsın yavrum?"

"İyiym, teşekkür ederim anne."

"Öpmemi istediğin yara bere yok, değil mi?" Kız başını iki yana salladı ve birbirlerine gülümsediler. Gerhard bazen ikisini de güldürdü. Hep yaramaz küçük bir çocuk olmuştu. Ama Ariana her zaman farklıydı. Hep düşünceli, sessiz ve erkek kardeşinden daha utangaçtı. Cassandra bazen, acaba dadı olmasaydı her şey daha mı farklı olurdu, diye düşünürdü. "Bugün neler yaptın bakalım?"

"Okudum ve bir resim yaptım."

"Görebilir miyim onu?"

"Daha bitmedi." Hiçbir zaman bitmezdi zaten.

"Önemli değil. Ben yine de görmek istiyorum." Ama Ariana birden kızarıp başını iki yana salladı, kızmış gibiydi. Cassandra o anda kendisini her zamankinden daha fazla yabancıymış gibi hissetti ve her zaman olduğu gibi, Hedwig ve hizmetçinin, en azından başka bir odaya çekilip onu kızıyla yalnız bırakmalarını diledi. Çocuklarıyla yalnız kaldığı zamanlar çok azdı. Hedwig, çocukların kontrolünü kaçırmamak için her zaman yanlarında olurdu.

"Bak ne getirdim!" Gerhard elinde koca bir oyuncak köpek, pijaması içinde hoplayıp zıplayarak geri gelmişti.

"Nerden buldun onu?"

"Barones von Vorlach verdi. Bugün öğleden sonra getirdi."

"Öyle mi?" Cassandra boş gözlerle baktı.

"Seninle çay içmeye gelmiş, ama sen unutmuşsun." Cassandra gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı.

"Korkunç bir şey. Evet, unuttum, onu aramam gerek. Ama bu çok güzel bir köpek. Buna bir isim taktın mı bari?"

"Bruno. Ariana'nın da büyük, beyaz bir kedisi var."

"Öyle mi kızım?" Ariana her zamanki gibi, bunu annesine söylememişti. Zaten şimdiye kadar nelerini paylaşmışlardı ki? Belki kızı büyüdüğünde arkadaş olabilirlerdi. Artık hem çok geç ve hem de çok erkendi.

Aşağıdaki duvar saati tekrar çaldı ve Cassandra, çocuklarına bakarken içindeki elemini tekrar hissetti.

Gerhard, o minik, tombul çocuk, üzgün bir ifadeyle annesine baktı. "Gitmek zorunda mısınız?"

Kassandra başını salladı. "Özür dilerim. Babanın yemek daveti var."

"Sen de davet vermiyor musun?" Gerhard merakla ona baktı ve Cassandra gülümsedi.

"Tabii, ben de veriyorum. Ama bu davet babanın bankasındaki arkadaşları ve diğer bazı bankacılar için."

"Sıkıcı bir şeye benziyor."

"Gerhard!" Hedwig hemen çocuğu azarladı ama, Cassandra güldü.

Harika çocuğuyla konuşurken, diğerlerinden bir şeyler gizli-yormuş gibi sesini iyice kısıtı. "Haklısın çok sıkıcı... ama kimseye söyleme... bu bizim sırrımız olsun."

"Ama sen her zamanki gibi çok güzelsin." Oğlan onu çok beğenmiş gibi süzdü ve Cassandra da onun tombul elini tutup öptü.

"Teşekkür ederim." Oğlunu kollarına aldı ve sarı başının tepesinden hafifçe öptü. "iyi geceler küçük yavrum. Yeni köpeğini de yatağına alıyor musun?"

Çocuk kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Hedwig bunu yapamayacağımı söyledi."

Kassandra doğruldu ve iri yarı kadına bakıp hafifçe gülümsedi. "Sanırım onu alabilir."

"Peki hanımefendi."

Gerhard sevinçle annesine baktı, ikisi tekrar bir suç ortaklığı içindeymiş gibi göz göze geldiler ve Cassandra bu kez gözlerini Ariana'ya çevirdi. "Sen de yeni kedini yatağına alacak mısın?"

"Sanıyorum." Kızı önce Hedwig'e, sonra da annesine baktı ve Cassandra, içinde tekrar o büyük ezikliği, üzüntüyü hissetti.

"Yarın onu bana gösterirsin."

"Peki efendim." Cevabı kısa ve netti, ama Cassandra eğilip kızını öper ve her iki çocuğuna da el sallayıp yavaşça kapıdan çıkarken, üzüntüsünü hiç belli etmedi Ariana.

Kassandra daracık siyah giysisinin izin verdiği kadar hızla aşağıya indi ve merdivenin son basamağını indiğinde, Walmar'in ilk misafirleri karşıladığını gördü.

"Hah, işte geldin sevgilim." Walmar her zamanki gibi döndü ve güzelliğini takdir ediyormuş gibi gülümsedi. Sonra karısıyla misafirleri karşıladı, topuklar birbirine vuruldu ve eller öpüldü. Cassandra bu çiftte daha önce de, banka toplantılarında rastlamış, tanımıştı ama evlerine henüz gitmemişti. Onları samimiyetle karşıladı ve sonra Walmar'in koluna girdi, hep beraber salona yürüdüler.

Uygarca konuşmalar, leziz yemekler ve en iyi Fransız şarapları gecesiydi bu. Misafirler genellikle bankacılık konuları ve seyahatlerden bahsediyordu. Yıl 1934'tü ve o yıl Cumhurbaşkanı von Hindenburg'un ölümüyle Hitler'in iktidarını önleyecek hiçbir güç kalmamıştı, ama çocuklar ve politika gündem dışıydı. Politika konusunda konuşmaya zaten pek değmezdi. Çünkü Hitler bir yıl önce Şansölye olduğundan bu yana ülke bankacıları pozisyonlarını korumuştı. Onlar Reich için önemliydi, onlar kendi işlerini, Hitler de kendi işini yapıyordu. Bazıları onu düşünseler bile, o

onların alanlarını karıştırarak bir şey yapmazdı. Yaşa ve yaşat. Ama hiç kuşkusuz Hitler Yönetimi'nden hoşnut olanlar da vardı.

Walmar bu hoşnutların arasında değildi ama bu fikrini pek az insanla paylaşıyordu. Nazilerin güçlenmesine şaşırılmış ve dostlarını birkaç kez gizlice, bunun bir savaşa yol açabileceği konusunda uyarılmıştı. Ama bu konuyu bu gece tartışmalarına gerek yoktu. Önlerine şampanyayla birlikte servis edilen alevli krepler o gece III. Reich'tan daha önemliydi.

Son misafir de bir buçukta gidince Walmar esneyerek Kas-sandra'ya baktı, yorgun görünüyordu. "Sanırım başarılı bir davet oldu sevgilim. Kızarmış ördek, balıktan daha güzeldi, daha çok sevdim." "Öyle mi?" Bunu ertesi sabah aşçıya söylemek üzere hafızasına kaydetti. Yemek davetlerinde önce bir iştah açıcı, sonra çorba, balık, et yemekleri, salata, peynir, tatlı ve en sonunda da meyveden oluşan, ağız tadına düşkün insanların seveceği yemekler verirlerdi. Onlardan bu bekleniyordu, onlar da yapıyordu.

"iyi bir akşam geçirdin mi?" Yavaş yavaş üst kata çıkarken, kocası ona nazik bir tavırla baktı.

"Tabii, Walmar." Kocasının bunu sormasından etkilenmişti. "Ya sen?"

"Yararlı oldu. Tartıştığımız şu Belçika işi olacak gibi görünüyor. Bu gece Hoffmann'ın gelmesi önemliydi. Geldiğine çok sevindim."

"Güzel. O halde ben de sevindim." Kocasını uykulu gözlerle izlerken hayattaki amacının, onu şu Belçika işiyle ve Dolff u da yeni kitabıyla ilgili olarak teşvik etmesi olup olmadığını düşündü. Onlara yardımcı olmaya çalışırken çocuklarına neden olamıyordu? Aslında kendine neden yardımcı olamıyordu? "Karısı da çok güzeldi."

Walmar omuzlarını silkti ve sahanlıkta durduklarında ona gülümsedi ama gözlerinde bir üzüntü gölgesi vardı. "Aynı fikirde değilim. Sanırım herkes beni çok şanslı buldu."

Kassandra onun gözlerine bakıp gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Sahanlıkta dururken her ikisinde de beceriksizce bir tavır var gibiydi. Ayrılma zamanıydı bu. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadıkları akşamlarda bunu yapmak o kadar zor değildi. Walmar çalışma odasına gider, Kassandra da yalnız başına, bir kitap okumak üzere yukarıya çıkardı. Ama yukarıya birlikte çıktıklarında, acısı asla azalmayan bir yol ayırımına geliyor ve ikisi de yalnızlıklarını hissediyordu. Eskiden, Kassandra'nın yatak odasında tekrar bir araya geleceklerini bilirlerdi, ama artık bunun olmayacağı, ikisi için de bir sır olmaktan çıkmıştı. O sahanlıkta artık, her zaman

Y3

için bir veda havası vardı. Her zaman için, sadece bir iyi geceler ayrılığından öte bir şeydi bu.

"Son zamanlarda çok daha iyi görünüyorsun sevgilim. Sadece görünüşünü kastetmiyorum, sağlığın da çok iyi görünüyor."

Kassandra da onun gülümsemesine karşılık verdi. "Kendimi daha iyi hissediyorum galiba." Ama bunu söylerken gözlerinde bir mutluluk ifadesi vardı ve Kassandra gözlerini onunkinden kaçırıp yere baktı. Saat çeyreği vururken aralarında kısa bir sessizlik oldu.

"Çok geç oldu, hemen yatsan iyi olacak." Kocasını onu alnından öptü ve acele adımlarla odasına doğru yürüdü. Kassandra onun arkasından, "iyi geceler," diye fısıldadı ve sonra o da hızla odasına yöneldi.

Charlottenburg Şatosu gölünün kenarında yürürken esen sert rüzgâr Kassandra ve Dolff'un bacaklarını kamçıliyordu. Bu öğleden sonra parkta yalnızdılar. Çocukların okul zamanıydı ve kuşları beslemeye gelen âşıklerle yaşlı insanlar, böyle soğuk bir günde dışarda dolaşmayı göze alamıyordu. Ama Dolff ve Kassandra, yalnız başlarına yürümekten hoşnuttular.

"Üşümüyorsun, değil mi?" Genç adam gülümseyerek ona baktı ve Kassandra güldü.

"Bunun içinde mi? Bu halde de üşüdüğümü söylersem ayıp olur."

"Doğru, haklısın." Dolff, Kassandra'nın giymiş olduğu, yere kadar uzanan siyah kürke hayran gözlerle baktı. Genç kadın kürküne uygun ve başının bir tarafına doğru yatırılmış bir şapka giymiş ve altın sarısı saçlarını ensesinde bir topuz halinde toplamıştı. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve gözleri her zamankinden daha mavi görünüyordu. Dolff, kolunu onun omuzlarına atmıştı ve başını hafifçe eğip gururla ona baktı. Kasım ayı gelmişti ve beraberlikleri sekiz aydan fazla bir zamandır sürüyordu.

"Kitabı bitirdiğine göre kendini nasıl hissediyorsun?"

"İşten çıkarılmış gibiyim."

"Kitaptaki kahramanları özleyor musun?"

"Önceleri çok özleyorum tabii." Eğilip Kassandra'nın saçlarını öptü. "Ama seninle beraberken daha az özleyorum. Dönmeye hazır mısın?" Kassandra başını salladı ve Dolff'un kapısına varıncaya kadar birkaç blok mesafeyi hızlı adımlarla kat ettiler. Dolff kapıyı açtı ve hole girdiler. Kassandra her geçen gün burada kendisini çok daha fazla evinde hissediyordu. Birkaç hafta önce ikisi birlikte antikacı dükkânlarını dolaşmış ve iki sandalye ile bir küçük masa almışlardı.

"Çay?" Kassandra sıcak bir gülümsemeyle ona baktı ve Dolff da başını sallayıp onun arkasından mutfığa geldi. Genç kadın çaydanlığı ateşin üzerine koydu ve eski mutfak sandalyelerinden birini çekti.

"Burada seninle birlikte olmanın ne kadar güzel bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı, hanımefendi?"

"Sen de burada olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu biliyor musun peki?" Kassandra o an, içindeki suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyordu. Bu onun kendine seçtiği yaşam tarzıydı ve birkaç ay önce istemeyerek öğrendiği bir şey onu çok rahatlatmıştı. Babasının kız kardeşlerinden

biri, otuz iki yıl boyunca aynı erkekle sevişmiş, evlenmeden onunla yaşamıştı. Hem Dolff ve hem de Walmar'la birlikte yaşlanmak ve her ikisine de yararlı olmak fikri fena değildi, yaşamı Dolff unkiyle iç içe geçmiş, Wal-mar'ın koruyucu kollarıyla da sınırlanmıştı. Bunda insanı dehşete düşürecek ne vardı ki? Bu ilişkiden acı çeken kimse var mıydı? Artık eskisi gibi acı çekmiyordu zaten. Sadece çocuklarıyla birlikteyken üzüntü duyuyor, acı çekiyordu ama, bu üzüntü zaten Dolff dan önce de vardı.

"Yine ciddileştin. Neler düşünüyordun?" .

"Oh, bizim hakkımızda..." Dolff un çayını koyarken tekrar dalgınlaştı. Arkadaşlarını çaya davet ettiğinde, uşak Berthold'un ciddi bakışları altında Grunewald'daki evde merasimle çay içmekten ne kadar farklıydı bu mutfakta çay içmek.

"Bizim hakkımızda düşünmek seni bu kadar ciddileştiriyor mu yani?"

Kassandra ona çay fincanını uzatırken yüzüne baktı. "Bazen bu işi çok ciddiye alıyorum, biliyor musun?"

Dolff temkinli bir ifadeyle ona baktı. "Biliyorum. Ben de öyle." Ve o anda Kassandra'ya, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söylemek istedi. "Eğer her şey farklı olsaydı... şunu bilmeni istiyorum ki... sonsuza kadar benim olmanı isterdim."

Kassandra onun gözlerine baktı. "Ya şimdi?"

Dolffun sesi sıcak odada bir okşayış gibiydi. "Seni yine de sonsuza kadar istiyorum tabii." Sonra durup içini çekti. "Ama bu konuda hiçbir şey yapamam."

"Ben de zaten yapmanı beklemiyorum." Dolffun karşısına oturup hafifçe gülümsedi. "Ben bununla da mutluyum." Ve bu kez de, Kassandra ona daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyledi. "Bu, benim hayatımın en önemli parçası, Dolff." Onun, hayatının parçası olması, Dolff için çok önemliydi. Son bir yılda Dolffun hayatında çok şey değişmişti. Etraflarındaki dünya da değişiyordu ama Dolff, bunun daha çok farkındaydı. Kassandra yavaşça onun eline dokundu ve Dolff u düşüncelerinden ayırdı. "Şimdi bana kitaptan bahset biraz. Yayıncın ne diyor?"

O bunları söylerken, Dolffun gözlerinde garip bir ifade belirdi. "Fazla bir şey söylemiyor."

"Beğenmedi mi yani?" Kassandra çok şaşırılmış gibiydi. Kitap harikaydı, soğuk kış günleri öğleden sonraları Dolffun yatağına oturup onu okumuştı. "Ne söyledi sana?"

"Hiçbir şey." Dolffun gözlerinde umutsuz bir ifade belirdi. "Bunu basacaklarından emin değillermiş." Demek öğle yemeğinden sonra geldiği zaman Dolffun gözlerinde gördüğü gölgenin nedeni buydu. Peki ama Dolff bunu neden daha önce söylememişti ki ona? Ama sorunlarını Kassandra'dan başlangıçta saklaması zaten âdetiydi. O daha çok Kassandra'nın konuşmasından hoşlanırdı.

"Deli mi bu adamlar? Son kitabının başarısını bilmiyorlar mı?"

"O kitabın bununla bir ilgisi yok." Dolff birden kalkıp döndü ve fincanını lavaboya bıraktı.

"Dolff, anlamıyorum."

YÜZÜK

37

"Ben de anlamıyorum ama sanırım yakında anlarız. Sevgili liderimiz bize bunu yakında gösterecektir."

"Neden bahsediyorsun sen?" Cassandra önce onun sırtına, sonra da döndüğünde, gözlerindeki öfke ifadesine baktı.

"Kassandra, ülkemizde neler olup bittiği konusunda fikrin var mı?"

"Yani Hitler'i mi demek istiyorsun?" Dolff evet anlamında başını salladı. "Bu da geçer. Halk ondan bıkmak ve o da eski etkisini kaybedecektir."

"Yaa, öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun yani?" Dolff acı bir ses tonuyla devam etti. "Kocan da böyle mi düşünüyor?" Cassandra, Walmar'dan söz edilmesini hiç beklemiyordu, birden irkildi.

"Bilmiyorum. Bundan pek bahsetmez. Yani en azından benimle konuşmaz bunları. Mantıklı insanların hiçbiri Hitler'i sevmiyor, bu açık, ama onun bazı insanların düşündüğü kadar tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

"O halde sen bir aptalsın, Cassandra." Dolff onunla daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Cassandra onda, daha önce hiç görmediği bir öfke ve acıyı görüyordu. "Yayıncım neden böyle davranıyor, biliyor musun? Son kitabım beklendiği kadar satmadığı ya da kitabı beğenmediği için değil. Önce, kitabı ne kadar çok beğendiğini söyleyecek kadar saf davrandı ama kitabı, basamamasının nedeni Parti..." Cassandra'nın kalbini sızlatacak bir acı ifadesiyle ona baktı. "Çünkü ben Yahudi ırkıdanım, Cassandra... çünkü ben Yahudiyim." Sesi şimdi âdeta bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bir Yahudi başarılı olmamalı, ulusal ödüller almamalıdır. Hitler istediğini yaptığı takdirde, Yeni Almanya'da Yahudilere asla yer olmayacaktır."

"Ama bu çılgınca bir şey." Cassandra'nın yüzündeki ifade, ona inanmadığını gösteriyordu. Daha önce bu konuda hiç konuşma-mışlardı. Dolff ona ana-babasından, geçmişinden, çocukluğundan, çalıştığı fırından söz etmişti ama Yahudi olduğunu ve bunun kendisi için ne anlama geldiğini hiçbir zaman uzun uzun anlatmamıştı. Cassandra onun Yahudi olduğunu öğrenmişti ama, bunun üzerinde hiç durmamış ve daha sonra da unutmuştu. Bazen bunu hatırlar ve bunun egzotik, farklı bir şey olduğunu düşünür,

İÜ

DANIBLLKSTEKL

bundan hoşlanırdı. Ama bu konuda hiç tartışmamışlardı ve Cassandra da bunu pek aklına getirmiyordu. Dolff ise aralarındaki bu farkı hiç unutmamıştı. Ve bunun, onun için anlamı yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Kassandra onun biraz önce söylediği sözlerin ima etmek istediği şeyi düşündü. Sonra, "Buna inanıyor olamazsın," dedi. "Olamaz bu."

"Olamaz mı? Olmaya başladı bile. Bu sadece benim başıma gelmiş değil. Ama sadece Yahudilere oluyor. Yeni kitaplarımıza ilgi göstermeyecekler, yazılarımızı yayınlamak istemiyor, telefonlarımıza cevap vermiyorlar, inan bana Cassandra, biliyorum."

"O zaman başka bir yayıncıya git."

j

"Nereye? İngiltere'ye mi? Fransa'ya mı? Ben Almanım, kitabımı burada yayınlamak istiyorum."

"O halde burada yayınlat. Bunların hepsi de aptal olamaz ya."

"Onlar aptal değil. Sandığımızdan çok daha akıllılar. Geleceği görüyor ve korkuyorlar."

Kassandra, duyduklarından şaşkına dönmüş ona bakıyordu. Durum Dolff'un düşündüğü kadar kötü olamazdı. O sadece kitabı reddedildiği için kızgındı, içini çekti ve onun elini tuttu. "Doğru olsa bile sonsuza kadar sürmez bu. Hitler'in, düşündükleri kadar büyük dert açmayacağını öğrendiklerinde her şey düzelecek, o zaman rahatlayacaklardır."

"Onun dert açmayacağını nasıl düşünüyorsun?"

"Yapamaz bunu. Nasıl yapabilir ki? Güç hâlâ doğru ellerde. Bu ülkenin belkemiği bankalar, büyük şirketler, eski aileler - bunlar onun fırlatıp attığı pisliklere kanmazlar. Daha aşağı sınıflar kanabilir belki, ama onlar kim oluyor?"

Dolff umutsuz bir ifadeyle cevap verdi. "Dediğin gibi eski aileler ona kanmayabilir ama duruma seyirci kalır, seslerini çıkarmazlarsa işimiz tamam demektir. Ama sen bir konuda daha yanılıyorsun. Bu ülkede artık güç kalmadı. Şu anda güç, o küçük adamda ve tek başına güçsüz olsa da bir araya geldiklerinde güçlü olan, senin 'belkemiği' dediğin o üst sınıflardan, eski ailelerden ve bankalardan bıkmış olan o küçük adamlar ordusunun elinde. Bu insanlar Hitler'in ağzından çıkan her söze inanıyor, kendilerine yeni bir tanrı bul-

YÜZÜK

39

duklarını sanıyorlar. Eğer onların hepsi bir araya gelirse işte o zaman ülkede gerçek güç ortaya çıkacaktır. Ve eğer bu olursa, o zaman sadece biz, yani Yahudiler değil, sizin gibi insanlar da zarar görecektir." Kassandra onun söylediklerini dinlerken dehşet içinde kalmıştı. Eğer Dolff haklıysa... Ama olamaz... haklı olamazdı.

Gülümsedi ve ayağa kalkıp, ellerini Dolff'un göğsünde yavaşça gezdirdi. "Çok şükür ki hiçbir şey senin tahmin ettiğin kadar korkunç değil." Dolff onu hafifçe öptü ve sonra bir kolunu onun beline

dolayıp üst kata çıkardı. Cassandra ona yeni kitabı konusunda ne yapacağını sormak istedi ama sonra vazgeçti, onu baskı altına almak, korkularını yeniden canlandırmak istemiyordu. Hitler'in Yahudiler ve Yahudi yazarlar konusundaki önyargısı, onun gibi büyük bir yazar söz konusu olduğunda, o kadar da kötü olamazdı. Ne de olsa o, Dolff Sterne'di.

Kassandra o akşam arabasıyla Grunewald'a doğru yol alırken Dolff'un söylediklerini düşünüyordu. Evden çıkarken, Dolff'un gözlerinde gördüğü ifade genç kadını rahatsız etmişti. Akşam yemeğine daha bir saat vardı ve çocukların yanına gitmek yerine odasına çekilmeyi yeğledi. Ya Dolff haklıysa? Bu ne anlama gelebilirdi? Ama banyoyu sıcak suyla doldurup yavaşça küvete girerken, bütün bunlar herhalde olmayacak şeyler diye düşündü. Kitap yayınlanacaktı. Dolff bir ödül daha alacaktı. Sanatçılar bazen çılgın oluyordu. Öğleden sonranın diğer anlarını düşününce kendi kendine gülümsedi. Gülümsemesi henüz yüzünden silinmemişti ki, yatak odasının kapısının vurulduğunu duydu ve dalgın bir tavırla, gelmesi için hizmetçiye seslendi.

"Kassandra?" Ama bu ses Anna'nın sesi değildi. Diğer odadan gelen kocasının sesiydi.

"Walmar? Banyodayım." Kapıyı açık bırakmıştı ve bir an için onun içeriye gireceğini sandı, ama sesini tekrar duyduğunda, kocasının orada kaldığını anladı ve açık kapıdan konuştu.

"Giyindiğinde lütfen gelip beni görür müsün?" Kocası ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu ve Cassandra bir an için korkar gibi oldu. Acaba onunla yüzleşip her şeyi açığa mı vuracaktı? Gözlerini kapadı ve nefesini tuttu.

40

DANIELLE STEEL

"İçeriye gelmek ister misin?"

"Hayır, sadece yemekten önce gelip beni gör."

Öfkeliden ziyade üzgünmüş gibi görünüyordu.

"Beş dakika sonra gelirim."

"Güzel."

Kapının yavaşça kapandığını duydu ve banyosunu çabucak tamamladı. Makyajını yapıp saçlarını taraması birkaç dakikasını almıştı. Ensede gevşek bir kravatla bağlanan yakalı beyaz bir ipek gömlek ve basit, sade, gri renkli bir giysi giydi. Ayakkabıları ve çorapları da giysisiyle uyumlu olarak gri renkliydi, annesinin en çok sevdiği çift kordonlu siyah inci gerdanlığı ve ona uygun yüzükleri taktı. Dışarıya hole çıkmadan önce kendisine aynada bir göz attı ve ciddi görünüşünden hoşlandı. Üzerinde canlı renk olarak, sadece saçlarının sarısı ve gözlerinin mavisi vardı. Kocasının kapısına gelince hafifçe vurdu ve hemen arkasından onun sesini duydu.

"Gel." Giysisinin ipek etekliğinin bacaklarında çıkardığı hışırtıyı duyarak kapının eşiğinden içeriye adımını attı. Walmar çalışma odasının rahat, kahverengi deri koltuklarından birine oturmuştu ve karısının girdiğini görünce elindeki raporu hemen bıraktı. "Harika görünüyorsun Cassandra."

"Teşekkür ederim." Onun gözlerine baktı ve gerçeği gördü, acı vardı bu gözlerde. Onun yanına gidip ne olduğunu sormak, onu rahatlatmak istedi. Ama bu yüze tekrar baktığında, ona yaklaşamayacağını anladı. Sanki ona sonsuz derinliklerden bakıyor gibiydi. Geriye çekilen Walmar'di.

"Lütfen otur." Cassandra oturdu ve kocası ona baktı. "Bir içki alır mısın?" Cassandra başını iki yana salladı. Gözlerinden, kocasının her şeyi bildiğini anlamıştı. Başını çevirip şöminedeki ateşe bakar gibi yaptı. Onun suçlamalarını dinlemek ve sonunda bir çözüm yolu bulmak zorundaydı. Bu durumda ne yapabilirdi ki? iki erkekten hangisini terk edecekti? Her ikisini de seviyor, her ikisine de ihtiyaç duyuyordu. "Kassandra..." Gözlerini bir süre daha ateşten ayırmadı ve sonra kocasına döndü.

"Evet." Sesi acı ve öfke doluydu.

"Sana söylemem gereken bir şey var..." Artık ikisi de geriye dönüş olmadığının farkındaydı. "...Bu konuyu seninle tartışmak

YÜZÜK

41

bana son derece acı veriyor ve eminim senin için de çok tatsız bir şey." Cassandra'nın kalbi öylesine çarpıyordu ki, onun sesini güçlükle duyabiliyordu. Yaşamı sona ermişti. Sonun başlangıcıydı bu. "Ama seninle mutlaka konuşmalıyım. Senin güvenliğin için. Ve belki de bizim güvenliğimiz için."

"Benim güvenliğim mi?" Cassandra'nın sesi fısıltı gibi çıkmıştı ve karmaşık düşünceler içinde kocasına baktı.

"Sadece beni dinle." Birden sustu ve bu iş ona çok ağır gelmiş gibi arkasına yaslanıp içini çekti. Cassandra ona tekrar baktığında, gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. "Son birkaç aydır... hiç de kabul edilemeyecek... güç bir durumda olduğunun farkındayım... biliyorum." Cassandra gözlerini kapadı ve kulaklarında uğuldayan bu sesi dinledi. "Şunu bilmeni isterim ki... seni anlıyorum... neler hissettiğini anlamıyor değilim." Kocaman kederli gözler tekrar açıldı.

"Oh Walmar..." Cassandra'nın gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı.

"Bunu istemiyorum... yapamam..."

"Kes şunu. Beni dinle." Walmar, bir an için Cassandra'ya ba-basıymış gibi göründü ve tekrar içini çektikten sonra devam etti. "Sana söyleyeceğim şey son derece önemli. Artık her şey ortaya

çıktığına göre, seni sevdiğimi de bilmeni isterim. Şu anda benim hakkımda ne düşünürsen düşün, seni kaybetmek istemiyorum."

Kassandra başını iki yana salladı ve cebinden bir dantelli mendil çıkarıp gözyaşlarıyla beraber burnunu sildi. "Sana saygı duyuyorum Walmar. Ben de seni seviyorum." Bu doğrudu. Kocasını seviyor ve onun acısıyla, kendisi de acı çekiyordu.

"O halde söyleyeceğimi iyi dinle şimdi. Bundan sonra... o arkadaşını görmekten vazgeçersin." Kassandra sessiz bir dehşet içinde ona baktı. "Ve bunun nedeni de düşündüğün şey değil. Senden yirmi dokuz yaş daha büyüğüm sevgilim, ve aptal da değilim. Böyle şeyler bazen oluyor ve olayı yaşayanları çok incitebiliyor, ama işler kontrol altına alınabilirse insanlar bu acıya dayanabiliyor. Ama sana söylemek istediğim şey şu anda bu değil. Sana çok daha farklı bir şey söyleyeceğim. O da, benim ve evliliğimizin tamamen dışındaki bazı nedenlerle... Dolffu görmekten vazgeç-

DANİbLLB STEEL

men." Diğer erkeğin adını söylerken büyük acı çeker gibi bir hali vardı. "Aslında şu anda evli olmasaydın, hiç evlenmemiş olsaydın bile, bu ilişkiye girmemen gerekecekti."

"Ne demek istiyorsun?" Kassandra birden öfkeyle ayağa fırladı, ona karşı duyduğu sevgi ve saygı bir anda yok olmuştu. "Neden? Bir yazar olduğu için mi? Onun bir tür bohem olduğunu mu düşünüyorsun yani? Tanrı aşkına Walmar, çok dürüst ve mükemmel bir insan o." Walmar'm gözlerine bakarken, âşığını kocasına karşı koruma saçmalığı henüz kafasına dank etmemişti Kassand-ra'nın.

Walmar tekrar içini çekti ve arkasına yaslandı. "Umarım yazarları ve sanatçıları küçümseyip, onları arkadaş listemden silecek kadar geri kafalı olduğumu düşünmüyorsunuzdur. Hiçbir zaman bu kadar dar kafalı olmadım Kassandra. Bunu unutmazsan çok sevinirim. Burada sana anlatmak istediğim şey tamamen farklı bir şey. Sana söylüyorum..." - birden koltuğunda öne doğru eğildi ve hiddetli bir ses tonuyla konuştu - "Onu tanımaman, onunla görüşmemen, evine gitmemen gerekli. Bunun nedeni onun bir yazar olması değil... bunun nedeni, bir Yahudi olması. Bunu sana söylemek beni hasta ediyor, çünkü bu ülkede olmaya başlayan şeylerin iğrenç şeyler olduğunu düşünüyorum. Ama gerçek şu ki, bunlar oluyor ve sen benim karım, çocuklarımla annesinin, senin öldürülmene ya da haplere atılmana göz yumamam! Allah kahretsin, beni anlıyor musun? Bunun ne kadar önemli olduğunu görebiliyor musun?"

Kassandra, duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. O gün öğleden sonra Dolff'un söylediklerinin yarattığı karabasanın devamı gibiydi bu. "Yani onu öldürebileceklerini mi söylemek istiyorsun sen?"

"Ne yapacaklarını bilmiyorum ve gerçek şu ki, artık ne düşüneceğimi de bilemiyorum. Ama sakın, sessiz bir yaşam sürer, olayların dışında kalabilirsek güvende oluruz; sen, ben, Ariana ve Gerhard

güvende oluruz. Ama bu adam tehlikeli. Cassandra, lütfen..." Uzandı ve karısının elini tuttu. "Ona bir şey olduğu takdirde, senin de bunun bir parçası olmanı istemiyorum. Eğer farklı bir zamanda yaşasaydık, senin yaptığından büyük acı çeker ama

yine gözlerimi kapardım, fakat şimdi bunu yapamam. Seni durdurmalıyım. Sen de kendini durdurmalısın."

"Peki ama, ya o?" Cassandra ağlayamayacak kadar korkmuştu. Kocasının söylediklerinin korkunçluğu kafasının içini sanki boşaltmıştı.

Walmar başını iki yana salladı. "Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayız. Olaylar bu şekilde devam ederse, yeterince zeki ise Almanya'dan kaçabilir." Walmar Cassandra'ya baktı. "Bunu söyle ona." Cassandra gözlerini şömine ateşine dikmiş, ne söyleyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Emin olduğu tek şey, ondan vazgeçemeyeceğiydi. Ne şimdi, ne de daha sonra Dolff u terk edebilirdi.

Bir an için göz göze geldiler ve Walmar, öfkesine rağmen, onun gözlerinde kendisi için de yumuşak bir ifade olduğunu gördü. Cassandra onun yanına gitti ve şefkatle yanağından öptü. "Bu kadar dürüst ve iyi olduğun için teşekkür ederim." Kocasını, ihanet ettiği için ona bağırıp çağırmamış, azarlamamıştı. O sadece karısının güvenliğini düşünüyordu ve belki arkadaşının da. Olağanüstü bir adamdı kocası. O anda onu, yıllardan beri hissetmediği kadar çok sevdiğini anladı. Elini kocasının omuzuna koyarak onun yüzüne baktı. "Yani durum bu kadar berbat mı?"

Walmar başını salladı. "Sanırım söylediğimden de kötü. Henüz tam olarak bilemiyoruz." Bir an durdu ve sonra devam etti. "Ama öğreneceğiz."

"Her şeyin böyle kontrolden çıkabileceğine inanmakta zorluk çekiyorum."

Kassandra kalkıp odadan çıkmaya hazırlanınca, Walmar telaş içinde ona baktı ve, "Sana söylediğimi yapacak mısın, Cassandra?" diye sordu. Cassandra ona söz vermek, istediğini yapacağı konusunda onu inandırmak istiyordu ama, aralarında değişen bir şeyler vardı. Walmar gerçeği biliyordu ve böylesi daha iyiydi. Artık ona yalanlar söylemek zorunda kalmayacaktı.

"Bilemiyorum."

"Seçme hakkın yok." Walmar'ın sesi yine sertleşti. "Kassandra, sana onunla görüşmeyi yasak..." Fakat Cassandra sessizce odadan süzülüp çıkmıştı bile.

Altı hafta sonra, Dolff un yazar arkadaşlarından biri ortalıktan kayboldu. O Dolff kadar ünlü değildi ama, o da kitabını yayınla-tamamıştı. Kayıp yazarın kız arkadaşı sabahın saat ikisinde hiçkırıklar içinde Dolff a telefon etti. Münih'e annesini görmeye gitmiş, o gece dönmüş ve dairelerine girildiğini görmüştü, Helmut ortalarda yoktu ve yerde kan vardı. Üzerinde çalıştığı kitabın müsveddesi odaya dağılmıştı. Komşular bağırışlar, çığlıklar duymuştu ama, tüm bildiği bu kadardı.

Dolff gidip onu Helmut'un evinin yakınından aldı ve kendi evine getirdi. Kadın ertesi gün kız kardeşinin yanına sığındı.

Kassandra o sabah öğleye doğru geldiğinde, Dolff u bir depresyonun eşiğinde, Helmut'un kayboluşuyla derin bir üzüntü içinde gördü.

"Anlamıyorum Kassandra. Bütün ülke yavaş yavaş çıldırmaya başlıyor. Bu ülkenin damarlarında sanki ağır ağır dolaşan bir zehir var gibi. Sonunda bizim kalbimize de varacak ve bizi de öldürecek. Aslında buna pek aldırmiyorum ya." Umutsuzca baktı ve Kassandra kaşlarını çatı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek isteyeceğim ki? Beni almak için ne kadar bekleyeceklerini sanıyorsun? Bir ay mı? Altı ay mı? Bir yıl mı?"

"Deli olma. Helmut bir romancı değildi. Bir siyasi eleştirmen ve yazardı, Hitler'i de iktidara geldiğinden beri eleştirirdi. Aradaki farkı göremiyor musun? Senin romanlarında onları öfkeliendirecek ne bulabilirler? Der Kuss gibi bir romanda ne olabilir?"

"Biliyor musun, aradaki farkı görebildiğimden emin değilim Kassandra." Suratını buruşturup odada etrafına bakındı. Artık kendisini evinde bile güvende hissetmiyordu, sanki bir gün gelip onu alıvereceklerdi.

"Dolff... sevgilim, lütfen... mantıklı ol. O olay korkunç bir şey tabii, ama sana böyle bir şey olamaz. Seni herkes tanıyor. Seni bir gecede ortadan yok etmeleri imkânsız."

"Neden imkânsızmış? Kim durduracak onları? Sen mi? Herhangi biri mi? Kuşkusuz bunu kimse yapamaz. Dün gece Helmut için ne yapabildim? Hiçbir şey. Lanet olası hiçbir şey."

"Pekâlâ öyleyse, hemen kaç buradan. Şimdi, hemen İsviçre'ye geç. Kitabını orada yayınlatabilirsin. Ve sen de güvende olursun."

Ama Dolff sadece ona boş boş bakmakla yetindi. "Kassandra, ben bir Almanım. Burası benim de ülkem. Benim de en azından herkes kadar burada yaşamaya hakkım var. Neden kaçayım ki?"

"O zaman bana ne söylenip duruyorsun, lanet olsun!" Bir yıldır ilk kez kavga ediyorlardı.

"Sana, ülkemin kendini ve insanların mahvettiğini söylüyorum ve bu da beni hasta ediyor."

"Ama bunu engelleyemezsin ki. Eğer buna inanıyorsan, seni de mahvetmeden önce git buradan."

"Peki ya sen, Kassandra? Burada kalıp, sana dokunmayacaklarını düşünerek mi sürdüreceksin yaşamını? Sana gelmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum... bilmiyorum... artık hiçbir şey bilmiyorum. Bunlardan hiçbir şey anlamıyorum." Altın saçlı kadın haftalardır yorgun görünüyordu. Her iki erkeğin de derdini çekiyordu ve onların korkuları karşısında elinden bir şey gelmiyordu. Kendisi, inandığı şeylerin asla değişmeyeceğine inanarak, doğrulamaları için onlara bakıyordu ama, onlar her şeyin değiştiğini söylüyordu;

Walmar'ın tüm istediği, Cassandra'nın Dolff u görmekten vazgeç-meseydi, Dolff ise, hiçbirinin değiştirmeye güçlerinin yetmeyeceği konularda dırlanıp duruyor, küfrediyordu. Yarım saat daha dırdır edip söylendikten sonra, Cassandra birden öfkeyle ayağa fırladı. "Lanet olsun benden ne istiyorsun? Ben ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey, lanet olsun... hiçbir şey..." Dolff, birden kayıp arkadaşı için ağlamaya başladı ve hıçkırarak Cassandra'ya sarıldı. "Ey Tanrım... Cassandra... ey Tanrım..."

Kassandra, sanki oğlunu tutuyormuş gibi, bir saat süreyle onu sıkıca kollarında tuttu. "Tamam canım... tamam sevgilim... seni seviyorum..." Söylenecek başka bir şey kalmamıştı ama, Cassandra şimdi, kaçınmaya çalıştığı korku duygusunun kendisini de esir almaya başladığını görüyordu. Gece vakti çılgınlık atarak götürülen kişi Dolff olsaydı ne yapardı? Helmut'un sinir krizine giren

40

DANIELLE STlifcL

sevgilisi yerinde kendisi olsaydı ne yapabilirdi ki? Ama onun başına böyle bir şey gelemezdi... ya da Dolffun başına... böyle şeyler olmazdı... olsa bile onlara olmazdı.

O gün akşama doğru eve döndüğünde, Walmar onu çalışma odasında değil, salonda bekliyordu. Eliyle yanına gelmesini işaret etti ve iki kanatlı kapıyı yavaşça kapadı.

"Kassandra, bu iş artık rayından çıktı."

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum." Sırtını kocasına döndü ve büyükbabasının portresi altında yanan şömine alevine baktı, yaşlı adamın resmi sanki salondakileri gözetler gibiydi. "Şimdi zamanı değil."

"Zamanı hiç gelmeyecek zaten." Durup düşündü ve sonra devam etti. "Dediklerimi yapmazsan seni buradan göndereceğim."

"Gitmeyeceğim. Onu şimdi terk edemem." Bunu Walmar'la tartışması çılgınlıktı ama başka çaresi de yoktu. Her şey ortaya çıkmalı iki ay kadar olmuştu ve bedeli ne olursa olsun savunmasını yapacaktı. Zaten yaşamından çok şey vermişti. Tiyatro hayalleri, çocukları - Dolff tan da vazgeçemezdi.

Dönüp kocasına baktı. "Walmar, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu günlerde duyduklarım inanmak çok güç. Bize neler oluyor? Almanya'ya ne oluyor? Her şeyin nedeni o küçük sersem adam mı yani?"

"Öyle görünüyor. Belki ruhumuzun derinliklerinde başlayan çılgınlığı uyandırdı. Belki de ona inanan tüm bu insanlar çoktandır bir lider beklemekteydi."

"Çok geç olmadan birisi çıkıp da onu durduramaz mı?"

"Şu anda zaten çok geç olmuş olabilir, insanları heyecanlandırıyor. Onlara gelişmeler, zenginlikler ve zaferler vaat ediyor. Bunu daha önce tatmamış olanlar için bu bir tür büyülenme. Buna itiraz edemiyorlar."

"Peki, ya geriye kalan bizler?"

"Bekleyip göreceğiz. Ama sadece biz Cassandra, senin arkadaşın değil. Olaylar bu şekilde devam ederse onun bekleme şansı pek olmayacak. Aman Tanrım, lütfen beni dinle, dinlemelisin. Git ve birkaç gün annemle kal. iyice düşün. Orada her ikimizden de uzakta, düşünme fırsatı bulursun." Fakat Cassandra onlardan ayrı kalmak istemiyordu. Dolff u bırakmak istemediğinden emindi.

"Bunu düşünürüm." Fakat Walmar, sesinin tonundan, onun böyle bir şey yapmayacağını anlamıştı. Artık onun da yapabileceği bir şey kalmamıştı. Altmış yıla yakın yaşamında Walmar von Gotthard, kendisini ilk kez böyle yenik düşmüş bir adam olarak hissediyordu. Cassandra onun kalkıp kapıya yürüdüğünü ve sonra birden, kolunu sessizce yana açtığını gördü. "Walmar... böyle bakma... ben... özür dilerim." Fakat Walmar sadece kapıya gelince döndü ve ona baktı.

"Demek özür diliyorsun, üzgünsün ha, Cassandra. Ben de üzgünüm. Çocuklar da üzgün olacak. Yaptığın şey seni mahvedecek ve uzun vadede belki de hepimizi birden mahvedecek."

Fakat Cassandra von Gotthard buna inanmıyordu.

Kassandra ve Walmar Şubat ayında ilkbahar Balosu'na davet edildiler. Hava hâlâ buz gibiydi ama, ilkbaharın gelişini kutlamak insanları neşelendiriyordu kuşkusuz. Cassandra sade, beyaz kadife giysisi üzerine uzun ermin kürkünü atmıştı. Boynundan askılı, sırtı açık kolsuz giysinin eteği belinden aşağıya, beyaz saten ayakkabılarına kadar zarif bir şekilde iniyordu. Saçları narin sarmaşık filizleri gibi başının üstüne toplanmıştı ve her zamankinden güzel görünüyordu, sanki dünyada hiç sıkıntısı yoktu. Yayınlanmayan kitabı konusunda Dolffun günboyu sürdürdüğü hırçınlık ve aralarındaki tartışma nedeniyle Walmar'la pek konuşmamasının etkileri hiç belli değildi. Kendi yatak odası dışında hislerini belli etmeme ve sadece zarafetini gösterme konusunda beşikten bu yana eğitilmiş olduğundan, tanıştırıldığı herkese cömertçe gülümsedi ve Walmar'ın tüm arkadaşlarıyla dans etti. Her zaman olduğu gibi, salona girişleri, Cassandra'nın giyimi ve güzelliği, davetliler arasında bir heyecan dalgasına neden olmuştu.

"Büyüleyici bir güzelliğiniz var Bayan Gotthard. Bir kar kraliçesine benziyorsunuz." Bu kompliman biraz önce tanıştığı adam-

dan gelmişti, adam bir banker olabilirdi. Cassandra'yı piste davet için izin istediğinde, Walmar ona dostça gülümseyip başını sallamış ve hemen izin vermişti. Cassandra onunla dans ederken, Walmar'ın da bazı dostlarıyla konuştuğunu gördü.

"Teşekkür ederim. Kocamı tanıyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Pek yakından değil. Bir iki kez birlikte iş yaptığımız oldu. Fakat... geçen bir yıl içinde benim çalışmalarım pek de ticari sayılmaz."

"Yaa, yle mi? Tatilde misiniz yoksa?" Vals yaparlarken Cassandra nazikçe gülümsedi.

"Hayır, asla değil. Benim görevim, III. Reich'in finans işlerinde liderimize yardım etmek." Bunu öylesine üzerine basarak söylemişti ki, Cassandra birden irkildi ve onun gözlerine baktı.

"Anlıyorum. Çok meşgul olmalısınız."

"Kuşkusuz yle. Ya siz?"

"ocuklarım ve kocam beni yeterince meşgul ediyor."

"Kalan zamanınızda ne yapıyorsunuz peki?"

"Efendim, anlayamadım?" Cassandra kendisini birden bu cretkr yabancının kollarında huzursuz hissetti.

"Anladığım kadarıyla sanatçıların hamisiymişsiniz."

"Gerçekten mi?" Cassandra içinden dansın sona ermesi için dua etti.

"Gerçekten." Adam Cassandra'ya bakıp nazikçe gülümsedi ama, gözlerinde sanki pusuya yatmış, insanı ürperten bir ifade var gibiydi. "Yerinizde olsam bu konuyla zamanımı pek harcamazdım. Biliyor musunuz, III. Reich'in yardımıyla sanat kavramımızda büyük değişiklik olacak."

"yle mi?" Cassandra kendini birden çok zayıf hissetti. Bu adam onu Dolff konusunda uyarıyor muydu yoksa? Yoksa kendisi de Dolff gibi, her yerde tehdit görmeye, çıldırma ya mı başlamıştı?

"Evet yle. Biliyor musunuz bizde o kadar çok... yetersiz sanatçı, kalem tutan öyle hasta ruhlar var ki." Artık onun Dolff tan bahsettiğini anlamıştı Cassandra. "Bunların hepsi değişecek."

Ama Cassandra birden öfkelendi. "Belki de değişti bile. Artık eski yazarların eserlerini basmıyorlar, öyle değil mi?" Aman Tan-

ırım, ne yapıyordu böyle? Walmar bunu duyunca ne derdi? Ama dans bitmek üzereydi. Bu kötü yabancından kurtulacaktı. Fakat bir şeyler daha söyleme ihtiyaı duyuyordu.

"Bütün bu saçmalıklara aldırmanın siz, Bayan Gotthard."

"Aldırmayı düşünmüyordum zaten."

"Bunu duyduğuma sevindim." Neydi bu? Ne demek istemişti bu adam? Adam onu şimdi Walmar'a doğru götürüyordu. Her şey bitmişti. Adamı o gece bir daha görmedi. Eve dönerken, olanları Walmar'a anlatmayı düşündü ama, onu kızdırmaktan ve hatta endişeye düşürmekten korkuyordu. Ertesi gün ise Dolff kendisini o kadar iyi hissediyordu ki, baloda olanları ona da söylemedi. Zaten ne önemi vardı ki? Adam hiç kuşkusuz Hitler ve III. Reich hayranı budala bir bankacıydı. Ne nemi vardı ki?

Dolff kararını vermişti. Eserlerini bassalar da basmasalar da yazmaya devam edecekti. Kitaplarını yayınlamak için de uğraşacaktı. Fakat açlıktan ölse bile bir yere gitmeyecekti. Hiç kimse onu vatanından kaçırtamazdı. Yahudi olsa bile bu ülkede kalıp yaşamak, zengin olmak onun hakkıydı.

"Şato yakınlarında yürümeye ne dersin?" Cassandra ona gülümsedi, iki haftadan beri yapacakları ilk yürüyüş olacaktı bu.

"Tabii, çok iyi olur."

Oynamak için gelmiş çocukları seyredip, kendileri gibi yürüyüş yapanlara gülümseyerek şato yakınlarında ve göl kıyısında iki saate yakın dolaştılar. Birbirlerini merakla arayıp, geleceklerinin ne olacağını bilmeden tekrar tekrar burada buluştukları, ya da rastlaştıkları ilk kış günlerine benziyordu o günleri.

"Gözlerim buralarda seni ararken neler düşünürdüm biliyor musun" Dolff, onun elini sıkıca tutmuş, başını eğmiş ona gülüm-süyordu.

"Ne düşünürdün?"

"Senin, şimdiye kadar tanıdığım en ele geçmez, en esrarengiz kadın olduğunu ve seninle sadece bir gün geçirsem ömrümün sonuna kadar mutlu olacağımı düşünürdüm."

"Peki ya şimdi? Mutlu musun?" Cassandra ona iyice sokuldu, uzun tüvit etekliği, kısa kürek ceketi ve koyu kahverengi süet ayakkabılarıyla her zamanki gibi harika görünüyordu.

Y4

OK)

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım. Ya sen? Şu son yıl senin için zor oldu mu?" Dolff hâlâ geçirdikleri zaman konusunda endişeli görünüyordu. Cassandra her zaman için Walmar ve çocuklarının baskısı altındaydı ve şimdi Walmar ilişkilerini bildiğine göre baskı daha da artmış olabilirdi. Cassandra ona, Walmar'ın uyarısından bahsetmişti.

"Hayır, zor olmadı. Çok güzel günler geçirdim." Aşk dolu gözlerini kaldırıp Dolff a baktı. "Her zaman istediğim ve asla bulamayacağımı sandığım şeyi buldum." Ama buna sahip olamıyordu. Tam olarak, her zaman sahip olamıyordu. Ama bu kadarı bile yeterliydi. Dolff la sadece bu öğleden sonraları birlikte olmaya bile razıydı.

"Her zaman senin olacağım Cassandra. Her zaman. Ölüp gittikten sonra bile."

Cassandra üzgün bir ifadeyle ona baktı. "Böyle şeyler söyleme."

"Yani seksen yaşıma geldiğim zaman demek istedim, yaramaz kız. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Cassandra o zaman gülümsedi ve bir süre el ele tutuşup gölün kenarında koştular. Daha sonra, hiç konuşmadan sessizce eve döndüler ve çaylarını içtikten sonra mutlu bir şekilde üst kata çıktılar. Çayı alelacele içmişlerdi, akıllarında başka bir şey vardı tabii ve sevişmeleri çılgınca bir şeydi;

sanki birbirlerine umutsuzca ihtiyaç duyuyor, birbirlerini dünyada her şeyden çok istiyorlardı. Daha sonra aşk yorgunluğu içinde uyuyup kaldılar, Cassandra âşığının kolları arasında kıvrılıp kalmıştı. Gözlerini ilk açan Dolff oldu, alt katta birisi kapıyı vuruyordu, sonra zemin kattan yukarıya çıkan ayak sesleri duyuldu. Bir süre bu sesleri dinledi ve sonra tamamen uyanıp, yatağın içinde doğrularak oturdu. Onun hareketlenmesi Cassandra'yı da uyandırmıştı ve genç kadın bir tehlike sezmiş gibi gözlerini iri iri açtı. Dolff hiçbir şey söylemeden, onun üzerini örtüp yataktan fırladı ve kapı zorlanırken çıplak olarak büyük yatak odasının ortasında durdu, ilk bakışta kahverengi üniformalar ve kırmızı kol bantlarından meydana gelmiş bir ordu gibi göründüler ama, sadece dört kişiydiler.

YUZUK

51

Dolff üzerine robdöşambrını geçirip onlara karşı durdu. "Nedir bu?" Ama adamlar sadece güldü. Birisi onu sert bir hareketle tuttu ve yüzüne tükürdü.

"Şu Yahudinin sorduğuna bir bakın!" Dolff kendisini bir anda iki adamın arasında buldu ve üçüncüsü de karnına müthiş bir yumruk attı, Dolff acıyla kıvrandı ve ikiye katlanıp kapıya doğru sendeledi. Üçüncü adam bu kez onu tekmeledi ve Dolff un ağzının kenarından kan fışkırırken, dördüncüsü sakın bir tavırla odayı gözden geçiriyordu.

"Bakalım burada örtünün altında ne var? Ünlü yazarımızı ısıtan bir Yahudi fahişesi mi?" Birden örtüyü çekti ve Cassandra'nın tüm güzelliğini hepsinin gözleri önüne serdi. "Hem de çok güzelmiş. Kalk bakalım." Cassandra bir an hareketsiz, donmuş gibi kaldı, sonra kalkıp oturdu ve zarif bir hareketle ayaklarını yere indirip, narin vücudu titreyerek karyoladan inerken Dolff a baktı, gözleri korkuyla açılmıştı. Dört adam ona bakıyordu. Üçü Dolff u çevrelemişler, dördüncünün ne yapacağını merakla gözlüyorlardı. Dördüncü adam âdeta gözleriyle yer gibi Cassandra'ya bakıyordu ama Cassandra'nın gözleri, hâlâ nefes almaya çalışan ve ikiye katlanmış, kan içinde, iki üniformalı adam arasında duran Dolff a kilitlenmişti. Dördüncü adam birden diğerlerine döndü ve emir verircesine, "Çıkarın onu buradan," diye hırladı. Sonra kemerine dokunurken, alaycı bir ses tonuyla devam etti. "Ama seyretmek istiyorsa kalabilir."

Dolff birden toparlandı, çılgın gibi dönüp Cassandra'ya baktı ve sonra da öfkeli gözlerini diğerlerinin üstü olacak adama çevirdi. "Hayır! Sakın dokunma ona!"

"Nedenmiş o, Bay Ünlü Yazar? Yoksa kadında belsoğukluğu mu var?" Dördü birden gülerken, Cassandra'nın nefesi kesilir gibi oldu. Biraz sonra olacakları düşünmek, bunu idrak etmek onu dehşete düşürmüştü, hayatında böyle bir korku tanımamıştı. Çavuşun işaretiyle diğerleri Dolff u ite kaka dışarıya çıkardılar ve birkaç saniye sonra duyduğu gürültü, Cassandra'ya, Dolffun

merdivenden aşağı atıldığını düşündürdü. Dışarda Dolffun sesinin diğerlerinin sesini bastırdığı öfkeli bağırışmalar duyuluyordu. Dolff Kassandra'ya sesleniyor, bağırıyordu ve saldırganlarla bo-

b'l
UANItLLbSlbtL

ğuştuğu, çıkan seslerden anlaşılıyordu, ama kısa bir süre sonra sesi kısıldı, merdivenin dibinden, birisinin yerde sürüklenmesine benzer sesler duyuldu ve Dolff un sesi bir daha duyulmadı. Kassandra dehşet içinde, gözlerini, pantolonunu çözmeye çalışan adama çevirdi.

"Öldüreceksiniz onu aman Tanrım, onu öldüreceksiniz!" Adamın önünde birkaç adım geriledi, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı ve kalbi korkunç bir hızla atıyordu. Artık kendisini değil, sadece Dolff u düşünüyordu. O belki de çoktan ölmüştü.

"Ee, öldürsek ne olur sanki?" Saldırgan eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Toplum için büyük bir kayıp olmaz ki bu. Belki senin için bile kayıp olmaz. O sadece küçük bir Yahudi çocuğu. Ya sen tatlım? Onun güzel Yahudi prensesi misin?" Kassandra'nın gözleri birden parladı; bu vahşi eflatun mavisi gözlerde şimdi dehşetle karışık bir öfke ifadesi vardı.

"Buna nasıl cesaret edersin? Buna nasıl cesaret edersin?" Kassandra, adamın yüzünü parçalamak ister gibi duvardan ona doğru saldırırken acı dolu bir çığlık atmıştı. Ama adam birden kolunu kaldırdı ve elinin tersiyle onun suratına müthiş bir tokat indirdi.

Kassandra'ya bakıp konuşurken sesi sakindi ama yüzü çok gergindi. "Bu kadar yeter. Sevgilini kaybettin küçük Yahudi kızı, ama şimdi, daha iyi bir ırk tarafından becerilmenin ne demek olduğunu anlayacaksın. Sana küçük bir ders vereceğim küçük hanım." Bunu söylerken kemerini çekip çıkardı ve Kassandra'nın göğüslerine indirdi. Kemerin acısıyla kıvranan Kassandra göğüslerini kapattı ve başını eğdi.

"Tanrım..." Sonra, bunu yapması gerektiğini bilerek başını kaldırdı ve öfke ve utanma duygusu karışık bir ifadeyle adama baktı. Bu adam onu öldürebilirdi. Onun ırzına geçer ve sonra da öldürürdü. Ona söylemesi gerekiyordu. Bunu yapmalıydı... başka şansı yoktu. O, Dolff kadar cesur değildi. Kanayan göğüslerini tutarak, kemeriyle onu döven adama öfkeli gözlerle baktı. "Ben Yahudi değilim."

"Oh, öyle mi?" Elinde kemeriyle Kassandra'ya yaklaştı. Kassandra, onun pantolonunun önüne bakınca, adamın korkunç bir cinsel arzu içinde olduğunu anladı. Birkaç saniye önce sakinleş-

YUZUK

53

meye başlarken, yeniden coşmuş, cinsel arzuyla kudurmuş gibi görünüyordu adam. Kassandra artık onun kontrol edilemeyeceğini anlamıştı.

"Kâğıtlarım çantamda. Ben..." Yaptığının acısıyla yüzünü buruşturdu ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. "Ben Cassandra von Gotthard'ım. Kocam, Tilden Bank'ın başkanıdır."

Adam bir süre öfke ve kuşkuyla ona baktı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Sonra, gözleri birden kısıldı. "Ve kocan da burada olduğunu bilmiyor tabii, değil mi?"

Kassandra ürperdi. Walmar'in bildiğini söylemesi, onu da bu meselenin içine çekmesi anlamına gelecekti. Kocasının bilmediğini söylemesi ise kendini mahvetmesi anlamına geliyordu. "Evimin kâhyası nerede olduğumu biliyor."

"Çok akıllıca." Kemerini tekrar pantolonun deliklerinden geçirip yerine taktı. "Kâğıtların?"

Kassandra gösterdi. "İşte orada." Adam iki adımda gidip altın tokalı, timsah derisi çantayı kaptı. Parçalar gibi açtı ve içindekileri bir süre karıştırıp cüzdanı buldu. Kaba bir hareketle Cassandra'nın sürücü belgesi ve kimlik kartlarını çıkarıp yere fırlattı. Bunu yaparken âdeta bir köpek gibi hırliyordu ve sonra tehditkâr bir tavırla genç kadına doğru yürüdü. Cassandra'nın söylediği onu hiç etkilememiş gibiydi. Onun kim olduğuna aldırımıyordu adam. Cassandra arkasına yaslandı ve neler olacağını beklemeye başladı.

Adam bir süre ona tepeden bakıp süzdü ve sonra suratına tekrar müthiş bir tokat attı. "Fahişe! Pis fahişe! Kocanın yerinde olsaydım seni öldürürdüm. Ve günün birinde o piçkurusu Yahudi gibi sen de öleceksin. Pisliksin sen. Pislik. Irkının, ülkenin yüzkarasısın. Pis orospu!" Sonra birden döndü, başka bir şey söylemeden odadan çıktı, çizmelerinin basamaklarda çıkardığı büyük gürültüyle aşağıya indi ve Cassandra bir süre sonra kapının çarpılarak kapandığını duydu. Her şey bitmişti... tamamdı... Vücudunun her uzvu titreyerek yere, dizlerinin üzerine çöktü, göğüslerinden kan sızıyordu, yüzü yara bere içindeydi, gözleri yaşarmıştı, yere uzandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Orada öylece, Dolff u gördüğü son saniyeleri düşünüp, sessizce feryatlar ederek ve bundan sonra neler olabileceğini tahmin

N itLLL J 1 L

edip dehşete düşerek, sanki saatlerce kaldı. Sonra birden, neler olabileceğini düşündü yine. Adam tekrar gelip DolfFun evini tahrip edebilirdi. Çılgın gibi çevresine bakındı ve aceleyle giyindi. DolfFla birlikte hayallerini gerçekleştirdikleri yatak odasında son birkaç saniye daha kalıp onu son gördüğü yere hıçkırarak baktı ve elini uzatıp, onun birkaç saat önce giymiş olduğu giysilere dokundu. Çılgın gibi sevişmelerinden hemen önce yere fırlatılan giysilerde hâlâ onun limonlu, güzel kokusu vardı, giysileri alıp okşadı ve gömleğini hıçkırarak yüzüne bastırdı. Sonra koşar adım odadan çıktı ve merdiveni hızla indi. Merdivenin dibinde bir kan gölü vardı, herhalde Dolff u orada öldürmüşlerdi, sonra da onu çekerek evden dışarı çıkarmış olacaktı, kan izleri belliydi. Evden dışarıya fırladı ve çılgınlar gibi koşup, sokağın biraz ilerisine park ettiği arabasına gitti.

Grunewald'a kadar nasıl geldiğini bilemiyordu ama, direksiyona yapışmış ve hıçkırıklar içinde evine kadar varabilmişti işte. Arabadan âdeta sürünerek çıktı, bahçe kapısını açıp arabayı dış kapıya kadar sürdü ve sonra kapıyı anahtarıyla açıp içeriye girdi. Sessizce, gözlerinden hâlâ yaşlar akarak yukarıya, yatak odasına çıktı, kapıyı çarparak kapadı ve etrafına bakındı. Gelmişti işte, evindeydi... burası her zaman gördüğü pembe yatak odasıydı... pembe... pembe... birden, oda etrafında dönmeye başladı ve Cassandra kendini kaybedip yere yuvarlandı.

W

Kassandra kendine geldiği zaman yatağında yatıyordu ve alnında soğuk bir kompres vardı. Oda karanlıktı ve kulaklarına garip bir vızıltı geliyordu. Bir anda, duyduğu sesin kendi kafasının içinde olduğunu anladı. Walmar sanki uzaklarda bir yerde duruyor gibiydi, eğilmiş ona bakıyor ve yüzüne ıslak ve ağır bir şey koyuyordu. Bir süre sonra bluzunun çıkarıldığını ve arkasından müthiş bir acı hissetti, sonra da göğüslerine sıcak bir şey kondu. Kocasını net olarak görünceye kadar biraz zaman geçti, en sonunda vızıltı kesildi ve Walmar sessizce yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Cassandra

konusamayarak, konuşmayı zaten istemeyerek sessizce tavana bakarken, Walmar da hiçbir şey söylemeden öylece oturuyordu. Kas-sandra'ya hiçbir şey sormadı. Arada bir Cassandra'nın alnındaki kompresi değiştiriyordu. Oda saatlerce karanlıkta kaldı, arada sırada kapı vuruluyordu ama, Walmar herkesi geri gönderiyordu. Cassandra teşekkür eden gözlerle ona baktı ve sonra uykuya daldı. Tekrar uyandığında gece yarısıydı; odanın bir köşesinde loş bir ışık vardı ve sessiz nöbetçi kocası hâlâ oradaydı.

Walmar daha fazla bekleyemedi, gözlerinden, onun kendini toparladığını, şoku atlattığını anlamıştı ve hem Cassandra'nın ve hem de kendisinin güvenliği açısından ne olduğunu öğrenmeliydi. "Kassandra, artık konuşmalısın. Bana söylemek zorundasın. Ne oldu?"

"Seni rezil ettim." Sesi güç duyulan bir fısıltı gibiydi, ama Walmar başını iki yana salladı ve onun elini tuttu.

"Saçmalama." Bir an durdu ve sonra, "Söyle bana sevgilim," diye devam etti. "Bana söylemelisin. Bilmem gerekiyor." Anna çığlıklar atarak ve Bayan von Gotthard'a bir şeyler olduğunu, onun, kendi yatak odasının zemininde ölü gibi yattığını söylemişti. Walmar dehşet içinde odaya koşmuş, onun ölmek üzere değil ama, dövülmüş ve şok geçirir bir halde olduğunu anlamıştı. Her şeyi bilmeliydi. "Kassandra?"

"O adam... beni öldürecekti... bana tecavüz edecekti... kim olduğumu... söyledim ona."

"Kimdi o adamlar?"

"Onlar... onu götürdüler..." Durdu ve sonra dehşet içinde fısıldadı. "Dolffu aldılar... dövdüler,, onlar... o kan içindeydi... sonra onu sürüklediler... merdivenden aşağıya..." Cassandra susup yatağın

içinde doğrularak oturdu, öğürdü ama kusmadı, Walmar elindeki pembe havluyla çaresizlik içinde öylece oturuyordu. Öğürmesi geçince, Cassandra boş gözlerle kocasına baktı. "Ve içlerinden biri gitmedi, orda kaldı... benim için... ona söyledim... ona söyledim..." Dokunaklı bir ifadeyle Walmar'a baktı. "Benim de Yahudi olduğumu sanıyorlardı."

"Kim olduğunu onlara söylemekte haklıydın. Bunu yapmasaydın şu anda ölüydün. Onu belki de öldürmezler, ama seni büyük

UANlbLLKSIfcfL

olasılıkla öldürebilirlerdi." Aslında bu söylediğinin tam tersi doğru olabilirdi ama, Cassandra için böyle konuşmaya, yalan söylemeye mecburdu.

"Ona ne yapacaklar?"

Walmar o zaman onu kollarına aldı ve Cassandra bir saate yakın bir süre hıçkırdı durdu. Ağlayıp sızlaması sona erince bitkin bir halde yatağa uzandı ve Walmar onu yavaşça yastığın üzerine bırakıp ışığı söndürdü. "Şimdi uyumaksın. Bütün gece burada, senin yanında olacağım." Kocası, söylediği gibi bütün gece onun yanında kaldı, ama Cassandra sabah uyandığında, biraz dinlenmek için çekilmişti. Walmar için acılarla dolu bir gece olmuştu bu; Cassandra'nın yara bere içindeki yüzünün kâbuslarla kırışıp buruştuğunu izlemiş, korkunç acılar çekmişti. Onu tokatlayan adam her kimse, bunu yaparken tüm gücünü kullanmış olacaktı. Walmar, saatler boyu acı içindeki karısını seyrederken, bu adamlara karşı şimdiye kadar hiç kimseye duymadığı bir nefret hissetti. III. Reich buydu. Gelecekte karşılaşacakları şeyler bunlar mıydı? Yahudi olmadıklarına şükür mü etmeleri gerekiyordu yani? Walmar, ülkesinin bir haydutlar, serseriler ülkesi, kadınların dövüldüğü, masumların tecavüze uğradığı, sanatçıların ırkları yüzünden sansüre uğradığı bir yer olmasını istemiyordu, bunun için her şeyi yapabiliirdi. Dünyalarına neler oluyordu böyle ki, çok sevdiği Cassandra böyle bir bedel ödemek zorunda kalmıştı? Müthiş öfkelenmişti ve hatta kendine göre, Dolff için de üzülyordu.

Kassandra'nın yanından ayrılıp banyo yapmak ve kahve içmek için kendi dairesine gittiğinde, gazeteye korkulu gözlerle baktı. Ona ne yaptıklarını tahmin edebiliyor ve gazetede Dolff'un bir kazaya uğradığına dair bir haber görmekten korkuyordu. Daha önce bu işler bu şekilde hallediliyordu. Ama bu kez böyle küçük ve 'önemsiz' bir haber yoktu. Daha doğrusu öylesine küçük bir haberdi ki arka sayfalardan birindeki bu haber Walmar'ın dikkatini bile çekmedi.

Walmar iki saat sonra Cassandra'nın yanına döndüğünde, genç kadın boş gözlerini tavana dikmiş, sessizce, uyanık olarak yatıyordu. Walmar'ın odaya girdiğini duymuş ama başını çevirip ona bakmamıştı.

"Şimdi biraz daha iyisin, değil mi? Cassandra ses çıkarmadan tavana bakmaya devam ediyor, arada sırada da gözlerini kapatıyordu. "İstedğin bir şey var mı?" Cassandra bu kez başını sağa sola

salladı. "Ilık bir banyo yaparsan kendini daha iyi hissedebilirsin." Cassandra uzun süre hiç ses çıkarmadan tavana, sonra da duvara baktı ve en sonunda sıkılmış olacak ki gözlerini kocasına çevirdi.

"Ya seni ve çocukları öldürmeye gelirlerse?" Uyandığından beri bunu düşünüyordu.

"Saçmalama, bunu yapamazlar." Fakat Cassandra artık farklı düşünüyordu. Bu adamlar her şey yapabilirdi, insanları yataklarından kaldırıp öldürüyor, en azından alıp götürüyorlardı. "Kassandra... sevgilim... biz güvendeyiz." Ama Walmar bile yalan söylediğini biliyordu. Artık hiç kimse güvende değildi. Bir gün gelecek, sadece Yahudiler alınmayacaktı.

"Bu doğru değil, seni öldürecekler. Çünkü onlara kim olduğumu söyledim. Buraya gelecekler... onlar..."

"Gelmeyecekler." Cassandra'yı kendisine bakmaya zorladı. "Gelmeyecekler. Biraz mantıklı ol. Ben bir bankacıyım. Bana ihtiyaçları var. Beni ya da ailemi incitemezler. Dün onlara kim olduğunu söylediğin için seni serbest bırakmadılar mı?" Cassandra sesini çıkarmadan başını salladı ama, onun bir daha kendisini güvende hissedemeyeceğini her ikisi de biliyordu.

"Seni rezil ettim, şerefini lekeledim." Durmadan bunu tekrarlıyordu.

"Kes artık şunu! Artık her şey bitti. O bir kâbustu. Çirkin, korkunç bir kâbustu ama bitti. Artık uyanman gerekiyor!" Ama neye uyanacaktı? Dolff gitmiş miydi? Aynı kâbus tekrarlanacak mıydı? Bundan sonra sadece boşluklar olacaktı ve ona ek olarak da asla unutamayacağı acılar ve dehşet. Şimdi sadece uyumak istiyordu. Sonsuza kadar uyumak. Derin, kara bir uykuya dalmalı ve bir daha da uyanmamalıydı. "Şu Belçika işi için iki saatliğine büroya gitmem gerekiyor sonra hemen dönüp bütün gün senin yanında kalacağım. İyi olacaksın, değil mi?" Cassandra başını salladı. Walmar eğildi ve onun sol elinin ince uzun, narin parmaklarını öptü. "Seni seviyorum Cassandra. Her şey yoluna girecek." Anna'ya, karısı için hafif bir kahvaltı getirmesini, tepsiyi yatağın

58

DANIELLE STEEL

yanına bırakıp hemen çıkmasını söyledi. Ayrıca, Anna gördüklerini diğer hizmetkârlara asla söylememeliydi.

Anna, anlayışlı bir tavırla başını salladı ve yarım saat sonra kahvaltıyı getirip Cassandra'nın başucuna bıraktı. Kahvaltı tepsisi, Cassandra'nın her zaman kullandığı beyaz renkli, örme bir tepsiydi ve üzerinde de kenarları dantelli beyaz bir örtü vardı. Tepside, küçük bir vazoda bir tek kırmızı gül vardı ve servis takımı da büyükannesinin en sevdiği Limoges porseleniydi. Ama tepsi geldiğinde Cassandra hiçbir şey söylemedi. Ancak Anna dışarıya çıktıktan sonra doğruldu ve tepsisinin kenarındaki küçük sepete konmuş olan sabah gazetesine uzandı. Gazeteye bir göz atması

gerekiyordu - belki küçük bir haber görebilirdi. Dolff un akıbetiyle ilgili birkaç satır olabilirdi gazetede. Acıyla yüzünü buruşturup bir dirseği üzerinde doğruldu ve gazeteyi yatağın üzerinde açtı. Her sayfayı, her satın, her haberi okudu ve Walmar'ın aksine, arka sayfadaki yazıyı gördü. Haberde sadece, romancı Dolff Ster-ne'in, Bugatti arabasında bir kaza geçirdiği ve öldüğü yazıyordu. Haberi okuyunca birden hıçkırarak ağlamaya başladı, ama bir süre sonra sustu, odada şimdi derin bir sessizlik vardı.

Bir saate yakın bir süre yatağında öylece kaldı, sonra kararlı bir tavırla yatağın kenarına oturdu. Hâlâ titriyordu, başı dönüyordu ama banyoya kadar gidebildi ve küveti doldurmaya başladı. Aynaya gitti ve Dolff un hayran olduğu gözlerine baktı, onun, odadan, evinden, kendi yaşamı ve Cassandra'nın yaşamından sökülüp götürüldüğünü gören gözlerdi bunlar.

Küvet kısa sürede doldu ve Cassandra kapıyı yavaşça kapadı. Onu kan içindeki küvette, bilekleri kesilmiş ve ölmüş olarak, bir saat sonra bulan Walmar oldu.

7

Walmar von Gotthard ile çocukları Ariana ve Gerhard'ı ve Bayan Hedwig'i taşıyan koyu kahverengi büyük lüks otomobil, siyah cenaze arabasını ağır ağır takip ediyordu. Kurşunî bir Şubat sabahıydı; sis ve yağmur, gündoğumundan bu yana aralıklarla sürü-

YÜZÜK

59

yordu. Sevgili dadılarının ellerine yapışmış kımıldamadan dimdik oturan çocuklar ve Walmar kadar sıkıntılı bir gündü. Güzel kadını kaybetmişlerdi. Altın sarısı saçlı ve eflatun mavisi gözlü kadın yoktu artık.

Sadece Walmar olanları tam olarak anlayabiliyordu. Cassandra'nın ne kadar zamandır ve ne kadar çok mutsuz olduğunu sadece o biliyordu. O sadece iki adam arasında kalmamış, iki kafa yapısı, katı iki yaşam tarzı arasında kalıp bocalamıştı, içine doğduğu yaşamın katı kurallarına kendisini hiçbir zaman tam olarak uyduramamış, ayarlayamamıştı. Onu bu kalıba zorla sokup uydurmak belki de büyük hata olmuştu. Belki de onu daha genç bir erkeğe bırakmak daha akıllıca olacaktı. Fakat o kadar genç, o kadar serbest, o kadar güzel ve sıcaktı ki, karısı olacak bir kadında istediği her şey vardı onda. Walmar'i rahatsız eden başka düşünceler de geçiyordu aklından. Belki de Cassandra'yı çocuklarından ayırmakla hata yapmıştı.

Acı içinde yol alırlarken, Walmar çocuklarının artık iyice sahibi olan dadiya baktı. Sert, azimli bir yüz, müşfik gözler, güçlü eller. Kadın daha önce de erkek ve kız yeğenlerine dadılık yapmıştı. Bayan Hedwig iyi bir kadındı. Ama Walmar, karısının ölümünde biraz onun da rolü olduğunu biliyordu. Bir gün önceki trajediden sonra, Cassandra yaşama gücünü ve amacını yitirmişti. Dolff un Ölümü büyük, dayanamayacağı kadar korkunç bir şok olmuş, ayrıca belki, yaşadığı korku da

onu daha kötü bir ruh haline sokmuştu. Bu yaptığı bir korkaklık ya da delilikti ama Walmar bunun sadece bu olmadığını çok iyi biliyordu. Cassandra, titreyen eliyle yazdığı notu banyo küvetinin yanına bırakmıştı. "Elveda, üzgünüm... K." Bunları hatırlayınca yine gözyaşlarına engel olamadı. .. "AufWiedersehen sevgilim... güle güle..."

Kahverengi büyük otomobil bir süre sonra Grunewald mezarlığının kapısında durdu, kenarları parlak çiçeklerle süslü hafif tümsekler ve üzerleri yazılı mezar taşları büyük bir ciddiyet ve vakarla, tekrar başlamış olan yağmurun altında onlara bakıyordu:

"Anneyi burada mı bırakacağız?" Gerhard şokta gibiydi ve Ariana da boş gözlerle bakmıyordu. Bayan Hedwig başını salladı.

60

DANIELLE STEEL

Mezarlığın kapıları açıldı ve Walmar, şoförüne devam etmesini söyledi.

Grunewald'daki Luteryen kilisesinde sadece Walmar, çocukları ve Walmar'in annesinin bulunduğu kısa ve özel bir cenaze töreni yapmışlardı. O akşam gazetelerde Cassandra'nın ölüm ilanı çıkacak ve ani ortaya çıkan, öldürücü bir gribin kurbanı olduğu yazılacaktı. Zaten her zaman narin ve zayıf görünümlü olduğundan, Cassandra'nın bu şekilde öldüğüne herkes inanabilirdi. Gerçeği bilen yetkililer de Walmar'dan çekindikleri için hiçbir açıklama yapamazlardı.

Luteryen kilisesinin rahibi de, çamur içinde kalmış kendi arabasıyla mezarlığa kadar onları izlemişti. Cenaze törenini her zaman gittikleri Katolik kilisesinde yapamamışlardı. Cassandra'nın intihar sonucu ölmüş olması bunu engellemiş, fakat Luteryen rahip onlara kolaylık göstermişti. Şimdi de kendi arabasından inmişti ve onun arkasından da, şoförlü Rolls Royce'undan inen, Walmar'in annesi Barones von Gotthard geliyordu. Tabut cenaze arabasından yere indirilirken, von Gotthard'ların iki şoförü büyük bir saygıyla kenara çekilip bekledi. Bir mezarlık görevlisi şemsiyesini açmış, ciddi bir yüz ifadesiyle onları beklerken, rahip elini cebine attı ve okuyacağı yeri işaretlediği küçük incil'i çıkardı.

Gerhard, Bayan Hedwig ve ablasının ellerini tutmuş sessizce ağlıyor, Ariana da etrafına bakmıyordu. Mezarlıkta ne kadar çok işaret ve isim vardı. Taşlar ve anıtlar ne kadar büyük, tümsekler ne kadar çok, ve garip görünümlü ağaçlar ne fazlaydı. Baharda her taraf yeşil ve güzel olurdu tabii ama, şimdi tabutların üzerindeki çimler dışında her taraf ne kadar da korkunç ve kasvetli görünüyordu. Ariana, bu günü bir daha asla unutmayacağını biliyordu. Dün gece annesi için ağlamıştı. Onun çarpıcı güzelliğinden, o kocaman kederli gözlerinden ve parlayan saçlarından her zaman biraz korkmuştu. Bayan Hedwig her zaman anneye dokunmamalarını, yoksa giysisini kirleteceklerini söylerdi. Onu şimdi yağmur altında, o kutunun içinde burada bırakmak ne garip bir

şeydi. Annesini o yeşil ve düzgün tümseklerden birinin altında yalnız başına bırakmak Ariana'yı üzüyordu.

Kassandra, Von Gotthard aile mezarlığında toprağa verilecek-

YÜZÜK

61

ti. Mezarlıkta Walmar'ın babası, ağabeyi, büyükbabası ve annesiyle üç halası yatıyordu. Walmar şimdi parıldayan, kaçamak gülüşlü ve harika gözlü güzel karısını da onların arasına bırakıyordu. Gözlerini mezar taşlarından çocuklarına çevirdi; Ariana annesine biraz benziyordu ama Gerhard hiç benzemezdi. Ariana uzun bacaklarıyla babasının yanında duruyordu, üzerinde beyaz bir giysi, beyaz çoraplar ve annesinin muhteşem kürkünden arta kalan parçalarla süslenmiş, ermin yakalı lacivert bir kadife manto vardı. Ablasının yanında duran minik Gerhard da onun gibi, kısa beyaz pantolon beyaz çoraplar ve yine lacivert bir palto giymişti. Bundan sonra Walmar'ın tüm sahip olduğu, şu anda yanında duran iki küçük çocuktü. Onları, karısını vahşice mahveden kötölükten koruyacağına dair içinden yemin etti. Ülkesine ne olursa olsun, değerleri ne kadar tükenirse tükensin, çocuklarına bir şey olmasına asla izin vermeyecekti. Almanya tekrar Hitler ve onun gibilerden kurtuluncaya kadar onları Nazilerin zehrinden koruyacaktı. Bunun çok uzun süreceğini sanmıyordu ve fırtına dindikten sonra evlerinde yine güvende olacaklardı.

".. şimdi senin yanında ebedi huzuru bulmuş olan bu çocuğunu al Tanrım. Huzur içinde yatsın. Amin."

Mezar başındaki beş kişi sessizce haç işareti yaptı ve bir süre koyu renkli tabuta baktı. Gökyüzü de kalbini açıp ağlarken, Walmar ve rahip şemsiyelerinin altında duruyorlardı. Fakat hiçbir de, sağanak halinde düşen yağmur damlalarının farkında değilmiş gibiydi. En sonunda Walmar başını salladı ve çocuklarının omuzlarına dokundu.

"Hadi çocuklar, gitmeliyiz." Ama Gerhard annesini bırakmak istemiyordu; başını iki yana salladı ve gözlerini tabuttan ayırmadı. Bayan Hedwig en sonunda onu alıp otomobile götürdü ve kaldırıp içeriye oturttu. Ariana da, tabuta ve büyükanne de gittiği için orada şimdi yalnız kalan babasına omuzunun üstünden son bir kez baktıktan sonra arabaya doğru yürüdü. Rahip de arabasına gitti ve Walmar başını eğip, üzerinde büyük beyaz çiçeklerden yapılmış bir çelenk olan tabuta baktı. Çelenkte orkideler, güller ve su zambakları gibi, Kassandra'nın çok sevdiği tüm vadi çiçekleri vardı.

62

DANIELLE STEEL

Bir an için onu alıp buradan götürmek, ona hiç benzemeyen diğerlerinin yanında bırakmamak istedi. Halaları, babası ve ağabeyi savaşta ölmüştü. Kassandra ise âdeta bir çocuk gibiydi ve hâlâ

çok gençti. Cassandra von Gotthard btuz yaşında ölmüştü. Walmar orada öylece durdu, onun artık yaşamadığına inanamı-yordu.

Ariana bir süre sonra dayanamadı ve babasının yanma geldi. Walmar küçücük parmakların kendi parmaklarına değdiğini hissetti ve başını eğip, yanında sessizce duran küçük kızına baktı, yakası ermin kürklü lacivert mantosu yağmurda sıırıslıslam ıslanmıştı.

"Artık gitmemiz gerekiyor baba. Seni eve götüreceğiz." Tanıdığı o güzel gözlerin birer gölgesi gibi olan o koca mavi gözleriyle öylesine büyük, akıllı ve sevecen görünüyordu ki. Orada öylece dururken yağmura hiç aldırımıyordu. Sadece babasının elini sıkıca tuttu ve ona baktı. Walmar sessizce başını salladı, yüzü gözyaşları ve yağmurda ıslanmıştı. Yağmur damlaları fötr şapkasının kenarından omuzlarına düşüyordu, kızı da elini şimdi daha çok sıkıyordu.

Kızı da onun gibi, dönüp omuzunun üzerinden geriye bakmadı. Elele arabaya bindiler ve şoför kapıyı arkalarından kapadı. Grunewald mezarlığının işçileri, Cassandra von Gotthard'ın tabutunu, ondan önce buraya gelen ve Cassandra'nın hiç tanımadığı insanların mezarları gibi, çim kaplı hafif bir tümsek oluncaya kadar toprakla örtmeye başladılar.

İkinci Kitap

ARIANA

BERLİN

8

"Ariana?" Merdivenin dibinde durmuş onu bekliyordu. Ariana acele etmezse geç kalacaklardı. "Ariana!" Şimdi genç çocuklar için daha uygun odalar haline getirilmiş olan çocuk katının altındaydı. Birkaç kez çocukları aşağıya, kendi yanına yakın bir yere almayı düşünmüştü ama, onlar kendi katlarına iyice alışmıştı ve ayrıca karısının odasını açmaya da hiçbir zaman gönlü razı olmamıştı. Cassandra'nın boş dairesinin kapısı yedi yıldır kapalı duruyordu.

Çalar saat buçuğu vurdu ve üst katta birden, sanki bunu bekli-yormuş gibi ışıklar yandı. Başını kaldırıp bakınca onu gördü; altın sarısı saçları arasına minik beyaz güller serpiştirilmiş, beyaz organzeden bir giysi içinde müthiş görünüyordu. Uzun boynu, kar beyazı giysisi üzerinde kuğu boynu gibiydi, vücut hatları mükemmel bir heykelin ölçülerindeydi ve ona bakan parlak mavi gözleri muhteşemdi. Ariana yavaşça aşağıya, ona doğru inerken, Gerhard da bir zamanlar oyun odaları olan odanın kapısından bakıp sıırıttı. Merdivenin dibinde şaşkın bir halde bekleyen babasına seslenip, o anın sihrini bozdu. "Güzel görünüyor, değil mi? Yani bir kız çocuğu için." Ariana da, babası da buna güldüler. Walmar başını salladı ve oğluna bakıp yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

"Bana sorarsan bir klz çocuğu için olağanüstü görünüyor!" Walmar o ilkbaharda altmış beş yaşında girmişti. Sadece onun yaşında bir adam için değil, herkes için zor günlerdi. Ülke yaklaşık üç yıldır savaştaydı. Ama bu onların yaşamlarını değiştirememişti. Berlin hâlâ tüm güzellikleri ve

heyecanlarıyla canlıydı, nerdeyse bir çılgınlık hüküm sürüyordu, partiler, tiyatrolar, operalar ve değişik, yeni eğlence türleri devam ediyordu ama, Walmar artık bunların kendi yaşında biri için yorucu olduğunu biliyordu. Ayrıca aile düzenini korumak, bankasının işlerini yürütmek, sorunlardan uzak durmak ve çocukları, şimdi ülkenin kanında akan zehir-

Y5

den uzak tutmak zorundaydı. Hayır, hayatları hiç de kolay değildi. Ama şimdiye kadar her şeyi idare etmesini bilmişti. Tilden Bank hâlâ sağlam bir bankaydı, Reich yönetimiyle ilişkileri iyiydi, yaşam tarzı güvence altındaydı ve bir banker olarak önemli kişiliği sayesinde Parti'ye yararlı olmayı sürdürdüğü sürece hiç kimse onu ya da çocuklarını rahatsız edemezdi.

Ariana ve Gerhard, bir gençlik örgütüne katılmalarını gerektirecek yaşa geldiğinde, yetkililere sessizce, Gerhard'ın astımı olduğu, eğitiminde sıkıntı çektiği ve yaşlıları arasında korkunç derecede çekingen, içine kapanık olduğu açıklandı. Annesinin ölümünden sonra... kuşkusuz anlarsınız... ve Ariana... onun da girdiği şoktan hiç çıkamayacağı inancındayız. Aristokrat bir geçmişi olan asil bir dul erkek, iki genç çocuğu ve bir banka. Bir insanın Almanya'da hayatta kalabilmesi için, bunlar dışında sadece, olaylara katlanabilme sabrının, sessiz kalabilme ferasetinin, kör ve sağır-mış gibi davranabilme arzusunun olması gerekiyordu.

Annesinin ölümünden üç yıl sonra bir gün onun kürkçüsünü görmeye giden Ariana'nın yaşadığı dehşeti hiç unutmamıştı Walmar. Kürkçü Rothmann, küçük bir kızken Ariana'ya her zaman sıcak kakao ikram eder, kurabiyeler ve bazen de küçük mink kuyruğu parçaları verirdi. Fakat o gün dükkâna gittiğinde, kollarında pazıbentler olan bir düzine kadar adamın kapı önünde durduğunu görmüştü. Her taraf loştu, bomboştu, tabela parçalanmış, camlar kırılmıştı, koskoca lüks dükkân boşalmıştı ve sağlam kalan camlarda bir tek sözcük görülüyordu - Juden (Yahudiler).

Ariana babasının bankasına koşup ağlamış ve babası hemen kapıyı kapayıp onunla çok ciddi bir ifadeyle konuşmuştu. "Gördüğünü sakın kimseye anlatma Ariana! Kimseye! Bu konuda konuşma, hiçbir şey sorma. Kimseye bir şey söyleme!"

Kızı şaşkın şaşkın ona bakmıştı. "Ama bunu başka insanlar da gördü. Askerler silahlarla dışarda duruyordu ve pencere... ve baba... biliyorum - kan gördüm!"

"Hiçbir şey görmedin Ariana. Oraya hiç gitmedin."

"Ama..."

"Sus! Bugün benimle öğle yemeğini Tiergarten'de yedin ve sonra da bankaya geldik. Burada bir süre oturduk, sen bir fincan

sıcak kakao içtin ve sonra da şoför seni eve götürdü. Bunu anla-dm mı?" Ariana babasını daha önce hiç böyle görmemişti, hiçbir şey anlamıyordu. Babası korkmuş olabilir miydi? Ona dokunamazlardı. Önemli bir bankacıydı o. Hem sonra babası Yahudi değildi ki. Ama Rothmann'ı

acaba nereye götürmüşlerdi? Dükkânına ne olmuştu? "Beni anlıyor musun Ariana?" Babasının sesi birden yükselmişti, öfkeli gibiydi ama Ariana, onun kendisine kızmadığını hissetmişti.

"Anladım." Sonra o hafif, ince sesi aralarındaki sessizliği deli-vermişti. "Peki ama neden?"

Walmar von Gotthard içini çekti ve arkasına yaslandı. Burası büyük, insanı etkileyen bir büroydu, masa muazzamdı ve Ariana, on iki yaşında olmasına rağmen o masanın önünde küçücük görünüyordu. Bu küçük kıza ne söyleyebilirdi? Durumu nasıl açıklayabilirdi?

Bu olaydan bir yıl sonra daha kötü bir şey olmuş, Eylül'de savaş başlamıştı. Savaşın başlamasından bu yana çok dikkatli davranmış, durumu iyi idare etmişti Walmar. Çocuklar güvendeydi, iyi korunuyorlardı. Şimdi Gerhard on iki buçuk yaşındaydı ve Ariana da on altı olmuştu. Onlar için değişen pek fazla şey yoktu, babalarının Hitler'den nefret ettiğini hissetmelerine rağmen, bunu hiç tartışmaz, birbirleriyle bile konuşmazlardı. Hitler'den nefret etmek tehlikeli bir şeydi. Bunu herkes biliyordu.

Hâlâ Grunewald'daki eski evlerinde yaşıyor, aynı okullara ve kiliseye devam ediyor, ama başkalarının evlerine nadiren gidiyorlardı. Walmar onları, kendi güvenlikleri açısından sıkı bir kontrol altında tutuyor, bunu onlara dikkatle izah ediyor ve onlar da anlıyordu. Ne de olsa ülke savaştaydı. Her taraf üniformalı insanlar, gülen askerler, güzel kızlarla doluydu ve bazı geceler, komşularının, subaylara ve dostlarına büyük partiler verdiğini, kulaklarına gelen müzik seslerinden anlıyorlardı. Bir açıdan bakıldığında, Berlin'de neşeli, coşkulu günler yaşanmaktaydı. Ama diğer yandan çocuklar, üzüntü verici olayların da yaşandığını biliyordu. Arkadaşlarından birçoğunun babası savaşta, çarpışıyordu. Bazıları savaşta babalarını, ağabeylerini kaybetmişti. Ama Ariana ve Gerhard, diğer çocukların alay etmelerine rağmen, babalarının

YÜZÜK

69

yaşlı olmasından memnundu. Annelerini zaten kaybetmişlerdi, babalarını da kaybetmeye dayanamazlardı.

Ariana bir gün, hınzırca bir gülümsemeyle babasına, "Ama davetler, eğlenceler için hiç de yaşlı sayılmazsın," deyiverdi. On altıncı yaşının ilk baharıydı ve ilk balosuna gitmeyi çok istiyordu. Annesiyle babasının çok renkli bir yaşamları olduğunu iyi hatırlıyordu. Fakat onun ölümünden sonraki yedi yıl boyunca, Walmar zamanının çoğunu ya bankasında çalışarak, ya odasında ya da onlarla kâğıt oynayarak geçirir olmuştu. Cassandra'nın intiharından sonra balolar, davetler sona ermişti. Ama çocuklar anneleriyle ilgili çok az şey biliyordu. Annelerinin nasıl ve neden öldüğü, Walmar'ın onlarla paylaşamayacağı kadar acı gerçeklerdi. "Ee baba? Gidebilir miyiz? Lütfen?" Kızı ona öylesine tatlı bakmıştı ki, Walmar dayanamayıp gülümsedi.

"Balo mu? Şimdi mi? Savaş sürerken mi?"

"Oh baba, herkes partiler verip eğleniyor. Burada, Grune-wald'da bile sabahlara kadar eğleniyorlar." Bu doğrudu - yaşadıkları bu ağırbaşlı semtte bile içkili âlemler sabahın erken saatlerine kadar sürüyordu.

"Bunun için yaşın biraz küçük değil mi?"

"Hiç de değil." Ona öyle bir bakışla baktı ki, garip bir şekilde annesine benziyordu. "On altı oldum."

Sonunda kardeşinin de desteğiyle Ariana isteğini kabul ettirmişti ve şimdi de, Bayan Hedwig'in usta elleriyle diktiği beyaz organze giysi içinde bir prenses gibi orada duruyordu.

"Harika görünüyorsun yavrum."

Ariana, onun beyaz frakını çok beğenmiş gibi, çocukça bir gülümsemeyle ona baktı. "Sen de çok iyisin."

Gerhard hâlâ yukardan onlara bakıyordu ve bir ara onun kıkırdadığını duydular. "Bence ikiniz de komik görünüyorsunuz." Ama, o da onlarla gurur duyuyor gibi bakıyordu.

"Hadi yatağına, canavar seni." Ariana merdivenin son basamağında ayağı takılıp hafifçe sendelerken, kardeşine neşeyle bağırırdı.

Eski büyük otomobili savaştan hemen önce siyah ve gri bir Rolls Royce'la değiştirmişlerdi ve yeni araba şimdi araba yolunun dibinde, yaşlıca şoförle birlikte onları bekliyordu. Ariana omuzlarına hafif bir şal atmıştı ve beyaz giysisi, arabaya binerken hafifçe dalgalandı. Balo Opera Binası'nda veriliyordu ve Von Gotthardlar oraya doğru ilerlerken her taraf ışıltılı oldu. Geniş bulvar her zamanki gibi çok güzel görünüyordu, Unter den Linden, savaşın başından beri hiç değişmemişti.

Walmar, Roll'un içinde, yanında bir prenses gibi oturan kızına gururlu bir ifadeyle baktı. "Heyecanlı mısın?"

Genç kız mutlu bir ifadeyle başını salladı. "Hem de çok." İlk balosunun etkisiyle büyülenmiş gibi görünüyordu.

Her şey Ariana'nın umduğundan da daha güzeldi. Opera Binası'nın merdiveni kırmızı halı kaplanmıştı, harika tavanı ve giriş holü bir ışık seli altındaydı. Çevrelerinde tüm kadınlar gece giysileri ve mücevherler içindeydi, erkeklerse ya göğüslerinde madalyalar olan üniformalar ya da beyaz fraklar giymişlerdi. O gece, Walmar'ın neşesini kaçıran tek şey, Reich'in önlerinde asılı duran koskoca kırmızı bayrağıydı.

Büyük salondan yumuşak bir müzik sesi geliyordu ve etrafları, şaşkın şaşkın çevrelerine bakman, eğlenen mücevherli insanlarla doluydu. Ariana'nın gözleri iki koca mavi-yeşil mücevher gibi fildişi renkli zarif yüzünde parlıyor, dudakları yine zarif bir yakutu andırıyordu.

İlk dansını babasıyla yaptı ve Walmar daha sonra onu bir grup arkadaşının güvenilir ortamına, çiftlerin vals yaptığı dans pisti yanındaki masalardan birinde toplanmış bankacıların yanına götürdü.

Ariana babasının arkadaşlarıyla yirmi dakikaya yakın bir süredir büyük bir neşe içinde konuşuyordu. O sırada biraz ilerlerinde duran uzun boylu genç adam Walmar'ın dikkatini çekti. Genç adam sakın bir tavırlı bir arkadaşıyla konuşurken, bir yandan da Ariana'yı süzüyordu. Walmar gözlerini bu genç askerden ayırdı ve kızını tekrar dansa kaldırdı. Bunu yapması belki doğru değildi ama, kaçınılmazı mümkün olduğunca ertelemesi gerektiğini hissetmişti. Kızını buraya getirirken, onun başka erkeklerle de dans edeceğini biliyordu. Ama üniformalılar... üniformalılar... bundan kaçınılamazdı... sadece, bu üniformalıların Ariana'yı kendilerine göre fazla genç bulmaları için dua edebilirdi.

70

DANIELLE STEEL

Ama Walmar kendisiyle pistte yavaşça dönen Ariana'nın, tüm erkeklerin gözlerini üzerine çekeceğini biliyordu. Genç, diri ve güzeldi ve hepsinden önemlisi, onda da annesinin çekiciliği vardı, onun derin mavi gözlerine bakan erkekleri büyüleyen gizli bir gücü bu. Sanki bir sırrın cevabını bilen gözlerdi bunlar. Walmar bu sakın yüzün, yumuşak bakışların ve bir göl üzerindeki yaz güneşi parıltısı gibi birden beliren gülüşün, pek çok erkeği büyüledi-ği gibi, kendi arkadaşlarını bile etkilediğini fark etmişti. Ariana'da insanları çeken, gençliğine rağmen ondaki sihri daha yakından tanıma arzusu uyandıran bir şeyler vardı. Kardeşinden daha kısa boylu olmasına rağmen vücut hatları mükemmeldi. Başının tepesi babasının omuzlarına güçlkle yetişiyordu ve valsın nağmelerine kapılıp dönerlerken ayakları âdeta uçuyordu.

Dans bitip de masalarına döndüklerinde, genç subay hemen yanlarına geldi. Walmar sessizce gerginleşti. Neden diğerleri değil de bu subay geliyordu sanki? Üniformasız biri olamaz mıydı yani? Onun için, üniforma içindekiler halktan insanlar değildi, onlar sadece kendi arzularını düşünen bir yaratık sürüşüydü. Kötü varlıklardı ve yaptıklarıyla karısının ölümüne neden olmuşlardı.

"Bay von Gotthard?" Walmar başıyla kısa bir selam verdi ve genç adam sağ kolunu hemen ileriye uzatıp bilinen selamla, "Heil Hitler," dedi. Walmar yine başını salladı ama bu kez yüzünde buz gibi bir gülümseme vardı. "Sanırım bu küçük hanım sizin kızınız, değil mi?"

Walmar onu tokatlamak istiyordu ama, önce kızına, sonra da genç subaya baktı ve kısa ve ters bir cevap verdi. "Evet. Aslında bu gece buraya gelemeyecek kadar küçük ama, benimle birlikte kalacağı için razı oldum." Ariana onun bu konuşma tarzından şoke olmuştu ama itiraz etmedi. Genç adam onu anlıyormuş gibi başını salladı ve sonra göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle peri kızına

baktı. Dudaklarının kıvrımı ve gülümsemesinin güzelliğiyle daha da mükemmel görünen kar beyazı dişleri vardı. Gözlerinin mavisi Ariana'nınkilere yakındı, ama genç kızın soluk sarı saçlarına karşın onunki simsiyahtı. Uzun boylu, geniş omuzlu, dar kalçalı yakışıklı bir erkekti, üniforması ve parlak çizimleri bacaklarını daha da uzun gösteriyordu.

YÜZÜK

71

Genç subay bu kez Ariana'nın babası önünde, sağ kolun ileriye uzatılmasıyla verilen selam moda olmadan önceki selam tarzıyla hafifçe eğildi, topuklarını birbirine vurdu ve tekrar doğruldu. "Bay von Gotthard, ben Werner von Klaub." Pırıltılı gülümseme-siyle tekrar Ariana'ya baktı. "Bayan Gotthard'ın gerçekten de çok genç bir hanımefendi olduğunu görüyorum efendim, ama yine de onu bir dans için bana güvenerek verirsiniz bundan gurur duyacağım." Walmar tereddüt içindeydi. Genç subayın ailesini tanıdığını anlamıştı, onu reddetmek hem ailesini ve hem de üniformasını küçük düşürmek anlamına gelecekti. Ariana da çok güzel ve umut dolu görünüyordu. Bunu nasıl reddedebilirdi? Bütün dünyalarını kontrol atına almış olan üniformalarla savaşılamazdı ki.

"Herhalde buna hayır diyemeyeceğim, değil mi?" Sevecen bir ifadeyle kızına baktı, sesinde şefkat ve pişmanlık vardı.

"İzin veriyor musun baba?" Gözleri öylesine iri, umut dolu, mavi ve parlaktı ki.

"Tamam kalkabilirsin."

Von Klaub bu kez Ariana'nın önünde eğildi ve onu alıp dans pistine götürdü. Prens ve Sindrella gibi, ağır ağır dans ediyorlardı, sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Walmar'ın yanındaki adam, onları seyretmenin bir zevk olduğunu söyledi. Olabilirdi ama, bu zevk Walmar için değildi. O, yaşamına yeni bir tehdit girmiş gibi hissediyordu. Daha da önemlisi, Ariana'nın yaşamına. Kızı büyüdükçe daha da güzelleşiyordu ve onu ömür boyu evinde hapis tutamazdı. Sonunda onu kaybedecekti ve belki de 'onlardan birine' kaptıracaktı. Onlara bakarken, ne kadar garip, diye düşündü. Başka bir zaman ve yaşamda olsaydı, Von Klaub'u evine ve kızının yaşamına sevinerek kabul edebilirdi, ama şimdi... şu üniforma Walmar için her şeyi değiştiriyordu. Üniforma ve onun temsil ettiği şey. Bu, tahammülün ötesinde bir şeydi.

Dans bittiğinde Ariana babasına baktı, gözlerinde açık bir soru ifadesi vardı ve Walmar başını yana sallayıp izin vermediğini belirtmek istedi ama, bunu ona yapamazdı. Yine başını salladı ve onayladı. Ondandır bir dans daha geldi ama, genç Alman subayı akıllı davranıp Ariana'yı babasının yanına getirdi, tekrar eğilip selam verdi ve Ariana'ya iyi geceler diledi. Fakat genç erkeğin

72

DANIELLE STEEL

kızına gülümsememesinden, Werner von Klaub'u son kez görmediklerini anlamıştı Walmar.

"Kaç yaşında o Ariana? Yaşını söyledi mi sana?"

"Yirmi dört." Bunu söylerken hafif bir gülümsemeyle babasının yüzüne baktı. "Çok iyi biri, biliyor musun? Ondan hoşlandın mı?"

"Önemli olan şu ki, sen hoşlandın mı?"

Ariana fikrini söylemek istemiyormuş gibi omuz silkti ve babası o akşam ilk kez olarak güldü.

"Demek bu işler başlıyor ha? Sevgili kızım sen binlerce kalbi kıracaksın." Bunu söylerken, tüm o kalplerin arasında babasının da kalbini kırmamasını umut ediyordu. Onu bu zehirden korumak için çok çabalamıştı ve bundan sonra kızı onun inançlarına uygun davranmadığı takdirde üzüntüden ölebilirdi.

Ama kızı ona ya da ilkelerine ihanet edecek hiçbir şey yapmadı ve ondan sonraki birkaç yılları rahat geçti. Werner von Klaub onları ziyarete gelmişti ama sadece bir ya da iki kez. Genç adam Ari-ana'yı ilk gördüğü gecede olduğu kadar büyüleyici bulmakla beraber, çok da genç ve gereğinden fazla utangaç bulmuştu. Ariana, son üç yılda üniformasının etkisine kapılan kadınlar kadar eğlenceli değildi. Ariana henüz hazır değildi ve Werner von Klaub da bekleyebilecek kadar ilgilenmedi onunla.

Genç subayın ziyaretleri sona erip, kızı da bu kayıptan fazla etkilenmemiş görününce Walmar rahatladı. Ariana evde babası ve kardeşiyle çok mutluydu ve okulda da yaşıtı birçok arkadaşı vardı. Walmar'in onu koruma çabaları sonucu, Ariana bazı konularda hâlâ çocuk kalmıştı. Ama bu masumiyetine karşı, çektiği acı ve kayıp nedeniyle akıllı ve dirayetli bir kız olmuştu. Kassand-ra'nın onlara uzak kalmış olmasına ve ölümünün gerçeğinin gizlenmesine rağmen, annesinin ölümü Ariana'yı derinden etkilemişti ve ihtiyaç duyduğunda sığınılacak bir anne özlemi, gözlerinin bir köşesinde gizlenmiş hüznün parıltısından belli oluyordu. Ama bu, savaşla ilgili olmayan kişisel bir üzüntüydü. Berlin'e atılan bombaların 1943'ten sonra bir hayli artmasına ve hava saldırıları sırasında sık sık Gerhard, babası ve hizmetkârlarla birlikte bodrumda saklanmalarına rağmen, Ariana on sekizine gelinceye,

YUZUK

15

yani 1944 ilkbaharına kadar, savaş acısıyla gerçekten yüz yüze gelmedi pek.

O ilkbahar aylarında Müttefikler saldırılarını artırdı ve Hitler de son zamanlarda topyekûn savaşa kararlı olduğunu gösteren yeni emirler yayınladı.

Ariana bir gün okuldan geldiğinde babasının, bir arkadaşıyla beraber büyük salona kapandığını öğrendi; bunu söyleyen, artık çok yaşlanmış olan ve kulakları duymayan Berthold'du.

Ariana ona gülümseyip, "Kim olduğunu söyledi mi babam?" diye sordu. Berthold evin en eskilerindendi ve yaşamında hatırladığı ilk kişilerdendi.

Yaşlı adam taş gibi katı yüzündeki derin hatları yumuşatıp sıcak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet hanımefendi." Ariana'yı anlamış gibi başını sallamıştı ama, genç kız onun anlamadığını hemen fark etti.

Onun özrünü bildiğinden, kulakları duymadığı için onunla açıkça alay edip eğlenen kardeşinin aksine, yüksek sesle konuştu. Ama Berthold, efendisi Gerhard'ın hiçbir şeyine alınmazdı. Gerhard onun sevgilisiydi. "Babam gelenin kim olduğunu söyledi mi?"

"Ah... hayır küçükhanım. Söylemedi. Onları salona Bayan Klemmer götürdü. Ben o sırada aşağıda Bay Gerhard'a kimya aletleri konusunda yardım ediyordum."

"Aman Tanrım, bu olamaz."

"Evet?"

"Boşver Berthold, teşekkür ederim." Ariana yavaşça süzülüp hole girdi. Bu ev ve içinde çalışan çok sayıda hizmetkâr da yaşamının bir parçasıydı. Ariana başka bir yerde yaşayabileceğini düşünemiyordu.

Odasına giderken üst kat koridorunda Bayan Klemmer'e rastladı. O sabah Bayan Klemmer'le gizlice, annesinin odasını açma konusunu görüşmüştü. Oda dokuz yıldır kapalı duruyordu ve Ariana on sekizine basmak üzereydi. Küçük bombalar yapmaya çalışan ve kimyasal karışımlarını durmadan patlatıp çok gürültü yapan Gerhard'la aynı katta olmak canını sıkıyordu. Zaten babasıyla, savaş bitinceye kadar üniversite eğitimine başlamama konusunda karar vermişlerdi. Böylece, iki ay sonra okullar kapandığın-

/4

DANIELLE STEEL

da evde daha çok kalacaktı. Kendi kendine planladığı bazı gönüllü çalışmalar vardı. Daha önce bir hastanede, haftada iki gün çalışmıştı. Ama liseyi bitirdikten sonra evdeki pozisyonunu belirlemesi uygun olacaktı. Annesinin dairesinde yaşama fikri ona çok çekici geliyordu... ama bunun için kuşkusuz babasını ikna etmesi gerekiyordu.

Bayan Klemmer, aralarında bir sır varmış gibi, "Ona sordunuz mu?" diye fısıldadı ve Ariana başını iki yana salladı.

"Henüz sormadım. Bu gece. Yemekten sonra Gerhard'ı defe-debilirsem tabii." İçini çekti ve gözlerini iri iri açtı. "Bu çocuk bir baş belası." Kardeşi şimdi on beş yaşındaydı.

"Sanırım babanıza düşünmek için zaman verirseniz razı olacaktır. O da sizin daha yakınında olmanızı ister. Sizi görmek için o merdivenleri üçüncü kata kadar tırmanmak onu yoruyor." Bu mantıklı bir nedendi tabii, ama Ariana onu bu yolla ikna edebileceğini sanmıyordu. Babası, altmış sekiz yaşındaydı ve yaşının ha-tırlatılmasından pek hoşlanmazdı.

"Bir şeyler düşüneceğim. Onunla şimdi konuşacaktım ama yanında biri varmış. Kim olduğunu biliyor musun? Berthold misafiri senin içeriye aldığını söyledi."

"Evet, bu doğru." Kadın bir an için şaşırılmış gibi göründü. "Gelen Bay Thomas'tı. Ve hiç de iyi görünmüyor." Zaten bugünlerde kim iyi görünüyordu ki? Ariana'nın babası bile artık bankadan eve geldiğinde yorgun oluyordu. Reich her geçen gün ülke bankacılarına daha fazla baskı yapıyor, ellerinde olmayacak kadar büyük paralar istiyordu.

Bayan Klemmer gittikten sonra Ariana bir süre, aşağıya inip babasının yanına gidip gitmeme konusunda düşündü. Annesinin dairesine tekrar girip o güzel yatak odasını bir daha görmek ve çalışma masasının, oturma odasına sığıp sığmayacağını anlamak istiyordu. Ama bunu daha sonra da yapabilirdi. Şu anda babasının arkadaşını görmek ona daha çekici geliyordu.

Bay Thomas babasından yaklaşık otuz yaş daha gençti ama, aradaki bu yaş farkına karşın babası bu yumuşak sesli adamı çok severdi. Adam dört yıl kadar babasının yanında çalışmış, sonra hukukçu olmaya karar vermişti. Hukuk fakültesinde okurken bir

YUZUK

okul arkadaşıyla evlenmiş, dört yıl içinde üç çocuk sahibi olmuşlardı. En küçük çocuğu şimdi üç yaşındaydı ama Bay Thomas onu doğumdan sonraki dördüncü aydan beri görmemişti. Karısı Yahudi olduğundan, onu ve çocuklarını almışlardı. Savaşın ilk iki yılında Max, Nazilerden uzak durmayı başarmıştı. Ama sonunda akıbet kaçınılmaz olmuş, Sarah ve çocuklar elinden alınmıştı. Onları üç yıl önce, 1941'de alıp götürmüşlerdi. Onları kaybetmek adamcağızı mahvetmişti ve şimdi Ariana'nın babasını ziyaret ederken, otuz yedi yaşından on beş yaş daha büyük görünüyordu. Onları bulmak için umutsuzca uğraş vermiş çabalamıştı ama, Ariana onun geçen yıl tüm umutlarını yitirdiğini biliyordu.

iki kanatlı kapıyı hafifçe vurdu ama, içerden sadece mırıltı halinde konuşma sesleri geldi. Dönüp onları yalnız bırakmayı düşünüyordu ki, birden babasının seslendiğini duydu.

Kapıyı yavaşça açtı ve başını uzatıp hafifçe gülümsedi. "Baba? Girebilir miyim?" Fakat gördüğü manzara karşısında birden şaşırdı ve içeriye girmekle, geriye dönüp gitmek arasında bocaladı. Maximilian Thomas, sırtı kapıya dönük oturuyordu, omuzları hafifçe sarsılıyordu, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Ariana babasına baktı ve onun git demesini bekledi, fakat babası kalmasını işaret edince şaşırdı. O da ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Söylenecek fazla bir şey yoktu ki. Belki de kızı Max'i biraz teselli edebilir, onun yapamadığını başarabilirdi. Walmar böylece, Ariana'nın artık bir çocuk olmadığını kabul etmiş oluyordu. Ariana'nın yerinde Gerhard olsaydı, babası hiç kuşkusuz elinin tersiyle işaret edip onu geriye gönderirdi. Ama Ariana artık sadece bir genç kız değildi onda bir kadın nezaketi, şefkati vardı. Walmar ona gelmesini işaret etti ve Ariana onlara yaklaşırken Max ellerini yüzünden çekti.

Ona yaklaştığında yüzünde büyük bir umutsuzluk ifadesi gördü. "Max... Ne oldu?" Adamın yanında dizleri üzerine çöktü ve hiç düşünmeden kollarını uzattı. Max da doğal bir tavırla ona döndü ve onunla kucaklaşırken hıçkırıklarını tutamadı. Uzunca bir süre hiçbir şey söyleyemedi ve sonra gözlerini sildi ve yavaşça geriye çekildi.

"Teşekkür ederim. Çok üzgünüm, sizleri de..."

/o

DANIELLE STEEL

"Seni anlıyoruz." Walmar, üzerinde, büyük gümüş bir tepsi içinde birkaç şişe konyak ve bir kısmı içilmiş bir şişe İskoç viski bulunan uzun antika masaya gitti. Max'a ne istediğini bile sormadan bir bardağa konyak koydu ve onu sessizce arkadaşına uzattı. Max bardağı alıp konyağı ağır ağır yudumlarken, hâlâ yaşlı olan gözlerini tekrar sildi.

Ariana, "Sarah'a bir şey mi oldu?" diye sordu. Max ailesinden bir haber mi almıştı acaba? Nazilerden haber almak için uzun zamandır uğraşıp duruyordu.

Max cevap olarak onun gözlerine baktı; o gün öğrendiklerinin tüm acısı bu gözlerde görülüyordu, en çok korktuğu şey doğrulanmıştı ve bunun tüm dehşeti o gözlerdeydi.

"Onların hepsi..." O sözcüğü söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu, "...ölmüş." Derin, hırıltılı bir nefes aldı ve elindeki konyağı bıraktı. "Dördü de... Sarah... ve çocuklar..."

"Aman Tanrım." Ariana acı dolu gözlerle ona baktı ve neden diye sormak istedi. Ama bunun nedenini hepsi biliyordu. Bunun nedeni, onların Yahudi olmasıydı... Juden... Yahudiler. "Emin misin?"

Max başını salladı. "Bana, bundan mutlu olmam gerektiğini söylediler. Şimdi kendi ırkımdan bir kadınla yeni bir hayata başlayabileceğim için onlara teşekkür etmeliymişim. Oh, Tanrım... oh Tanrım... bebeklerim... Ariana." Kendini kaybetmiş gibi tekrar Ariana'ya uzandı ve genç kız da onu yeniden kucakladı, bu kez onun da gözlerinden yaşlar akıyordu.

Walmar, Max'i bir an önce gitme konusunda ikna etmesi gerektiğinin bilincindeydi. O artık Berlin'de kalamazdı. "Max dinle, iyi düşünmen gerekiyor şimdi. Ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalabilir misin? Şimdi? Yani bildiğine göre."

"Bilmiyorum... bilmiyorum... Yıllar önce gitmek istedim. Otuz sekizde Sarah'a bundan bahsettim... ama o istemedi... kardeşleri, annesi..." Hepsinin bildiği bir nakarattı bu. "Ondan sonra da kaldım," çünkü onu bulmak zorundaydım. Onun nerede olduğunu bulursam, onlarla anlaşmaya çalışabilir ve belki... oh Tanrım, böyle olacağını bilmeliydim..."

"Ama onu bulman hiçbir şeyi değiştirmezdi, öyle değil mi?" Walmar arkadaşına baktı, onun acısını paylaşıyordu. "Şimdi gerçeği biliyorsun. Burada kalırsan sana eziyet ederler. Ne yaptığını, nereye

gittiğini, kimlerle görüşüp nerelerde neler yaptığını izleyeceklerdir. Onlar için, Sarah yüzünden kuşkulu birisin ve buradan gerçekten gitmelisin."

Max Thomas başını iki yana salladı. Walmar onun ne dediğini çok iyi biliyordu. Thomas'ın hukuk bürosu iki kez basılıp tahrip edilmiş, tüm eşyaların üzerine ve duvarlara 'Yahudi Âşığı' sözcükleri yazılmıştı. Ama o yine de kalmıştı. Kalmak zorundaydı. Karısını bulmak için kalması gerekiyordu. "Galiba her şeyin bittiğini... artık aranacak kimse kalmadığını hâlâ anlamıyorum." Arkasına yaslandı, gözlerinde korkunç dehşetin izleri parlıyordu. "Ama nereye gidebilirim ki?"

"istediğin yere. Geçebilirsen isviçre'ye kaç. Belki oradan da Amerika Birleşik Devletleri'ne gidersin. Ama Almanya'dan kaç Max, burada kalırsan seni mahvedecek bu ülke." ... Kassandra'yı mahvettiği gibi... ve ondan önce de Dolffu... Genç adamın yüzüne bakarken kendi acılarını hatırladı.

Max başını iki yana salladı. "Gidemem."

"Peki ama neden?" Walmar birden öfkelenmişti. "Çok vatansever olduğun için mi? Bu ülkeyi sana iyi davranıyor diye çok sevdiğin için mi? Burada neden kalmak istiyorsun? Git bu lanet ülkeden." Ariana korku içinde onlara bakıyordu; babasını daha önce hiç böyle görmemişti. "Max... belki de babam haklıdır. Belki daha sonra buraya dönebilirsin."

Walmar'in gözlerinde öfke okunuyordu. "Eğer akıllıysan buna ihtiyaç bile duymazsın. Git bir yerlerde yeni bir yaşama başla. Neresi olursa olsun, Max, neresi olursa olsun, ama her şeyi kaybetmeden git buradan."

Max kasvetli bir ifadeyle ona baktı. "Her şeyimi kaybettim bile."

Walmar içini çekti ve o da arkasına yaslandı, ama gözlerini arkadaşından ayırmamıştı. "Evet, biliyorum ve anlıyorum. Ama Max, sen hâlâ yaşıyorsun. Sarah ve çocukları zaten kaybetmiştin." Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu ama Max yine ağlamaya başladı. "Onlar ve kendin için yaşama devam etmelisin. Neden bir trajedi, bir kayıp daha olsun?" Keşke bunu Kassandra'ya da söylemiş olsaydı. Keşke o da bunu anlayabilseydi.

"Nasıl gidebilirim?" Max ona bakıp düşünüyor ama hâlâ evini, köklerini, oğullarının ve rüyalarının doğduğu bu ülkeyi terk edip gitmenin ne anlama geldiğini anlayamıyordu.

"Bilmiyorum. Bir şeyler düşünebiliriz. Sanırım bugünlerin karmaşası içinde birdenbire ortadan kaybolabilirsin. Aslına bakarsan" - Walmar bir şeyler düşünür gibiydi - "Eğer bunu hemen, hiç vakit geçirmeden yaparsan, haberi alınca çıldırdığını sanabilirler. Delirmiş, kendini öldürmüş, ya da buna benzer beklenmeyen bir şey yapmış olabilirsin. Hemen kuşkulananmayacaklardır. Daha sonra belki."

"Peki ama bu nasıl olacak? Yani bu gece sizin evinizden çıkıp hemen sınıra doğru yola mı çıkacağım? Nasıl? El çantam, paltom ve dedemden kalma altın saatimle mi?" Bahsettiği saat her zaman olduğu gibi yeleğinin cebindeydi.

Walmar hâlâ düşünüyordu. Birden sessizce başını salladı. "Belki de."

"Ciddi misin sen?"

Ariana onlara bakıyor ve söylenenleri şaşkın şaşkın dinliyordu. Yani olanlar bunlar mıydı? Yani kadın ve çocukları öldürüyor, sonra da kalanların yaya olarak sınıra doğru kaçmalarına izin mi veriyorlardı. Şimdiye kadar hissetmediği türden bir korku duyuyordu, ve o fildişi yüzü, şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde solmuştu.

Walmar dikkatle Max'a baktı. Bir planı vardı. "Evet, çok ciddiym. Sanırım şimdi gitmelisin."

"Bu gece mi?"

"Belki hemen bu gece gidemezsin ama mümkün olan en kısa zamanda, gerekli belgeler hazırlanır hazırlanmaz kaçabilirsin. Ama sanırım bu gece ortadan kaybolmaksın." Kendi konyağından bir yudum aldı. "Ne diyorsun peki?"

Max, Walmar'ın söylediklerini büyük bir dikkatle dinliyordu ve yaşlı adamın söylediklerinde mantık olduğunu anlamıştı. Tüm

sevdiklerini elinden alan bir ülkede kalıp ona sıkıca yapışmanın ne anlamı vardı?

Hiçbir şey söylemeden başını salladı. Birkaç saniye sonra da, "Haklısın," dedi. "Gideceğim. Nereye ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama..." Gözlerini Walmar'ın gözlerinden ayırmamıştı, fakat Walmar birden dönüp kızına baktı. Üç kişinin yaşamı için de bir dönüm noktasıydı bu.

"Ariana, şimdi odadan çıkar mısın?"

Bir an için odada kimse kımıldamadı ve sonra, Ariana soran gözlerle babasına baktı. "Gitmemi mi istiyorsun baba?" Genç kız gitmek istemiyordu. Burada, babası ve Max'la kalmak istiyordu o.

"İstiyorsan kalabilirsin. Burada konuşulanların gizli kalmasının önemini anladıysan tabii. Bunları kimseye söylememelisin. Ne Gerhard'a, ne de hizmetkârlara. Kimseye. Benimle bile konuşmayacaksın bu konuda. Olanlar sessizce olacak. Ve sona erdiğinde de hiç olmamış gibi davranacağız. Anlaşıldı mı?" Ariana başını salladı ve Walmar bir an için, kızını da bu işe karıştırmanın delilik olduğunu düşündü, ama artık hepsi karışmıştı zaten. Bir süre sonra aynı şey onların da başına gelebilirdi. Ariana da bunu bilmeliydi. Walmar bunu daha önce de düşünmüştü. Kızı, durumun ne kadar umutsuz olduğunu anlamalıydı. "Beni anlıyor musun Ariana?"

"Çok iyi anlıyorum baba."

"Pekâlâ."

Walmar bir an için gözlerini kapadı, sonra açıp Max'a baktı. "Bu gece buradan, ön kapıdan çıkacak ve çıkarken, gelirken görüldüğünden daha perişan, daha üzgün bir tavır takınacaksın, sonra da

birden ortadan kaybolacaksın. Göle doğru yürü. Bir süre sonra buraya dön. Evde tüm ışıklar söndükten sonra, seni içeriye ben kendim alacağım. Bir iki gün burada kalacaksın. Sonra gideceksin. Sessizce. Sınıra ve oradan da İsviçre'ye. Ondan sonra dostum, artık burada olmayacak ve yeni bir yaşama başlayacaksın."

"Peki ama tüm bunlar için gereken parayı nasıl bulacağım? Paramı bankadan alabilir misin?" Max hâlâ endişeli görünüyordu ve Walmar başını iki yana salladı.

"Bu konuyu boşver şimdi. Şu anda sadece, bu gece buraya geri dönmeyi düşünmen gerekiyor. Daha sonra da sınıra varmayı tabii. Belgelerle para konusunu bana bırak."

Max, deneyimli yaşlı arkadaşının söylediğinden çok etkilenmiş ve tabii şaşırmıştı da. "Bu tür işler yapan birini tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Altı ay kadar önce... belki bir gün gerekir diye bir araştırma yapmıştım." Ariana iyice şaşırmıştı ama ağzını açmadı: Babasının böyle bir şey düşündüğü konusunda en küçük bir fikri bile yoktu. "O halde anlaştık mı?" Max başını salladı. "Akşam yemeğine kalmak ister misin? Yemekten sonra herkesin gözü önünde gidebilirsin."

"Pekâlâ. Ama beni nerede saklayacaksın?"

Walmar hemen cevap vermedi — o da aynı şeyi düşünüyordu. Ama bu kez cevabı Ariana buldu. "Annemin dairesi." Walmar bundan pek memnun olmamış gibi kızına baktı ve Max ikisi arasındaki anlamlı bakışmayı gördü. "Baba, orası hiç kimsenin girmedığı tek yer." Bunu söylemişti ama, kendisi ve Bayan Klemmer daha o gün oraya girmişlerdi. Zaten orasını hemen hatırlamasının nedeni de bu olmuştu. Aslında aile ve hizmetkârlar genelde, Kas-sandra'nın dairesi sanki bu eve ait değilmiş gibi davranıyordu. "Bu doğru baba. Max orada güvende olacaktır. O gittikten sonra da orasını yeniden eski haline sokarım. Kimsenin haberi olmaz."

Walmar uzunca bir süre sessizce düşündü. O daireye son girdiğinde karısını kanlı küvette ölü bulmuştu. Ondan sonra oraya bir daha asla girmemişti. O son anların, onun yaralı bereli yüzünün, ona neredeyse tecavüz edecek hale gelen Nazi'nin kemeriyle parçalanmış göğüslerin ve umutsuz gözlerinin anısına, o acıya tekrar katlanamazdı. Bir süre sonra, "Galiba başka da çare yok," dedi. Bunu, sadece Max'in anlayabileceği bir acıyla söylemişti. Nazilerin neler yapabileceğini her ikisi de çok iyi biliyordu.

"Başınıza iş açtığım için özür dilerim, Walmar."

"Saçmalama. Sana yardım etmeyi biz istiyoruz." Durdu ve sonra soğuk bir gülümsemeyle devam etti. "Kim bilir, belki bir gün sen de bize yardım edersin."

Odada uzun bir sessizlik oldu ve en sonunda Max konuştu. "Walmar, sen de gerçekten gitmeyi düşünüyor musun?"

Yaşlı adam düşünceli görünüyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Senden daha fazla göz önündeyim. Beni gözetliyorlar. Beni tanıyorlar. Bana, senden daha fazla ihtiyaçları var. gen onlar için bir para kaynağıyım. Tilden Bank, Reich için önemli bir banka. Boynumda bir boyunluk bu, ama aynı zamanda da kurtuluşum. Günün birinde kafama doğrultulan bir silah da olabilir. Ama gerekirse, senin yaptığını ben de yapabilirim tabii." Ariana babasının bunu söylediğine inanamıyordu, şaşkına dönmüştü. Babasının bir gün kaçmayı düşünebileceği hiç aklına gelmemişti. O sırada sanki önceden ayarlanmış gibi, Berthold kapıyı vurup girdi ve yemeğin hazır olduğunu bildirdi; üçü de sessizce çıktılar.

Walmart von Gotthard kendi evinin içinde ayaklarının ucuna basarak yürüdü ve ön holde bekledi. Max Thomas'a, bahçeden yalınayak geçerek gelmesini öğütlemişti. Böylece taşların üzerinde yürürken, fazla ses çıkarmazdı. Ona ayrıca, kendi bahçe kapısı anahtarını da vermişti. Max saat on bire doğru evden ayrılmıştı ve şimdi saat üçe geliyordu. Her taraf mehtapla aydınlanmıştı ve Max'in çimlerde koşarak yaklaştığını görebiliyordu, iki adam hiç konuşmayıp, sadece kısa birer baş işaretiyle selamlaştı ve Max durup, çoraplarıyla çıplak ayaklarını sildi. Çiçek tarhlarından ayaklarına yapışan topraklar beyaz mermer zemini kirletip iz bırakmamalıydı. Onun bu düşünceli davranışı Walmart'in hoşuna gitti. Max şimdi, on saat kadar önce odasında oturup ağlamış o perişan adam değildi, tamamen değişmişti. Kaçtığına göre, bundan sonraki yaşamı tamamen kendi gücüne ve zekâsına bağlıydı.

ikisi sessizce üst kata çıkıp, kısa bir süre sonra uzun koridorun sonundaki kapının önüne geldi. Walmart kapının önünde, bir an, içeriye girip girmeme konusunda tereddüt geçirdi. Ama onların gelmesini bekleyen Ariana, geldiklerini duyup kapıyı araladı ve baktı. Sonra, Max'in kararlı yüzünü görüp kapıyı iyice açtı ve girmelerini bekledi, fakat Walmart orada sessizce durdu ve başını iki yana salladı, içeriye girecek cesareti henüz bulamamıştı. Ama

Y6

UA1N1ELLE C5 i EEL

Max hemen girdi. Walmart için de kapıları açma ve Max gibi bir atılım yapma zamanı belki de gelmişti.

Nihayet o da girip kapıyı arkasından sessizce kapadı ve Max'la kızını izledi; Cassandra'nın, pembeleri iyice solmuş eski küçük çalışma odasına doğru yürüdüler. Şezlong hâlâ orada, köşede duruyordu ve Ariana onun üzerine, Max'in uyuyabilmesi için sıcak battaniyeler koymuştu.

Genç kız parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı. "Orada uyursa daha güvende olacağını düşündüm. İçeriye bakan olursa yatak odasından onu göremez." Babası başını salladı ve Max teşekkür edencesine ona baktı, ama gözlerinin çevresinde yorgunluk işaretleri belirmişti. Walmart ona bir kez daha baktı, başını salladı ve sonra odadan çıktı. Ariana da onu izledi. Walmart

arkadaşına, kâğıtları mümkün olduğunca çabuk sağlayacağına söz vermişti. Max'in iyiliği için, onları ertesi gece alabileceğini umut ediyordu.

Ariana ve babası, koridorda hiç konuşmadan, kendi düşüncelerine dalmış olarak ayrıldı. Genç kız odasına gitti, Max'i ve tek başına çıkacağı seyahati düşündü. Siyah, gülen gözleriyle ufak tefek bir kadın olan Sarah'ı hatırlıyordu. Çok komik hikâyeler anlatır ve görüştüklerinde Ariana'ya karşı çok sevecen davranırdı. Sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Ariana, geçen üç yıllık sürede onun nerede olduğunu, ona ne yaptıklarını sık sık düşünmüştü... çocukları da tabii... artık ne olduğunu biliyorlardı işte.

Max da, Walmar'la ilk karşılaştığında sadece bir kez gördüğü kadının odasında, pembe saten kaplı şezlonga sessizce uzanmış aynı şeyleri düşünmekteydi. Altın sarısı, hatta biraz da bakır rengine çalan saçlarıyla, göz kamaştırıcı bir güzelliği olan bir kadındı. Onu hayatının en çarpıcı görüntüsü olarak hatırlıyordu. Bir süre sonra da öldüğünü öğrenmişti Cassandra'nın. Gripten öldüğünü söylemişlerdi. Ama Max şimdi orada uzanmış otururken, o güzel kadının ölümünde başka şeyler olduğunu hissediyordu. Wal-mar'dan ona sanki garip bir duygu transferi olmuş gibiydi, sanki Cassandra'nın da Nazilerden zarar gördüğünü biliyordu. Bu pek mümkün değildi ama, yine de bilinmezdi.

YÜZÜK

83

Walmar kendi odasında durmuş, mehtapta parlayan göl sularına bakıyordu ama gördüğü göl değil, karısıydı. Altın saçlı güzel Cassandra... uzun zaman önce umutsuzca sevdiği kadın... odada paylaştıkları rüyalar. Şimdi o oda bomboş, kasvetli, kapalı ve unutulmuş bir yerdi. Sakladıkları adam, ve aynı derin, mavi gözlere sahip Ariana ile birlikte bu gece oraya girmesi, sanki onun bir parçasını koparıp almıştı. Bir süre sonra mehtabın pırlıtlısından gözünü ayırdı, soyundu ve yattı.

Bayan Klemmer, kahvaltıdan sonra holde karşılaştığı Ariana'ya, "Ona sordunuz mu?" diye sordu.

"Neyi sordum mu?" Ariana'nın kafasında o anda başka şeyler vardı.

"Oda. Annenizin dairesi yani." Bazen ne kadar garip, mesafeli ve dünyadan uzak görünüyordu bu kız - bunu hemen unutmuş muydu yani? Bayan Klemmer bazen, o derin bakışlı gözlerin arkasında hangi gizemlerin saklı olduğunu düşünüyordu.

"Oh, şu mesele... evet... yani hayır. Babam hayır dedi."

"Kızdı mı peki?"

"Hayır. Ama kesin konuştu. Sanırım bir süre daha kendi yerimde kalacağım."

"Neden biraz ısrarcı olmuyorsunuz? Belki biraz daha düşünür ve sonunda razı olur."

Ama Ariana, kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Şu sıralarda kafası yeterince meşgul."

Kâhya kadın omuzlarını silkti ve uzaklaştı. Bazen bu kızı anlamak çok güç oluyordu, ama zaten annesi de anlaşılabilir bir kadındı.

Ariana o sabah okula gitmek üzere evden çıktığında, babası Rolls'una binip çoktan gitmişti bile. Ariana o gün evde kalmak istemişti - Max'i düşündüğü için - ama babası, onun her günkü yaşamını sürdürmesini söylemiş ve Max'in güvenliği için de Kas-sandra'mın kapısını tekrar kilitlemişti.

Eve dönmeyi büyük bir sabırsızlıkla bekledi ve nihayet dersler sona erdi. Bütün gün sınıfında dalgın dalgın oturmuş, Max'i düşünmüştü. Zavallı adam... Yabancı bir evde hapsedilmiş olmak

84

DANIELLE STEEL

ne tuhaf bir duyguydu kim bilir? Ariana eve gelince sakın adımlarla büyük holden geçti, Berthold'un selamına karşılık verdi ve üst kata çıktı. Anna'nın çay teklifini geri çevirdi ve banyosuna girip saçlarını taradı. Bir kat aşağıya inme cesaretini buluncaya kadar aradan on beş dakika geçmişti. Babasının yatak odası kapısında bir an durdu ve sonra sessizce yoluna devam etti. Bayan Klem-mer'den iki gün önce aldığı anahtar yanındaydı.

Kilit kolayca açıldı ve kapı kolunu oynatıp kapıyı açarak içeriye süzüldü. Ayaklarının ucuna basarak yatak odasını geçti, nefes almaya bile korkarak kapının eşiğinde, yorgun görünüşlü, sakalı uzamış Max'in önünde durup hafifçe gülümsedi.

"Merhaba, nasılsın?" Sesi âdeta bir fısıltıydı.

Max ona gülümsedi ve oturmasını işaret etti. "Yemek yedin mi?" Max başını iki yana salladı.

"Bunu tahmin etmiştim zaten. İşte." Genç kız, etekliğinin derin cebinde bir sandviç getirmişti ona.

"Daha sonra sana süt de getiririm." O sabah ona bir sürahi su bırakmıştı. Muslukları açmamasını söylemişlerdi ona. Su boruları yıllarca kullanılmadığından paslanmış olabilir, garip sesler çıkarabilir ve bu da hizmetkârları kuşkulandırabilirdi. "Ama iyisin, değil mi?"

"Evet iyiyim." Sandviçi kısa sürede yiyip bitirdi. "Bunu yapmak zorunda değildin," diyerek ona bakıp güldü. Sonra, "Ama iyi ki yaptın," dedi. Yılların endişesi, galesi yüzünden silinmiş gibi, daha genç görünüyordu sanki. Sakal tıraşı olamadığı için yorgun ve farklı bir görünüşü vardı ama, bir gün önceki zayıf, kasvetli ve acı dolu yüz ifadesi kaybolmuştu. "Okul nasıldı bugün?"

"Korkunç. Seni merak ettim."

"Etmemeliydin. Burada çok iyiyim." Garipti, orada sadece pek az bir süredir bulunuyordu ama, daha şimdiden dünyayla ilişkisi kesilmiş gibi hissediyordu. Otobüsleri, gürültüyü, bürosunu, telefon sesini ve hatta sokakta gelen ayak seslerini bile özlemişti. Burada her şey ne kadar da uzak görünüyordu. Uzun zaman önce ölmüş bir kadının soluk pembe renkli, unutulmuş dünyasındaydı. O anda küçük çalışma odasını paylaşıyorlardı ve Max sanki başka bir dünyadaydı. Bir an Ariana'yla göz göze geldi. "Nasıl bir kadındı o... yani annen?"

Ariana garip bir ifadeyle etrafına bakındı. "Bilemiyorum. Aslında onu hiçbir zaman iyi tanıyamadım. Ben dokuz yaşımıdayken öldü." Bir an için mezarlıkta Gerhard'ı ve yağmur altında babasının yanında, onun elini tuttuğunu hatırladı. "Çok güzeldi. Bundan pek fazlasını bildiğimi sanmıyorum.

"Onu bir kez gördüm. İnanılmaz bir şeydi. Sanırım hayatımda gördüğüm en güzel kadındı." Ariana başını sallayarak onu onayladı.

"Gece giysileriyle, harika kokular sürmüş olarak üst kata bizi görmeye gelirdi. Odada yürürken, giysileri ipek, tafta ve saten hışırtıları çıkarırdı. Bana her zaman çok gizemli bir kadın.gibi gelmiştir. Sanırım daima da öyle düşüneceğim."

Ariana iri ve kederli gözleriyle Max'a baktı. "Nereye gideceğini düşündün mü?" Konuşurken ikisi de fısıldadığı için, Ariana kendini, ondan gizli bir şey isteyen bir çocuk gibi hissediyordu ve Max gülümsedi.

"Hemen hemen. Sanırım baban haklı. Önce isviçre. Belki daha sonra, savaş bittiğinde Amerika konusunu düşünebilirim. Orada babamın bir kuzeni vardı. Onun hâlâ sağ olup olmadığından bile emin değilim. Ama bu bir başlangıç olabilir."

"Buraya bir daha dönmeyecek misin?" Max'in iki yana baş salladığını görünce çok şaşırdı. "Asla mı, Max?"

"Asla." Max hafifçe içini çekti. "Buraları bir daha asla görmek istemiyorum." Onun, tüm yaşamı demek olan bu yerlerden tamamen kopması Ariana'ya garip geliyordu. Ama Max kapıyı tamamen kapamakta belki de haklıydı. Acaba bu da, babasının bir gece öncesine kadar annesinin odasına asla girmemesi gibi bir şey miydi? İnsanların bazen hiç dönmek istemedikleri yerler vardı. Bunun acısına dayanılmıyordu. Başını kaldırıp baktığında Max'in hafifçe gülümsediğini gördü. "Savaştan sonra babanla Amerika'ya, beni görmeye gelir misiniz?"

Genç kız yumuşak bir gülüşle ona baktı. "Bu çok uzaklarda görünüyor."

"Öyle olmadığını umarım." Max birden uzanıp Ariana'nın elini tuttu. Genç kızın elini uzun süre avucunda tuttu ve Ariana hafifçe ona doğru eğilip Max'i alnından yavaşça öptü. Konuşmaya ihtiyaçları yoktu; Max onu sadece tutuyor, genç kız da onun saçlarını hafif hafif okşuyordu. Bir süre sonra Max, orada bulunmasının tehlikeli olduğunu belirtip ona gitmesini söyledi. Ama aslında, eski dostunun evinde saklanırken, düşünülemez bir şey düşünüyordu.

O akşam Walmar da onu görmeye geldi, ama daha yorgun ve baskı altındaymış gibi görünüyordu. Max'dan daha kötü durumdaydı. Seyahat belgelerini ve Ernst Josef Frei adına çıkarılmış Alman pasaportunu almıştı. Max'in pasaportundaki resmi kullanmışlardı ve üzerindeki damga da gerçekten ayırt edilemiyordu.

"Çok iyi yapılmış, değil mi?" Max şaşkın gözlerle pasaporta baktı ve sonra gözlerini, pembe bir sandalyede rahatsız bir tavırla oturan Walmar'a çevirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bir harita ve biraz da para. Sana seyahat izni çıkardık. Trenle sınıra yakın bir yere kadar gidebilirsin. Ondan sonra dostum, başının çaresine bakman gerekiyor. Ama başaracağına inanıyorum..." Bir an durup düşündü... "Bununla başaracaksın." Ona para dolu bir zarf uzattı, zarfta Max'a haftalarca yetecek kadar para vardı. "Daha fazla para alamadım, çünkü birisi kuşkulandı."

"Düşünmediğin bir şey kaldı mı Walmar?" Max ona hayran hayran baktı. Yaşlı Von Gotthard ne kadar olağanüstü bir adamdı.

"Umarım kalmamıştır. Korkarım bu işlerde biraz acemiyim. Ama benim için iyi bir pratik oluyor."

"Sen de gitmeyi gerçekten de düşünüyor musun?" Walmar düşünceliydi. "Ama neden kaçsın senin gibi biri?"

"Çeşitli nedenler var. Neler olacağını, kontrolü ne zaman kaybedeceklerini kim bilebilir? Artık Gerhard'ı da düşünmem gerekiyor. Sonbaharda on altı yaşında olacak. Savaş çok yakında sona ermezse onu da askere alabilirler, işte bu nedenle gitmeliyiz." Max sessizce başını salladı. Onu anlıyordu. Onun da Nazilerden koruyacak bir oğlu olsaydı aynı şeyi yapardı kuşkusuz.

Fakat Walmar'ın düşündüğü sadece Gerhard değildi, Ariana da vardı. Şehirdeki üniformalıların bolluğu onu her zaman endişelendiriyordu. Kızı o kadar güzel, sessiz ve baştan çıkarıcıydı ki. Onu

8/
yakalayıp bir kötülük yaparlarsa ya da daha kötüsü, yüksek rütbeli bir subay tek kızına göz koyar ve ondan yararlanmak isterse diye ödü patlıyordu. Kızı büyüdükçe korkusu da artıyordu ve Ariana birkaç ay sonra okulu da bitiriyordu. Ariana'nın Martin Luther Hastanesi'nde gönüllü olarak çalışması onu dehşete düşürüyordu. Max yeni pasaportunu incelerken o da bunları düşünüyordu.

"Walmar, sana nasıl teşekkür edeceğim?" "Kendine dikkat et. Yeni bir yaşama başla. Bu yeter."

"Bunu yapacağım tabii. Nerede olduğumu sana bildirmemi ister misin?"

"Sessizce. Sadece bir adres, isim kullanma, ben anlarım." Max başıyla onayladı. "Tren istasyondan gece yarısı kalkıyor." Walmar elini cebine attı ve bir otomobil anahtarı çıkardı. "Evin arkasındaki garajda eski, mavi bir Ford küpe bulacaksın. Cassandra'nın ara-basıydı. Ama bu sabah kendim kontrol ettim, mucize gibi bir şey, hâlâ çalışıyor. Sanırım hizmetkârlar çürümemesi için onu arada sırada kullanıyor. Onu al, istasyona kadar git ve orada bırak. Sabahleyin çalındığını ihbar edeceğim. O zamana kadar sen çoktan uzaklarda olursun. Bu gece erken yatacağız, onun için bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Sen on bir buçukta giderken umarım herkes yatmış olur. Ve işte dostum, galiba her şeyi ayarladık, sadece bir tek şey kaldı."

Max başka ne kalabileceğini merak ediyordu. Ama Walmar biraz daha ayrıntılı düşünmüştü. Sessizce Cassandra'nın yatak odasına gitti ve duvardan iki tablo aldı. Çakısını çıkarıp çerçeve kenarlarını açtı ve onları yirmi yıldır muhafaza eden bu tahtalardan dikkatle ayırdı. Tablolardan biri küçük bir Renoir'dı, annesine aitti, diğeryse bir Corot idi ve onu da yirmi yıl önce halayları sırasında Paris'te karısı için satın almıştı. Kendisini seyreden adama hiçbir şey söylemeden, tabloları sıkıca rulo haline getirdi ve Max'a uzattı. "Al bunları. Ne istiyorsan yap. Her ikisi de oldukça çok para eder, kıymetli tablolardır. Yeni bir yaşama başlayabilmen için sana yeter."

"Walmar, hayır! Burada bankada bıraktığım para bile bunların bedelini karşılamaz." Max parasının çoğunu Sarah ve çocuklarını bulmak için harcamıştı.

88

DANIELLE STtL

"Almak zorundasın bunları. Burada duvarda asılı durarak kimseye bir şey vermiyor bunlar. Bunlara ihtiyacın var... ve ben zaten onlara bir daha asla bakamam... burada durmaları yersiz. Bunlar artık senin, Max. Al onları. Bir dost armağanı olarak."

O sırada Ariana sessizce odaya girdi. Max'in gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı, ama sonra karyolanın baş ucunda boş tablo çerçevelerine bakınca neler olduğunu anladı.

"Şimdi mi gidiyorsun Max?" Gözleri iri iri açılmıştı.

"Birkaç saat içinde. Baban biraz önce... ne diyeceğimi bilmiyorum Walmar."

"Wiedersehen, Maximilian. Şansın açık olsun." Onunla tokala-şırken Max gözyaşlarını güçlükle kontrol edebiliyordu. Biraz sonra Walmar onlardan ayrıldı ve Ariana da ancak birkaç dakika kaldı. Fakat genç kız yemeğe gitmek üzere onun yanından ayrılırken, Max ona sarıldı ve öpüştiler.

Gerhard'ın, masadan ayrılan Berthold'un sırtına küçük ekmek parçalan fırlatması dışında yemek sakın geçti. Babasının azarlamasına sırtarak cevap veren Gerhard, birkaç saniye sonra ablasının sırtına da ekmek parçası attı.

"Sen böyle saçmalar, bunu yapmaya devam edersen, akşam yemekleri için seni tekrar Bayan Hedwig'in yanına göndereceğim."

"Özür dilerim baba." Konuşmak istemesine rağmen babası ve ablasıyla gevezelik etme şansını bulamadı ve sonunda sesini kesti ve yemeğini bitirdi.

Yemekten sonra Walmar çalışma odasına, Ariana kendi yatak odasına ve Gerhard da oyunlarına döndü. Ariana tekrar Max'in yanına gitmeyi düşündü ama korkuyordu. Babası, hizmetkârların dikkatini çekecek davranışlardan kaçınmaları gerektiğini söylemişti. Max'in kaçıışı, nerede olduğunu kimsenin bilmemesine, kendi güvenlikleri de, onun burada bulunduğunun bilinmemesine bağlıydı. Odasında saatlerce oturdu ve saat on buçukta, babasının talimatı gereğince ışıklarını

söndürdü. Ama karanlıkta sessizce düşünerek, dualar ederek bekledi ve en sonunda dayanamayıp saat on biri yirmi geçe ayaklarının ucuna basarak alt kata indi ve annesinin daire kapısına gitti.

Hiç ses çıkarmadan içeriye girdi ve onu, kendisini beklerken

buldu, Max sanki onun geleceğini biliyor gibiydi. Max onu bu kez sıkıca kollarına aldı ve âdeta nefesi kesilinceye kadar öptü. Uzun süre öpüştiler ve sonra Max ondan ayrılıp geriye çekilerek ceketinin önünü ilikledi. Sonra yumuşak bir sesle, "Artık gitmeliyim Ariana," diyerek hafifçe gülümsedi. "Kendine iyi bak sevgilim. Tekrar görüşünceye kadar."

"Seni seviyorum." Bunu bir fısıltı halinde söylemişti ama, gözleri sözcüklerden daha iyi konuşuyordu. "Tanrı seni korusun."

Max başını salladı, gazetelere sarılı kıymetli tabloların konduğu el çantası sağ elindeydi. "Her şey sona erdiğinde yine görüşece-

giz-

Sanki bürosuna gidiyormuş gibi gülümsedi. "Belki New York'ta."

Genç kız kıkırdarak güldü. "Delisin sen."

"Belki." Max'in gözleri birden ciddileşti. "Ama ben de seni seviyorum." Ve bu doğrudu. Ariana ona, nazik, sevecen bir dost ihtiyacı olduğu bir zamanda gelmiş, onu etkilemişti.

Max daha fazla konuşmadı, ayaklarının ucuna basarak sessizce onun yanından geçti ve kapıya yürüdü. Ariana kapıyı açtı, sonra arkalarından kapadı ve Max sessizce merdivenden inerken elini kaldırıp ona son bir kez selam verdi. Yine sessiz ve hızlı adımlarla kendi odasına gitti ve bir süre sonra da, annesinin eski arabasının bahçe kapısından hızla çıkıp uzaklaştığını duydu.

"Auf"Wiedersehen sevgilim." Penceresinden baktı ve yarım saat kadar orada durup, ilk öptüğü erkeği ve bir daha görüşüp görüşemeyeceklerini düşündü.

10

Ertesi sabah babasının davranışlarında, kimseyi olağandışı bir şeyler olduğu konusunda kuşkulandıracak bir belirti yoktu ve kahvaltı sırasında Ariana da duygularını belli etmedi. Öğleden sonra ise, şoförleri ciddi bir tavırla gelip de Bayan von Gott-hard'ın eski Ford otomobilinin çalındığını söylediğinde Walmar hemen polise haber verdi. Araba o akşam istasyona yakın bir yerde bulundu, hiçbir hasarı yoktu, insanlar biraz da eğlenerek ve fısıltı halinde, suçlunun Gerhard olduğunu ve delikanlının, eski arabayla biraz dolaşmak istemiş olabileceğini söyledi. Ama polis şakayla karışık söylenen bu sözleri ciddiye aldı ve Gerhard, polisin sorgulama talebine büyük bir tepki gösterdi. Meselenin aile arasında çözümlenebileceği söylenerek polislerle teşekkür edildi ve eski araba tekrar garaja kondu.

Gerhard, kıpkırmızı bir suratla babasının önüne dikildi ve, "Ama arabayı ben almadım baba!" diye itiraz etti. "Öyle mi? O zaman mesele kalmadı oğlum." "Ama sen hâlâ benim aldığımı düşünüyorsun!" "Önemli değil artık. Araba garajda, eski yerinde duruyor. Ama lütfen bundan sonra... şey... sen ve arkadaşların annenin arabasını ödünç almayın sakın." Bu şekilde davranmak hiç hoşuna gitmiyordu Walmar'ın ama, yapabileceği başka bir şey de yoktu. Ariana babasını çok iyi anlıyordu ve Gerhard'ı odadan çıkarırken teselli etmeye çalıştı.

Gerhard, "Ama bu haksızlık!" diye isyan etti. "Ben almadım o arabayı!" Sonra birden Ariana'nın yüzüne baktı. "Yoksa sen mi?" "Tabii ki hayır. Saçmalamasana. Ben araba sürmeyi bile bilmem.

"Eminim sen yaptın!"

"Gerhard saçmalayıp durma!" Sonra birden ikisi de güldüler ve kol kola girip üst kata, kendi odalarına çıktılar. Gerhard arabayı ablasının aldığına emindi.

Ama Walmar, Ariana'nın kardeşiyle neşe içinde konuşup gülüşmesine rağmen pek de mutlu olmadığını anlamıştı. Ariana, sabahları eskisinden daha sessizdi ve okuldan ya da gönüllü çalışmasından akşamları döndüğünde hemen odasına kapanıyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu ve sonunda, Max'in gidişinden bir hafta sonra, çalışma odasına gidip babasını buldu, gözleri yaş içindeydi.

"Bir haber aldın mı baba?" Walmar hemen anladı. Korktuğu başına gelmişti işte.

"Hayır, henüz bir haber yok. Ama gelecektir. Durumunu bildirecek kadar yerleşmesi biraz zaman alacaktır tabii."

"Ne olduğunu bilemezsin ki." Ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ölmüş bile olabilir."

"Olabilir." Walmar kızına bakarken sesi yumuşak ve üzgündü. "Ama olmayabilir de. Ama Ariana o artık gitti kızım. Bizden ayrıldı. Kendi yaşamını kuracak ve nelerle karşılaşacak, bilemeyiz. Ona bağlanamazsın. Biz sadece onun geride bıraktığı yaşamının bir parçasıyız." Fakat kızının haline bakıp korkuyordu ve ondan sonra söyledikleri hiç istemeden ağzından kaçırverdi! "Ona âşık mı oldun yoksa Ariana?"

Ariana bu soruyla şoke olmuş gibi babasına baktı. Onun böyle bir soru sorabileceğini asla düşünmemişti. "Bilmiyorum, ben..." Gözlerini sıkıca kapadı. "Sadece üzülüyordum. Ona bir şeyler..." Hafifçe kızardı ve şöminedeki ateşe baktı, gerçeği babasına söylemek istemiyordu.

"Anlıyorum. Umarım doğrudur. Bu konularda insanlara emir vermek çok zordur, fakat..." Bunu ona nasıl söyleyebilirdi? Ne diyebilirdi? "Bu gibi zamanlarda en iyisi, aşkımızı daha parlak günler için muhafaza etmektir. Savaşta ve güç zamanlarda meydana gelen romantik duygular genellikle gerçek değildir ve uzun sürmez. Onu yıllar sonra görebilir ve tamamen farklı bulabilirsin. Yani geçen hafta hatırladığın adam olmayabilir o zaman."

"Bunu biliyorum." Görev yaptığı hastanede rastladığı yaralı erkeklerle sevgiye dayanan ilişkilere girmekten kaçınmasının nedeni de buydu zaten. "Bunu iyi biliyorum baba."

"Bunu duyduğuma sevindim." Walmar kızına baktı ve içini çekti. Bu da onun için bir başka dönüm noktasıydı. Aynı zamanda, her geçen gün daha hainleşen yaşam yollarında bir başka yol ayırımıydı.

"Max'in durumunda bir adamı sevmek ayrıca çok da tehlikeli olabilir. Şimdi kaçıyor ve günün birinde Naziler tarafından yakalanabilir. Ona bağlanırsan seni de yakalarlar. Sana bir zarar gelmese bile, Sarah'ın kaybı onu nasıl mahvettiyse, onun kaybı da seni mahvedebilir."

"Sevdikleri yüzünden insanları nasıl cezalandırabiliyorlar?" Ariana iyice öfkeliydi, "insan hangi tarafın haklı, hangisinin haksız olduğunu önceden nasıl bilebilir?"

Kızının bu basit, çocukça ama haklı sorusu, Cassandra'nın anılarını geri getirmişti... Walmar onu da uyarmıştı... o da biliyordu...

"Baba?" Ariana babasının dalgın haline baktı. Walmar çok uzaklarda gibiydi, iyice dalmıştı.

"Onu unutmaksın. Senin için tehlikeli olabilir." Sert bir ifadeyle kızına baktı ve Ariana da gözlerini ondan kaçırmadı.

"Senin ona yardım etmen de tehlikeliydi baba."

"O farklı bir şey. Ama bir anlamda sen yine de haklısın tabii. Fakat ben ona âşık değilim, ona bağlanmadım." Kızına daha dikkatli baktı. "Umarım sen de ona âşık değilsindir."

Ariana cevap vermedi ve Walmar pencereye gidip göle bakmaya başladı. Grunewald mezarlığı pencereden neredeyse görünecekti. Ama kafasının içinde onun yüzünü görebiliyordu. Wal-mar'm onu uyardığında baktığı gibi bakıyordu. İntihar etmeden bir gece önce baktığı gibi bakıyordu.

"Ariana, sana asla söylemek istemediğim bir şey söyleyeceğim. Aşkın bedeli hakkında. Naziler... ve annen hakkında."

Sesi yumuşak ve uzaklardan gelir gibiydi. Ariana, babasının sırtına baktı, şaşkındı. "Onu yargılıyor ya da eleştiriyor değilim. Kızgın da değilim. Bunları sana, seni utandırmak için de söylemiyorum. Biz birbirimizi çok sevdik. Ama evlendiğimde annen çok gençti. Onu sevdim ama her zaman anlayamadım. Bazı konularda zamanının kadınlarından farklıydı. Ruhunda sanki sessiz bir ateş vardı." Döndü ve kızına baktı. "Sen doğduğunda dadı istemedi, sana kendisi bakmak, seni büyütmek istiyordu, bunu biliyor musun? Duyulmamış bir şeydi bu ve ben bunun saçma olduğunu düşündüm; Bayan Hedwig'i tuttuk ve sanırım annene o zaman bir şeyler oldu. Ondan sonra hep, biraz kendini kaybetmiş gibiydi." Tekrar döndü ve düşündükten sonra devam etti. "Evliliğimizin onuncu yılında, benden daha genç bir erkekle tanıştı. Bu adam çok ünlü bir yazardı, zeki ve yakışıklıydı, annen ona âşık oldu. ilişkilerini taa başından beri, belki de daha başlamadan önce biliyordum. Bazı insanlar onları beraber gördüklerini bana söyledi. Ve ben de annenin gözlerinde

farklı bir şeyler görüyordum. Heyecan verici, mutlu, yeniden canlanmış, harika bir şeyler." Sesi iyice yumuşadı. "Ve sanırım bu da bir anlamda onu daha çok sevmeme neden oldu.

YUZUK

"Kassandra'nın trajedisi kocasından başka bir erkeği sevmiş olması değil, ülkenin Nazilerin eline geçmesi ve umutsuzca sevdiği adamın da Yahudi olmasıydı. Anneni hem kendisi ve hem de o adam için uyardım ama beni dinlemedi, onu terk etmedi. Aslında ikimizden de vazgeçmek istemiyordu. Kendine göre, ikimize karşı da dürüsttü. Onun o adama bağlanmasından pek fazla acı çektiğimi söyleyemem. Bana eskisi gibi, belki eskisinden de daha fazla bağlıydı. Ama o adama da bağlanmıştı. Kitaplarını yayınlamadıkları, onu gözetlemeye başladıkları ve hatta..." Walmar'ın sesi titremeye başladı, güçlkle devam edebiliyordu. "Onu öldürdüklerinde bile ona bağlı kaldı."

"Adamı götürdüklerinde annen onunla birlikteydi. Adamı evden sürükleyerek çıkardılar, dövdüler ve anneni bulduklarında... onu da dövdüler... onu da öldürebilirlerdi, annen onlara kim olduğunu söylemek zorunda kaldı ve kimliğini öğrenince onu bıraktılar. Annen eve geldi. Ben buraya geldiğimde, beni küçük düşürüp rezil ettiğini ve bizlere kötülük yapacaklarından korktuğunu söylüyordu. Bizim hayatımızı kurtarmak için kendi hayatını vermesi gerektiğini düşünüyordu... kendisine yapılanlara rağmen, bu utançla yaşayamayacağını hissediyordu. O gün iki saat için bir toplantıya gittim, döndüğümde ölmüştü. Kendi banyosunda canına kıydı." Bunu söylerken bir hafta önce Max'in kaldığı daireyi gösterdi.

"İşte Ariana, Nazilerin öldürmek istediği bir erkeği seven annenin hikâyesi bu. Ona gösterdikleri gerçeğin acısına tahammül edemedi... çirkinlikler, vahşet ve korkuyla yaşayamazdı... Yani..." Dönüp kızına baktı. "Bir anlamda onu öldürdüler. Max'i sevmeye riskini göze alırsan, bir anlamda seni öldürmeye de cesaret edebilirler. Yapma bunu... aman Tanrım, lütfen Ariana... yapma..." Yüzünü elleri arasına aldı ve Ariana, hayatında ilk kez olarak babasının ağladığını gördü. Sessizce ve titreyerek gidip babasına sarıldı, onun gözyaşları kızının altın saçlarına damlarken, Ariana'nın kolları da babasının ceketini ıslatıyordu.

"Özür dilerim... oh baba, özür dilerim." Ondandefalarca özür diledi. Babasının söyledikleri onu dehşete düşürmüştü ve hayatında ilk kez olarak, annesini de bir gerçek olarak görmesini

V4

DANIELLE STEEL

sağlamıştı. "Baba, ağlama... lütfen... özür dilerim... ne oldu bilmiyorum... kafam karmakarışık. Onu burada, yatak odasında görmek çok garipti...evimizde, gizlenmesi ve korkması. Ona yardım etmek istedim. Onun haline üzüldüm."

"Ben de üzüldüm tabii." Babası en sonunda başını kaldırdı. "Ama onu bırakmalısın. Günün birinde senin de bir erkeğin olacak. Umut ederim daha iyi günlerde iyi ve doğru biri çıkacaktır." Ariana gözyaşlarını silerken sessizce başını salladı.

"Acaba onu bir daha görebilecek miyiz?"

"Bir gün belki." Walmar kızını kollarının arasına aldı. "Umut ederim görüşürüz." Genç kız başını salladı ve orada sessizce, öylece durdular. Cassandra onu bırakmış ama kendi yerine kızını vermişti ona. "Lütfen yavrum, savaş süresince çok dikkatli olmalısın."

"Olacağım, söz veriyorum." Ariana başını kaldırıp babasının gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi. "Ayrıca, seni asla bırakmak istemem."

Walmar bunu duyunca güldü. "Sevgili kızım, zaman gelir bu da değişir."

Walmar iki hafta sonra bürosunda bir mektup aldı. Zarfın üzerinde gönderenin adresi yoktu ve içindeki tek kâğıda acele bir el yazısıyla bir adres yazılmıştı. Max, Lucerne'deydi. Walmar von Gotthard bir daha da ondan haber alamadı.

11

Yaz ayları olaysız geçti. Walmar bankasında, Ariana da haftada üç gün, sabahları hastanede çalışıyordu. Artık okul olmadığından gönüllü çalışmasına ve evin işlerine daha çok zaman ayırabiliyordu. Genç kız babası ve kardeşiyle bir haftalığına dağlara tatile gitti ve döndüklerinde Gerhard on altısına bastı. Walmar doğum gününün sabahı, artık oğlunun da bir erkek olduğunu neşeyle ilan etti. Hitler'in ordusu da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, 1944 sonbaharında son bir umut olarak, işe yarayacak genç

I

yaşlı her erkeği askere almaya başladı. Gerhard askerlik celbini, ablası ve babasıyla doğum gününü büyük bir mutluluk içinde kutladıktan dört gün sonra aldı. Üç gün içinde şubeye gitmesi gerekiyordu.

"Buna inanmıyorum." Kahvaltı masasında elindeki celbe baktı. Okula geç kalmıştı. "Fakat bunu yapamazlar değil mi baba?" Babası üzgün gözlerle ona baktı.

"Bilemiyorum. Bakacağız."

Walmar öğleye doğru albay olan eski bir arkadaşını görmeye gitti ama hiçbir şey yapılamayacağını öğrendi.

"Ona ihtiyacımız var, Walmar. Hepsine ihtiyacımız var."

"Durum o kadar mı kötü yani?"

"Sandığından da kötü."

"Anlıyorum."

Bir süre, savaş, albayın karısı ve Walmar'ın bankası konularında konuştular ve sonra Walmar kararlı bir halde bürosuna döndü. Şoförü tarafından kullanılan Rolls-Royce'unun arka koltuğunda oturdu ve ne yapacağını düşündü. Oğlunu kaybedemezdi. Yeterince kaybetmişti şimdiye kadar.

Bürosuna vardığında iki yere telefon etti. Öğle yemeği vakti eve gitti, çalışma odasındaki duvar kasasından bazı kâğıtlar çıkardı ve tekrar bürosuna döndü. O akşam eve saat altıdan sonra geldi, çocukları üçüncü katta, Gerhard'ın odasındaydı. Ariana ağlıyordu ve Gerhard'ın yüzünde de korku ve mutsuzluk ifadesi vardı.

"Onu alamazlar, değil mi baba?" Ariana, babasının, dağları bile yerinden oynatabileceğini sanıyordu. Ama onun gözlerinde de fazla bir umut ışığı yoktu. Cevap verdiğinde, Walmar'ın da fazla umutlu olmadığı belli oluyordu.

"Evet kızım, alabilirler."

Gerhard hiçbir şey söylemedi, başına gelenlerin şaşkınlığı içinde sessizce oturuyordu. Gelen celp kâğıdı masasının üzerinde duruyordu. O sabahtan beri kâğıdı belki yüz kez okumuştı, iki sınıf arkadaşına da aynı askerlik celbi gelmişti. Ama onlara kendi durumundan bahsetmemişti. Babası ona konuşmamasını söylemişti, belki bir şeyler yapabilirdi. "Yani bu demektir ki gidiyorum." Bunu boğuk, kupkuru bir sesle söylemişti ve Ariana yeniden ağlamaya başladı.

"Evet, bunun anlamı o, Gerhard." Walmar, sert sesine karşın, çocuklarına yumuşak bir ifadeyle baktı. "Ülkeneye hizmet edeceğin için gurur duymalısın."

"Delirdin mi sen?" Gerhard ve Ariana dehşet içinde babalarına baktılar.

"Sakin olun." Walmar bunu söyledikten sonra Gerhard'ın yatak odasının kapısını kapadı. Parmağını dudaklarına götürüp onlara yaklaşmalarını işaret etti ve sonra fısıldadı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Değil miyim?" Gerhard'ın fısıltısında büyük bir sevinç ifadesi vardı. "Yani ayarladın mı?"

"Hayır." Walmar ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bunu yapamadım. Buradan gidiyoruz."

"Ne?" Gerhard yeni bir şok geçiriyordu ama, babası ve ablası anlamlı bir ifadeyle göz göze geldiler. Durum birkaç ay önceki Max'in kaçışına benziyordu. "Nasıl gideceğiz peki?"

"Seni yarın İsviçre'ye götüreceğim. Senin evde ve hasta oldu-ğünü söyleyebiliriz. Perşembe'ye kadar askerlik şubesine teslim olmak zorunda değilsin, yani daha üç gün var. Seni sınırdan geçirip Lozan ya da gerekirse Zürih'deki arkadaşlarıma yanına bırakacağım. Sonra da ablan için buraya döneceğim." Sevecen gözlerle kızına baktı ve elini tuttu. Ariana belki de her şeye rağmen Max'i görebilecekti.

Gerhard, şaşkın gözlerle bakıp, "Neden o da bizimle gelmiyor?" diye sordu, fakat babası başını iki yana salladı.

"Her şeyi bu kadar kısa zamanda hazırlayamadım ve o burada kalırsa kaçtığımızı anlamaz ve kuşkulamazlar. Bir gün içinde buraya dönecek ve ablanla birlikte bu kez temelli kaçacağız. Ama bu konuda tamamen sessiz olmanız gerekiyor. Hayatlarımız buna bağlı. Anlıyor musunuz?" Her ikisi de başını salladı.

"Gerhard, senin için değişik bir pasaport çıkarttım. Zorda kalırsak onu sınırda kullanabilirsin. Fakat bu arada ne yaparsan yap, orduya katılmaktan mutluymuşsun gibi görünmelisin. Buna seviyormuş gibi görün. Evin içinde de böyle görünmeni istiyorum."

"Hizmetkârlara güvenmiyor musun?" On altı yaşına rağmen Gerhard hâlâ küçük bir çocuk gibi saftı. Berthold'un Parti'yi sevdiğini ve Bayan Hedwig'in Adolf Hitler'e büyük bir sadakatle bağlı olduğunu göremiyordu.

"Sizin hayatlarınız söz konusu olduğunda hayır."

Gerhard omuzlarını silkti. "Pekâlâ."

"Yanına hiçbir şey alma. Gerekli olan her şeyi orada alırsın."

"Para alıyor muyuz?"

"Orada zaten param var." Walmar yıllardan beri hazırlanıyordu. "Sadece bugüne kadar beklediğimize üzülüyorum. Tatilden sonra buraya hiç dönmemeliydik." Derin bir iç çekti, ama Ariana onu teselli etti.

"Ne olacağını bilemezdim baba. İsviçre'den ne zaman döneceksin?"

"Bugün Pazartesi. Sabahleyin yola çıkarız... Çarşamba gecesi. Perşembe günü bankaya giderim ve aynı gece de seninle birlikte gideriz. O gece yemeğe gideceğimizi söyler ve bir daha da dönmeyiz. Gerhard'ın veda edemeden orduya katıldığı konusunda hizmetkârları kandırmamız gerekecek kuşkusuz. Anna ve Hedwig'i, yarın ve Çarşamba günü Gerhard'ın odasına yaklaştırmaz, oradan uzak tutabilirsen, onun Perşembe sabahı, kimseyi göremeden çok erken çıkıp gittiğini söyleyebiliriz, ikimiz de burada olursak kimse kuşkulalmaz. Akşam yemeğine dönmeye çalışacağım."

"Bankadakilere ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Yokluğumu açıklamak zorunda değilim. Bugünlerde öyle çok gizli toplantı yapılıyor ki, bunlara dayanıp durumu gizleyebilirim, ikiniz de hazırsınız, değil mi? Her şey anlaşıldı mı?"

"Savaş sona ermek üzere çocuklar ve bittiğinde, Naziler giderken her şeyi harap edecektir. Böyle bir zamanda ikinizin de burada olmasını istemiyorum. Bizim için gitme zamanı geldi. Parçaları daha sonra toplarsın. Gerhard, sabah saat on birde bankanın köşesindeki kafe'de beni bekle. Oradan çıkıp doğrudan tren istasyonuna gideceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Delikanlı birden cesaretlenmiş gibiydi.

"Ariana? Sen yarın burada kalacak ve Gerhard'a bakacaksın, değil mi?"

Y7

"Tamam baba. Ama sabahleyin kimseye görünmeden nasıl çıkacak buradan acaba?"

"Kimse uyanmadan, saat beşte çıkacak. Tamam mı Gerhard?"

"Tamam baba."

"Yol için kalın şeyler giyin. Yolun son kısmını yürüyerek kat edeceğiz."

"Sen de sıkı giyin baba." Ariana babasının gözlerine bakarken endişeli gibi görünüyordu.

"Tabii ben de sıkı giyineceğim. Bunu kolayca yapabilirim, teşekkür ederim. Bu çocuktan çok daha kolay yaparım bunu, merak etme." Walmar ayağa kalktı, oğlunun saçlarını karıştırdı ve odadan çıkmaya hazırlandı. Çocuklarına gülümsedi, ama onlar çok ciddi görünüyordu. "Endişelenmeyin. Her şey yolunda gidecek ve bir gün geri döneceğiz." Fakat babası kapıyı dışardan kaparken Ariana dönüp dönemeyeceklerini düşünüyordu.

12

"Bayan Gebesen." Walmar von Gotthard, elinde fötr şapkası, sekreterine otoriter bir ifadeyle baktı.

"Akşama kadar toplantıda olacağım. Nereye gittiğimi... anlıyorsunuz, değil mi?"

"Hiç kuşkusuz Bay von Gotthard."

"Pekâlâ." Walmar başka bir şey söylemeden çıktı. Kadın onun nereye gittiğini bilmiyor, fakat bildiğini sanıyordu. Patronu tabii ki Reichstag'a, yine Maliye Bakanı'nı görmeye gidiyordu. Patron ertesi günü de gelmediği takdirde toplantının uzadığını anlayacaktı. Bu gibi işleri iyi anlıyordu.

Walmar çıkışını çok iyi ayarladığını biliyordu, zamanlaması iyiydi. Maliye Bakanı bir hafta için Fransa'ya gitmişti, Paris'te Reich'in finans meselelerini kontrol edecek ve Berlin'e gönderilecek tabloların envanteriyle uğraşacaktı. Reich için hiç beklenmeyen bir gelir kaynağıydı bu.

Şoförüne, sabahleyin kendisini beklememesini söylemişti ve hızlı adımlarla köşeyi dönüp çalışanların gittiği kafeteryaya doğru yürüdü. Gerhard, o sabah planladıkları gibi saat beşte ablasıyla

YUZUK

99

öpüşüp> büyüdüğü eve son bir kez omuzunun üzerinden baktıktan sonra Berlin'in merkezine kadar on iki mil yürümüştü.

Walmar kafeteryaya girince oğlunu gördü ama tanımazlıktan geldi. Fötr şapkasıyla yüzü gizlenmiş ve çantası elinde olarak, doğruca erkekler tuvaletine gitti. Tuvalete girip kapıyı kilitledikten sonra hemen üzerindeki takım elbiseyi çıkarıp garajdan aldığı eski bir pantolonu giydi. Gömleğinin üstüne bir süveter, başına eski bir kasket geçirdi ve süveterin üstüne yine eski ve kalın bir ceket giyip takım elbisesini çantaya soktu. Fötr şapkasını da buruşturup çöp sepetinin en altına gizledi. Sonra dışarıya çıktı ve. oğluna belli belirsiz bir baş işaretiyle gitme zamanının geldiğini bildirdi.

istasyona gitmek üzere bir taksiye atlayıp bir süre sonra kalabalık içinde kayboldular. Yirmi dakika sonra, seyahat kâğıtları ve kimlik kartları düzenli, yüzlerinde de maske gibi bir ifadeyle sınıra doğru giden trendeydiler. Walmar, rolünü çok güzel oynayan oğluyla gurur duyuyordu. Bir gecede kaçak olmuştu ama, başarılı bir kaçak olmayı çok çabuk öğreniyordu.

"Bayan Ariana?... Bayan Ariana?" Birisi kapıyı kuvvetle vuruyordu. Ariana kapıyı yavaşça açtı; Bayan Hedwig gözlerini onun yüzüne dikmişti. Ama Ariana hemen parmağını dudaklarına götürüp kadını susturdu ve sonra hemen hole, kadının yanına çıktı.

"Ne oluyor burada?"

"Hişşt... uyandıracaksın onu. Gerhard biraz hastalandı."

"Ateşi var mı?"

"Sanmıyorum. Galiba biraz soğuk almış, hepsi o kadar."

"Onu bir göreyim."

"Hayır, buna izin veremem. Bütün gün uyuması için onu yalnız bırakacağımıza söz verdim. Perşembe günü hastalığım devam ederse beni orduya almazlar diye çok üzülüyor. Sadece uyuyup iyileşmek istiyor."

"Tabii. Anlıyorum. Doktoru çağırmak istemiyor musunuz yani?"

Ariana başını iki yana salladı. "Durumu kötüleşirse çağırırız."

Bayan Hedwig başını salladı, büyüttüğü delikanlının orduya
uuu

katılmak için arzulu görünmesi onu sevindirmişti, "iyi bir çocuk
o.

Ariana mutlu bir ifadeyle gülümsedi ve eğilip yaşlı kadını yanağından öptü. "Senin sayende oldu." Ariana'nın komplimanı, Hedwig'in yüzünün birden kızarmasına neden oldu. "Ona biraz çay getireyim mi?"

"Hayır, şu anda gerek yok. Daha sonra ben çay yaparım ona. Şu anda uyuyor."

"Pekâlâ, ama bana ihtiyacı olursa hemen bildirin."

"Tabii, söz veriyorum, teşekkürler."

"Bitte schön." Bayan Hedwig başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Kadın öğleden sonra iki ve akşam üzeri de bir kez gelip Ariana'ya yardımcı olmak istediğini söyledi ama, Ariana her seferinde kardeşinin uyanıp bir şeyler yediğini ve sonra tekrar uykuya daldığını söyleyip onu atlattı. Salı akşamına kadar işler yolundaydı ama, Ariana, babası Çarşamba gecesi gelinceye kadar oyunu sürdürmek zorundaydı. Ondan sonra rahatlayıp serbest kalacaklardı. Babası, Gerhard'ı sabah karanlığında orduya götürüp teslim ettiğini söyleyecekti. Bütün mesele, Çarşamba gününü kimseyi kuşkulandırmadan geçirebilmektir. Sadece yirmi dört saat dayanmalıydı. Bunu da yapabiliyordu. Perşembe akşamı ise babasıyla birlikte buradan gitmiş olacaktı.

Salı gecesi geç bir saatte alt kata indiğinde yorgundu ve her tarafı ağrıyor gibiydi. Bütün gün Hedwig ve Anna'yı oyalamak, oyunu sürdürmek ve Gerhard'ın odasını korumak için yorulmuş, sinirlerini yıpratmıştı. Birkaç dakika için bile olsa üçüncü kattan kaçma ihtiyacını duyuyordu.

Babasının çalışma odasına girdi ve oturup şöminedeki küllere baktı. Babası o sabah bu odada olmamış mıydı? Kısa veda sözcüğünü burada söylememiş miydi? Babasının yokluğunda burası sanki başka bir oda gibi geliyordu ona, farklı bir yerdi, kâğıtlar masanın üzerine muntazam olarak dizilmiş, kitaplar raflarına kaldırılmıştı. Kalkıp göle bakarken, babasının veda ederken söylediklerini hatırladı... "Sakin üzülme, endişe etme, öbür gün geleceğim. Gerhard da çok iyi olacak."

YUZUK

101

"Ben Gerhard'ı değil, seni düşünüyorum daha çok." "Saçmalama. Yaşlı babana güvenmiyor musun yani?" "Herkesten çok daha fazla güveniyorum sana." "Güzel. Çünkü ben de sana aynı şekilde güveniyorum. İşte bunun için de güzel kızım, bir gün çok işe yarayabilecek bir şeyler göstereceğim sana. Sanırım bunları bilmen gerekiyor." Babası ona kendi yatak odası, ana kütüphane ve son olarak da annesinin yatak odasındaki kasaları göstermiş ve, "Annenin bu kasasındaki tüm mücevherler, bir gün senin olacak," demişti.

"Peki ama bunları neden şimdi gösteriyorsun baba?" Ağlamaya başlamıştı. Babasının bütün bunları ona o sırada göstermesini istemiyordu. Gerhard'ı kaçırdığı gün olmazdı bu.

"Çünkü seni seviyorum ve gerektiğinde kendine yeterli olmayı bilmeni istiyorum. Eğer kötü şeyler olursa, herkese hiçbir şey bilmediğini söyleyeceksin. Onlara, Gerhard'ın yukarda hasta olarak yattığını sandığını ve gittiğinden haberin olmadığını söyle. Onlara istediğini söyleyebilirsin. Yalan söyle. Ama kendini zekânla ve bununla korumalısın." Ona küçük bir tabanca ve bir düzine gıcır gıcır kâğıt para destesi gösterdi. "Eğer Almanya mağlup olursa bunların hiçbir değeri kalmayacaktır, ama annenin mücevherleri yine de senin tüm ihtiyaçlarını karşılar." Babası daha sonra ona sahte Shakespeare cildini gösterdi, bunun içindeki oyukta annesinin nişan yüzüğü olan büyük zümrüt taşlı yüzük ve sağ elinin parmağında taşıdığı elmas mühürlü yüzük vardı. Ariana bu yüzüğü görünce, hiç düşünmeden elini uzatmış ve ona dokunmuştu. Bu yüzüğün pırıltısı ona hiç de yabancı değildi. Yıllar önce onu annesinin parmağında gördüğünü hatırlıyordu. "Annen bunu hep takardı." Her ikisi de elmas yüzüğe bakarken, babasının sesi sanki rüyadaymış gibi, uzaklardan gelmişti. "Hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Babası şaşırmıştı. "Pekâlâ, ihtiyacın olduğunda burada olduğunu unutma. Onu iyi kullan sevgili kızım, böylece annenin anısına da saygı göstermiş olursun."

O sabahla ilgili anılarını tazelerken, yukarı odasına çıkıp yatmak yerine, babasının çalışma odasında durmanın, onu daha çabuk geriye getirmeyeceğini düşündü. Tekrar nöbete başlamak için

w 1

DANIELLE STEEL

sabahleyin erken kalkmak zorundaydı. Bayan Hedwig iyice meraklanabilir ve Gerhard'ı görmek için ısrar edebilirdi.

Ariana sessizce ışıkları söndürdü, babasının çalışma odasından çıkıp kapıyı kapadı ve tekrar üst kata çıktı.

Walmar, koltuğunda rahatça uyuyan Gerhard'ı Müllheim istasyonuna geldiklerinde dirseğiyle hafifçe dürttü. Yaklaşık on iki saattir trendeydiler ve delikanlı dört saattir uyuyordu. Baş vagonun duvarına, köşeye dayanmış uyurken öyle genç ve masum görünüyordu ki. Trene çeşitli istasyonlardan birçok asker binmiş, kâğıtları iki kez kontrol edilmişti. Walmar, Gerhard'ın sadece genç bir yol arkadaşı olduğunu söylemiş ve yetkililerle konuşurken gayet saygılı davranmıştı; ikisinin kâğıtları da normal görünüyordu. Gerhard pek sesini çıkarmamış, sadece gözlerini şaşkınlıkla açıp askerlere bakmıştı; içlerinden biri onun saçlarını okşamış ve yakında onun da askere alınabileceğinden söz etmişti. Gerhard sempatik bir gülümsemeyle onlara bakmış ve adamlar geçip gitmişti.

Müllheim'da trene kimse binmedi ve istasyonda da pek fazla kalmadılar, fakat Walmar, son durakları olan Lörrach'a varmadan önce oğlunun uyanmasını istiyordu. Aslında soğuk gece havasında zaten çok çabuk uyanacaktı. Dokuz yıllık bir yolu yaya olarak yürüyeceklerdi — ve en zor olanı da, sınırı geçmek ve Basel'e mümkün olduğu kadar erken varmaktır. Oradan Zürih trenine binmeleri gerekiyordu. Walmar oğlunu orada bırakmaya karar vermişti - isviçre'de güvende olacaktı Gerhard, iki gün sonra Ariana ile birlikte buraya döner ve hep beraber Lozan'a geçebilirlerdi.

Ariana'nın yanına mümkün olduğunca çabuk dönmek istiyordu. Oyunu uzun süre devam ettiremezdi kızı ama, şu an asıl sorun Gerhard'ı güven içinde Zürih'e ulaştırabilmektir. Şimdi önlerinde Lörrach ve sonra da uzun bir yürüyüş vardı. Müllheim'la Lörrach arası otuz kilometreydi. Gerhard yarım saat kadar sonra koltuğunda kıpırdadı ve uykulu gözlerle çevresine bakındı, tren tamamen durmuştu. Yolun sonuna gelmişlerdi.

Sabahın bir buçuğunda diğer birkaç yolcuyla birlikte trenden

YÜZÜK

103

indiler ve Walmar bir an için, bacaklarının sert zeminde titrer gibi olduğunu hissetti. Ama Gerhard'a hiçbir şey söylemeden kasketini iyice başına geçirdi, istasyonun çıkışını gösterdi ve yürümeye başladılar. Walmar paltosunun yakasını iyice kaldırmıştı. Yaşlı bir adam ve genç bir çocuk evlerine gidiyordu. Eski giysileri içinde Lörrach'da pek dikkat çekmezlerdi: onları sadece Walmar'in bakımlı elleri ve iyi kesilmiş saçları ele verebilirdi ama, Walmar tüm seyahat boyunca

başındaki kasketi hiç çıkarmamış ve Berlin'den ayrılmadan önce tozlu istasyonda ellerini iyice kirletmişti.

"Aç mısın?" Gerhard'a baktı ve o da esneyip omuzlarını silkti.

"Ben iyiyim. Sen?"

Babası ona gülümsedi, "işte, al." Trende yedikleri öğle yemeğinden alıp cebine sakladığı elmayı oğluna uzattı. Gerhard yolda yürürken elmayı ısırıp yemeye başladı. Görünürlerde kimsecikler yoktu.

Dokuz millik mesafeyi ancak beş saatte alabildiler. Gerhard daha hızlı yürüyebilir, zamanı kısaltabilirdi ama, Walmar gençliğindeki kadar seri adım atamıyordu. Ama yetmiş yaşlarındaki bir adam olarak hiç de fena sayılmazdı. Nihayet sınıra geldiklerini anladılar. Önlerinde millerce uzayan parmaklık ve dikenli tel vardı. Uzaklardan sınır muhafızlarının sesleri geliyordu, iki saat önce yoldan ayrılmışlardı. Ama karanlıkta, gün doğmadan önce işe başlamak için acele eden iki köylüye benziyorlardı. Karşılarına çıkacak kişileri kuşkulandıracak bavul ya da valizleri yoktu, sadece Walmar'ın el çantası vardı ki, onu da birisinin yaklaştığını duyduğunda çalıların arasına fırlatıp atabilirdi. Gerhard bakarken Walmar cebinden tel makasını çıkardı ve telleri keserken oğlu da tel uçlarını tutup geriye çekti. Birkaç dakika içinde dikenli tel çitte bir insanın rahatça geçebileceği büyüklükte bir delik açılmıştı.

Walmar'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu... o anda onları yakalasalar hemen vururlardı... kendisini düşünmüyordu ama oğlu vardı... aceleyle tellerin arasından geçerken Walmar, ceketinin yırtılırken çıkardığı sesi duydu; birkaç saniye sonra isviçre topraklarında, bir tarla kenarındaki ağaçların altında duruyorlardı. Walmar sessizce oğluna gidecekleri yönü gösterdi ve ikisi de koşmaya başladı; ağaçların arasında sanki saatlerce koştuk-

104

DANIELLE STEEL

tan sonra durdular. Ama onları kimse görmemiş, izlememişti. Walmar bir iki yıl önce sınırı geçmenin çok daha zor olduğunu biliyordu, ama son aylarda ordunun asker ihtiyacı öylesine artmıştı ki, artık sınır muhafızı olarak çok sayıda asker verilemiyordu ve isviçre sınır muhafızlarının sayısı iyice azalmıştı.

Yarım saat daha yürüdüler ve günün ilk ışıklarıyla birlikte Ba-sel'a vardılar. Dağların üzerinde harika bir şafak manzarası vardı ve Walmar bir süre kolunu oğlunun omuzuna atıp, ufuktaki leylak rengi ve pembe gökyüzünü seyretti. O kısa süre içinde, hayatında hiçbir zaman kendisini bu kadar özgür hissetmediğini düşündü. Savaş sona erinceye kadar burada çok iyi bir yaşamları olacaktı ve bu belki daha sonra da devam edebilirdi.

Ağrıyan ayaklarla tren istasyonuna vardılar ve ilk treni tam zamanında yakaladılar. Walmar, Zürih için iki bilet aldı ve koltuğuna yerleşip arkasına yaslandı. Bir süre sonra gözlerini kapadı ve uykuya dalmak üzere olduğunu hissetti. Ama sanki birkaç dakika sonra Gerhard'ın kolunu dürttüğünü hisseder gibi oldu. Gerhard, dört buçuk saatlik seyahat sırasında Frick Vadisi'nin harika manzaralarını seyretmiş ve babasını daha önce uyandırmak istememişti.

"Baba... geldik galiba."

Walmar uykulu gözlerle çevresine bakındı, Bahnhof Platz'ın ve biraz uzakta da Grossmünster katedralinin tanıdık görüntülerini görebiliyordu; daha uzakta ve Uetliberg dağları görünmekteydi. O anda kendisini ülkesindeymiş gibi hissetti. "Elbet, geldik." Zürih'te trenden güvenle indiklerinde Walmar, ağrıyan sırtına ve bacaklarına rağmen oğlunun kollarından tutup dans etmek istedi. Ama bunu yapmadı kuşkusuz, yüzünde uzun, hafif ve mutlu bir gülümseme belirdi ve bir kolunu oğlunun omuzuna attı. Başarmışlardı. Artık özgürdüler. Gerhard'ın yaşamı garanti altına alınmıştı. Hiçbir zaman Hitler ordusunda hizmet etmeyecekti. Oğlunu asla öldüremeyeceklerdi.

Walmar'ın hayal meyal hatırladığı küçük bir pansiyona doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Bir gün tren beklerken orada öğle yemeği yemişti. Pansiyon hâlâ eski yerindeydi, küçük, önemsiz, sessiz ve samimi bir yerdi. Berlin'e son saatlerini geçirmek üzere dönerken oğlunu burada rahatça, güven içinde bırakabilirdi.

İUD

Kuvvetli bir kahvaltı yediler ve sonra Walmar oğlunu odasına çıkardı. Etrafına bakınıp tatmin olduktan sonra gözlerini, son birkaç gün içinde güçlü bir erkek olan oğluna çevirdi. Babayla oğlu arasında önemli bir andı bu. İlk konuşan, nemli gözlerle, kendisini bu güvenli yere getiren, telleri kesip sınırdan kaçak geçen babasına bakan Gerhard oldu. "Teşekkür ederim baba... teşekkür ederim." Birden atıldı ve babasının boynuna sarıldı. Arkadaşlarının bazen 'ihtiyar' diye alay ettikleri babaydı bu. Onu kucaklayan yaşlı bir adam değildi, oğlunu kurtarmak için gerektiğinde çıplak ayak, dağları aşabilen bir adamdı. Walmar oğlunu uzun süre kollarında tuttu ve sonra geriye çekilip bıraktı.

"Pekâlâ, artık güvendesin. Burada güvende olacaksın." Sert adımlarla sade masaya gidip cebinden bir parça kâğıtla, dikkatle sakladığı altın kalemini çıkardı. "Sana Bay Müller'in adres ve numarasını vereceğim... Ariana ve benim gecikmemiz olasılığına karşı." Delikanlının yüzü birden kararır gibi oldu ama Walmar onun korkusuna aldırmadı. "Sadece bir önlem olarak." Ona Max'in numarasını vermeyi hiç düşünmemişti, bu çok tehlikeliydi. Diğer adam, Walmar'ın tanıdığı bir bankacıydı. "Sana çantamı da bırakıyorum, içinde gerekli evrakların ve biraz da para var. Önümüzdeki iki gün içinde buna ihtiyacın olacağım sanmıyorum ama, yine de yanında bulunsun." Walmar yanına sadece, içinde biraz para olan küçük bir çanta alıyordu ve kendisini yolda çevir-seler bile bununla,

ondan kuşkulanamazlardı. Bu kez işi daha da güçtü. Gündüz vakti yolda olacaktı, gün ışığında seyahat edecekti ama Ariana'ya gecikmek de istemiyordu. Bu gece kızının yanında olmalıydı. Gerhard'a bakınca, oğlunun ağladığını gördü. Birbirlerine sarılıp veda ettiler. "Bu kadar üzülme. Şimdi biraz uyumalı-sın. Uyandığın zaman güzel bir akşam yemeği ye ve dışarıya çıkıp biraz dolaş, etrafı seyret. Burası özgür bir ülke Gerhard, Naziler, kolları pazıbentli askerler yok. Keyfine bak. Ben ve Ariana yarın gece burada olacağız."

"Ariana, Lörrach'dan sonraki o uzun yolu yürüyebilecek mi acaba?" O yol onlara bile uzun gelmiş, çok yormuştu.

"Becerecektir. Ona, o şık yüksek topuklu ayakkabılarını giymemesini söyleyeceğim tabii."

Gerhard ıslak gözlerle güldü ve son bir kez babasına sarıldı. "Seninle beraber istasyona geleyim mi?"

"Hayır delikanlı, şu anda yapman gereken şey, yatıp uyumak."

"Peki ya sen?" Walmar yorgun görünüyordu ama başını yana salladı.

"Basel'e gidinceye kadar uyurum ve büyük olasılıkla Berlin yolunda da uyuyacağım."

Uzun süre anlamlı gözlerle birbirlerine baktılar. Söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

"Wiedersehen baba." Bunu yumuşak, zor duyulan bir sesle söylerken babası merdivenden inmeye başlamış ve ona el sallayıp pansiyonun holüne varıvermişti. Basel treninin kalkmasına on dakika vardı, istasyona kadar durmadan koştu ve tam zamanında biletini alıp trene atladı. Gerhard, pansiyonda yatağına uzanmış ve hemen uykuya dalıvermişti.

13

Holde onların kahvaltı tepsilerini getirmek için gelen Bayan Hedwig endişeli gözlerle Ariana'ya baktı ve, "Eee şimdi nasıl bakalım?" diye sordu. Ariana yaşlı dadısına baktı ve güven veren bir gülümsemeyle başını salladı.

"Çok daha iyi ama hâlâ biraz öksürüyor. Sanırım yatakta bir gün daha kalırsa tamamen iyileşecektir."

"Dinlensin tabii, ama doktorun da onu görmesinde yarar var Bayan Ariana. Askere giderken zatürree olmasını istemeyiz, değil mi? Reich için hiç de iyi olmaz bu."

"Zatürree değil bu pek, Bayan Hedwig." Ariana ona nazik bir ifadeyle, ama yine de patron olduğunu hissettirir gibi baktı. "Suratsızlığı iyileşmesinin bir işaretiyse, Reich için çok iyi durumda olacak sanıyorum." Kardeşinin tepsisini alıp kendi dairelerine girmek istedi. Onu bırakıp kendi tepsisini almak için dönecekti ama, Bayan Hedwig onunkini almıştı bile. "Hiç zahmet etmeyin Bayan Hedwig, hemen döner onu da alırım."

"Bu kadar inatçı olma Ariana. Dünden beri kardeşine baktığı-

na göre eminim ki yardıma ihtiyacın vardır." Kadın dilini şaklatıp bir şeyler mırıldandı ve içeriye girip Ariana'nın tepsisini küçük oturma odasına bıraktı.

"Teşekkür ederim Bayan Hedwig." Ariana, dadının gitmesini bekliyormuş gibi onun önünde dikildi.

"Bitte." Sonra Ariana'nın elindeki tepsiye uzandı. "Bırak da kardeşininkini ben götürüyüm."

"Buna kızacaktır. Gerçekten bıraksan iyi olur." Tepsiyi sıkı sıkı tutuyordu. "Kendisine bebek muamelesi yapılmasından nasıl nefret ettiğini bilirsin."

"O artık bir bebek değil Bayan Ariana, bir asker. Onun için en azından bunu yapmalıyım." Yine tepsiye doğru uzandı.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Hedwig. Onun talimatı var. İçeriye kimseyi bırakmamam için bana yemin ettirdi."

"Ama ben 'kimse' değilim Bayan Ariana." Birden genç kızın karşısına dikildi ve durdu. Başka bir zaman olsa Ariana bu davranıştan tedirgin olabilirdi. Ama şu anda yaşlı dadıları tarafından alt edilmek istemiyordu.

"Gayet tabii ki sen herhangi bir kimse değilsin, ama onun nasıl biri olduğunu da biliyorsun."

"Öyle anlaşılıyor ki eskisinden daha zor bir genç olmuş. Sanırım ordu onu iyi eğitecektir."

"Bunu söylediğini ona aktaracağım," diyerek neşeyle gülümseyen Ariana acele adımlarla Gerhard'ın odasına götürdü ve kapıyı kapadı. Tepsiyi hemen sehpa bırakıp, Bayan Hedwig'in ısrar edebileceğini düşünerek sırtını kapıya dayadı ama, birkaç saniye sonra oturma odası kapısının kapandığını duydu ve derin bir nefes aldı. Babasının, planladığı gibi o gece gelmesini umut ediyordu. Hedwig'i daha fazla oyalayamayacaktı.

O sabah sinir bozukluğu içinde oturma odasında oturdu ve bir süre sonra iki tepsiyi de dışarıya bıraktı; ikisinden de bir şeyler yemişti. Temiz havlular getiren Anna'ya teşekkür etti. Çok şükür ki Hedwig ancak öğleden sonra tekrar geldi.

"Şimdi nasıl?"

"Çok daha iyi. Sanırım yarına kadar ordu için hazır olacaktır. Belki gitmeden önce odasını bile havaya uçurabilir. Kimya deneylerini gitmeden önce bir kez daha denemekten bahsediyordu."

"Başka sıkıntımız yoktu zaten." Kadın, söylenenden pek hoşlanmamış gibi Ariana'ya baktı. Genç kızın ona karşı takındığı patron tavrından hiç de memnun değildi. Ariana on dokuz yaşında yetişkin bir kadın olabilirdi belki ama, Hedwig'in gözünde hâlâ çocuktı. "Ona söyle, odasında böyle şımarık bir okul çocuğu gibi saklanması için nedenini bana açıklamak zorunda."

"Söylerim Bayan Hedwig."

"Sakin unutma." Kadın yine hızlı adımlarla uzaklaştı ve bu kez dördüncü kattaki odasına çıktı. Yirmi dakika sonra Ariana oturma odası kapısının yine kararlı bir şekilde vurulduğunu duydu. Yine Hedwig'in geldiğini sandı ve soğuk bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Ama bu kez geen Berthold'du ve iki kat merdiven çıktığı için soluk soluğaydı.

"Babanızın bankasından bir telefon var. Acele gibi görünüyor. Aşağıya gelir misiniz?" Ariana bir an tereddüt etti, nöbet yerini bırakması doğru olur muydu? Ama Hedwig nasıl olsa artık gelmezdi. Burası birkaç dakika için güvende olurdu. Berthold'un arkasından acele adımlarla aşağıya indi ve büyük holdeki telefonu aldı.

"Evet?"

"Bayan von Gotthard?" Arayan, babasının bankadaki sekreteri Bayan Gebesen'di.

"Evet, bir şey mi oldu?" Acaba babasından bir haber mi almıştı kadın? Planlarda bir değişiklik mi olmuştu?

"Bilmiyorum özür dilerim... sizi endişelendirmek istemiyorum ama babanız... sanıyorum... dün sabah giderken bir şey söylemişti. Onun Maliye Bakanı ile birlikte olduğunu sanıyordum ama olmadığını anladım."

"Emin misiniz? Belki de başka bir toplantıya gitmiştir. Çok mu önemli bu yani?"

"Bilemiyorum. Münih'ten acele bir mesaj geldi, telefonla aradılar, onu bulmam gerekiyordu ama bulamadım. Bakan Paris'te ve bütün hafta oradaymış."

"O halde onu yanlış anlamışsınızdır. Şu anda nerede?" Aria-na'nın kalp atışları hızlanmıştı.

"Sizi bunun için aradım zaten. Bu sabah gelmedi ve eğer bakanla birlikte değilse nerede olabilir? Biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum tabii. Büyük olasılıkla başka bir toplantıdadır. Eminim daha sonra sizi arayacaktır."

"Ama bütün gün aramadı küçük hanım. Ve..." kadının sesinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu, ne de olsa Ariana hâlâ gencecik bir kızdı - "Berthold, babanızın dün gece eve de gelmediğini söyledi."

"Bayan Gebesen, babamın, gecelerini nerede geçirdiği ne sizi, ne Berthold'u ve ne de beni ilgilendirir, bunu size hatırlatabilir miyim?" Sesi öfkeden titriyor gibiydi, ya da öyle görünüyordu; aslında bunun nedeni sadece korkuydu.

"Tabii hanımefendi. Sizden özür dilerim, ama şu Münih'ten gelen telefon... kuşkusuz merak ettim, başına bir kaza gelmesinden korktum. Babanızın aramaması hiç de normal bir şey değil."

"Tabii gizli bir toplantıda değilse Bayan Gebesen. Maliye Bakanı babamın birlikte ortalarından kaybolduğu tek önemli kişi olamaz. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadım doğrusu. Münih'tekilere sadece ona erişemediğinizi söyleyin, eve gelir gelmez sizi aramasını söylerim. Sanırım çok gecikmeden gelir."

"Umarım haklısınızdır."

"Bundan tamamen eminim."

"Pekâlâ, o halde lütfen söyleyin hemen arasın."

"Söylerim tabii."

Ariana ahizeyi dikkatle yerine bıraktı, merdivenden yukarıya öfkeli bir ifadeyle çıkarken duygularının belli olmaması için dua ediyordu. Yukarıya devam etmeden önce iki sahanlıkta durdu ve derin bir nefes aldı. İkinci sahanlığa vardığında, oturma odası kapısının aralık durduğunu gördü. Kapıyı aceleyle itip içeriye girince, Berthold ve Hedwig'i ciddi ifadelerle konuşurken buldu, kardeşinin açık kapısı önündeydiler.

"Burada ne arıyorsunuz?" Bunu âdeta bağırarak sormuştu.

"Nerede o?" Hedwig'in sesinde suçlayıcı bir ifade vardı ve gözleri buz gibiydi.

"Ne bileyim ben? Belki de aşağıda bir yerde saklanıyordun Ama hatırladığım kadarıyla sana açık olarak..."

ııı

UANİbLLKSİliüL

"Peki, ya babanız nerede?" Soru sırası şimdi Berthold'daydı.

"Özür dilerim ama babamın nerede olacağı ya da olduğu beni de ilgilendirmez seni de Berthold." Ama onlara bakınca yüzü birden sarardı. Sesinin titrememesi ve onu çok iyi tanıyan Hedwig'in eline bir koz vermemesi için dua ediyordu. "Gerhard'a gelince, bir yere gitmiş olmalı. Son gördüğümde buradaydı."

"Ne zamandı bu?" Hedwig'in gözlerinde kuşku okunuyordu. "O çocuk hayatında hiçbir gün yatağını yapmamıştır."

"O yatağı ben düzelttim. Şimdi siz ikiniz izin verirseniz biraz uzanıp kestirmek istiyorum."

"Tabii küçük hanım." Berthold eğilip onu selamladı ve Hedwig'e de kendisini izlemesini işaret etti. Onlar çıkınca Ariana sapsarı bir suratla ve titreyerek Gerhard'ın en sevdiği sandalyeye oturdu. Aman Tanrım, şimdi ne olacaktı? Ağzını elleriyle kapattı ve gözlerini yumdu, kafasının içi karmakarışık, dehşet içindeydi. Ama düşündüklerinin hiçbirisi, yarım saat sonra tekrar vurulan kapının açılmasıyla başlayanlar kadar korkunç değildi.

"Gidin şimdi, dinleniyorum."

"Gerçekten mi küçük hanım? O halde özel odanıza girilmesini hoş görürsünüz." Konuşan bir hizmetkâr değil, Reich teğmenlerinden biriydi.

"Özür dilerim." Adam içeriye girerken Ariana şaşkın bir halde doğruldu. Gerhard için mi gelmişlerdi acaba? Bu adam burada ne arıyordu? Teğmen yalnız da değildi - o içeriye girerken, koridorda dolaşan üç asker daha vardı.

"Korkarım sizden özür dilemeliyim küçük hanım."

"Rica ederim Teğmen." Ariana kararlı bir tavırla kalkıp ayakta durdu ve elini kaldırıp saçının topuzunu düzeltti. Omuzlarına lacivert bir kaşmir süveter attı ve sakın adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Aşağıda konuşabilir miyiz acaba?"

"Tabii." Teğmen nazik bir tavırla başını salladı. "Mantonuzu da giderken alabilirsiniz."

"Mantomu mu?" Kalp atışları birden hızlanmıştı.

"Evet. Yüzbaşı, burada kalıp sizinle çay partisi yapmaktansa, onun bürosuna gidip işimizi daha çabuk halledebileceğimizi düşündü." Adamın gözlerinde hiç de hoş olmayan parıltılar vardı ve bu çelik grisi gözlerden nefret ettiğini hissetti. Bu adam üniformasının klapasından ruhunun derinliklerine kadar tam bir Nazi'ydi-

"Bir şey mi var Teğmen?"

"Olabilir. Bunu bize açıklamanıza izin vereceğiz." Acaba babasıyla Gerhard'ı yakalamış olabilirler miydi? Ama hayır, bu olamazdı. Adamın arkasından sakın bir tavırla ikinci kata inerken buna ihtimal vermiyordu, ama birden anlar gibi oldu. Onu sorguya çekmeye gelmişlerdi ama hiçbir şey bilmiyorlardı. Henüz değil. Ve o da onlara söylememeliydi. Ne olursa olsun söylememeliydi.

14

"Demek babanızın gizli bir toplantıda olduğunu sanıyordunuz, öyle mi Bayan von Gotthard? Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Kiminle peki?" Yüzbaşı Dietrich von Rheinhardt dikkat ve ilgiyle Ariana'yı süzdü. Çok güzel bir kızdı. Hildebrand onu odaya getirmeden önce kızm güzelliğinden bahsetmişti. Bu kadar genç olmasına rağmen oldukça da soğukkanlıydı. Kızda hiçbir heyecan ya da korku ifadesi yoktu, parlayan sarı saçlarının tepesinden, siyah timsah ayakkabılarının burnuna kadar tam bir leydiydi. "Babanızın kiminle toplantıda olduğunu sanıyordunuz?" Onu yaklaşık iki saat önce büyük siyah bir Mercedes'le muhteşem altı sütunlu Reichstag'ın yükseldiği Königsplatz'a getirip bu koca binaya sokmuş, bu etkileyici odaya çıkarmışlardı ve sorgulaması hâlâ devam ediyordu. Burası komutan odasıydı ve ondan önce çok kişiyi ürpertmiş bir yerdi. Fakat bu kız hiçbir korku, öfke, sinirlenme belirtisi göstermiyordu. Onların tekrar tekrar sorduğu sorulara tam bir leydi gibi nazikçe, sakın tavırlarla cevap veriyordu.

"Babamın kiminle toplantı yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, Yüzbaşı, işiyle ilgili sırlarını benimle paylaşmaz."

"Sırları olduğunu sanıyorsunuz?"

"Reich için yaptığı çalışmalarla ilgili olarak olabilir."

"Ne kadar güzel konuşuyorsunuz." Yüzbaşı arkasına yaslanıp bir sigara yaktı ve devam etti. "Bir fincan çay alır mıydınız?" Bir

LIA1N1ELLE S 1 EEL

an için teğmenin söylediğini hatırlayıp, çay partisi istemedikleri için kendisini buraya getirdiklerini söylemek istedi ama sonra vazgeçti ve kibarca başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim Yüzbaşı." "O halde bir kadeh seri?"

Onu tatlılıkla yola getirmek istiyordu ama Ariana'da bu da işe yaramıyordu. Duvardaki koca Hitler resminin önünde yola geleceği de kuşkuluydu.

"Hayır, teşekkür ederim Yüzbaşı."

"Peki, babanızın şu gizli toplantıları?... Bana onlardan biraz bahseder misiniz?"

"Gizli toplantıları olduğunu ben söylemedim. Sadece bazı akşamlar eve geç geldiğini biliyorum." Yorulmaya başlamıştı ve gerginliği elinde olmadan ortaya çıkmaya başlıyordu. "Bir hanım arkadaş olabilir mi küçük hanım?" "Özür dilerim Yüzbaşı, bilmiyorum."

"Gayet tabii bilemezsiniz. Bunu sormam aslında büyük kabalık." Ariana'ya bakan gözlerinde çirkin ve öfke dolu bir ifade vardı. "Peki, ya kardeşiniz küçük hanım? O da gizli toplantılara gidiyor mu?"

"Tabii ki gitmiyor, daha on altısına yeni bastı." "Ama gençlik toplantılarına da gitmiyor, değil mi? Öyle değil mi genç bayan? Acaba aileniz Reich'a düşündüğümüz kadar sempati beslemiyor olabilir mi?"

"Bu doğru değil Yüzbaşı. Kardeşimin astımı var ve derslerine yeterince eğilemiyor ve kuşkusuz... annemin ölümünden sonra..." Başka soru sorulmayacağını umut ederek sustu ama hayal kırıklığına uğradı.

"Anneniz ne zaman öldü?" "On yıl önce, Yüzbaşı." Senin gibiler yüzünden. "Anlıyorum. Bu yaşta bir delikanlının bu kadar yıl sonra hâlâ annesini düşünmesi ne kadar dokunaklı. Çok hassas bir genç olmalı." Ariana ne cevap vereceğini bilemeden başını salladı ve gözlerini ondan başka yana çevirdi. "Ordu için fazla hassas sayılabilir mi genç bayan? Kardeşiniz, ona ihtiyaç duyulan son anda babasıyla birlikte ülkeden kaçmış olabilir mi acaba?"

115

"Bu mümkün değil. Eğer böyle bir şey yapsalardı beni burada bırakırlar mıydı?"

"Bunu siz söyleyin hanımefendi. Bunu anlatırken, belki aynı zamanda Max adında bir dostunuzdan da söz edebilirsiniz. Maximilian Thomas? Arada bir babanızı ziyaret eden bir genç adam, yoksa sizi mi ziyaret ediyordu?"

"Babamın eski bir dostuydu."

"Ve bu adam beş ay önce Berlin'den kaçtı. Babanızın otomobillerinden birinin çalınıp da hemen sonra hasarsız olarak istasyonda bulunduğu gün ortadan kaybolması da çok ilginç, değil mi? Mutlu bir rastlantı kuşkusuz." Aman Tanrım, Max hakkında her şeyi biliyor muydu bu adamlar? Bu olayla babası arasında bir ilişki kurmuşlar mıydı?

"Arabanın çalınması olayının Max'la bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum."

Yüzbaşı sigarasından derin bir nefes çekti. "Pekâlâ, şimdi biraz kardeşinizden söz edelim küçük hanım. Nerede olabilir kardeşiniz acaba?" Gerizekâlî ya da çok küçük bir çocukla konuşan biri gibi cansız, monoton bir tonla sormuştu bunu. "Sanıyorum son iki gündür çok kötü soğuk almış olan kardeşinize bakıyordunuz." Ariana başını salladı. "Ve siz bir telefona cevap vermek üzere alt kata indiğiniz zaman, kardeşiniz esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluverdi. Can sıkıcı bir şey tabii, bunu yapmamalıydı. Benim şimdi düşündüğüm şey, birkaç gün önce kaybolmuş olup olmaması. Babanızın, bürosunda son kez görüldüğü zaman yani dün sabah kaybolmuş olmasın sakın? Bu nasıl bir tesadüf olabilir ki?"

"Doğal bir rastlantı değil tabii. Ama kardeşim dün bütün gün, dün gece ve bu sabah hep odasındaydı."

"Sizin gibi, kardeşini seven, kendini ona adanmış bir ablası olduğu için şanslı bir çocuk. Anladığıma göre onu büyük bir şevkle bir dişi aslanın yavrularını koruduğu gibi korumuşsunuz." Adam bunları söylerken Ariana ürperdiğini hissetti. Bunu ancak bir tek yolla öğrenmiş olabilirdi. Hedwig ya da Berthold'dan. Gerçeği anlayınca midesinin bulandığını hissetti. Gerçekleri ilk kez tam olarak adayabiliyordu. Hizmetkârların ihaneti onu birden öfkelenlendirmiş, âdeta çılgına çevirmişti. Ama bu adamın, duygularını öğ-

Y8

L//ITNİCLLE, O i

renmemesi gerekiyordu. Ne olursa olsun oyunu devam ettirmeliydi.

Yüzbaşı sorgusunu acımasızca sürdürüyordu. "Biliyor musunuz hanımefendi, beni en fazla şaşırtan şey, babanızla kardeşinizin, sizi burada yalnız başınıza bırakıp, çocuğu askere gitmekten kurtarmak ya da belki daha da kötü bir amaçla kaçmış olması. Ama amaçları ne olursa olsun, sizi burada bırakmış, terk etmiş gibi görünüyorlar sevgili bayan. Ama siz hâlâ onları savunuyorsunuz. Bunu acaba, babanızın geri geleceğini bildiğiniz için mi yapıyorsunuz? Herhalde öyle olacak. Yoksa konuşmamakta bu kadar ısrar etmenizi korkarım anlayamayacağım."

Ariana ona ilk kez öfkeli gözlerle baktı; sorgulamanın baskısı sinirlerini bozmaya başlamıştı, "iki saattir burada konuşup duruyoruz, ama sorduğunuz soruların cevaplarını bilmiyorum, hepsi bu kadar. Suçlamalarınız hatalı ve babamla kardeşimin birlikte kaçıp da beni burada yalnız bıraktıkları tahmininiz de çok saçma. Neden yapsınlar bunu?"

"Aslına bakarsanız genç bayan, ben de bunu yapmış olacaklarını pek sanmıyorum. Zaten bunun içindir ki bekleyip göreceğiz. Ve babanız geri döndüğünde onunla biraz iş konuşacağız tabii."

"Nasıl bir iş bu?" Ariana, masanın diğer yanındaki von Rhein-hardt'a kuşkulu gözlerle baktı.

"Küçük bir ticaret diyebilir miyiz? Güzel, çekici kızı için... Neyse, şimdi ayrıntılara girmeyelim. Babanız geldiğinde meseleyi onunla çözümlemekten mutlu olacağım. Şimdi izin verirsiniz küçük hanım Teğmen Hildebrand'a, sizi odanıza götürmesini söyleyeceğim."

"Odama mı? Yani eve gitmiyor muyum?" Gözlerine dolan yaşları akıtmamak için büyük çaba gösteriyordu. Yüzbaşı ise, yüzünde o dayanılmaz sahte gülümsemesiyle, başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır genç bayan, korkarım ki size buradaki misafirperverliğimizi göstermek zorundayız, en azından babanız gelinceye kadar. Odanızda mümkün olduğunca... yani rahat etmeniz için elimizden geleni yapacağız."

"Anlıyorum."

YUZUK

115

"Evet." Asık bir suratla Ariana'ya baktı. "Sanırım artık anlamışsınızdır. Gördüğümde babanızı kutlamak isterim, görebilir-sem tabii. Çok etkileyici, çekici, cana yakın, zeki ve çok iyi yetiştirilmiş bir kızı var. Ağlamadınız, yalvarmadınız, bağırıp çağırmadınız. Aslında şu küçük sohbetimizden büyük zevk aldım." Küçük sohbet dediği şey, saatlerce süren, işkence gibi bir sorgulamaydı ve Ariana bunu duyduğunda onun suratına okkalı bir tokat atma ihtiyacını hissetti.

Yüzbaşı masasının yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve Teğmen Hildebrand'ın gelmesini bekledi. Bir süre beklediler ve Yüzbaşı düğmeye tekrar bastı. "Galiba teğmenimiz şu anda meşgul; size odanıza kadar refakat edecek başka birini bulmam gerekiyor." Göndereceği oda, sanki Venedik Danieli otelinde bir özel daireymiş gibi konuşuyordu ama Ariana, kendisini bekleyen bir otel odası değil, bir hücre olduğunu çok iyi biliyordu. Yüzbaşı sinirli bir tavırla ve çizimleri lamba ışığında parlayarak kapıya doğru yürüdü. Büyük, sarı kapı tokmağını tutup kapıyı açtı ve öfkeli gözlerle dışarıya baktı. Saat akşamın yedisine geliyordu ve Teğmen Hildebrand hiç kuşkusuz akşam yemeğine gitmişti. Dışarda görünen tek subay, uzun boylu, asık suratlı ve bir yanağında çenesine kadar inen bir yara izi bulunan bir adamdı. "Von Tripp, diğerleri hangi cehennemde?"

"Sanırım yemeğe gittiler. "Saat..." Saate ve sonra da yüzbaşıya baktı - "Vakit oldukça geç oldu."

"Domuzlar. Tüm düşündükleri midelerini doldurmak. Pekâlâ, boşver. Bu işi sen de yapabilirsin. Peki ama sen neden onlarla gitmedin?" Can sıkıntısıyla teğmene baktı ve o da komutanına hafif, buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu akşam nöbetçiyim efendim."

Yüzbaşı eliyle arkada, bürosunun kapısından yansı görünen Ariana'yı gösterdi. "Peki o zaman şunu aşağıya götür. Şimdilik onunla işim kalmadı."

"Başüstüne efendim." Teğmen hazırola geçip, topuklarını birbirine vurarak onu selamladı ve hızlı adımlarla odaya girdi.

"Ayağa kalk." Sert bir sesle emir verince, Ariana birden sandalyesinde irkildi.

116

DANIELLE STEEL

"Efendim, anlayamadım?"

O anda odaya giren Yüzbaşı von Rheinhardt'ın gözlerinde haince bir parıltı vardı. "Teğmen size kalkmanızı emretti genç bayan. Onun söylediğini kibarca yerine getirin. Aksi takdirde korkarım ki... şey, bilirsiniz işte, hoş olmayan şeyler olabilir..." Belindeki binici kırbacına dokundu.

Ariana, kafasındaki düşünceleri kontrol etmeye çalışarak birden ayağa fırladı. Kendisine ne yapacaklardı acaba? Ona bu şekilde aniden kalkmasını emreden uzun boylu sarışın subay korkunç görünüyordu ve yüzündeki yara izi de Ariana'yı daha çok korkutmuştu. Soğukkanlı, makine gibi bir adamdı ve Ariana dışarıya çıkarken, bir robot gibi onu izliyordu.

Onlar çıkarken, von Rheinhardt yılışık bir sırtışıyla, "İyi akşamlar hanımefendi," dedi.

Ariana ona cevap vermedi ve dışarıya çıktıklarında teğmen sert bir hareketle onun kolunu tuttu. "Beni izleyecek ve ne dersem onu yapacaksın. Tutuklularla ve özellikle de kadınlarla tartışmaktan hiç hoşlanmam. İşimi hem kendin ve hem de benim için kolaylaştır." Bu sert bir uyarıydı ve adamın uzun adımlarına rağmen, Ariana âdeta koşar adım yürüyerek ona yetişmeye çalışıyordu. Onun ne demek istediğini iyi anlamıştı. Şu anda tutukluydu. Ama hepsi buydu işte. Ve o anda, babasının onu buradan kurtarmaya yetecek kadar nüfuzu olup olmadığını düşündü.

Uzun boylu sarışın teğmen, onu iki uzun koridordan geçirip bir merdivenden indirerek binanın bodrumuna, soğuk ve rutubetli bir yere getirdi. Kalın bir demir kapının önünde, bir muhafızın delikten bakıp teğmeni başıyla selamlamasını ve sonra kapıyı açmasını beklediler. Kapı korkunç bir gıcırtyla arkalarından kapandı, sürgülendi, kilitlendi ve genç kız kendisini başka bir merdivende buldu. Onu âdeta bir zindana götürüyorlardı ve kalacağı hücreyi görünce, burasının gerçekten de bir zindan olduğunu anladı.

Ariana' nın üstü bir kadın çavuş tarafından aranırken teğmen hiç sesini çıkarmadı. Sonra onu hücrenin içine ittiler ve kadın kapıyı kilitlerken teğmen de seyretti. Etraftaki diğer hücrelerden bağırıp çağıran başka kadınların sesleri geliyordu ve genç kız bir ara

YÜZÜK

117

bir çocuk ağlaması duyar gibi oldu. Fakat kapılar, sadece birkaç santimetre karelik çubuklu pencereleriyle, demir birer duvar gibi olduklarından diğerlerinin yüzleri görünmüyordu. Ariana'nın düşünebileceği en dehşet verici yerdi burası, ve karanlık hücreye girdiğinde, kontrolünü kaybedip

bağırarak için büyük çaba gösterdi. Küçük pencereden giren ışığın loşluğunda tuvalete benzer bir şey gördü ama, biraz sonra onun, büyük, beyaz bir metal çanak olduğunu anladı. Gerçekten de tutuklanmıştı - manzara da bunu doğruluyordu.

Hücrenin pis kokusu içinde sessizce ağlamaya başladı ve en sonunda bir köşeye çöküp başını kollarının üzerine dayadı ve hıçkırıqlarla sarsıldı.

15

Walmar von Gotthard o sabah Basel'de trenden inip istasyondan çıktığında, Berlin trenine binmek için Lörrach'a yapacağı uzun yürüyüşten önce dikkatle etrafına bakındı. Vücudunun bütün kasları ağrıyordu ve bir sabah önce olmayı istediği kadar pis ve perişan görünüyordu. Tilden Bankası'nı yöneten, Maliye Bakanı ile toplantılar yapan ve gerçekte Berlin'in en seçkin bankacısı olan adam o değildi sanki. Uzun bir yolculuktan gelmiş yaşlı bir adama benziyordu ve kimse de üzerinde çok para olduğunu düşünemezdi.

Öğle saatlerinde olaysız olarak sınıra vardı ve şimdi uzun yürüyüşe başlayacaktı: sadece altı saat önce bu yürüyüşü başarıyla tamamlamıştı ve şimdi de Lörrach'a geri dönmeliydi. Nihayet yolculuğun en zor kısmı başladı, Berlin yoluydu bu. Daha sonra aynı korkuları Ariana ile bir kez daha yaşayacaktı. Her iki çocuğunun da güvenli bir şekilde sınırın isviçre tarafına geçtiklerini gördükten sonra ölse de gam yemezdi. O sabah açtıkları delikten tekrar geçerken, umarım daha önce düşüp ölmem, diye düşündü. Onun yaşında bir adam için bu çok zor bir maceraydı, ama Ariana ve Gerhard'ı kurtarabildiği takdirde hiçbir şeyin önemi yoktu. Onlar için gücünün yettiği, hatta yetmediği her şeyi yapardı.

118

DANIELLE STEEL

Tekrar durup etrafına bakındı ve dinledi. Sonra yine koşar adım ağaçlara doğru yürüdü. Ama bu kez sabah olduğu kadar şanslı değildi, birkaç metre ilerdeki çalılarda ayak sesleri duymuştu. Yüksek çalıların arasına iyice dalıp kaçmak istedi ama, iki asker peşine düşmüştü.

"Hey büyükbaba, nereye gidiyorsun böyle? Berlin'e gidip asker mi olacaksın yoksa?"

Aptalca bir ifadeyle onlara gülümsemek istedi ama, sınır muhafızlarından biri silahını onun kalbine doğrulttu. "Nereye gidiyorsun?"

Belirgin bir köylü aksanıyla onlara söylemeye karar verdi. "Lörrach'a gidiyordum."

"Neden?"

"Kız kardeşim orada yaşıyor." Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Öyle mi? Ne kadar güzel." Silahını tekrar Walmar'ın göğsüne doğru salladı ve arkadaşına onu aramasını işaret etti. Diğerinin ceketini yırtarcasına açtı, ceplerini yokladı ve sonra gömleğine dokundu.

"Kâğıtlarım yasaldır."

"Oh, öyle mi? Görelim bakalım."

Walmar kâğıtlarını aramaya başladı ama, o daha onları bulmadan, üzerini arayan askerin parmakları, onun sağ koltuğunun altında uzun ve yumuşak bir şeye değdi.

"Bu nedir büyükbaba? Bizden bir şey mi saklıyorsun yoksa?" Kabaca güldü ve arkadaşına göz kırptı, ihtiyarlar garip oluyordu. Her zaman kendilerinin akıllı olduğunu düşünürlerdi. Askerler, kumaşının güzelliğini fark etmeden, kirlenip buruşmuş gömleği parçalar gibi açtı. Ondan kuşkulananmaları için bir neden yoktu. O sadece yaşlı bir köylüydü işte. Fakat gizli çantada buldukları onları şaşkına çevirmişti, çantada kâğıt paralar olarak âdeta bir servet vardı ve paraları sayarken gözleri büyüdü. "Bunları Führer'e mi götürüyordun?" Kendi esprilerine kahkahayla güldüler ve mutlu bir sırıtişla yaşlı adamın yüzüne baktılar.

Walmar gözlerindeki öfke parıltısının görülmemesi için yere baktı, paraları alıp kendisini bırakacaklarını umuyordu. Fakat iki

YUZUK

119

asker savaş hilelerini öğrenmiş olacaktı. Birbirlerine baktılar ve sonra da yapılması gerekeni yaptılar. Birincisi geriye çekildi ve ikincisi de ateş etti. Walmar von Gotthard cansız bir vücut olarak çalılann arasına yuvarlandı.

Askerler onu topuklarından sürükleyip, çalıların iyice dibine götürerek, kâğıtlarını aldılar, parayı ceplerine doldurarak kulübelerine gittiler ve yaşlı adamın kâğıtlarını ateşe atıp yaktıktan sonra heyecanla paraları saymaya başladılar. Walmar'ın kâğıtlarına bakmamışlardı bile. Onun kim olduğu onları hiç ilgilendirmiyordu. O ancak Zürih'deki otel odasında bekleyen Gerhard'ı ve Berlin'deki hücresinde dehşet içinde oturan Ariana'yı ilgilendirirdi.

16

Teğmen von Tripp, elinde koca bir anahtar destesi tutan askere, Ariana'nın kapısını açmasını işaret etti. Hücre kapısı yavaşça açıldı ve iki adam, içerdeki leş kokulu havaya karşı reaksiyon göstermemek için çaba sarf etti. Hücreler rutubetli olduğundan ve hiçbir zaman da temizlenmediğinden berbat kokuyordu.

Aydınlığa çıkıp karanıktan kurtulan Ariana bir an için kör gibi oldu ve hiçbir şey göremedi. Orada ne kadar kaldığını bilemiyordu. Ama sürekli olarak ağladığının farkındaydı. Ama adamların ayak seslerini duyunca gözlerini aceleyle kurulumuş ve gözlerinden süzülüp yüzünü boyayan rimeli kombinezonunun dantelli ucuyla silmişti. Aceleyle saçlarını düzeltti ve kapı açılırken sabırla bekledi. Belki de babası ve Gerhard'dan haber vardı. Sabırla bekleyip tanıdık sesler duyabilme

umuduyla dualar ediyordu ama anahtarların kilitte çıkardığı gürültüden başka bir şey duymadı. En sonunda, bir gün önce onu oraya getiren uzun boylu sarı teğmenin silüetini belli belirsiz gördü.

"Lütfen dışarı çıkın ve benimle gelin." Ariana titreyerek doğruldu ve hücrenin duvarına yaslanıp dengesini bulmaya çalıştı; teğmen onun sendelediğini görünce bir an için uzanıp onu tutmayı düşündü. Genç kız ne kadar da ufak tefek ve narin görünüyordu. Fakat birkaç saniye sonra teğmenin gözlerine bakan göz-

120

DANIELLE STEEL

ler, yardım dilenen narin bir güzelin gözleri değildi; yaşamını devam ettirmek için umutsuzca çabalayan ve her şeye rağmen gururundan fedakârlık etmeyen kararlı bir genç kadının gözleriydi bunlar. Bir gün önce başında bulunan topuzu dağılmış, saçları darmadağın olmuş, buğday başakları gibi sırtına doğru sarkmıştı. Pahalı etekliği buruşmuştu ve içinde yirmi dört saatten beri kaldığı pis kokuya rağmen, parfümünün hafif kokusu hâlâ havada hissediliyordu.

"Lütfen bu taraftan hanımefendi." Teğmen kenara çekilip onun arkasından yürümeye başladı, kaçmaması için dikkatli davranıyordu ama, genç kıza bakınca onun bu haline üzüldüğünü fark etti. Ariana dar omuzlarını dikleştirip, yürürken başını mağrur bir ifadeyle kaldırdı, topukları koridorlarda kararlı yankılar yapıyordu ve bir süre sonra merdivenden çıkmaya başladılar. Ariana sadece bir kez kısa bir süre duraladı ve yürüyemeyecek kadar başı dönüyormuş gibi gözlerini yere indirdi. Teğmen onu beklerken hiç sesini çıkarmadı ve Ariana birkaç saniye sonra merdivenden tekrar çıkmaya başladı, durduğu zaman kendisine bağırmadı-ğı ve itmediği için teğmene içinden teşekkür etti.

Aslında Manfred von Tripp diğerlerine pek benzemezdi. Ama Ariana bunu bilmiyordu tabii. Genç kız bir leydi idiyse, o da bir centilmendi ve bu genç hanımı itmek, ona bağırarak, dürtmek ya da kırbaçlamak bir an bile aklından geçmezdi. Bazıları onu fazla nazik olduğu için sevmezdi. Örneğin Von Rheinhard da Von Tripp'den pek hoşlanmazdı. Ama bunun önemi yoktu, çünkü Von Rheinhardt yüzbaşıydı ve istediği takdirde Von Tripp'i dans bile ettirebilirdi.

Son merdiveni de çıktıktan sonra, Teğmen Von Tripp uzanıp Ariana'nın kolunu tekrar sıkıca tutarak daha önce geçtikleri koridordan geçirdi ve bir gün önceki gibi, yüzbaşının sigara tütürüp sırtarak beklediği yere götürdü. Orada teğmen topuklarını birbirine vurup yüzbaşısını selamladı ve hemen gitti.

"İyi günler hanımefendi, iyi vakit geçirdiniz mi? Umarım... şey... odanızda rahat etmişsinizdir." Ariana cevap vermedi. "Oturun. Oturun. Lütfen." Ariana sesini çıkarmadan bir sandalyeye oturdu ve ona baktı. "Üzgünüm ama babanızdan hiçbir haber

alamadık. Korkarım ki tahminlerimden bir kısmı gerçekleşiyor. Kardeşiniz de henüz ortaya çıkmadı ve bu da onu bugün itibariyle bir asker kaçağı yapıyor. Tüm bunlar da ne yazık ki sizin durumunuzu güçleştiriyor küçük hanım. Ve yine ne yazık ki bizim elimize bırakıyor. Belki bugün bize bildiklerinizden biraz daha bir şeyler anlatırsınız... ha?"

"Size dün söylediklerimden fazla bir şey bilmiyorum, Yüzbaşı.

"İşte bu çok kötü. O halde sizi daha fazla sorguya çekerek sizin ve benim zamanlarımızı boşuna harcamayacağım küçük hanım. Sizi kendi halinize bırakacak ve yeni bir haber gelene kadar hücrenizde kalmanızı isteyeceğim." Aman Tanrım, ne kadar kalacağım orada acaba? Adam bunu söylerken Ariana birden bağırmak istedi, ama yüzünden hiçbir şey belli olmadı.

Yüzbaşı ayağa kalkıp düğmeye bastı ve birkaç saniye sonra Von Tripp tekrar geldi. "Hangi cehennemde bu Hildebrand? Onu ne zaman arasam bulamıyorum, nereye gitti yine?"

"Özür dilerim efendim. Sanırım öğle yemeğine gitti." Aslında Manfred arkadaşının nerede olduğunu bilmiyordu ve aldırımıyordu da. Hildebrand her zaman böyle ortadan kaybolur ve kendi ayak işlerini başkalarının sırtına yüklerdi.

"O halde tutukluyu hücrelerine sen götür. Hildebrand'a da söyle, gelir gelmez onu görmek istiyorum."

"Başüstüne efendim." Teğmen Ariana'yı yanına alıp çıktı. Genç kız artık uzun koridorları ve merdivenleri tanımişti. En azından buralarda yürürken hücreleri dışında oluyor, rahatça nefes alıp etrafını görebiliyor ve çevresine dokunabiliyordu. Bu koridorlarda onu saatlerce dolaşırsalar bile aldırılmazdı. O küçük, pis hücre olmasın da neresi olursa olsun razıydı.

Hildebrand'a ikinci merdivende rastladılar, mutlu bir gülümsemeyle kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Von Tripp'i görünce birden irkilip ona baktı, sonra da gözlerini, babasının evinde odasına girdiği zaman yaptığı gibi Ariana'ya çevirdi ve onu süzdü.

"İyi günler küçük hanım. Burada iyi vakit geçiriyor musunuz?" Ariana ona cevap vermedi ama gözlerindeki kıvılcım kaya-

İZ/

DAJNKLK STfcKL

lan deiecek kadar yakıcıydı. Hildebrand sinirli bir ifadeyle ona baktı ve sonra Manfred'e gülümsedi. "Onu geri mi götürüyor-sun?" Manfred asık bir suratla başını salladı. Hildebrand'la konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu. Bu adama ve buradaki iş arkadaşlarının çoğuna tahammül edemiyordu ama, cephede yaralandığı için buradaki işini yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Yüzbaşı seni görmek istiyor. Ona öğle yemeğine gittiğini söyledim."

"Zaten yemekteydim sevgili Manfred. Zaten yemekteydim." Tekrar sırtıp onları kısaca selamladı ve onlar inerken o da merdivenden çıkmaya devam etti. Manfred, Ariana'yı son kapıdan içeriye sokarken Hildebrand başını çevirip omuzunun üzerinden ona bir kez daha baktı, daha sonra ikisi birkaç koridordan daha geçip hücre kapısına geldi. Yakınlarda bir yerde bir kadın çığlığı duyuldu. Ariana sesi duymamak için kulaklarını tıkadı ve hücrenin zeminine çökerken âdeta rahatlamış gibi olduğunu hissetti.

Üç gün sonra, yüzbaşayı görmek için aynı yerlerden bir kez daha geçti ve yüzbaşı ona yine babasından ve kardeşinden haber çıkmadığını, onların dönmediğini söyledi. Ariana neler olduğunu anlayamıyordu, ya bu adamlar ona yalan söylüyordu - babasını ve Gerhard'ı bulmuşlardı - ya da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Eğer yüzbaşı doğruyu söylüyorsa babası ve kardeşlerinden hiçbir haber yok demektir; ve birkaç dakika sonra Von Rheinhardt onu tekrar yerine gönderdi.

Bu kez onu koridorlardan geçirip hücreesine götüren subay Hildebrand'dı, o da diğeri gibi kolunu tutmuş, ama daha yukardan ve daha sıkı kavramıştı ve elinin tersiyle göğsüne dokunuyordu. Ariana sanki ağıla götürülen bir hayvanmış gibi, onu arada bir itip kakalıyor, saçma sapan laflar ediyor ve bazen de kamçısından söz ediyordu.

Bu kez hücrenin kapısına geldiklerinde Hildebrand, arama yapacak kadın askerin gelmesini beklemedi. Ellerini ağır ağır Aria-na'nın göğüslerinde gezdirdi, sonra karnına ve oradan da daha aşağılara indirdi. Ariana gerileyip ondan kaçınmak istiyor ama yapamıyordu, adam sırtırtırken nefret dolu gözlerle onun gözlerine baktı ve nihayet kadın asker gelip kapısını kapattı, "iyi geceler kü-YUZUK.

iZi

çük hanım." Hildebrand'ın ayak seslerinden, onun uzaklaştığını anladı, ama ses birkaç metre sonra kesildi. Ariana onun, sert bir sesle kadın gardiyana bir şeyler söylediğini duydu.

"Buradaki. Bunu daha önce denemedim." Ariana gözlerini kapatıp anahtar sesini, kapının açıldığını ve ayak seslerinin başlayıp tekrar kaybolduğunu işitti. Birkaç saniye sonra kulağına çığlıklar, yalvarmalar ve önce havada vınlayıp sonra insan vücudunu inen kırbacın sesi geldi, sonra derin bir sessizlik oldu, artık çığlıklar yoktu ama, birbirini izleyen ve âdeta domuz hırıltılarını andıran homurtular duyuldu. Ama kadının sesi artık hiç duyulmuyordu ve Ariana o adamın, kadıncağıza neler yaptığını anlayamamıştı. Kadını dövüp bayıltmış mıydı acaba? Yoksa kırbaçlayarak öldürmüş müydü? Ama bir süre sonra hıçkırıklar geldi kulağına ve o zaman kadının yaşadığını anladı.

Küçük hücreinde sırtını duvara dayayıp ayak seslerini dinledi, adamın tekrar kapısına gelmesinden korkuyordu ama, ayak sesleri koridorda uzaklaştı ve bir süre sonra kayboldu. Rahatlayıp derin bir nefes aldı ve tekrar yere, oturduğu yere çöktü.

Günler, sonra da haftalar geçti ve yüzbaşıya yapılan sürekli ziyaretlerde adam ona hep aynı şeyleri söyledi; babasından haber yoktu, dönmemişti. Üçüncü haftanın sonunda Ariana bitkin bir haldeydi, kirlenmişti, açtı ve neler olduğunu, babasının neden gelmediğini anlayamıyordu. Yoksa Von Rheinhard ona yalan mı söylüyordu? Belki babasıyla Gerhard da yakalanmış ve bir yere hapsedilmişti. Ama kabul edemeyeceği bir cevap vardı ki, o da en kötüsüydü. Öldürülmüş olmaları mümkün müydü?

Üç hafta sonra, yine yüzbaşının yanından hücrelerine dönerken ona Hildebrand refakat ediyordu. Ondaki önceki gidişlerinde refakat subayı diğer teğmen olmuş, arada bir başka subaylar da yapmıştı bu görevi.

Bugün geriye dönerken hapishanenin derinliklerinde koluna yapışmış olan yine Hildebrand'dı. Ariana iyice yorgundu ve üç dört kez sendeledi. Saçları yüzünün çevresinde karmakarışık bir yığın gibiydi ve dağılmıştı. Saçlarını sık sık o uzun narin parmaklarıyla düzeltiyordu ama, tırnakları kırılmıştı ve saçlarında da eskiden olduğu gibi o güzel kokular yoktu artık. Bir zamanlar fütür-

NELLE, 3 1 E.C.L

suzca omuzlarına attığı kaşmir süvetere sıkıca sarılmıştı, üşüyordu, etekliği ve bluzu kirlenmiş, yırtılmıştı. - ilk birkaç günden sonra çoraplarını da çıkarıp atmıştı. Hildebrand onu bu haliyle, sanki birkaç sığıra yatırım yapacak ya da bir koyun alacak gibi gibi süzüp duruyordu ve hapishanenin son merdiveninde Teğmen Manfred von Tripp'e rastladılar. Von Tripp diğerlerini kısaca selamladı ve gözlerini Ariana'nın bakışlarından kaçırdı. Onun yüzüyle hiç ilgilenmiyormuş gibi her zaman onun üstünde bir yere bakardı zaten.

"iyi günler Manfred." Hildebrand gayet doğal davranıyordu, ama Von Tripp'in selamı kısaydı ve sadece, "iyi günler," diye mırıldandı. Ama sonra onları seyretmek ister gibi birden durdu ve dönüp baktı. Ariana buna dikkat edemeyecek kadar yorgundu ama, Hildebrand Von Tripp'e anlamlı bir ifadeyle bakarak sırtıttı. Von Tripp o zaman dönüp merdivenden çıktı ve masasına gitti. Ama orada otururken öfkesi artıyordu. Hildebrand'ın işine geriye dönmesi çok uzun sürüyordu. Ariana'yı hücrelerine götüreli yirmi dakika olmuştu. Bu kadar uzun zaman kalması için hiçbir neden yoktu. Yoksa... birden, bir şeyler anlar gibi oldu. Aptal herif. Bu kıza bile böyle bir şey yapabiliyordu demek. O kızın babasının kim olduğunu ve nasıl bir dünyadan geldiğini biliyor muydu acaba? Babası ne yaparsa yapsın, ya da nerede olursa olsun, onun bir Alman ve iyi bir ailenin kızı olduğunu bilmiyor muydu? O yaptığı saçmalıkları başka bir mahkûmla yapıp gizleyebilirdi ama bu kıza yapamazdı bunu. Kurbanları kim olursa olsun, Hildebrand'ın ahlaksızlığı zaten Manfred'i çıldırtıyordu. Daha fazla düşünmeden yerinden fırlayıp koridorları geçti ve merdivenleri koşarak indi. Manfred aslında kızın babasının kimliğiyle hiç ilgilenmiyordu. O, onlar için sadece bir genç kadındı. Koşar adım giderken geç kalmamış olması için içinden dua ediyordu.

Kadın gardiyanın elinden anahtar destesini kaptı ve ona oturmasını işaret edip, sert bir sesle ve kısaca, "Boşver. Yerinde kal," dedi. Sonra omuzunun üzerinden ona bakıp, "Hildebrand orada mı?" diye sordu. Kadın çavuş başını salladı ve Manfred son merdiveni hızla inmeye başladı, çizmeleri basamaklarda büyük bir gürültü koparıyordu.

Kulağına gelen seslerden, Hildebrand'ın, onun hücrelerinde olduğunu anlamıştı. Tek kelime etmeden anahtarı kilide sokup çevirerek kapıyı açtı ve Ariana'nın neredeyse çıplak bir halde titrediğini gördü, kızın giysisi parçalanmıştı ve yanağındaki bir kesikten kan akıyordu. Hildebrand, gözlerinde şehvet pırıltıları, yüzünde korkunç bir sırıtiş orada duruyordu, bir elinde kırbaacı vardı ve diğeri eliyle de Ariana'nın saçlarını kavramıştı. Ama eteğı hâlâ üzerindeydi Ariana'nın ve gözlerindeki mücadele kıvılcımları, henüz o korkunç şeyin olmadığını gösteriyordu. Manfred çok geç kalmadığı için mutluydu.

"Defol burdan."

"Sana ne bundan lanet olası herif! Bu kadın bizim."

"Hayır, 'bizim' değil, o da senin, benim ve diğeri herkes gibi Reich'a ait."

"Haydi oradan sen de. Bizler, sen ve ben burada mahkûm değiliz."

"Bu da sana, ona tecavüz etme hakkını veriyor, öyle mi?" iki adam öfke dolu gözlerle birbirlerine bakarken, bir köşede zorlukla nefes alıp titreyen Ariana, kendisine saldıran bu adamın, kıdemli olduğunu öğrendiğı diğeri de kırbaçlayıp kırbaçlamayacağını düşündü. Ama herhalde bu kadar çılgın değildi. Von Tripp diğeri önce konuştu ve geriye çekilip, "Sana dışarı çıkmanı söyledim," dedi. "Yukarıda görüşürüz." Hildebrand homurdanarak hücreden çıktı ve karanlıkta Ariana ve Manfred bir süre sessiz kaldılar. Sonra, Ariana saçlarını gözlerinin önünden çekip yanak-larındaki yaşları silerek üstünü başını düzeltirken Manfred hiçbir şey söylemeden yere baktı. Manfred, onun sakinleştini anlayanca başını kaldırıp ona baktı ve bu kez gözlerini onun acı dolu gözlerinden kaçırmadı. "Bayan von Gotthard... özür dilerim... bunu bilmeliydim. Bunun tekrarlanmaması için gerekeni yapacağım. Bir daha olmayacak." Sustu ve sonra, "Hepimiz böyle değiliz," diye devam etti. "Ne kadar üzüldüğümü anlatamam size." Gerçekten de üzgün görünüyordu. Kendisi otuz dokuz yaşındaydı ama, Ariana'nın yaşına yakın yaşta bir kız kardeşi vardı, "iyi misiniz?" Kapı aralığından sızan ışığın loşluğunda konuşuyorlardı.

Ariana sarı saçlarını dalgalandırarak başını salladı ve Manfred,

^ IU-LijJJ, O 1 I

cebinden mendilini çıkarıp, yüzündeki kanı silmesi için ona uzattı, "iyiyim sanıyorum. Teşekkür ederim." Ariana ona, düşündüğünden çok daha fazla müteşekkirdi. Önce Hildebrand'ın kendisini öldüreceğini sanmış, ama tecavüz edeceğini anlayanca, ölmeyi tercih etmişti.

Manfred ona uzun süre baktı ve sonra derin bir iç çekti. Bir zamanlar savaşa inanıyordu ama artık tamamen nefret etmeye başlamıştı. Bir zamanlar inandığı ve koruduğu her şey, savaş yüzünden bozulmuş, çürümüştü. Bir zamanlar saygı duyduğunuz bir kadının fahişe olması gibi bir şeydi bu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Ariana süveterini beline dolayıp o iri, kederli ve çocukça ifade dolu gözleriyle ona gülümsedi. "Elinizden gelen her şeyi zaten yaptınız. Bundan sonra benim için yapabileceğiniz tek şey, babamı bulmak olabilir." Sustu ve birden cesaretini toplayıp onun gözlerine bakarak sordu. "Babam buralarda bir yerde mi, Reichstag'da mı?"

Manfred başını yavaşça iki yana salladı. "Hiçbir haber alamadık." Bir an durup düşündü ve sonra devam etti. "Ama hâlâ gelebilir. Asla umudunuzu yitirmeyin küçük hanım. Bunu sakın yapmayın."

"Yapmayacağım. Bugünden sonra tabii." Ariana ona bakıp gülümsedi ve Manfred de ciddi bir ifadeyle ona bakıp başını salladı, dışarıya çıktı ve kapıyı kapadı, kilitledi. Ariana yavaşça yere çöktü, başına gelenleri ve Tanrı tarafından gönderilmiş gibi tam zamanında yetişen subayı düşündü. Hücresinin karanlık ortamında otururken, Von Tripp'in yaptığı, Hildebrand için duyduğu nefreti bastırmıştı. Bunların hepsi de tuhaf insanlardı. Bu tür insanları asla anlamayacaktı.

iki subayı da bir sonraki haftanın sonuna kadar göremedi. Zindandaki bu hücrede bir ayını doldurmuştu. Onu en çok korkutan şey, babasıyla Gerhard'in öldürülmüş olması olasılığıydı. Bunu bir türlü kabul edemiyordu. Sadece yaşadığı zamanı ve düşmanlarını düşünmeye çalışıyordu. Ve tabii babasıyla kardeşine kavuşmayı.

O gün, şimdiye kadar hiç görmediği bir subay geldi ve onu ka-
ba bir hareketle hücreden çıkardı. Ariana sendelediğinde onu merdivenden yukarıya itti ve ayağı takılıp düşünce de küfretti. Ariana yorgunluk ve açlıktan yürüyemiyordu, bacakları sanki sonsuza kadar uyuşmuş gibiydi. Dietrich von Rheinhardt'ın bürosuna girdiğinde, bir ay önceki kendine güvenen, kararlı genç kadın değildi artık. Von Rhienhardt ona garip duygular içinde baktı, ama bu leş gibi kirlenmiş görüntünün, karmakarışık olmuş saçların altında ne olduğunu iyi biliyordu. Karşısındaki, çok güzel iyi yetiştirilmiş, zeki bir genç kadındı ve Reich yetkililerinden biri için mükemmel bir armağan olabilirdi. Ona yaramazdı, onun başka ihtiyaçları, başka zevkleri vardı. Ama başka biri için harika bir armağan olurdu. Bu armağanı kime vereceğini henüz düşünmemişti. Artık onunla hanımefendi konuşmalarına, sorgulara son vermeliydi. Bu genç kadın onun için yararlı olamazdı artık. "Evet, ne yazık ki bize hiç yardımcı olmadın. Fidyeye için tutulan biri, fidyeyi ödeyecek kimse bulunmadığı takdirde bir yük haline dönüşür, değerli bir tutsak olmaktan çıkar. Seni burada daha fazla tutup beslemenin bir anlamı kalmadı. Misafirperverliğimiz ne yazık ki artık bitiyor." Demek artık onu öldüreceklerdi. Ariana, sonum geldi, diye düşündü. Ama artık hiçbir şeye aldırıyordu. Diğer olasılıklarla kıyaslanınca daha iyi bir sondu bu. Subaylar için bir fahişe olmak

istemiyordu ve yerleri fırçalamak için de yeterince güçlü değildi. Ailesini, yaşama nedenini kaybetmişti. Onu kurşuna dizerlerse her şey bitmiş olacaktı. Yüzbaşıyı dinlerken âdeta rahatlamıştı. Fakat Von Rheinhardt'ın başka söyleyecekleri de vardı. "Seni bir saat için evine göndereceğim. Eşyalarını toplar ve çıkarsın. Evden değerli hiçbir şey almayacaksın, para, mücevher yok, sadece önümüzdeki günlerde kullanabileceğin şeyleri alabilirsin. Ondan sonra başının çaresine bakabilirsin."

Yani onu kurşuna dizecekler miydi? Peki ama neden? Ina-namıyormuş gibi yüzbaşıya baktı. "Kadınların barakalarında yaşayacaksın ve herkes gibi sen de çalışacaksın."

"Bir saat içinde seni Grunewald'a götürecek birini bulacağım. O zamana kadar holde bekleyebilirsin." Böyle berbat bir durum-

da herkesin önünde nasıl bekleyebilirdi? Hildebrand'ın bir hafta önce yırttığı giysi içinde yarı çıplak gibiydi. Bunlar gerçek hayvanlardı.

"Peki ama babamın evi ne olacak?" Son bir ayda öylesine az konuşmuştu ki, sesi boğazından âdeta karga sesi gibi çıkıyordu.

Von Rheinhardt bir süre masasındaki kâğıtlarla uğraştı ve sonra başım kaldırıp baktı. "Orada General Ritter oturacak. Ve tabii emrindekiler." Emrindekilerin içinde, kendisinin son beş yılda büyük bir dikkatle bulup seçtiği dört gönüllü kadın da vardı. "Orada çok mutlu olacağından kuşum yok."

"Benim de yok." Orada onlar da mutlu olmuştu. Kendisi, babası, kardeşi ve bir zamanlar da annesi. Hepsi de orada mutlu yaşamıştı. Bu ahlaksızlar gelmeden, yaşamlarını mahvetmeden önce mutluydular ve onlar şimdi de Grunewald'daki evlerini çalışıyordu. Bir an için gözleri dolar gibi oldu. Belki de - bir süre alıştığı hava saldırılarını umutla düşündü - bombardımanlar tekrar başlar ve hepsini öldürürdü.

"Hepsi bu kadar küçük hanım. Bugün akşamüstü saat beşte barakalara teslim olmalısın. Burada şunu da söyleyeyim ki, baraka yaşamı bir tercih meselesidir. Eğer istersen diğer... yani ordu için de yaşayabilirsin... tabii istersen." Ariana bunun ne demek olduğunu biliyordu. Generalin metresi olabilir ve böylece kendi evinde de yaşayabilirdi. Holdeki tahta sırada otururken içinde müthiş bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. O anda kendisini teselli eden tek şey, giysileri parçalanmış yüzü yara bere içinde, iyice kirlenmiş, acı ve bitkin bir halde eve vardığında, Hedwig ve Berthold'un, ne yaptıklarını görmüş olacağıydı. O ihtiyar bunakların çok sevdiği parti buydu işte. işte 'Heil Hitlefle gelen buydu. Ariana öylesine öfkeliydi ve düşüncelere öyle dalmıştı ki, Von Tripp'in yaklaştığını fark etmedi.

"Bayan von Gotthard?" Ariana başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı. Von Tripp onu Hildebrand ve kamçısından kurtardığı günden beri görüşmemişlerdi. "Galiba sizi eve ben götüreceğim." Ona gülümsedi ama, eskisi gibi gözlerini de ondan kaçırmı-yordu artık.

"Yani barakalara da siz mi götüreceksiniz?" Buz gibi bir ifa-

YUZUK

129

y ona baktı. Ama sonra, öfkesini ona gösterdiğine pişman oldu ve içini çekti. Bu onun suçu değildi ki. "Özür dilerim."

Teğmen hafifçe başını salladı. "Yüzbaşı, eşyalarınızı almanız için sizi Grunewald'a götürmemi emretti." Ariana sessizce başını salladı, gözleri iri iri açılmıştı yine. Teğmen, biraz düşündü ve sonra biraz daha yumuşamış gibi, nazik bir sesle konuştu. "Öğle yemeği yediniz mi?" Ariana öğle yemeği değil, dün gece akşam yemeği ve bu sabah kahvaltı bile yememişti. O kokuşmuş zindanda onlara yemek günde bir kez geliyordu ve ona da kahvaltı, öğle ya da akşam yemeği denemezdi. Hangi saatte gelirse gelsin, sulu domuz yemi gibi bir şeydi o yemekler. Bir süre dayanabilmiş ama sonunda açlıktan ölmek için yemek zorunda kalmıştı. Teğ-men'e cevap vermedi ama o, genç kadının ne düşündüğünü biliyordu. "Anlıyorum," dedi ve oturduğu sıradan kalkmasını işaret etti. "Artık gitmeliyiz." Bunu biraz sert bir sesle söylemişti ve Ariana kalkıp iyice aydınlatılmış holde onu izledi. Bir ara dizleri titredi ve güneş ışığı bir an için gözlerini kamaştırdı, ama orada bir süre durup derin nefesler alıp verdi ve arabada onun yanına oturunca da, ağlamasını görmemesi için, baraka olarak kullanılan sıra evlere bakıyormuş gibi başını diğer yana çevirdi.

Birkaç dakika yol aldılar ve teğmen arabayı yol kenarına çekip durdu ve Ariana'nın başının arkasına baktı. Ariana sessizce oturuyor, dışarıya bakıyordu, nazik ifadeli gözleri ve yüzündeki aristokratik düello yara iziyle kendisine bakan uzun boylu sarışın erkeğin farkında bile değil gibiydi. "Hemen döneceğim küçük hanım." Ariana cevap vermedi, başını koltuğun arkasına yasladı ve teğmenin verdiği battaniyeye iyice sarındı. O anda yine babasıyla Ger-hard'ı, onların nerede olabileceklerini düşünüyordu. Kendisini bir aydır hiç bu kadar rahat hissetmemişti ve şimdi neler olacağı umurunda bile değildi, o kokmuş hücreden kurtulmuştu ya.

Von Tripp birkaç dakika sonra elinde buhar tüten bir paketle geri döndü ve onu sessizce Ariana'ya uzattı. Pakette, koca bir parça kahverengi ekmek içine konmuş, hardallı iki büyük sosis vardı. Ariana önce pakete, sonra ona baktı. Ne garip bir adamdı bu. Ariana gibi o da boş yere konuşmuyordu ama her şeyi görüyordu; ve yine Ariana gibi onun gözlerinde de bir tür keder ifadesi vardı,

Y9

130

DANIELLE STEEL

sanki dünyanın acısını ve şimdi de Ariana'ninkini kendi içinde duyar gibiydi.

"Karnın acıkmıştır diye düşündüm."

Ariana ona çok iyi olduğunu söylemek istedi. Ama sesini çıkarmadı ve paketi aldı. Bu adam ne yaparsa yapsın, onun kim olduğunu ve ne yaptığını unutamazdı. O bir Nazi subayıydı ve eşyalarını alması için onu evine götürüyordu... eşyaları... hangi eşyaları? Yanına neler alabilirdi? Savaşın sonra ne olacaktı? Evini geri alabilecek miydi onlardan? Aslında artık önemi de kalmamıştı ya. Babası ve Gerhard olmadıktan sonra hiçbir şeye aldırımıyordu. Araba yol alırken kafasının içindeki sorular ve düşüncelerle boğuşuyor, bir yandan da Von Tripp'in aldığı sosisli ekmekten küçük parçalar ısırp yemeye çalışıyordu. Aslında hepsini hemen yiyip yutmak istiyor, ama cesaret edemiyordu. Uzun zamandan beri sadece ekmek ve et kırıntıları yediğinden, acılı sosisleri çok çabuk yerse hastalanacağından korkuyordu.

"Eviniz Grunewald gölüne yakın mı?" Ariana başını salladı. Aslında ne nedenle olursa olsun eve gitmesine izin vermelerine şaşırılmıştı. Tutukluluğunun birdenbire sona ermesi de garipti.

Evin artık kendilerine değil, onlara ait olması da Ariana'yı dehşete düşürüyordu. Sanat eserleri, mücevherler, gümüşler ve hatta kürkler bile general metreslerine verilecekti ve ayrıca babasının arabaları da vardı. Babasının parası ve yatırımlarına haftalar önce zaten el konmuştu. Böylece bu olaydaki kârlarıyla mutsuz olmaları imkânsızdı. Ariana ise fazladan bir parça, onlar için çalışabilecek iki eldi, tabii birisinin gözüne takılıp hoşuna gitmediği takdirde. Ariana durumu böyle değerlendiriyordu. Ama bir Nazi'nin metresi olmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Onun yerine hayatının geri kalan günlerini onların şu kokmuş barakalarında geçirmeye razıydı.

"Şu tarafta, yolun biraz daha aşağısında, solda."

Ariana'nın gözleri yaşardı ve gözyaşlarını saklamak için tekrar başını çevirdi. Nerdeyse evine gelmişti... o karanlık hücrede umutsuzluk içinde otururken hayalini kurduğu, Gerhard'la gülüp oynadığı ve geceleri babasının gelişini beklediği, saatlerce ateşin yanında oturup Bayan Hedwig'in okuduğu hikâyeleri dinlediği ve

YUZUK

131

bazı gün ve geceler, annesini birkaç dakika için görebildiği evine... artık kaybettiği evine geliyordu işte. Onu kaybetmişti, hem Je onlara, Nazilere, içinde kaynayan öfkeyle, yanında oturan üniformalı adama baktı. Onun için bu adam da onlardan, onların temsil ettiği şeylerden biriydi. Şiddet, tahribat, tecavüz. Ona yiyecek almış ve onu Hildebrand'dan kurtarmış olması önemli değildi. Gerçekte o da bu dehşet verici bütünün bir parçasıydı. Fırsat bulduğu takdirde o da kendisine diğerlerinin yaptığı yapardı.

"İşte şurada, şu tarafta." Son dönemeci aldıklarında Ariana evi büyük bir heyecanla gösterdi ve Von Tripp de arabayı yavaşlatıp, Ariana'nın büyük bir keder ve özlemle baktığı bu eve saygı ve hayranlıkla baktı. O anda Ariana'ya evin çok güzel olduğunu ve bir zamanlar kendisinin de böyle bir evde yaşadığını söylemek istedi. Karısı ve çocuklarının bombardıman sırasında Dresden yakınlarındaki evlerinde öldüğünü ve artık onun da Ariana gibi gidecek bir yeri olmadığını anlatmak istedi. Annesiyle babasının yaşadığı şato savaşın başında bir generale 'geçici olarak' verilmiş, onlar da evsiz kalınca onun evine, karısı ve çocuklarının yaşadığı Dresden'deki eve sığınmıştı. Şimdi hiçbirisi yoktu. Müttefik bombardımanında hepsi ölmüştü. General ise ailesinin şatosunda bombardımanlardan uzak güven içindeydi ve onlar evlerinde ka-labilseydi Manfred'in çocukları da şimdi yaşıyor olacaktı.

Manfred'in kullandığı Mercedes mıcırların üstünde, Ariana'nın milyonlarca kez duyduğu gıcırtyı çıkararak ilerledi. Gözlerini kapasa, kendisini bu arabanın içinde, bir yabancıнын yanında parçalanmış giysisiyle oturmak yerine babası ve Gerhard'la birlikte Pazar günü kiliseden sonra göl kıyısında yaptıkları araba gezisinden dönüyormuş gibi hissedebilirdi. Berthold hazır ol vaziyette beklemeliydi, içeriye girdiklerinde de babasına ve Gerhard'a çay servisi yapacaktı. "Ne yazık..." Bu iki sözcüğü, arabadan aşağıya, taşların üstüne inip sevgili evine bakarken hafif bir sesle kendi kendine söylemişti.

"Yarım saatiniz var." Bunu Ariana'ya hatırlatmaktan nefret ediyordu ama geri dönmeleri gerekiyordu ve bu, Von Rhein-hardt'ın emriydi. Bu kızla yeterince zaman harcamışlardı. Von Rheinhardt, Manfred'in kızla birlikte mümkün olduğu kadar az

132

DANIELLE STEEL

kalmasını ve hemen geriye dönmesini istemiş ve kızın evden değerli bir şey alması ihtimalini de düşünerek, "...onu gözden kaçırma sakın!" demişti. Evde büyük bir ihtimalle gizli kasalar ve kapılar olabilirdi ve Manfred'in bulabilecekleri onlara yardımcı olurdu. Bu tür evlerin aranmaları için uzman ekipleri vardı tabii ama, Ariana onları, ekiplerin henüz bulmadıkları bazı yerlere de götürebilirdi.

Ariana, Berthold'un tanıdık yüzünü görebilme umuduyla, tereddüt içinde zili çaldı ama karşısına çıkan kişi generalin yardımcısı oldu. Ariana'nın arkasında duran subaya çok benziyordu ama, paçavralar içindeki kıza şaşkın şaşkın bakan yüzü daha sert gibiydi. Ariana'dan sonra Manfred'e baktı, iki subay selamlaştı ve Manfred durumu açıkladı.

"Bayan von Gotthard, efendim. Kendisine birkaç giysi alacak."

iki adam kısa bir süre tekrar göz göze geldi.

"Pek fazla bir şey kalmadı biliyor musun?" Adam bunu, şoke olmuş gibi kendisine bakan Ariana'ya değil de Manfred'e söylemişti. Fazla bir şey kalmamış mıydı? Giysi dolu dört gardroptan fazla bir şey kalmamıştı, öyle mi? Ne kadarda aç gözlü ve hızlıydı bu adamlar?

"Zaten çok şeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Ön kapıdan içeriye giren Ariana'nın gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu. Her şey hem aynı, hem de farklı görünüyordu. Mobilyalar eski yerindeydi ama evde bir kalite değişikliği var gibiydi. Etrafta hiçbir tanıdık yüz, kendisinin ve evin her zaman duyduğu aşına sesler yoktu. Berthold'un yıllanmış ayak sürümeleri, Anna'nın artan topallaması, Gerhard'ın sürekli koşuşturması ve gürültüsü, babasının uzun mermer koridorda vakur yürüyüşü. Ariana en azından Hedwig'i göreceğini sanmıştı - Parti'ye olan bağlılığı nedeniyle onu burada tutacaklarını düşünmüştü - ama merdivenden yukarıya çıkan Ariana'ya merakla bakan yüzler arasında onun tanıdık yüzü yoktu. Büyük holde koşuşturanların çoğu üniformalıydı ve bir sürü asker de büyük salonun dışında duruyordu; etrafta tepsiler içinde içki ve kahve taşıyan emir erleri ve Ariana'nın hiç tanımadığı hizmetçiler vardı. Sanki tanıdığı herkes ölmüş ve bir zamanlar sevdiği her yeri başka bir insan soyu doldur-

YUZUK

133

rnuştı, başka bir zaman diliminde yaşıyor gibiydi. Merdivenden juzlu adımlarla çıkarken tırabzana tutundu; Teğmen von Tripp ona pek yaklaşmıyordu ama daima bir gölge gibi arkasındaydı.

Ariana ilk sahanlıkta durdu ve babasının yatak odası kapısına baktı. Oh, Tanrım, diye düşündü, onlara ne olmuş olabilirdi?

"Orası mı küçük hanım?" Von Tripp'in yumuşak sesini arkasında duydu.

"Efendim?" Evde sanki ilk kez bir yabancı görüyormuş gibi birden döndü Ariana.

"Eşyalarımızı o odadan mı alacaksınız?"

"Ben... şey... benim odam üst katta. Ama daha sonra buraya da uğrayacağım." O anda aklına gelmişti. Ama belki de çok geç kalmıştı. Kitap çoktan gitmiş olabilirdi. Ama belki de gitmemişti. Zaten artık pek aldırımıyordu. Babası, Gerhard ve şimdi de evi gittiğine göre zaten her şeyini kaybetmiş demektir.

"Pekâlâ. Fazla vaktimiz yok küçük hanım..." Ariana başını salladı ve son basamakları çıkıp, Hedwig'in ona ihanet ettiği ve babasının dönüşü için dua ederken o küstah Hildebrand'ın içeriye dalıverdiği daireye girdi. Önce dairenin ve sonra da kendi odasının kapısını açtı, holün karşı tarafında bulunan Gerhard'ın kapısına bakmamaya çalışıyordu. Şimdi nostaljiye ayıracak zamanı yoktu ve bunu yapmak onu çok daha fazla üzecekti.

Bir an düşündükten sonra hizmetkârların kaldığı üst kattaki bir odadan bir bavul almak için yukarıya çıktı ve onu orada gördü. Hain kadın başını önüne eğmiş, koşar adım kendi odasına gidiyordu.

Ariana, kadının sırtına doğru atılmış bir ok gibi, "Hedwig!" diye seslendi. Yaşlı kadın birden durdu ve sonra koşarak yoluna devam etti, doğumundan beri alıp yetiştirdiği kıza dönüp bakmamıştı. Ama Ariana onun peşini bırakmayacaktı. Aslında asla peşini bırakmayacaktı. "Yüzüme bakamıyor musun? O kadar mı korkuyorsun?" Bu sözcükler, bir zehir içirmek için yapılmış davetkâr bir gönül çelme, armağan bir kürkün içinde gizlenmiş bir hançer gibiydi. Kadın durdu ve yavaşça döndü.

"Evet, Bayan Ariana?" Kızın yüzüne bakmaya çalışırken sakın görünüyordu ama, gözlerinde korku parıltıları vardı ve onarmak

ELLD D I DDL

için odasına götürdüğü beyaz çarşafları tutan elleri tir tir titriyordu.

"Demek artık onlar için dikiş dikiyorsun, öyle mi? Sana müteşekkîr olmalılar. Tıpkı bizim olduğumuz gibi. Söylesene Hedwig." Artık ona Bayan diye hitap etmiyordu, saygısı kalmamıştı ve sadece nefret duyuyordu, konuşurken yumruklarını sıkmıştı, parmakları birer pençe gibiydi. "Söyle bana, onlara giysiler dikip, çocuklarına baktıktan sonra, çocukları varsa tabii, onlara da ihanet edecek misin?"

"Ben size ihanet etmedim Bayan von Gotthard."

"Vay canına ne kadar da resmileşmişsin. Yani polisi çağıran sen değilsin, Berthold, öyle mi?"

"Size ihanet eden babanızdır hanımefendi. Asla bu şekilde kaçmaması gerekirdi. Gerhard'ın ülkesine hizmet etmesine izin vermeliydi. Kaçmakla hata etti."

"Sen kim oluyorsun da onu yargılıyorsun?"

"Ben bir Alman'ım. Hepimiz birbirimizi yargılamalıyız." Demek iş buraya kadar gelmişti. Kardeş kardeşe karşı. "Birbirimizi kontrol etmek ve Almanya'nın yok olmaması için her şeyi yapmak bizim görevimizdir."

Ariana cevabını onun suratına tükürür gibi verdi. "Almanya zaten öldü ve senin gibiler yüzünden oldu bu; senin gibi insanlar babamı, kardeşimi ve ülkemi mahvetti..." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve sesi bir fısıltıya dönmüştü, fazla konuşamayacaktı... "Ve hepinizden nefret ediyorum." Eski dadısına birden sırtını döndü, depo olarak kullanılan odaya daldı ve kalan birkaç parça giysi ve eşyasını koyabileceği bir valiz aldı. Von Tripp sessizce onu odasına kadar izledi ve bir sigara yakıp, onun, birkaç süveter, eteklik, bluz, çamaşır ve gecelikle birkaç çift sağlam ayakkabıyı bavula aceleyle yerleştirilişini seyretti. Süslü püslü şeylere yeri yoktu. Ariana von Gotthard'ın yaşamında zaten fazla gösterişe yer olmamıştı hiçbir zaman.

Fakat bavuluna koydukları yine de ordu barakalarında sürececek bir yaşam için biraz fazla kaliteli ve pahalı şeylerdi - genelde, okula giderken giydiği etekliklerden, Gerhard'ın polo oyunlarını seyretmeye giderken ya da babasıyla göl kenarında yürürken giydiği

KUZ.UK

ayakkabılardan almıştı. Fildişi ve gümüşten yapılmış saç fırçasını bavuluna atarken omuzunun üzerinden baktı ve, "Bunu almama kızarlar mı acaba?" diye sordu. "Başka saç fırçam yok da."

Manfred bir an canı sıkılmış gibi baktı ve omuzlarını silkti. Onun bavulunu hazırlaması garibine gitmişti. Büyük hole girer eirmez, onun buraya ait olduğunu anlamıştı. Genç kız öylesine kendinden emin, kararlı ve otoriter bir tavırla yürüyordu ki, insanın onun karşısında eğilip selamlayarak kenara çekilmesi gerekiyordu sanki. Ama Manfred'in Dresden'deki yaşamı da böyleydi. Onların evi bundan biraz daha küçük ama daha da doluydu. Ev karısının dedesine aitti ve dede, evliliklerinden iki yıl sonra ölünce onlara kalmıştı. Ana babasının ölümünden sonra miras kalacak şatoya ilaveten bu ev iyi bir armağan olmuştu. Bu nedenle Aria-na'nın yaşam tarzı ona hiç de yabancı değildi ve onun, evini terk ederken duyduğu acıyı da çok iyi anlıyordu. Savaş sırasında şatolarının ellerinden alınacağını duyan annesinin ağlayışı hâlâ kulaklarındaydı. Annesi, babasına, "Onu tekrar geri alabilecek miyiz acaba?" diye ağlayıp durmuştu.

"Tabii geri alacağız, ilse, saçmalama," demişti babası.

Ama şimdi hepsi ölüydü. Naziler savaştan sonra şatoyu terk ettiklerinde orası tekrar Manfred'in olacaktı. Ama bunun ne zaman olacağı da belli değildi tabii. Manfred de zaten şu anda bunu düşünmüyordu. Evde, kendisini bekleyen hiç kimse yoktu. Sevinerek gidebileceği bir evi yoktu yani. Onlarsız bir ev... karısı Ma-rianna ve çocukları... orada durmuş Ariana'nın bavula bir çift yürüyüş ayakkabısı daha koymasını seyrederken bunları düşünmeye tahammül edemiyordu.

"Kırlarda gezmeye çıkmayı mı düşünüyorsunuz Bayan von Gotthard?" Kafasındaki düşünceleri kovmak ister gibi, kendini zorlayarak gülümsedi. Genç kadın dayanıklı şeyler koyuyordu bavuluna.

"Afedersiniz, anlayamadım? Banyoları balo giysisiyle mi temizlememi bekliyordunuz yoksa? Nazi kadınları böyle mi yapıyor?" Bavula bir tane daha kaşmir süveter atarken gözleri alaycı bir parıltıyla açıldı. "Bu giysilerin çok da günlük şeyler olmadığını düşünüyordum."

"Belki de degillerdir, ama ben, yüzbaşının savaş sonuna kadar size yer fırçalatacağından kuşkuluyum. Babanızın arkadaşları vardı, sizi davetlere çağıracaklardır. Diğer subaylar..."

Ariana buz gibi gözlerini ona dikip sözünü kesti. "Teğmen Hildebrand gibi subaylar mı, Teğmen?" Aralarında derin bir sessizlik oldu ve sonra Ariana arkasını döndü. "Özür dilerim."

"Anlıyorum. Ben sadece..." Ariana öyle genç ve güzeldi ki, hiç kuşkusuz yer fırçalamaktan çok daha başka şeyler için de eline bir sürü fırsat geçecekti. Ama genç kız haklıydı ve Manfred bunu biliyordu. Onun barakalarda saklanması çok daha iyi olacaktı. Hildebrand gibi başkaları da

çıkacaktı. Genç kız artık hapiste olmadığından peşinde daha çok ahlaksız olacaktı. Onu kapı tokmaklarını parlatır, dökülen yaprakları toplar, tuvaletleri temizlerken görecektlerdi... onun iri mavi gözleri, harika güzel yüzü, narin elleri hemen dikkatleri çekecekti. Ve onu isteyeceklerdi. Ariana onlar için erişilmez olmaktan çıkacaktı artık. Onları durduracak hiçbir şey yoktu. Çaresizdi genç kız, o kokmuş hücrede olduğu kadar değildi belki ama yine de çaresiz sayılırdı. O şimdi bir yatak, bir sandalye veya herhangi bir eşya gibi III. Reich'a aitti ve isteyen biri tarafından bir eşya gibi kullanılabilirdi. Ve Manfred böyle birinin hiç kuşkusuz çıkacağını biliyordu. Manfred von Tripp, bunları düşününce midesine ani bir kramp girdiğini hissetti. "Belki de haklısın." Başka bir şey söylemedi, Ariana da bavul hazırlığını tamamladı ve bavulu yere bıraktı. Kalın, kahverengi bir tüvit etekliği, koyu kahverengi bir kaşmir süveteri ve mantoyu birtakım iç çamaşırı ve bir çift kahverengi süet ayakkabıyı yatağın üzerine koymuştu.

"Üstümü değiştirecek zamanım var mı?"

Teğmen sessizce başını salladı ve Ariana ortadan kayboldu. Aslında kızı gözünün önünden ayırmaması gerekiyordu ama ikisine de bu işkenceyi yapamazdı, Ariana her an gözetlenmesi gereken bir mahkûm değildi artık. Hildebrand olsa bu ahlaksızlığı yapıp, onu kendi önünde soyunmaya zorlayarak ağzının suları aka aka seyreder, sonra da tecavüz etmeye kalkardı. Bu oyunlar Manfred von Tripp'e göre değildi.

Ariana kısa bir süre sonra, ağırbaşlı kahverengi bir portre gibi banyo odasından çıktı, soluk sarı saçları içerdeki kasvetli havayı güneş ışınları gibi aydınlatmıştı. Genç kadın kalın mantoyu süveterin üzerine giyerken, Manfred uzanıp ona yardım etmemek için kendini zor tuttu. Onun yanında durmak insana acı veriyor ve kafasını karıştırıyordu. Manfred kendini zorlayıp onun bavulu da taşımasına izin verdi. Kendisine öğretilen her şeye, evini son kez terk eden bu narin, kolayca incinebilir genç kız için hissettiklerine karşı savaş veriyordu. Ama ona yiyecek bir şeyler almış ve cinsel saldırıdan kurtarmıştı. Bundan fazlasını, en azından şimdi yapamazdı.

Ariana son merdivenin başında durup babasının kapısına baktı ve sonra gözlerini, yanında duran Von Tripp'e çevirdi. "İzin verirsiniz..."

"Ne var orada?" Teğmenin kaşları birden çatıldı, rahatsız olmuşa benziyordu.

"Babamın çalışma odası." Aman Tanrım, ne yapmak istiyordu böyle? Babası bir yerlere para saklamış olabilir miydi? Değerli bir şeyler? Bir saldırganın beynine ve hatta Berlin'in merkezine dönerlerken kendi beynine sıkacağı küçük bir tabanca olabilir miydi orada? "Orasını sadece anıları tazelemek için mi görmek istiyorsunuz küçük hanım? Fakat orası şimdi generalin çalışma odası... üzgünüm ama..."

"Lütfen." Öylesine mahrum edilmiş ve çaresiz görünüyordu ki, teğmen onu reddedemedi, yavaşça başını salladı, içini çekti ve kapıyı dikkatle açtı. İçerde bir emir eri, general için bir gece üniforması hazırlıyordu ve Manfred soran gözlerle ona baktı.

"Başka kimse var mı burada?"

"Hayır Teğmenim."

"Teşekkür ederim, sadece birkaç dakika kalacağız."

Ariana hızlı adımlarla masaya gitti ama hiçbir şeye dokunmadı, sonra ağır ağır pencereye gitti ve göle baktı. Babasının, Max Thomas'la konuşurken, sonra kendisine annesinin hikâyesini anlatırken ve daha sonra da, Gerhard'la gitmeden bir gece önce orada duruşunu hatırladı. Son ayrılışları olduğunu bilebilseydi...

"Hanımefendi..." Onu duymamış gibi davrandı, gözleri Gru-newaldsee'nin durgun mavi sularına takılıp kalmıştı. "Gitmemiz

U\İH ICLLD 01

gerekıyor." Ariana ona başını sallarken tekrar bir şeyler hatırladı. Aklına birden, çalışma odasına girmek istemesinin nedeni gelmişti. Kitap.

Onun bulunduğu yere gitmeden önce, kütüphaneye şöyle bir baktı, teğmen de onu dikkatle gözlüyordu; onun, kendisini rapor etmeye ya da hücrelerine geri götürmeye zorlayarak bir şey yapmaması için dua ediyordu. Ama Ariana sadece, kütüphane raflarında duran bir sürü deri ciltli kitaplara bakıyor ve arada birbirine dokunuyordu. "Bir kitap alabilir miyim?"

"Sanırım alabilirsiniz." Kitap almasının bir zararı yoktu ve kendisi de bir an önce Berlin'deki bürosuna dönmek için acele ediyordu. "Ama biraz acele edin. Neredeyse bir saattir buradayız."

"Evet, özür dilerim... şunu alayım." Birkaç kitaba baktıktan sonra Shakespeare'in Almanca'ya çevrilmiş bir eserini, deri kaplı ve eski bir kitabı almıştı. Manfred kitabın adına baktı, başını salladı ve kapıyı açtı. "Buyrun hanımefendi."

"Teşekkür ederim Teğmen." Ariana başını dik tutarak kapıdan çıkarken yüzündeki zafer ifadesinin fark edilmemesi için dua ediyordu. Babasının kütüphanesinden aldığı kitabın içinde hâlâ sahip olduğu tek hazine vardı. Zümrüt nişan yüzüğü ile elmas mühürlü yüzük, kitabın içinde Shakespeare tarafından korunmaktaydı. Kitabı çabucak kahverengi tüvit mantosunun derin cebine attı, orada onu kimse göremezdi ve sahip olduğu en son şeyleri de orada koruyabilirdi. Annesinin yüzükleriydi bunlar. Yüzükler ve babasının kitabı kayıp yaşamının son değerli şeyleriydi. Uzun koridorda sakin bir şekilde ilerlerken kafasının içi anılarla doluydu.

Ağır bavulu yürürken bacaklarına çarpıyor ve onu, bir zamanlar ev sahibi olduğu yerde şimdi bir sığınmacı yapıyordu; tam o sırada sağdaki kapılardan biri açıldı ve göğsü madalyalarla dolu bir subay dışarıya çıktı.

"Bayan von Gotthard, sizi görmek ne güzel."

Ariana ona şaşkın şaşkın baktı, birden korkmuş ve irkilmişti. Şu anda babasının evinin sahibi olan General Ritter'di bu adam. Ama sanki çay salonunda karşılaşmışlar gibi ona elini uzatmıştı.

"Nasılsınız." Ariana robotlaşmış gibi elini uzattı, general onun elini tutup derin mavi gözlerine baktı ve sonra, çok hoşuna giden bir şey bulmuş gibi gülümsedi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim." Ariana, onun mutlu olmama-sı için hiçbir nedeni olmadığını söylemedi tabii. Şimdi evlerinin mağrur sahibi oydu. "Görüşmeydi uzun zaman oldu."

"Öyle mi?" Onunla daha önce karşılaştığını hatırlamıyordu.

"Evet, son karşılaşmamızda siz... oh, galiba on altı yaşındaydınız... Opera Binası'ndaki bir baloda." Gözleri parlıyordu. "Harikaydınız o akşam." Ariana bir an dalıp gerilere gitti. O gece ilk balosuna gitmişti. Ve çok hoşuna giden şu subayı görmüştü... babasının pek de hoşlanmadığı şu subay... neydi onun adı? "Bunu hatırlayacağınızı pek sanmıyorum. Üç yıl kadar önceydi." Ariana onun neredeyse yanağından bir makas alacak gibi davrandığını görünce birden tiksindir gibi oldu. Ama aldığı eğitim mükemmeldi ve böyle şeylere hem dayanabiliyor, hem de rol yapabiliyordu. Ne de olsa onu Hedwig yetiştirmişti, bunu inkâr edemezdi.

"Evet hatırladım." Sesi neşesizdi ama kaba değildi.

"Ah, öyle mi?" Adam çok mutlu görünüyordu. "O halde bir gün yine gelin buraya. Belki de küçük bir parti veririz." Konuşurken sözcükleri ağzında öyle yuvarlıyordu ki, Ariana bir an için midesinin bulandığını hissetti, kusacak gibi olmuştu. Bunun için önce ölmesi gerekirdi. Aslında kaderinin neler getirebileceğini düşününce, ölüm fikri hiç de uzaklarda değil gibi geliyordu ona. Generale cevap vermedi. Adam uzanıp onun koluna dokunurken, Ariana gözlerini ondan kaçırdı. "Evet, evet umarım sizi burada tekrar görürüz. Burada birçok küçük kutlama yapacağız küçük hanım. Mutluluğumuzu paylaşmalısınız. Ne de olsa burası sizin evinizdi." Hâlâ evimiz, piç kurusu, evimizdi değil. Bunları bağırarak söylemek isterdi tabii ama yapamadı, ve adamın, onun kalbini kemiren öfkenin yüzündeki izlerini görmemesi için gözlerini nazik bir tavırla yere indirdi.

"Teşekkür ederim."

General anlamlı gözlerle Von Tripp'e baktı ve sonra yanında duran yardımcısına eliyle hafif bir işaret yaptı. "Unutma sakın, Von Rheinhardt'ı ara ve ona... şey... yani Bayan von Gotthard

140

DANIELLE STEEL

için davetiye çıkarmasını söyle. Yani... şey... daha önce davet edilmediyse tabii." Bu kez dikkatli davranıyordu. Metreslerinin arasına kattığı son kadını, başka bir generalin tam burnunun dibinden çalmıştı. Başına bir sürü iş açmıştı ve kadın da buna değmezdi. Bu kız çok güzeldi tabii ama, başında yeterince dert vardı. Paris'ten tablo yüklü gelen trenlerden iki tanesi bombalanmıştı. Onun

için bu güzel bakire biraz daha bekleyebilirdi. Ama onu da diğer metreslerinin arasına katmak hoşuna gidecekti kuşkusuz. Ariana'ya bir kez daha gülümsedi, selam verdi ve gitti.

Bavulu arka koltuğa koymuş, başını arkaya yaslamıştı ve gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Gözyaşlarını artık teğmenden saklamıyordu, istediği kadar görebilirdi. Kendisine yaptıklarının etkisini hepsi görsün istiyordu. Ama arkalarında gittikçe kaybolan eve bakan Ariana'nın görmediği bir şey vardı ki o da, Manfred von Tripp'in gözlerinden süzülen yaşlardı. Generalin şifreli mesajını çok iyi anlamıştı o. Ariana von Gotthard da bu kart zampananın haremine girmek üzereydi. Tabii başka birisi daha önce bir talepte bulunmadığı takdirde.

17

"Kızın işini hallettin mi?" Yüzbaşı von Rheinhardt, o gün akşama doğru Manfred'in yanından azametle geçerken öfkeli gözlerle ona baktı.

"Evet efendim."

"Eşyalarını alması için Grunewald'a götürdün mü?"

"Evet efendim."

"Güzel bir ev orası değil mi? Şu general şanslı bir adam. Ben de öyle bir evim olsun isterdim doğrusu." Ama onun durumu da pek fena sayılmazdı. Evi Charlottenburg Gölü'nü ve şatoyu gören bir aile, o güzel yuvasını yüzbaşıya bırakacak kadar şanslı çıkmıştı.

Yüzbaşı, Manfred'e başka konulardan da bahsetti. Hildebrand telefonlara cevap vermekle meşguldü. Manfred merak içindeydi, gelen bu telefonlardan biri, kız hakkında konuşan, şu general yar-

YUZUK

141

dımcısından olabilir miydi? Ama daha sonra bunu düşünmemeye çalış*1- Onun için ne fark ederdi ki? O genç kadın onun için sadece evini ve ailesini kaybetmiş, zor günler yaşayan biriydi. Ne vardı yani? Onun durumunda olan binlerce insan yok muydu? Bir generalin dikkatini çekecek kadar güzelse, bunun çaresini de kendisi bulmalıydı. Onu hücrede becermeye çalışan kıdemsiz bir subayın saldırısından kurtarmak başka, bir generalden çalmaksa yine başka bir şeydi. Bu, onun için sorun anlamına gelirdi.

Manfred von Tripp tüm savaş boyunca üstleri ve diğer subaylarla iyi geçinmeye çalışmış, sorunlardan kaçınmıştı. Savaşın hoşlanmıyordu ama bu ülkede askerlik yapıyordu. Her şeyden önce o bir Almandı ve Reich'in şiddet arzuları karşısında en çok bedel ödeyenlerden biriydi. Ama yine de sesini çıkarmıyor ve her şeye dayanmaya çalışıyordu. Günün birinde savaş bitecek, ailesinin topraklarına dönecek ve şatoya sahip çıkacaktı. Şatoyu restore edip ortaçağdaki görkemli haline getirmek, çiftlikleri kiraya vermek ve şatonun etrafındaki topraklara yeniden hayat

kazandırmak istiyordu. Orada Marianna'yı, küçük oğluyla kızını ve ailesini hatırlar, yaşamını sürdürmeye bakardı. Tüm bunları yapabilmek için savaşı sağ salım bitirmek istiyordu. Nazilerden hiçbir şey istemiyordu, çalınmış değerli tablolar, mücevher ya da otomobillerde gözü yoktu, yağmalanmış hiçbir şey, ödül, altın ya da para istemiyordu asla. istediği ve değer verdiği şey zaten çoktan gitmişti.

Masasında oturmuş konuşmaları dinleyen Manfred'i en çok endişelendiren şey, o kızın çok genç ve masum oluşuydu. Bir anlamda yaşamları birbirine çok benziyordu. Fakat Manfred otuz dokuz, o ise on dokuz yaşındaydı. O da her şeyini kaybetmişti ama, şu anda o kız kadar çaresiz bir durumda değildi. Büyük acılar çekmiş, kırılmıştı ama korku içinde ve yalnız değildi... Manfred birçok hikâyeye duymuştu. O yaşlı generalin kızları bir araya toplayıp ne oyunlar oynadığını biliyordu, işin içinde cinsel sapıklık, şiddet, mazoşizm, kamçıyla dövme, her şey... Bunları düşünmek onu hasta ediyordu. Bu insanların neyi vardı böyle? Savaşa giden insanlara neler oluyordu? Tanrım, bıkmıştı bunlardan. Her şeyden bıkmıştı.

142

DANIELLE STEEL

Yüzbaşı von Rheinhardt gittikten sonra kalemini masaya fırlatıp attı ve arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. Tam o sırada generalden, daha doğrusu yaverinden telefon geldi, Hildebrand dinledi ve sonra sırtıttı. Mesajı alıp telefonu kapattı. Yaver, yüzbaşının sabahleyin kendisini aramasını istemişti. "Yine bir kadın davası. Aman Tanrım, bu yaşlı bunak savaşı kendi ordusuyla bitirecek galiba — kadınlar ordusuyla."

"Yaveri hangi kadın olduğunu söyledi mi?"

Hildebrand başını iki yana salladı. "Yavere bakılırsa yüzbaşıyla görüşmek istediği küçük bir mesele varmış. Ama henüz geç kalmadıysa görüşecekmiş. Yavere göre, general herkesin bu kurabiyenin tadına bakmak isteyeceğini söylemiş. Belki de başkası almıştır bile diye düşünüyormuş. Ritter'i tanırırsın, peşinde olduğu kadın başka birine gittiyse belki de kurtuldu sayılır. Bu kez kime göz koydu acaba?"

"Kim bilir?" Telefonda sonra Manfred koltuğunda oturamaz olmuştu, iyice huzursuzdu. Hildebrand o günkü görevini bitirip gitti ve Manfred masasında iki saat daha oturdu. Kafasının içinden o kızı ve Hildebrand'ın söylediklerini söküp atamıyordu. General Ariana'yı istiyordu... tabii kurabiyeyi daha önce başka biri almadıysa... bir süre daha orada öylece, büyülenmiş gibi oturdu, sonra birden kalkıp kaputunu kaptı, ışıkları söndürdü, merdivenden aşağıya koşarak indi, binadan çıktı ve sokağın karşı tarafına geçti.

18

Teğmen Manfred von Tripp, Ariana von Gotthard'ı barakalarda kolayca buldu. Danışmaya sormayı düşünüyordu ama buna gerek kalmadı. Ariana dışarda dökülmüş yaprakları toplayıp bir fıçıya dolduruyordu ve sonra bunları yakacaktı. Hayatında bu tür bir iş yapmadığı ve ilk kez böyle çalıştığı hemen belli oluyordu.

"Bayan von Gotthard." Resmi görünmeye çalışıyordu, omuzları ve başı dimdikti, çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibiydi, ama Ariana onu iyi tanımış olsaydı, Manfred'in gözlerindeki ifa-

YUZUK

143

denin aynı zamanda korku olduğunu hemen anlayabilirdi. Ama onu bu kadar iyi tanımıyordu. Aslında Manfred von Tripp'i hiç tanımıyordu.

"Evet Teğmen?" Ariana bunu, gözlerinin önündeki uzun sarı buklelerini yüzünün yan tarafına atıp, yorgun bir ifadeyle söylemişti. Çalışmak için kahverengi süet eldivenlerini giymişti ve zaten başka eldiveni de yoktu. Teğmenin oraya, başka emirler vermek üzere gelmiş olduğunu sanıyordu. O gün öğleden sonra çalışmaya başlayıp iki banyo odasını baştan aşağıya fırçalayıp temizlemiş, kafeteryadaki tepsileri temizleyip yıkamış, üst kattan aldığı kutuları bodruma taşımış ve şimdi de yaprak temizliğine başlamıştı. Yani öğleden sonrasını pek de rahat geçirmiş sayılmazdı.

"Lütfen çantanızı toplayın."

"Neyimi?" Şaşkın gözlerle teğmene baktı.

"Valizinizi işte."

"Onu burada muhafaza edemez miyim yani?" Yoksa birisi valizinin derisinden hoşlanmıştı ve şimdi onu da mı elinden alacaklardı? içi oyulmuş kitap hâlâ mantosunun cebindeydi. Onu odasında bırakmak zorunda kaldığı zamanda çamaşırlarının arasına sokmuş ve yatağının altına saklamıştı. Çalışmaya geç kalmamak için acele ederken aklına saklamak için gelen ilk yer orası olmuştu. Baraka sorumlusu gardiyan iri yarı, boğa gibi bir kadındı ve sesi, kadınlar barakasından ziyade bir talim alanı için çok uygundu. Öğleden sonra Ariana'yı yeterince korkutmuştu. Ama Ariana şimdi yine iğrenerek Manfred'e bakıyordu. "Demek birisi valizimi istiyor. Pekâlâ, alsınlar bakalım. Nasıl olsa bir süre buradan ayrılamayacağım."

"Yanlış anladınız." Teğmenin sesi yumuşak ve nazikti ama Ariana oldukça sert konuşuyordu. Kendisini hücrede Hildebrand'dan kurtaran adamın bu olduğunu her zaman kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Yoksa onun da diğerleri gibi olduğuna inanmak çok kolaydı. Çünkü sonuçta o da onlardan biriydi. Bu adam onun kâbusunun ayrılmaz bir parçası olmuştu ve Ariana onun arzularını diğerlerinkinden ayıramıyordu. Artık hiçbir Şeye ve hiç kimseye inanmıyordu. Bu uzun boylu, ona yumuşak bir ifadeyle ama kararlı bir tavırla bakan sakın subaya bile. "Çok

144

DANIELLE STEEL

yanlış düşünüyorsunuz Bayan von Gotthard. Siz bir yere gidiyorsunuz."

"Ben mi?" Ariana ona önce büyük bir korku içinde baktı. Şimdi ne oluyordu? Onun için ne gibi planlar yapmışlardı? Onu uzaklarda bir kampa mı göndereceklerdi yoksa? Sonra içinde birden müthiş bir sevinç duyar gibi oldu - olabilir miydi bu? "Babamı mı buldular yoksa?" Ama teğmenin umutsuz bakışı ona her şeyi bir anda anlatıverdi.

"Özür dilerim hanımefendi."

Sesi yumuşak, teskin ediciydi. Genç kızın yüzündeki korku ifadesini görmüştü. "Güvende olacaksınız." En azından bir süre, diye düşündü. Ve bu da bugünlerde önemliydi tabii. Bir süre güvende olmak, hiç olmamaktan çok daha iyiydi. Zaten hangisi tam olarak güvendeydi ki? Son yıllarda hiç bitmeyen hava saldırılarında bombalar hiç eksilmemişti.

"Nasıl güvende olacağım yani?" Ariana elindeki tırnığa sıkıca yapışıp, korku ve kuşku dolu gözlerle ona baktı, ama teğmen başını iki yana salladı ve yine o huzurlu sesiyle konuştu.

"Güvenin bana." Gözleriyle ona güven vermeye çalışıyordu ama, Ariana hâlâ korkuyordu, umutsuzdu. "Şimdi lütfen valizinizi toplayın. Sizi büyük holde bekleyeceğim." Ariana keder, korku ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Artık ne önemi var sanki, diye düşündü.

"Baraka âmiri hanıma ne diyeceğim peki? Daha işim bitmedi burada."

"Ben onunla konuşurum."

Ariana başını salladı ve sessizce binaya girdi, Manfred arkasından bakıyordu. Teğmen, kendi kendine, ben ne haltlar karıştırıyorum böyle diye söylendi. Kendisi de general gibi kaçık mıydı yoksa? Ama onun durumu değişikti, aynı şey değildi. Bunu sadece kızı korumak için yapıyordu. Ama o da içinde bir heyecan, bir kıpırtı hisseder gibiydi. Kaba renkli giysiler ve kızın kederli görünümüyle kısmen gizlenebilen bu güzelliğin hiç kuşkusuz o da farkındaydı. Elması eski parlaklığına kavuşturmak için fazla bir şey yapmaya gerek yoktu aslında, ama onun yaptığı bu değildi, bu gece onu Wann-see'ye bu nedenle götürmüyordu. Onu oraya, generalden kurtar-

YUZUK

145

mak, kurabiyeyi satılmış gibi göstermek için götürüyordu. Ne olursa olsun, Ariana von Gotthard, Wannsee'de güvende olacaktı.

Manfred baraka âmiri kadınla konuştu ve kızın başka bir yere götürüleceğini söyledi. Bunu ona anlatırken, kızın götürülme nedeninin askeri bir emirle değil, birisinin zevkiyle ilgili olduğunu imalı sözcüklerle ve küçük nüanslarla açıkladı. Âmir kadın durumu çok iyi anlıyordu tabii. Ariana gibi kızların büyük çoğunluğu buraya geldikten sonra birkaç gün içinde subaylar tarafından alınırdı. Burada ona yardımcı olarak sadece çirkin kız ve kadınlar kalıyordu ve Ariana'yı görür görmez buradan hemen alınacağını anlamıştı. Zaten gitmesi de iyi olacaktı, fazla iş yapamayacak kadar

zayıf ve narin bir kızdı. Teğmeni selamladı ve dışardaki yaprakların tırmıkla toplanması işini başka bir kadına verdi.

Ariana on dakika bile dolmadan valizini sıkıca yakalamış bir halde hole indi. Manfred hiçbir şey söylemeden, topukları üzerinde hızlı bir dönüş yaparak kapıya doğru yürürken, Ariana'nın da kedisini izlemesini bekledi ve tabii genç kız da onun beklentisini boşa çıkarmadı. Manfred Mercedes'in kapısını açtı, bu kez valizi Ariana'nın elinden alıp arka koltuğu attı, sonra arabanın diğer yanına geçip direksiyon arkasına oturdu ve motoru çalıştırdı. Manfred von Tripp çok uzun zamandan beri ilk kez olarak mutlu görünüyordu.

Ariana hâlâ neler olduğunu anlamamıştı ve şehirde yol alırken meraklı gözlerle etrafı seyrediyordu. Wannsee yönüne gittiklerini ancak yirmi dakika sonra anlayabildi. Neredeyse Manfred'in evine gelmişlerdi. Ama Ariana da artık neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Demek kendisini o gece hücreden kurtarmasının nedeni buydu. Acaba bu da kamçı kullanıyor muydu? Belki çenesin-deki küçük yara izinin nedeni de böyle bir şeydi.

Birkaç dakika sonra küçük bir evin önünde durdular. Saygın bir yere benziyordu, ama pek lüks bir görünüşü yoktu ve içerisi tamamen karanlıktı. Manfred ona inmesini işaret etti ve Ariana gözlerini ondan kaçırıp dimdik kapıya doğru yürürken, o da arka koltuktaki bavulu aldı. Adam işini mükemmel ayarlamıştı doğrusu. Demek ki ona ait olacaktı. Acaba onu devamlı olarak mı istiyordu, yoksa bir geceliğine mi getirmişti buraya?

Yio

140

Manfred hiçbir merasime gerek görmeden kapıyı açtı, ona eliyle girmesini işaret etti ve sonra kendisi de girdi. Kapıyı kapadı, ışık. İlan yaktı ve etrafına bakındı. Temizlikçi kadın bu sabah çalışmıştı ve her taraf tertemiz, pırıl pırlıydı. Salon gösterişsiz ama rahatlatıcı bir görünümdeydi, içerde bir sürü kitap ve çiçek vardı, şöminenin yanına yeni kesilmiş odunlar dizilmişti, çünkü Manfred şömineyi her akşam yakardı. Pek çoğu çocuklarına ait olan fotoğraflar görünüyordu duvarlarda ve masanın üzerinde de katlanmış bir gazete duruyordu. Salonun büyük, sıcak bir atmosfer yaratan köy pencereleri çiçek dolu bir bahçeye bakıyor, mutfak, küçük oda ve yine küçük yemek odasından da aynı manzara görülebiliyordu, bunların hepsi zemin kattaydı. Köşede, bir zamanlar çok güzel olan ama iyice eskimiş bir yol halısıyla kaplı ahşap dar bir merdiven vardı ve Ariana yukarıya bakınca alçak tavanlı bir hol gördü.

Manfred, niyetinin Ariana tarafından anlaşılmasını bekliyor-muş gibi, kapıları sessizce açıp odadan odaya geçiyordu ve bir süre sonra gidip merdivenin dibinde durdu. Bir an için, tereddüt içinde Ariana'nın derin, öfkeli mavi gözlerine baktı. Ariana hâlâ mantosunu ve yaprak toplarken giydiği

eldivenlerini çıkarmamıştı; altın saçlarını toplayıp yaptığı topuzu gevşemiş, dağılmaya başlamıştı. Bavulu arkada, Manfred'in sokak kapısı önünde unutulmuş duruyordu.

"Size üst katı göstereyim." Manfred hafif bir sesle bunu söylerken ona önden çıkmasını işaret etti. Ona hâlâ arkasına alacak kadar güvenemiyordu. Ariana büyük bir korku ve öfke içindeydi ve Manfred, bu duyguları olan küçük bir çocuktan bile korunmak gerektiğini iyi bilirdi.

Üst katta gösterebileceği fazla bir şey yoktu. Bir tek yatak odası ve ürkütücü görünümlü iki kapı görülüyordu. Ariana korkulu gözlerle önce kapılara, sonra da Manfred'in ellerine ve yüzüne baktı, mavi gözleri iyice açılmıştı. "Gelin, size göstereyim." Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama bunun bir yararı yoktu, genç kız öylesine büyük bir korku içindeydi ki, söylenenleri bile güçlkle adayabiliyordu, Manfred bunun farkındaydı. Ona nasıl güvence verebilirdi acaba? Ne yaptığını nasıl anlatabilirdi? Ama Manfred, onun zamanla her şeyi anlayacağını biliyordu.

YUZUK

147

Kahverengi ve mavi renklerin hâkim olduğu sade ve basit yatak odasının kapısını açtı. Evin içinde hiçbir gösteriş yoktu ama ker şey de rahat ve sadeydi, Manfred Berlin'de kendisine ev ararken zaten böyle istemişti. Burası, her şeyden kaçabildiği, geceleri sakın sakın oturup şömine ateşini seyrederken piposunu içebildiği ve okuyabildiği bir yerdi. En sevdiği piposu yatak odasındaki masanın üzerinde, her zaman oturduğu eski koltuğun ve şöminenin hemen yakınında duruyordu. Fakat Ariana, bu masum manzaraya bakmak yerine, gözleri korkudan iri iri açılmış, kolları iki yanına düşmüş, ayakları yere çakılmış gibi hiç kımıldamadan öylece duruyordu.

"Burası benim yatak odam."

Ariana umutsuz bir korku ifadesi dolu gözlerini ona çevirdi ve başını salladı. "Evet."

Manfred onun yanından geçerken yavaşça koluna dokundu ve sonra, Ariana'nın sandık odası sandığı yerin kapısını açtı. Sonra içeriye girdi ve gözden kayboldu. "Lütfen bu tarafa gelin." Ariana tereddüt içinde, korkuyla titreyerek onu izledi ve orasının da küçük bir oda olduğunu gördü. Burada bir yatak, bir sandalye, bir masa, bir çocuğa uygun küçük bir yazı masası ve güzel küçük perdeler vardı, üzeri güllerle süslü yatak örtüsü de duvar kâğıdına uygundu. Ariana oraya girer girmez sanki birden rahatlamış gibi hissetti kendini, "işte burası da sizin odanız, küçük hanım." Sevecen bir ifadeyle Ariana'ya baktı ama, o hâlâ anlamamış görünüyordu. Acı, keder dolu gözlerini yine Manfred'in gözlerine dikti, Manfred gülümsedi ve derin bir iç çekti.

"Bayan von Gotthard, neden oturmuyorsunuz, yorgun görünüyorsunuz." Eliyle yavaşça yatağa işaret etti, Ariana bir an oraya baktı ve sonra gergin bir halde oturdu. "Bakın size bir şey açıklamam gerekiyor. Galiba anlamadınız." Manfred birden değişik bir adam olmuş gibiydi, sanki kendisini o sonsuz merdivenlerden ve koridorlardan geçirip, hücrelerine götürüp getiren o sert subay gitmiş onun

yerine gece vakti evine gelip yemeğini yemiş, şömine yanına oturmuş, ama gazete okurken, çok yorgun olduğu için uykuya dalmış birine benzer bir adam gelmişti. Şimdi gerçek bir insana benziyordu ama, Ariana yatağın kenarına oturmuş ona ba-

148

DANIELLE STEEL

karken hâlâ tedirgindi. "Bu gece sizi buraya getirdim, çünkü tehlikede olduğunuza inanıyordum." Yavaşça sandalyeye oturdu ve Ariana'nın rahatlamasını bekledi. Orada öyle, gözlerini kendisine dikmiş otururken onunla konuşabilmesi zordu. "Siz çok güzel bir kadınsız Bayan von Gotthard ya da aslında çok güzel bir kız demek daha doğru galiba. Kaç yaşındasınız? On yedi? On sekiz? Yirmi?"

"On dokuz." Bunu âdeta içini çekerek söylemişti. "İyi tahmin etmişim demek, ama bunu dikkate almayacak pek çok kişi var." Yüzü birden ciddileşti. "Örneğin dostumuz Hildeb-rand. On iki yaşında bile olsanız onun için fark etmez. Sonra başkaları da var..." Eğer biraz daha ileri yaşta olsaydın, başına bu belalar gelmeden önce biraz daha dünyayı tanıyabilseydin, kendini nasıl koruyabileceğini daha iyi öğrenirdin. Kaşlarını çatıp Aria-na'ya baktı, o da gözlerini teğmene dikmişti. Bu adam, onu yatağına atıp tecavüz etmeyi düşünen birinden ziyade, babası gibi konuşuyordu. Manfred ise, oturduğu yerde, Ariana'nın yerdeki yaprakları tırmıkla toplamasını düşünüyordu; o zaman ona on dört yaşındaymış gibi gelmişti bu kız. "Anlıyor musunuz beni hanımefendi?"

"Hayır efendim." Ariana'nın yüzü sapsarı kesilmiş, gözleri iyice büyümüştü. Başlangıçta Von Rheinhardt'la kafa tutar gibi konuşan genç kadın yoktu artık. Bu bir kadın değil, bir çocuktü.

"Pekâlâ, bu akşam anladığım kadarıyla, bir general... şey... tarafından davet edileceğiniz..." Ariana'nın gözlerinde yeni korku parıltıları belirdi ama Manfred elini kaldırdı. "Bunun, kendi yaşamınıza başlamak için iyi bir rastlantı olmayacağını hissettim. Bunun için de genç bayan..." Ariana'nın olacak odada etrafına bakındı - "Sizi alıp buraya getirdim işte."

"Beni yarın ona gönderecekler mi?" Ariana umutsuzluk ve endişeyle ona bakarken, Manfred de onun kusursuz sarı saçlarının güzelliğine kapılmaya çalışıyordu.

"Hayır, bunu hiç sanmıyorum. General genellikle hiçbir konu üzerinde fazlaca kafa yormaz. Eğer barakalarda kalmış olsaydınız sizi Grunewald'a, yanına aldırabilirdi, ama başka bir yere gittiyseniz korkacak bir şey yok demektir." Sustu ve o anda bir şey dü-

YUZUK

149

sündü. "Buna itirazınız var mı? Yani kendi evinize dönmek için onunla bir arada olmak ister miydiniz, buna değer miydi?"

Ariana kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Evimi bu şe-jalde, içinde bir sürü yabancıyla görmeye tahammül edemezdim ve..." - sözcükleri güçl kle s yl yordu - "onunla olmaktansa  lmeyi yeğlerim." Manfred başını salladı ve Ariana'nın, generalden kaçarken neye  attığını d ş n r ve karşısındakini değerlendirir gibi baktığını g r nce kendisini tutamadı ve kahkahayı koyverdi. Ariana'nın, kendisine neden  yle baktığını biliyordu. Ariana en sonunda, bu adamın, yatak odasının daha yarı yolunda giysilerini par alamayacağını anlamış gibiydi.

"Bu planım hoşunuza gitti mi k   k hanım?" Ariana'ya baktı ve o da içini  ekti.

"Sanırım şimdilik evet." Ne bekliyordu yani bu adam? Generalin yerine onun metresi olacağı için ona te ekk r m  etmeliydi?

" z r dilerim, b yle şeyler oluyor.  ok berbat bir savaş ge irdik... hepimiz i in k t ." Y z nde d ş nceli, dalgın bir ifade vardı. "Gelin, size mutfağı g stereyim."

Manfred'in yemek pişirme konusundaki sorusuna g l msedi. "Aslında daha  nce hi  yemek yapmadım. Buna ihtiyacım yoktu." Evinde yemekleri hep aş ılar yapardı.

" nemli değil. Ben size  ğretirim. Burada yaprak toplamayacak ya da tuvalet temizlemeyeceksiniz - bu işleri yapmak i in gelen bir kadın var - ama bu değişiklikten sonra yemek yaparsanız hoş bir şey olur. Bunu yapabilir misiniz acaba?" Adam  ok ciddi g r n yordu ama, Ariana da  ok yorgundu. Artık onun kapatma-sıydı. Parası  denmiş bir k le gibiydi.

i ini  ekti ve ona baktı. "Herhalde yapabilirim. Peki  amaşır işi ne olacak?"

"Siz sadece kendi  amaşır ve kirlilerinizle meşgul olun. Sadece yemek yapın yeter." G venliği i in  deyeceği k   k bir bedeldi bu. Onun metresi olarak sadece yemek yapacaktı. Bunu anlayabiliyordu.

Manfred ona yumurta pişirmesini, ekmek kesmesini, patates ve havucun nasıl pişirileceğini  ğretirken Ariana sessizce dinledi ve teğmen daha sonra onun bulaşıkları yıkaması i in  ekildi.

Aria-

150

UANUSLUIM' HL

na onun ş mineye odun koyup yaktığını duydu ve sonra da masasına oturup bir şeyler yazdığını g rd . Manfred arada bir başım kaldırıp  ocuklarından birinin resmine bakıyor ve sonra yine eğilip yazmaya devam ediyordu.

" ay ister miydiniz efendim?" O anda kendisini evindeki hizmet ilerden biri gibi hissetti ama, daha o sabah Reichstag1 daki h cresinde ge irdiği k bus gibi saatleri hatırlayınca teğmenin evinde bulunduğuna ş kretti. "Efendim?"

"Ne var Ariana?" Manfred bunu söyledikten sonra birden kızardı. Teğmen ona ilk kez adıyla hitap ediyordu. Ama o anda dalgındı. Genç kadın o anda, onun Ariana değilde Marianna demiş olabileceğini bile düşündü. Bunu kesin olarak söylemek gücü. "Özür dilerim."

"Rica ederim. Çay isteyip istemediğinizi sormuştum."

"Teşekkür ederim." Manfred aslında kahveyi yeğlerdi ama şu sıralarda kahve bulmak olanaksızdı.

"Siz de içmez misiniz?" Kıymetli çaydan kendine de bir fincan koymaya cesaret edememişti ama, teğmenin iznini alınca hemen mutfığa gidip kendine de bir fincan çay koydu. Orada bir süre durup çayın nefis aromasını ciğerlerine çekti. Bir aydır çay bile onun için bir lüks olmuş, onun bile hayalini kurmuştu.

"Teşekkür ederim." Manfred bir an için onun gülüşünün nasıl bir şey olacağını düşündü. Onun güldüğünü görebilecek miydi acaba? Bu akşam onun şaşkın gülümsemesine iki kez tanık olmuştu. Ona bakarken kalbinin içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordu. Ariana öylesine çaresiz, mutsuz ve ciddiye, yüzü ve gözleri, başına gelenlerin etkisiyle öylesine yaralanmıştı ki. Ariana o , sırada etrafına bakmıyordu ve gözleri bir ara çocukların resimlerine takıldı. "Çocuklarınız mı Teğmen?" Ciddi bir ifadeyle ona baktı ama Manfred gülümsemedi. Yaşamları mahvolmuş iki kişinin garip bir çay partisiydi bu. Manfred onun sorusuna başını sallayarak cevap verdi ve piposunu yakıp uzun bacaklarını ateşe doğru uzatırken, Ariana'ya da bir fincan çay daha almasını önerdi.

Orada çok az konuşup, derin bir sessizlik içinde neredeyse saat on bire kadar oturdular, Ariana yavaş yavaş çevresine alışıyordu ve teğmen de, evinde başka bir insanın bulunmasından mutlu gö-
YUZUK

rünüyordu. Gözleri arada bir Ariana'ya kayıyor, uzun zaman öncesinin dünyasına dönmüş gibi dalgın gözlerle ateşe bakan genç kadını uzun uzun süzüyordu. Saat on birde Manfred kalktı, ona baktı ve sonra ışıkları söndürmeye başladı.

"Yarın sabah erken kalkmam gerekiyor." Ariana, işareti almış gibi hemen kalktı. Ama gözlerinde yine korku pırıltıları belirmişti. Bundan sonra ne olacaktı acaba? Bütün gece bu anın korkusuyla oturmuştu.

Manfred onun sakın bir tavırla odadan çıkmasını bekledi ve sonra onu izledi. Önce Manfred'in yatak odası önüne gelip orada durdular. Teğmen birkaç saniyelik bir tereddütten sonra hafifçe gülümseyip elini uzattı. Ariana ona şaşkın gözlerle baktı ve kendini toparlayıp o da elini ona doğru uzattı. Hiç beklemediği bir durumla karşılaştığı için, Manfred elini sıkarken ağzı açık kalmıştı. "Umarım bir gün dost oluruz küçük hanım. Burada bir mahkûm değilsiniz, biliyorsunuz. Bu sadece en uygun çareydi... yani sizin güvenliğiniz için. Umarım anlamışsınızdır." O anda Ariana'nın gözlerinde bir ışık yandı ve ona bakıp gülümsedi.

"Yani şimdi..."

"Evet, anladınız." Gözleri sevecendi ve Ariana onun nazik, iyi bir adam olduğunu anlamıştı artık. "Gerçekten de generalin yerini alacağımı mı düşündünüz? Bu büyük bir haksızlık olmaz mıydı yani? Size söyledim, benim esirim değilsiniz. Aslında" - eğildi ve topuklarını birbirine vurdu - "Size bir misafirim olarak bakıyorum." Ariana çok şaşırdı, sesini çıkaramadan öylece ona bakıyordu, "iyi geceler genç bayan." içeriye girip kapıyı yavaşça kapadı ve Ariana da şaşkınlığını üzerinden atamamış bir halde, sessizce koridorda yürüdü.

19

"Pekâlâ, hangi cehennemde o kız?" Von Rheinhardt öfkeli gözlerle Hildebrand'a baktı. "Von Tripp onu dün oraya götürdüğünü söyledi. Baraka âmirine sordun mu?"

"Hayır, masasında değildi."

"O halde tekrar git oraya. Allah kahretsin, bu saçmalıklarla uğraşacak halim yok, bir sürü işim var benim."

Hildebrand barakalara tekrar gidip âmirle görüştü ve bir saat sonra yine yüzbaşının karşısına dikildi, o sırada Von Tripp de bir gün önceden kalmış bazı işlerini tamamlamaya çalışıyordu.

"Baraka âmiri ne dedi?" Yüzbaşı masasından öfkeli gözlerle Hildebrand'a baktı. O gün nedense bütün işleri ters gidiyordu. Generalle şu Von Gotthard kızının da cehenneme kadar yolu vardı. Bu kızla işi bitmişti ve bundan sonra onun başına gelecekler kendisini hiç mi hiç ilgilendirmezdi. General Ritter o kıza abayı yaktıysa bu da onun meselesiydi. İsterse onu aramak için kendi yaverini gönderebilirdi.

"Kız gitmiş."

"Nasıl yani? Gitmiş de ne demek oluyor?" Gözleri ateş saçıyordu yüzbaşının. "Yani kaçmış mı kız?"

"Hayır, öyle bir şey değil Yüzbaşım. Birisi gelip onu almış. Baraka âmiri adamın bir subay olduğunu söyledi, ama tanımıyor-muş."

Von Rheinhardt dik dik teğmene bakıp, "Kontrol defterine baktın mı peki?" diye sordu.

"Hayır. Tekrar gidip bakayım mı?"

"Boşver. Gittiyse gitti. Bir hafta içinde onun gibi yarım düzine kız bulur general. Zaten yaşlı kurdun onu yanında fazla tutabileceğini sanmıyordum. Az da olsa, kızın babasının günün birinde ortaya çıkma olasılığı var. Ritter onu haremine katsaydı başı derde girebilirdi." Von Rheinhardt gözlerini devirdi ve Hildebrand güldü.

"Kızın babasının hâlâ yaşadığını mı sanıyorsunuz?" Meraklı gözlerle yüzbaşısına baktı.

"Hayır, sanmıyorum." Yüzbaşı omuzlarını silkti ve Hildebrand'a işinin başına dönmesini emretti. Fakat merakını yenemedi ve akşama doğru barakalara gidip âmir kadınla görüşmek istedi. Kadın

birkaç dakika sonra kontrol defterini getirdi ve Von Rheinhardt istediğini öğrendi. Defterdeki ismi ilgiyle okumuş ve sokağın karşı tarafına geçinceye kadar derin derin düşünmüştü. Von Tripp belki de artık canlılar diyarına dönmeye karar vermişti. Von

İDJ

Tripp'm karısı ve çocuklarının ölümünü asla unutamayacağından ve bir Noel önce aldığı yaranın etkisinden kurtulamayacağından korkmuştu. Manfred, yaralandıktan sonra yaşamaktan vazgeçmiş gibiydi. Âdeta bir insan kabuğu olmuştu - hiçbir sosyal aktiviteye katılmıyordu. Ama belki şimdi... ilginçti... ondan kuşkulananmış ve yolun karşı tarafındaki barakalara gidip bunun için araştırmıştı. Dietrich von Rheinhardt'in dikkatinden çok az şey kaçırdı.

"Von Tripp?"

"Buyrun efendim?" Manfred başını kaldırıp şaşırmış gibi baktı. Yüzbaşının odaya girdiğini görmemişti. Daha da önemlisi, yarım saat kadar önce dışarıya çıktığının bile farkında değildi. Koridorun karşı tarafındaki odasında, başka birinin karıştırdığı dosyaları arıyordu.

"Biraz benim odama gelir misin lütfen?" Manfred tedirgin bir tavırla onu izledi. Yüzbaşı hiç zaman harcamadı. "Manfred, sokağın karşı tarafında şu baraka defterine bir göz attım, tesadüfen yani." Ama ikisi de yüzbaşının hiçbir işi tesadüfen yapmadığını biliyordu.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Kız sende mi?" Yüzünden bir anlam çıkarmak olanaksızdı ama, Manfred yavaşça başını salladı.

"Evet bende."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Onu istiyordum efendim." Von Rheinhardt'ın kolayca anlayabileceği pervasız bir cevaptı bu.

"Bunu anlayabiliyorum tabii, ama General Ritter'in de onu istediğini biliyor muydun?"

"Hayır efendim." Manfred cildinin ürperdiğini hissetti. "Hayır efendim, bilmiyordum. Dün Grunewald'daki eve gittiğimizde gerçi ona koridorda rastladık, ama bu konuda hiçbir imada bulunmadı..."

"Peki, peki boşver." İki adam göz göze gelip uzun süre bakıştı. "İstersem onu alıp Ritter'e verebilirim biliyorsun."

"Umarım bunu yapmazsınız efendim." Bu cümle duygularını çok açık olmasa bile, ifade ediyordu ve bir süre ikisi de konuşmadı.

1D4

UA1N1CLLC i i CE.L

"Yapmayacağım Von Tripp." Bir an düşündü ve, "Canlandığı- | nı görmek hoşuma gitti," diyerek sırtıttı. "Dünyayla ilgilenmeye başlaman iyi bir şey tabii. Sana üç yıldan beri, ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu söyleyip duruyordum."

"Evet efendim." Manfred komutanını tokatlamamak için kendini güç tutarken, onu inandırmak için sırtıttı. "Teşekkür ederim efendim."

"Önemli değil." Birden kıkırdadı. "Ritter'e de iyi oldu. Buradaki en yaşlı adam ama en genç kızları da o alıyor. Endişelenme sakın, elimde ona gönderebileceğim başka bir kız var. O kız onu haftalarca mutlu edebilir." Kendi kendine kabaca güldü ve eliyle Manfred'e çıkmasını işaret etti.

Evet... kızı kazanmıştı sonunda ve hem de yüzbaşının rızasıyla. Odasında etrafına bakınca derin bir iç çekti ve eve gitme zamanının geldiğini anladı.

"Teğmen?" Ariana gelenin o olduğunu anlamak için koridorun başından uzanıp bakarken, güzel altın saçları başının tepesinde topuz halindeydi ve iri mavi gözleri heyecanla açılmıştı.

"İyi akşamlar Ariana." Genç kız onun karşısında tedirgin bir tavırla dururken, Manfred son derece resmi görünüyordu.

"Şey... acaba..." Ariana korkuyor ve düşündüğünü söylemeye çekiniyor gibiydi, ama Manfred onu hemen anladı.

"Merak etme. Her şey ayarlandı."

"Kızmadılar mı?" Manfred hafifçe başını iki yana sallarken Ariana'nın o koca mavi gözleri daha da irileşmiş gibiydi. Geçen bir ayın korkuları genç kızın gözlerinde derin izlerini bırakmıştı. Bu kız onda çok cesur gibi gibi izlenim bırakmıştı ama, şu anda savunmasız bir küçük kız gibi görünüyordu.

"Söyledim ya, her şey yolunda. Artık burada güvendesin." Ariana ona, burada ne kadar kalacağını sormayı düşündü ama cesaret edemedi. Sadece başını sallamakla yetindi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bir fincan çay ister misiniz?"

"Evet." Bir an duraladı ve, "Ama sen de içersen," dedi. Ariana sessizce başını salladı ve mutfığa gitti. Birkaç dakika sonra elinde-

ki tepsiye koyduğu iki fincan çayla döndü. Hücrede kaldığı bir aydan sonra, bu subayın evinde çay içebilmek onun için büyük mutluluklardan biriydi. Tekrar yıkanıp temizlenebilmek ve çay içebilmek büyük bir şeydi. Aslında öğleden sonra teğmenin salonunda gagesiz dolaşıp kitaplara bakar ve babasıyla Gerhard'ı düşünürken kendisine bir fincan çay koyup içmişti. Onları bir türlü aklından çıkaramıyordu. içindeki acı, üzüntü ve endişe gözlerinden hemen belli oluyordu. Fincanını önüne koyarken, Manfred ona nazik, sevecen bir ifadeyle baktı. Bu kıza söyleyebileceği çok az şey vardı. Kayıplarıyla kendisi başa çıkabilmeliydi. Sessizce içini çekti ve pipolarından birini alıp onunla birlikte oturdu. "Bugün ne yaptınız bakalım genç bayan?"

Ariana hafifçe başını iki yana salladı. "Şey... ben... hiçbir şey... birkaç kitabınıza baktım." Manfred bir gün önce onun evinde ve çok daha önceleri de kendi evinde gördüğü muhteşem kütüphaneleri düşündü. Piposunu yakarken onun gözlerine baktı.

"Çok güzel bir ev genç bayan." Ariana onun hangi evden bahsettiğini hemen anlamıştı.

"Teşekkür ederim."

"Günün birinde yine sizin olacaktır. Savaş sonsuza kadar devam edemez." Piposunu bıraktı ve kalbini ona açtı. "Benim anne babamın evini de aldılar."

"Öyle mi?" Ariana'nın yüzünde bir merak ifadesi belirdi. "Nerede bu ev, Teğmen?"

Manfred ona cevap verirken üzgün görünüyordu. "Dresden'in dışında." Ariana'nın gözlerindeki soruyu hemen gördü. "Bombalardan zarar görmedi." Evet şato sağlam kalmıştı... ama onun dışında her şey yok olmuştu... herkes... çocuklar, Theodor ve Tati-anna... karısı Marianna... annesi, babası, kız kardeşi, hepsi... ölmüştü. Aynı bu kızın babası ve kardeşi gibi. Onların öldüğü de kesin gibiydi. Ebediyen gitmişlerdi.

"Şanslı sayılırsınız." Manfred onun bu sözlerine şaşırıp başını kaldırarak baktı ama şatodan söz ettiğini anladı.

"Evet."

"Ya aileniz?"

LIAJNlbLLtbtCL

Manfred derin bir iç çekti. "O konuda şanslı değilim ne yazık ki." Ariana onun konuşmasını bekledi, aralarındaki sessizlik derinleşti. "Çocuklarım... karım... annem ve babam... hepsi şehirdeydi." Kalkıp şöminenin yanına gitti. Ariana şimdi onun sadece sırtını görebiliyordu. "Hepsi öldü."

Ariana üzgün bir fısıltı halinde, "Çok üzuldüm," dedi.

Manfred dönüp ona baktı. "Ben sizin için daha çok üzülüyorum küçük hanım." Bir anda göz göze geldiler ve bir süre öyle kaldılar.

Ariana, "Acaba..." deyip sustu, sormaya cesaret edemiyordu ama bilmek zorundaydı. "Hiç haber yok mu?"

Manfred hafifçe başını yana salladı. Ariana artık gerçeği kabul-lenmeliydi. Onun, bu gerçeği kalbinde, kafasının içinde bir türlü kabul edemediğini anlıyordu. "Babanızın sizi terk ettiğini... unuttuğunu sanmıyorum hanımefendi. Duyduklarıma göre, öyle bir adam değilmiş."

Ariana başını iki yana salladı. "Tabii değildi, bunu biliyorum. Onların başına bir şey gelmiş olmalı." Birden başını kaldırıp meydan okur gibi teğmene baktı. "Onları... savaştan sonra bulacağım."

Manfred üzgün gözlerle ona baktı, göz pınarlarında yaşlar birikmişti. "Bunu pek sanmıyorum hanımefendi. Sanırım artık bunu anlamalısınız. Umut, özellikle boş umutlar çok zalimdir."

"Yani haber aldınız mı?" Kalbi küt küt atıyordu.

"Hiçbir şey duymadım. Fakat... Tanrım, düşünsenize. Oğlunu askere göndermemek için gitti, değil mi?" Ariana ses çıkarmadı. Belki de korkunç bir oyundu bu, ondan, babasına ihanet etmesini istiyor olabilirlerdi. Bunu asla yapmayacaktı. Güvenmeye başladığı bu adama bile bir şey söylemeyecekti.

"Pekâlâ, söylemeyin bana. Ama ben öyle olduğunu düşünüyorum." Sonra Ariana'yı şaşkına çevirerek, "Onun yerinde ben de olsaydım aynı şekilde davranırdım," dedi. "Aklı başında bir adamın davranacağı gibi yani. Ama öyle sanıyorum ki sana dönmeyi planlamıştı Ariana. Bunu yapmasına bir tek engel vardı ki, o da ölümdü. Onun ve oğlunun ölümü, isviçre'ye geçmiş olmaları ve sonra da babanın geriye dönmesi olanaksız bir şey. Sınır devriyesinin onları yakaladığına eminim. Mutlaka öyle olmuştur."

YÜZÜK

157

"Ama öyle olsaydı duymaz mıydım?" Gözyaşları yavaş yavaş yanaklarına süzülüyordu, konuşurken sesi fısıltı gibi çıkmaya başlamıştı.

"Duyulmayabilir. Sınır devriyeleri iyi eğitilmiş askerler değildir. Onları öldürdülerse, ki öyse sanıyorum, bir yere gömmüşlerdir. Ben..." Canı sıkılıyormuş gibi Ariana'ya baktı. "Daha önce araştırına yaptım. Ama bu konuda kimse bana bir şey söyleyemedi. Siz de artık bu gerçeği kabullenmelisiniz. Onlar artık yok. Ölmüş olmalılar."

Genç kız ona yavaşça sırtını döndü, başı önündeydi, omuzları sarsılıyordu ve Manfred sessizce odadan çıktı. Birkaç saniye sonra Ariana onun yatak odası kapısının kapandığını duydu. Bir süre sessiz hıçkırıklara boğuldu, sonra divana uzandı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Bu karabasan başladığından bu yana ilk kez kendisini bu kadar koyveriyordu. Ağlaması geçince her yanının uyuşmuş gibi olduğunu hissetti.

Manfred'i ertesi sabaha kadar bir daha görmedi ve sabahleyin gördüğünde de gözlerini ondan kaçırdı. Ne onun merhametini, acımasını ne de onun kendi kederini görmek istiyordu - kendi acısı ona yeterdi.

Ondan sonraki haftalarda Ariana, onu çocuklarının resimlerine bakarken görünce içinde hep garip bir sızı hissetti, aynı zamanda da babasını ve Gerhard'ı düşünüyor, onları bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. O gün öğleden sonra yine yalnız başına salonda otururken, Manfred'in çocuklarının gülün yüzleri onu âdeta huzursuz etti; onlar sanki bir daha babalarıyla bir araya gelemeyeceklerini biliyorlar ve onların yerine Ariana'nın bu evde yaşamasını kınıyorlardı.

Bazen kendisine öyle baktıkları için onlara âdeta kızılıyordu, biri atkuyruğu ve beyaz saten gibi saçları, diğeri de dümdüz sarı saçları, koca mavi gözleri ve çilli suratıyla ona bilgiç bilgiç bakıp duruyor gibiydiler... Theodor... ama onlara kızmasının en büyük nedeni, teğmeni bir insan, bir gerçek olarak ortaya çıkarmalarıydı. Onun böyle görünmesini istemiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmek, ona yakınlık duymak istemiyordu. Kendisini Wann-

158

DANIELLE STEEL

see'ye getirirken söylediklerine rağmen Manfred bir anlamda onun hapisane gardiyanıydı. Onu başka bir ışık altında görmemeliydi. Ona kendi üzüntülerini, hayallerini ya da umutlarını anlatmak istemediği gibi, onunkileri de duymak istemiyordu. Acısının ne kadar derin olduğunu bilmeye hakkı yoktu onun. Zaten şu ana değin yaşamının ve acılarının gereğinden fazlasını öğrenmişti. Onu Reichstag'da Hildebrand'ın karşısında çaresiz bir durumda ve kendi evinde büyük acılar içinde görmüştü. Çok fazla şey görmüştü ve buna hakkı yoktu. Kimsenin hakkı yoktu. Kendisine ait olan şeyleri bundan sonra hiç kimseyle paylaşmayacaktı. Geceleri şömine yanında sessizce oturup piposunu tütüren, kibarca oturan Ariana'ya pek bir şey söylemeyip onu kendi düşünce ve açılarıyla baş başa bırakan Manfred von Tripp onun bu duygularını anlamıştı.

Ariana bu eve geleli üç hafta olmuştu ve bir akşam yine böyle sessizce otururlarken Manfred birden kalkıp piposunu bırakarak onu şaşırttı. "Dışarıya çıkıp biraz yürüyelim mi küçük hanım?"

"Şimdi mi?" Ariana birden şaşırdı ve korktu. Bu bir tuzak olabilir miydi? Bu adam onu nereye ve neden götürmek istiyordu? Ariana'nın yüzündeki ifade Manfred'i üzmüştü; olaysız geçen bunca zamandan sonra bile kızın korkusunu ve kendisine hâlâ güvenmediğini anlamıştı. Ama Reichstag'ın zindanlarında geçen o günlerin unutulması bir hayat boyu sürebilirdi. Tıpkı Dresden'e gidip evinin harabesinde gördüklerini unutmamasının bir yaşam boyu süreceği gibi... yıkılan duvarlar arasında yatan oyuncak bebekler... Mariana'nın, sahip olmakla gurur duyduğu ama şimdi erimiş, kararmış gümüş takımlarını... mücevherlerini... yıkılan hayallerini nasıl unutacaktı? Birden geçmişi bir yana bıraktı ve korkmuş mavi gözlere baktı.

"Biraz yürüyüp egzersiz yapmak istemez miydiniz?" Aria-na'nın, orada kaldığı birkaç hafta süresince bahçenin dışına çıkmadığını biliyordu. Genç kız hâlâ korkuyordu.

"Ya hava saldırısı olursa?"

"En yakın sığmağa koşarız. Bunun için üzülme. Benim yanımda güvende olacaksın." Ariana, bu derin, sakin ses ve nazik ifadeli gözlerle tartışmanın saçmalık olacağını düşündü ve başını yavaşça salladı- iki aydır dışarıya ilk kez çıkacaktı. Bir ay hücrede, bir aya yakın bir zamandır da bu evde, Wannsee'de kalmış ve çok korktuğu için evin birkaç metre ilerisine bile çıkmamıştı. Çeşitli korkuları vardı ve bu gece Manfred, ilk kez olarak korkusunun ne kadar büyük olduğunu

görüyordu. Onun, mantosunu giydiğini görünce sessizce başını salladı. Ariana bilmiyordu ama, korktuğu zaman ona kızı Tatianna'ya baktığı gibi bakıyordu Manfred. "Her şey yolunda. Temiz hava ikimize de iyi gelecektir." Akşamüstü hep kendi düşünceleriyle mücadele etmişti teğmen. Bunu her geçen gün daha sık düşünür olmuştu. Düşüncelerinde artık sadece çocukları, anne ve babası ya da karısı yoktu.... başka şeyler de vardı... birkaç haftadır Ariana'yı da düşünüyordu. "Hazır mısınız?" Ariana sessizce başını salladı, gözleri büyümüştü ve akşamın serin havasına çıktıklarında Manfred onun küçük, eldivenli elini alıp kendi koluna taktı. Yürürlerken Ariana'nın, koluna sıkıca yapıştığını fark etmemiş gibi yaptı Manfred.

"Çok güzel, değil mi?" Ariana başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi öylesine farklı ve güzeldi ki, Manfred de kendini tutamayıp gülümsedi.

"Evet, çok güzel. Bak bombardıman da yok." Fakat yarım saat sonra, eve geri dönerlerken birden sirenler çalmaya ve evlerinden fırlayan insanlar en yakındaki sığınaklara koşmaya başladı. Hareket hemen ilk sirende başlamıştı. Manfred kolunu onun omuzlarına attı ve diğer insanlarla birlikte sığınağa doğru koşmaya başladılar.

Ariana onun yanında koşuyordu ama, gerçekte güvende olup olmamak onu pek ilgilendirmiyordu. Yaşamasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

Sığınakta her zaman olduğu gibi ağlayan, bağırp çağıran kadınlar ve bebekler, oynayan çocuklar vardı. Korkanlar her zaman yetişkinlerdi. Çocuklar bu savaşa birlikte büyümüştü. Dışardaki siren sesleri, gürültüler ve uzaktan gelen bombardıman sesleri devam ederken, çocuklardan biri esniyor, iki tanesi de saçma bir şarkı söylüyordu. Tüm bu karmaşa arasında, hüznü dolu gözler ve sakin bir yüz ifadesiyle duran Ariana'ya baktı Manfred ve sonra hiç düşünmeden uzandı ve onun elini tuttu. Ariana hiç sesini

16ü

DANIELLE STEEL

çıkarmadı, onun kocaman düzgün elini avucuna aldı ve etrafındaki insanlara bakıp, onların ne için yaşadıklarını, yaşama neden devam ettiklerini düşündü.

"Sanırım bombardıman bitti küçük hanım." Ona hâlâ böyle hitap ediyordu. Manfred ayağa kalkınca Ariana da onu izledi ve sığınaktan çıkıp hızlı adımlarla eve döndüler. Dönüşlerindeki yürüyüş, çıktıkları zamanki yürüyüşten farklıydı. Manfred onu bir an önce, güvende olduğu eve götürmek istiyordu. Hole girdiklerinde birkaç saniye orada sessizce durup birbirlerine baktılar, gözlerinde yeni ve değişik parıltılar vardı. Fakat Manfred sadece başını salladı, döndü ve merdivenden çıktı.

20

Ertesi akşam Manfred eve geldiğinde, Ariana mutfakta bir sandalye üzerine çıkmış üst raflardan birine konmuş olan bir teneke kutuya erişmeye çalışıyordu. Holden onu gören Manfred hemen

mutfağa girip uzanarak kutuyu aldı, Ariana'ya verdi ve sonra hiç düşünmeden belinden tutup sandalyeden yere indirdi. Ariana hafifçe kızardı, teşekkür etti ve sonra her akşam yaptığı gibi çay hazırlamaya başladı. Ama o da değişik bir şeyler hissetmiş gibiydi, içinde sanki daha önce orada olmayan, ya da orada olup da, kafalarında bir sürü sorun olan bu iki insan arasında hareketsiz olarak duran bir elektrik akımı vardı. Manfred'e çayını uzatırken şeker unuttuğunu görüp tekrar kızardı ve döndü.

Akşam yemeğinde ikisi de sessiz ve gergindi, ve yemekten sonra Manfred yine yürüyüş teklif etti. Bu kez her şey yolunda gitti ve onlar dışardayken hava saldırısı olmadı, ama gecenin geç bir saatinde başladı. Bombardıman sesi ikisini de uyandırdı ama, dışarıya, sığınağa koşacak zamanları yoktu — ikisi de kalın bornoz ve sağlam birer çift ayakkabı giyip bodruma sığındılar. Manfred, bodrumdan acele çıkmak gerektiğinde kullanmak üzere, içinde giyim eşyaları olan bir bavulu orada tutuyordu ama orada otururken, Ariana'ya da bodruma yedek giysiler getirmesini söylemediğini hatırladı. Bunu o anda hatırladığı için hemen ona söyledi

101

ama Ariana onun piposunun ışığında hafifçe omuzlarını silkti. Bodrumun pencereleri siyah kumaşla kaplı olduğundan Manfred'in pipo içtiğini dışardan kimse göremezdi. Ariana'nın davranışı onu şaşırtmıştı, ama sonra nedenini anladı.

"Bunların sona ermesini ve yaşamına devam etmeyi istemiyor musun, Ariana?"

Ariana başını yavaşça iki yana salladı. "Neden isteyeyim ki?"

"Çünkü daha çok gençsin. Hayatını yeniden kuracaksın. Bütün bu karmaşa bittiğinde önünde uzun bir yaşam ve fırsatlar olacak." Ariana bunlara inanmıyormuş gibi görünüyordu.

"Siz yaşamayı çok mu istiyorsunuz?" Ariana, çocukları ve karısının resimlerine bakarken onun gözlerindeki ifadeyi görmüştü. "Bu şekilde yaşamak sizin için çok mu önemli?"

"Şimdi, eskiden olduğundan daha önemli." Sesi garip denecek kadar yumuşaktı. "Zamanla senin için de daha önemli olacaktır."

"Neden? Artık neyin önemi kaldı ki? Bu hiçbir zaman bitmeyecek." Uzaktan gelen bomba gürültülerini dinlediler. Ariana korkmuyor gibiydi, sadece son derece kederli görünüyordu. Bombaların tüm Nazileri öldürmesini istiyordu, o zaman özgür olabilirdi - ya da ölürdü.

"Çok yakında bitecek bu savaş Ariana, inan bana." Karanlıkta otururken sesi son derece yumuşak çıkıyordu ve bir gece önce olduğu gibi yine uzanıp sessizce Ariana'nın elini tuttu. Ama bu kez Ariana'nın içinde bir şeyler kıpırdar gibi olmuştu. Manfred onun elini uzun süre elinde tuttu ve sonra Ariana, onun, kendisini yavaşça kollarına çektiğini hissetti. Onun bu yumuşak hareketini reddedemiyor, onu kendinden uzaklaştıramıyordu. Sanki hep bunu istemiş gibi kendisini onun güçlü kollarında buldu ve Manfred'in dudaklarını kendi dudakları üstünde hissetti. Bomba

patlamaları azalmıştı ve Ariana şimdi, onun kollarında, kendini onun dudaklarına ve okşayışlarına bırakmıştı, kulakları zonkluyordu ama bir süre sonra nefes nefese geriye çekildi. Karanlıkta kısa ve anlaşılması güç bir sessizlik oldu, sonra Manfred içini çekti. "Özür dilerim... Özür dilerim Ariana... Bunu..." Fakat bu kez Manfred şaşırdı, Ariana onu hafifçe öperek susturmuş ve sonra sessizce bodrumdan çıkıp üst kata, odasına gitmişti. Ertesi sabah

Y11

10/

JJANUSLLİSSUSTL

ikisi de bir gece önce olanlardan söz etmedi. Ama aralarındaki yakınlaşma her geçen gün artıyor, ikisi de onları birbirlerine iten bu güce karşı olan dirençlerini gün geçtikçe kaybediyordu. Ve Ariana bir sabah uyandığında onu odasında buldu.

"Manfred?" Ariana, ona ilk kez adıyla hitap ettiğinin farkında bile olmadan uykulu gözlerle baktı. "Bir şey mi oldu?" Manfred hafifçe başını iki yana salladı ve yatağa yaklaştı. Lacivert ipek bir robdöşambrın altına mavi ipek pijama giymişti. Ariana bir süre onun ne istediğini düşündü, ama sonra yavaş yavaş anladı. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu ama bu adama bakarken onu umutsuzca istediğini fark etti. Gardiyanı Teğmen Manfred von Tripp'e âşık olmuştu. Ona arzu ve hüznü dolu gözlerle bakan Manfred birden, korkunç bir hata yaptığını anladı ve Ariana ağzını açıp da bir şey söylemeden aniden dönüp kapıya yöneldi.

"Manfred... ne yapıyorsun... nereye..."

Manfred dönüp ona baktı. "Özür dilerim... bunu yapmamalıydım.. . ne oldu bilemiyorum..." Ama Ariana kollarını ona doğru uzattı. Bunlar artık bir çocuğun değil, bir kadının kollarıydı. Manfred yavaşça dönüp, nazik bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştı ve başını iki yana doğru salladı. "Hayır, Ariana... sen henüz çocuksun. Ben... ne oldu bilmiyorum. Yatakta oturup saatlerce seni düşündüm ve... galiba bir an için aklımı yitirdim." Ariana bunu duyunca yatağından çıkıp, onun kendisini anlamasını ve ona gelmesini bekledi. Manfred, beyaz ince fanılası ve yüzünde hafif gülümsemesiyle yatağın yanında duran genç ve güzel kıza şaşkın şaşkın baktı. "Ariana?" Gözlerine inanamıyordu. "Sevgilim?..." Bunu, ona doğru yaklaşıp kollarına alırken bir fısıltı gibi söylemişti, sonra dudaklarını onunkileri bulurken Ariana da kendisini bu güçlü kollara teslim etti.

"Seni seviyorum Manfred." O ana kadar, bunu söyleyebileceğini asla düşünmemişti, ama Manfred onun yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbinin üstüne bastırınca rahatça söyledi. Birkaç saniye sonra yatağa uzandılar ve Manfred, âşık bir erkeğin şefkatiyle ona sahip oldu. Onu tecrübeli bir erkek olarak defalarca okşadı, sevdi.

Manfred'in Ariana ile sürdürdüğü özel ve mutlu yaşam Noel'e kadar aynı şekilde devam etti. Ariana bütün gününü evde ve bahçede geçirip eyi düzene sokuyor, okuyordu ve akşamları sessizce

yemeklerini yiyip şöminenin yanında biraz oturduktan sonra sabırsız adımlarla yatak odasına çıkıyorlardı, çünkü Manfred'in Ari-ana'ya yatakta öğreteceği şeyler hâlâ tükenmemişti. Büyük bir aşk yaşıyorlardı ve Ariana, babası ve Gerhard'ın kaybına rağmen hayatta bu kadar mutlu olmamıştı. Manfred ise yaşayanlar dünyasına büyük bir neşe, heyecan ve arzuyla dönmüştü. Onu çocuklarının ölümünden beri tanıyanlar, aynı adam olduğuna âdeta inanamıyordu. Ariana ve Manfred iki aydır son derece mutluydu ama Noel'in yaklaşması onları endişelendiriyordu, geçmişin, şimdiye kadar çevrelerinde olmayan, onları kendi mutlu dünyalarında yalnız bırakan hayaletleri onları tedirgin ediyordu.

"Pekâlâ, Noel için ne yapacağız? ikimizin de burada oturup geçmişteki kayıpları düşünerek üzülmemizi istemiyorum." Manfred yatakta içtikleri çaydan bir yudum alıp ona baktı. Bu sabah çay tepsisini, sırası geldiği için o getirmişti. "Bu Noel'de, kayıplarımız için üzüleceğimiz yerde kazandığımızı kutlamalıyız diye düşünüyorum. Noel için ne istersin?" Noel'e henüz iki hafta vardı ve hava son birkaç gündür çok soğuktu.

Ariana arkasındaki yastığa yaslanıp sevgi dolu gözlerle ona baktı. "Noel için ne istiyorum biliyor musun, Manfred?"

"Ne istiyorsun sevgilim?" Altın sarısı saçları dağılmış, güzel göğüsleri açıkta ve gözleri aşk ve arzu dolu bakarken, onu kollarına almamak için kendini zor tutuyordu Manfred.

"Bir bebek istiyorum. Senin bebeğini." Manfred bir süre sessiz kaldı. O da aynı şeyi birkaç kez düşünmüştü.

"Bunu gerçekten istiyor musun Ariana?" Fakat Ariana henüz çok gençti. Pek çok şey değişebilirdi. Savaştan sonra... Bunu şu anda düşünmek istemiyordu ama, Ariana onun himayesinden çıktıktan sonra, daha genç bir erkekle tanışabilir ve... Bunu düşünmekten nefret ediyordu.

Ariana şimdi ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Tabii ki gerçekten istiyorum sevgilim. Bir oğlumuz olmasından daha çok istediğim bir şey yok."

Manfred onu kollarına aldı ve bir süre konuşmadı. O da bir gün bunu isteyecekti, ama henüz değil. Bu korkunç günlerde olmazdı böyle bir şey. "Ariana sevgilim, sana söz veriyorum ki" _ geriye çekilip gülümseyerek ona baktı - "savaş bitince çocuk sahibi olacağız. Oğluna kavuşacaksın."

"Söz veriyorsun değil mi?" Mutlu bir gülümsemeyle Manfred'e baktı.

"Bütün kalbimle söz veriyorum sana."

Ariana ona sarıldı ve Manfred'in o çok sevdiği gülüşle baktı. "O halde Noel için başka bir şey istemiyorum. Dünyada tek istediğim bu işte."

"Ama ona henüz sahip olamazsın." Ariana'nın neşesi ona da geçmişti ve o da güldü. "Bunun yanında istediğin başka bir şey yok mu yani?"

"Hayır. Ama sadece bir şey var." Mutluluk parıltısı dolu gözlerle Manfred'e baktı.

"Neymiş o?" Ariana bunu söylemeye utanıyordu. Ondan bir bebek istemek bir şeydi, evlenmeye zorlanmak ise tamamen başka bir şeydi tabii. Bu nedenle konuyu değiştirmeye çalıştı, başka şeyler söyledi, cevap vermedi ve Manfred de ne yapıp edip o gece ondan bunu öğreneceğini söyledi. Manfred'in aynı konuda başka düşünceleri vardı. O da Ariana ile evlenmeyi çok istiyordu ama, bunun için ülkenin barışa kavuşmasını beklemeliydi. Savaş sonsuza kadar süremezdi ve aile şatosunda evlenmek onun için çok önemliydi.

Noel için de bazı fikirleri vardı ve Noel sabahı, Noel ağacının altında yarım düzine kutu duruyordu. Kutulardan birinde, Ariana'nın Manfred için ördüğü bir kazak, diğerinde yine ona yazıp rulo haline getirdiği birkaç şiir vardı. Üçüncü kutuda, Manfred'in çok sevdiği kurabiyelerden bulunuyordu, bunları yapabilmek için birkaç sabah uğraşmış, sonunda onun sevdiği gibi yapabilmişti. Bunlar Noel için yapılan Lebkuchen kurabiyeleriydi, geleneksel şekillerde, bazıları çikolata kaplı, bazıları sade ve üzerlerine parlak renkli şeker kırıntıları serpilmiş enfes şeylerdi. Manfred onun ne kadar uğraştığını görünce çok mutlu oldu.

Manfred'in Ariana'ya aldığı armağanlar ise pek ev işi değildi

YÜZÜK

165

ve genç kadın kutuları büyük bir sevinç ve heyecanla açmaya koyulmadan önce, "Önce hangisini açayım?" diye sordu.

"Büyük kutuyu." Aslında holdeki dolapta iki büyük kutu daha vardı ama, Ariana'yı birden armağanlara boğmak istememişti, tik kutudan buz mavisi, boyundan askılı ve çıplak vücudundan aşağıya zarif bir şekilde inen bir giysi çıktı. Elbisenin arkası bele yakın V şeklinde açıktı ve bütün kış giydiği kalın eteklikler, süveterler ve yürüyüş ayakkabılarından sonra bu güzel giysi çok hoşuna gitti, çocuk gibi sevindi.

"Oh Manfred, bu akşam yemekte giyeceğim bunu!" Manfred'in de bunu düşündüğünü bilmiyordu kuşkusuz, ikinci paketten, giysiye uygun, akuamarin, çok güzel bir kolye, üçüncüden de bir çift harika gümüş rengi gece ayakkabısı çıktı. Ariana armağanlarını giyinip kuşandıktan sonra yatağa uzandı ve çayını şampanya içer gibi yudumlarken, gırtlaktan çıkan bir bariton sesle şarkı söylemeye başladı. Manfred kalan kutuları almaya giderken onun bu neşeli haline mutlulukla güldü; diğer iki kutudan da üzerindeki giysiden çok farklı, beyaz bir kaşmir elbise ve eski gardrobuna layık siyah bir yün giysi çıktı. Manfred ona ayrıca bir çift siyah, bağırsız hafif kadın ayakkabısı, siyah bir timsah derisi çanta ve çok güzel bir siyah yün manto almıştı, Ariana çılgın gibi birini çıkarıyor diğerini giyyordu. "Oh, bunlarla çok zarif olacağım Manfred!" Gelip onu sıkıca kucakladı ve ikisi de kahkahayla güldüler.

"Sen zaten zarıfsın!" O anda üzerinde, beyaz dantelli kombinezon üzerine giydiği yeni siyah mantosu, gümüş rengi gece ayakkabıları ve boynunda akuamarin kolye vardı. "Aslında şu anda insana heyecan veren bir görünüşün var, müthişsin! Ama eksik olan bir şey var..." Elini bornozunun cebine sokup, küçük bir kutuda bulunan son armağanını çıkardı. Onu Ariana'nın avucuna attı ve yatağın başucuna yaslanıp sırtıttı.

"Nedir bu?"

"Aç ve gör."

Ariana kutuyu yavaşça açtı ve içindekini görünce, gözleri, sevilen bir kadının mutluluğuyla parladı. Kurfürstendamm'daki Louis Werner'dan alınmış nefis bir nişan yüzüğüydü bu. "Oh Manfred, delisin sen!"

166

DANIELLE STEEL

"Öyle mi? Düşündüm ki, madem sonuçta bir bebek istiyorsun, nişanlanmamız yerinde bir davranış olurdu."

"Oh Manfred, harika bir şey bu!"

"Sen de öylesin." Manfred yüzüğü onun parmağına geçirdi ve Ariana, üzerinde yeni giysilerinden biriyle, parıldayan gözlerini yüzüğe dikip sırtıttı.

Bir süre sonra, bir dirseği üzerinde hafifçe doğruldu. "Keşke dışarıya çıkabilseydik de tüm bu güzellikleri herkese gösterebil-seydim." Ama bunu düşünceli bir tavırla, çok fazla istemiyormuş gibi söylemişti. Son üç aydır sadece yürüyüşe çıkmak, Wannsee ya da diğer küçük göllerden birinin kıyısında gezmek mutlulukları için yeterli olmuştu. Arada bir öğle yemeği için bir restorana gidiyorlardı ama, genelde keşişler gibi yaşıyorlardı ve evde, ikisi bir arada daha mutluydular. Ama Manfred ona öyle güzel şeyler almıştı ki, genç kadın birden dışarıya, dünyaya çıkıp kendini gösterme arzusu duymuştu.

"Çıkmayı gerçekten istiyor musun?" Manfred ihtiyatlıydı.

Ariana heyecanla başını salladı, "isterim tabii."

"Bu gece bir balo var, biliyor musun, Ariana?"

"Nerede?" Aslında birçok yerde balo vardı. Dietrich von Rhe-inhardt bir parti veriyordu ve General Ritter'in de, Ariana'nın eski evinde partisi vardı; ayrıca karargâhta bir balo verilecekti ve iki balo da komutanlar tarafından yapılıyordu, istediklerine gidebilirlerdi. Manfred, sadece Ritter'in partisinden kaçınmaları gerektiğinin bilincindeydi kuşkusuz. Manfred ona listeyi gösterdi ve üç eğlence seçtiler. "Yeni mavi gece elbisemi giyip kolyemi... ve nişan yüzüğümü takacağım." Ariana büyük bir sevinçle güldü ve aynı anda, ona hiç göstermediği bir şeyi hatırladı.

"Manfred?" Tereddüt içinde ona baktı.

"Ne var sevgilim?" Ariana'nın yüzü öyle ani ciddileşmişti ki, ne düşüneceğini bilemedi Manfred.

"Bir şey mi oldu?"

"Sana bir şey gösterirsem bana kızar mısın?" Manfred bu soruya sırtarak cevap verdi.

"Göstereceğin şeyi görmeden bunu bilemem ki."

"Ama ya kızarsan?"

"Merak etme kendimi tutarım." Ariana eski odasına gitti ve

YÜZÜK

167

babasının kitabıyla döndü. "Şimdi bana Shakespeare mi okuyacaksın yani? Noel sabahı?" Manfred homurdanarak yatakta arkasına yaslandı.

"Hayır, ciddi ol Manfred. Dinle beni... Sana bir şey göstereceğim. Beni Grunewald'a götürdüğün günü ve benim de oradan, babamın kitaplarından birini aldığımı hatırlıyorsun değil mi? İşte, babam Gerhard'la birlikte gitmeden önce..." Birden gözleri hü-zünlendi, eskiye dönüvermişti. Manfred'e kitap dışında her şeyi anlatmıştı ve kitabı göğsüne bastırıp devam etti. "İşler ters gider de günün birinde ihtiyacım olur diye babam bunları bana bırakmıştı. Bunlar annemindi." Daha fazla konuşmadan kitabı açtı ve içindeki oyuktan elmas mühürlü yüzükle zümrük yüzüğü çıkardı. Babasının verdiği küçük tabancayı göstermeye cesaret edememişti. Kitabı yerinden alırken, küçük tabancayı yavaşça kitap rafının dibine itmişti. Silah saklamanın cezası hemen idamdı. Ama yüzükler onun hazinesiydi - elinde kalan her şeydi. Böyle bir şey beklemeyen Manfred'in âdeta nefesi kesildi.

"Aman Tanrım, Ariana," diye mırıldandı. "Bunların sende olduğunu bilen var mı?" Ama kimse bilmiyordu kuşkusuz. Ariana başını iki yana salladı. "Bunlar bir servet değerinde olmalı."

"Değerlerini bilmiyorum. Babam, bunları satarsam beni uzun süre idare edeceğini söylemişti."

"Ariana, bu kitabı tekrar saklamamı istiyorum, işler yolunda gitmezse, savaşı sonunda kazanamazsak, bu yüzükler sana yeni bir yaşam sağlayabilir, ya da özgür olabileceğin bir yere götürebilir seni."

"Beni bırakacakmış gibi konuşuyorsun." Büyümüş gözleri hüznüldü.

"Tabii ki bırakmayacağım seni, ama her şey olabilir. Bir süre için ayrılmak zorunda kalabiliriz." Ya da kendisi öldürülebilirdi, ama Noel sabahında bunu Ariana'ya söylemek istemiyordu. "Onları iyi sakla, iyi sır saklayabildiğin sürece, Bayan von Gotthard" -onun alaycı bir sitemle bakışını gördü - "Sana bunları gösterebilirim." Daha fazla konuşmadan bir çekmece açtı ve Ariana'ya çekmecenin dibinde gizlenmiş paraları ve küçük, etkili bir tabancayı gösterdi. "Bunlara ihtiyacın olduğunda orada olduklarını bilmeli-

168

DANIELLE STEEL

sin, Ariana. Yüzükleri de bunlarla birlikte saklamak ister misin?" Ariana başını sallayarak onayladı, annesinin yüzüklerini gizlediler ve o tekrar oturup mutlu bir ifadeyle kendi yüzüğüne baktı. Böylece Ariana Alexandra von Gotthard, 1944 yılının Noel sabahında Teğmen Manfred Robert von Tripp'le nişanlanmış oluyordu.

21

Geceleri, Ariana'nın çok sevdiği geniş bulvar üzerindeki Opera Binası'nda başladı, Unter den Linden'in geniş, üç şeritli caddesi, sadece önlerinde bulunan Brandenburg Kapısı'yla kesiliyordu.

Manfred onun, soluk mavi gece giysisi vücudundan tek parçalı bir buz levhası gibi süzülür ve akuamarin kolyesi de boynunda âdeta dans ederken, arabadan inişine hayran gözlerle baktı. Ariana aylardan beri ilk kez olarak, biraz da olsa eski giysilerine benzer bir giysi giymişti ve bir gece için de olsa, geçmiş yılın trajedisini unutmak çok güzel olacaktı.

Bir üniformalılar denizinden geçerken Ariana onun koluna sıkıca yapıştı, diğerlerinin yanına gidip eğlenmeye başlamadan önce Manfred'in komutanlarını selamlaması gerekiyordu. Manfred onu iki general, birkaç albay ve bir sürü yüzbaşıyla tanıştırtırken âdeta suratını asmıştı, bunu isteyerek yapmadığı belliydi, her seferinde de resmi tanıştırma yapılıyor, Ariana da dimdik, başı yukarda elini uzatıyordu. Her erkeği onurlandıracak bir kadındı ve Manfred ona bakarken kalbinin gururla attığını duyuyordu. Ariana kendisini ilk kez olarak Reich subaylarının neredeyse yarısının bakışları altında hissediyordu. Mahkûm prenses olarak, hepsinin biraz şaşkın olduğunu biliyordu. Onun, gecenin başlangıcında ne kadar korktuğunu, vals için piste götürürken elinin titrediğini hisseden Manfred'den başka bilen yoktu tabii.

"Korkma sevgilim, benim yanımda güvendesin." Manfred onun yüzüne bakıp gülümsedi ve Ariana'nın çenesi biraz daha yukarıya kalktı.

"Sanki herkes bana bakıyormuş gibi."

"Öyle tabii, ama bunun nedeni harika görünmen Ariana." Fa-

YUZUK

169

kat Ariana onunla dans ederken bile kendisini artık hiçbir zaman tamamen güvende hissedemeyeceğini biliyordu. Bu insanlar onun evini tekrar elinden alabilir, Manfred'i öldürebilir, onu tekrar hücreye kapatabilir, her şeyi yapabilirdi. Ama şimdi bunları düşünmesi saçmalıktı - Noel'di ve Manfred'le dans ediyordu - ve pistte dönerlerken birden hatırladı ve Manfred'in gözlerine bakıp gülümsedi.

"Biliyor musun, ilk balom için gelmişim buraya! Babamla birlikte." O geceyi hatırlayınca gözleri parladı; çok heyecanlanmıştı.

"Hey, kıskanmam mı gerekiyor genç bayan?"

"Pek değil. Sadece on altı yaşındaydım." Ona şimdi çok büyük olduğunu ima eder bir bakışla baktı ve Manfred güldü.

"Tabii ya, ne kadar da aptalım, Ariana. Şimdi çok daha yaşlısın." Ama Ariana gerçekten de birçok konuda olgunlaşmıştı. Üç yıl önce, saçlarında çiçekler olduğu halde beyaz organze elbisesiyle burada dans etmiş olan kızıdan bir ömür boyu yaşlıydı. Sanki aradan bin yıl geçmişti. O bunları düşünürken birisi resimlerini çekti. Ariana birden irkildi, gözlerini kırparak Manfred'e baktı.

"Bu da neydi böyle?"

"Resmimizi çektiler Ariana. Kızdın mı?" Bu tür balo ve resepsiyonlarda subayların eşlerinin resimlerini çekmek adetti. Resimlerin bazıları gazetelere basılır, orduevlerine gönderilir ve isteyen subaylar bunları çoğaltıp yakınlarına gönderebilirdi. "Mahzuru var mı, Ariana?" Manfred'in gözlerinde bir an için hayal kırıklığı ifadesi görüldü. Altı ay önce, herhangi bir kadınla resminin çekilmesine müthiş öfkelenirdi, şimdi ise bunu istiyordu, sanki kadınların resmini kâğıt üzerinde görmek onları daha da gerçek yapacaktı. Ariana onun gözlerindeki ifadeyi hemen anladı ve başını eğip hafifçe gülümsedi.

"Hayır canım, ne mahzuru olacak? Sadece birden şaşırdım. Resimleri görebilecek miyim peki?" Manfred başını salladı ve Ariana tekrar gülümsedi.

Opera Binası'nda bir saatten fazla kaldılar, sonra Manfred saatine bakıp onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ariana'nın mantosunu almaya gitti. Burası bu gecenin ilk uğrağıydı, programdaki

170

DANIELLE STEEL

daha önemli yere henüz gitmemişlerdi. Manfred onun, üniformalılar kalabalığına, meraklı bakışlarla, gözlerini kamaştıran kamera flaşlarına alışmasını istemişti, çünkü bundan sonraki uğrakta Ariana daha fazla gözlenecekti. Nişanlısı olarak tüm gözler onun üzerinde olacaktı ve Manfred, Führer'in de orada olacağını sanıyordu.

Kraliyet Sarayı önüne geldiklerinde, Manfred, Hitler'in siyah renkli 500 K Mercedes'in hemen gördü. Sarayın çevresinde düzinelerle özel muhafız vardı ve muhteşem aynalı ve süslü eski Taht Salonu'na girdiklerinde Ariana'nın, koluna daha sıkıca yapıştığını hissetti. Onun küçük elini hafifçe okşadı ve başını eğip gülümseyerek ona baktı. Ariana'yı yine tanıdığı subay ve komutanlara, sonra da eşlerine tanıtarak ağır ağır üniformalar arasından geçip ilerlediler. Ariana'nın, başını hafifçe eğerek insanları selamlaması ve narin küçük elini ileriye uzatması Manfred'i gururlandırıyor. En sonunda tanıdık yüze rastladılar ve General Ritter genç kadının narin elini yakaladı.

"Ah, Bayan von Gotthard... ne harika sürpriz." Neşeli bir ifadeyle Ariana'ya baktı ve sonra birden ciddileşip gözlerini Manfred'e çevirdi. "Teğmen." Manfred topuklarını birbirine vurup, eğilerek

selamladı onu. "Daha sonra bize katılır mısınız genç bayan? Evimde küçük bir akşam yemeği vereceğim." 'Evimde' diyordu. Manfred, gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görünce Ariana'nın sol elini biraz daha sıkı ve sonra da, generalin nişan yüzü-nüğü rahatça görebilmesi için koluna taktı. "Özür dilerim Generalim..." Manfred çok tatlı bir sesle konuşuyordu - "Nişanlımla bu gece için başka bir yere söz vermiştik, ama belki..." umut veren bir gülümseme ve saygıyla konuştu - "Başka bir zaman umarım."

"Tabii Teğmenim. Şey... nişanlım mı dediniz?" Soruyu Manfred'e sormuştu ama, gözlerini Ariana'dan ayırmıyordu. Genç kadın, onun kendisini gözleriyle âdeta soyduğunu hissetti, ürperdi ama fark etmemiş gibi davrandı.

Ama bu kez, Manfred'den önce Ariana konuştu, gözlerini ge-" neralin gözlerine dikmişti, sesinin tonu nazik ama buz gibiydi. "Evet General, nişanlandık."

YUZ.UK.

1/1

"Ne güzel." Dudaklarını büktü. "Babanız buna çok sevinirdi." Şeni evinde gördüğüne sevineceği kadar değil aziz general... pis do-fiuuz.- Onun iğrenç yüzüne gülümserken, tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sizi kutlarım o zaman." Manfred tekrar eğildi ve Ariana da ciddi bir ifadeyle başını hafifçe salladı, sonra onun yanından ayrıldılar.

Ariana, Manfred'in yüzüne gülümseyerek baktı ve, "Bu işi kolay atlattık galiba," dedi.

"Evet, öyle oldu, değil mi?" Manfred'in çok hoşuna gitmişti bu olanlar ve genç kadına çılgın gibi âşık olduğuna bir kez daha emin oldu. Onunla dışarıya çıkmak harika bir şeydi. "Nasıl, eğleniyor musun, Ariana?" Başını hafifçe eğip onun yüzüne baktı, bu genç kadınla birlikte olmanın gururu gözlerinden okunuyordu.

Ariana da ona aynı pırıltılı gözlerle bakıp başını salladı. "Evet, çok eğleniyorum."

"Güzel. O zaman Pazartesi günü alışverişe çıkarız."

"Aman Tanrım, neden? Daha bu sabah bana üç elbise, bir manto... kolye... ve de ayakkabılar ve nişan yüzüğü verdin." Bunları söylerken bir çocuk gibi kolyesiyle oynadı.

"Bunlar önemli değil, genç hanım. Sanırım artık seninle sık sık çıkıp eğlenmenin zamanı geldi." Ama o bunları söyler söylemez salonda ani bir sessizlik oldu ve uzaklardan bombardıman gürültüleri duyuldu. Noel gecesinde bile savaş sürüyordu ve Manfred, şu anda kim bilir hangi anıtların, kaç tane evin yıkıldığını, kaç çocuğun öldüğünü düşündü. Fakat hava saldırısı kısa sürdü, kimse sığınaklara koşmadı ve müzik yeniden başladı. Herkes bu Noel'in de diğerlerinden farkı yokmuş gibi eğlenmeye çalışıyordu. Ama birkaç gün önce Grosses Schauspielhaus bombalanıp yerle bir edilmişti ve hemen her gün bir sürü bina ve kilise tahrip oluyordu. Berlinliler yaklaşık bir yıldır yatağa giysileriyle yatıyor, sığınaklara koşmaya hazır olmak için bavullarını yataklarının

yanında tutuyor ve çoğu da gecelerini sığınaklarda geçiriyordu. Müttefikler bu işten kolay kolay vazgeçmeyecekti ve bu da Manfred'i çok korkutuyordu. Berlin'in de Dresden gibi olması olasılığı onu dehşete düşürüyordu. Ya savaş bitmeden önce Ariana'ya bir şey olursa? Ariana, o anda onun düşüncelerini sezmiş gibi uzanıp

L/Z

DANIELLE STEEL

onun elini tutarak sıktı, o enfes mavi gözleri ona güven vermek ister gibi bakıyordu, dudakları arzu doluydu.

"Endişelenme Manfred, her şey yoluna girecektir."

Manfred hafifçe gülümseyip onun gözlerine baktı. "Pazartesi alışverişe çıkıyoruz."

"Bu seni rahatlatırsa tamam, çıkarız." Sonra ayaklarının ucuna yükseldi ve Manfred'in kulağına fısıldadı. "Artık eve gidelim mi?"

"Şimdi mi?" Manfred önce şaşkın şaşkın ona baktı, sonra sırtıttı ve o da Ariana'nın kulağına eğilip, "Hiç utanmıyor musun genç bayan?" dedi.

"Hayır efendim, utanmıyorum. Führer'i görmek için bekle-mektense seninle birlikte evde yalnız kalmayı yeğlerim." Manfred hemen parmağını dudaklarına götürdü.

Zaten tam o sırada, istemeseler de onu görmüşlerdi. Onlar tam çıkmaya hazırlanırken, o etrafında komutanları, yordakçıları olduğu halde salona girdi, siyah saçları ve bıyığıyla hiç de çekici olmayan ufak tefek bir adamdı ama, onun salona girmesiyle sanki etrafta bir elektrik akımı olmuştu. Ariana herkesin gerildiğini hissedebiliyordu, sesler yavaş yavaş yükseldi ve birkaç saniye içinde bu üniformalı ve gece kıyafetli kalabalık, çıldırmış gibi Führer'e tezahürata başladı. Ariana ve Manfred bu çılgın tezahüratın dinmesini bekledi ve insanlar yeniden eğlencelerine dönünce, ağır ağır kalabalığın arasından sıyrılıp kapıya doğru ilerlediler. Kapıya oldukça yaklaşmışlardı ki, Ariana birden birinin, koluna hafifçe dokunduğunu hissetti ve bakmak için başını çevirirken Manfred'in aniden hazırola geçip sağ kolunu öne ve yukarıya uzattığını gördü. Ariana, koluna dokunan kişinin Hitler olduğunu gördü, ama Hitler ona şefkatli bir gülümsemeyle baktı ve sanki onu kut-samış gibi yoluna devam etti. ikisi hemen oradan çıktılar. Uzun süre konuşmadılar ve nihayet arabaya bindiklerinde Ariana, "Manfred, insanlar çıldırmış gibiydi," dedi.

Manfred sessizce başını salladı. "Biliyorum. Bunu hep yaparlar." Ariana'ya döndü. "Hitler'i daha önce görmüş muydun?"

Ariana başını iki yana salladı. "Hayır, babam bu konularla uğraşmamı hiç istemezdi." Fakat bunu söylediğine hemen pişman

JUZ.UJ.

oldu, Manfred bunu bir hakaret olarak alabilirdi. Ama o hemen başını salladı. Anlamıştı.

"Baban haklıydı. Ya kardeşin?"

"Babam onu da mümkün olduğunca bu çevrelerden uzak tutmaya çalıştı. Ama benim için, bazı değişik nedenlerle daha çok korkuyordu."

"Bunda da çok haklıydı." Bir süre arabayı sürüp önüne baktı. Sonra tekrar Ariana'ya döndü. "General'in bu geceki partisinde ne yapacaklar, biliyor musun? Misafirleri eğlendirmek için striptizciler ve travestiler getireceklermiş. Hildebrand'ın söylediğine göre adam bunu her zaman yaparmış." Bunu söylerken yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Striptizciler ve travestiler de nedir, ne yapıyor bunlar?" Ariana arkasına yaslanıp kocaman gözleriyle onun yüzüne baktı ve Manfred kendini tutamayıp sırttı.

"Ey benim masum sevgilim, seni çok seviyorum." Böyle zamanlarda onun, yaşamış olsaydı, en büyük çocuğundan sadece beş yaş büyük olacağını düşünüyordu. "Striptizci, insanları eğlendirmek için çırılçıplak soyunarak baştan çıkarıcı danslar yapan bir kadın, travesti de kadın kılığına girmiş ve genellikle kadın gece kıyafetleri giyen erkektir. Bunlar danslar yapar, şarkılar söyler ve insanları baştan çıkarıp azdırırlar."

Ariana onun yüzüne bakarken gülmeye başladı. "Ne garip ve komik şeylermiş onlar öyle?"

Manfred omuzlarını silkti. "Evet bazen komik olurlar ama genelde değildirlər. Ritter 'komik' olanları pek istemez, iyi olanları seçer. Ve bunların gösterisi bittiğinde de herkes..." Birden durdu, Ariana'yla konuştuğunu sanki yeni hatırlamıştı. "Boşver Ariana. Bunlar iğrenç eğlencelerdir. Senin bunları bilmeni bile istemiyorum." Son zamanlarda bu tür eğlenceler sadece General Ritter'in evinde değil, başka yerlerde de yapılmaktaydı. Sanki savaşın etkisi her geçen gün insanları daha fazla çıldırtıyor ve daha büyük ahlaksızlıklara doğru yönlendiriyordu. Manfred sevdiği genç kadına bunları göstermek istemiyordu. Ama bu gece onunla dışarıya çıkıp insanlar arasında parladığını görmek, böyle güzel bir kadını koluna takıp kıskanç bakışlara hedef olmak çok hoşuna gitmişti.

174

DANIELLE STEEL

Böylece onunla Wannsee'deki evinde yalnız kalmanın değerini daha iyi anlıyordu, ama onu dışarıya çıkarıp, eğlenmek de istiyordu.

"Bu gece diğer partilere gitmediğine üzülüyor musun, Manfred?" Onun, başını iki yana sallaması genç kadının hoşuna gitti.

"Charlottenburg'daki Yaz Sarayı'nda verilen balonun güzel olacağını sanıyorum. Ama aslına bakarsan, Wannsee'de çok daha güzel bir parti var." Sevecen bir ifadeyle Ariana'ya baktı ve ikisi de gülümsedi.

Eve gelince aceleci adımlarla üst kata çıktılar ve geniş yatağa uzanıp birbirlerinin kollarında mutlu oldular.

Ertesi sabah kahvaltıda Ariana düşünceli görünüyordu ve Manfred sessizce ona baktı. Günlerden Pazar'dı ve işe gitmeyecekti. Pazar nöbeti Hildebrand'daydı.

Tiergarten'de uzun bir yürüyüş yaptılar. Manfred onu, Neuer See üzerinde buz pateni yapmaya ikna etti ve üniformalı erkekler ve güzel kadınlar arasında, buzlar üstünde çocuklar gibi gülüp kaydılar. Hâlâ savaşta olduklarına inanmak güçtü.

Manfred onu daha sonra Kurfürstendamm'daki bir kafeye götürdü. Burası Ariana'ya, savaştan önce babası ve Gerhard'la birlikte kısa bir tatil için gittikleri Paris'te, Champs-Elysee'deki kafe-leri hatırlatırdı hep. Kurfürstendamm'da, Berlin'de kalmış sanatçı ve yazarların arasında oturdular. Etrafta birçok üniformalı vardı ama, ortamın atmosferi çok hoştu ve Ariana rahat kafede otururken gevşeyip esnedi, kendini mutlu hissediyordu.

"Yoruldu mu sevgilim?" Manfred ona gülümsedi, ama tam o sırada uzaklardan yine bomba patlamaları ve gürültüler duyuldu. Hemen kalkıp arabalarına koştular.

Kurfürstendamm'da, Wannsee yönünde giderlerken Ariana ona iyice sokuldu ve elini onun kolu altına soktu.

Bir ara, "Şu kiliseyi görüyor musun Manfred?" dedi ve Manfred, onun gösterdiği yere bakmak için gözlerini bir an için yoldan ayırdı. Burası Kurfürstendamm üzerindeki ünlü Kaiser Wilhelm Kilisesi'ydi.

"Evet? Gecenin bu saatinde dindarlığın mı tuttu?" Manfred'in bu esprisine ikisi de güldü.

İt

"Sadece, günün birinde seninle bu kilisede evlenmek istediği- söyleyecektim."

"Kaiser Wilhelm'de mi?"

Ariana, "Evet," diyerek parmağındaki elmas yüzüğe baktı.

Manfred kolunu yavaşça onun narin omuzlarına attı. "Bunu hatırlayacağım sevgilim. Mutlu musun?" Karanlıkta Ariana'ya baktı. Bombalar, en azından bir süre için de olsa, durmuştu.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Noel balosundaki resimlerden, Ariana'nın, mutlu olduğunu söylerken gerçeği anlattığı kolayca görülüyordu. Yüzü kamera karşısında ıslık ıslık, sevinç içinde gülümsüyordu, başı yukardaydı, gözlerinde aşk parıltısı vardı ve hemen onun arkasında, tören üniformasıyla duran Manfred'in de onunla ne kadar gurur duyduğu hemen anlaşılıyordu.

22

Noel haftası sonunda Manfred'in ısrarıyla Berlin şehir merkezindeki Grunefeld'e alışverişe gittiler. Manfred ona başka giysiler almak istiyordu. Yüzbaşı von Reinhardt ona, artık ortaya çıkması ve Reich arkadaşlıklarının arasına katılması konusunda baskı yapıyordu.

"Kızgın mıydı, Manfred?" Şehir merkezine doğru giderlerken Ariana merakla ona baktı, fakat Manfred onun elini hafifçe okşadı ve gülümsedi.

"Hayır, ama bu yalnız yaşamı sürdürmek pek kolay olmayacak gibi. Her gece dışarıya çıkmak zorunda değiliz tabii, ama arada bir akşam yemeği davetlerini kabul etmemiz gerekiyor. Buna dayanabilecek misin?"

"Tabii. Bir gün General Ritter'in travestilerini de görebilir miyiz acaba?" Ariana bunu söylerken ona hınzırca baktı ve Manfred kendini tutamayıp kahkahayı koyverdi.

"Ariana, seni yaramaz!"

Üç saat sonra mağazadan çıktılar, kolları öylesine paketlerle doluydu ki arabaya kadar güçlkle yürüyebildiler. Bir manto, bir

i/b

UATMİELLE 31JCCL

küçük ceket, yarım düzine güzel yün giysi, üç kokteyl ve bir balo elbisesi ve erkek smokinine benzeyen ama pantolon yerine, yan_ dan yırtmaçlı dar bir eteği olan harika bir akşam yemeği kıyafeti aldılar. Annesinin anısına da uzun, lame bir gece kıyafeti alınmıştı.

"Aman Tanrım, Manfred, bütün bunları nerede giyeceğim?" Manfred onu iyice şımartıyordu. Sanki yeniden seveceği, şımartacağı, giydirip koruyacağı ve eğlendireceği bir karısı varmış gibi hissediyordu. Artık birbirleri için yabancı değillerdi ve Ariana, Manfred'in yanında kendisini hayatında hiç kimsenin yanında hissetmediği kadar rahat hissediyordu.

Ariana giysilerini giymek için pek çok fırsat buldu. Filarmoni Orkestrası'nın birçok konserine, Reichstag'daki, Parlamento üyeleri ve Berlin'deki sevilen subaylar şerefine verilen bir resepsiyona, Bellevue Şatosu'ndaki bir partiye gittiler ve Berlin'in merkezinden uzakta olan sakin yerleri yeğleyerek Wannsee'deki evlerine yakın yerlerde yerleşmiş bazı subayların yemek davetlerine katıldılar. Manfred ve Ariana bir süre sonra tanınan bir çift olmuştu ve herkes de onların savaştan sonra evleneceğine inanıyordu.

Bir yemek davetinde, bir teğmen arkadaşı Manfred'i bir kenara çekti ve, "Neden bekliyorsun Tanrı aşkına, Manfred? Neden hemen bitirmiyorsun şu işi?" diye sordu.

Ama Manfred sadece sessizce içini çekti ve sol elinin parmağındaki basit altın yüzüğe baktı.

"Çünkü henüz çok genç o, Jo-hann; aslına bakarsan daha bir çocuk sayılır." Durdu tekrar içini çekti. "Şimdi özel günler yaşıyoruz. Onun rahatça karar verebilmesi için normal günlerin gelmesini beklemeliyiz." Yine durdu ve başını iki yana salladı. "Tabii normal günleri görebilsek."

"Haklısın Manfred. Çok kötü günler yaşıyoruz. Ama işte bu nedenle Ariana'yla hemen evlenmen daha akıllıca olur." Sesini alçalttı ve bir sır söylüyormuş gibi devam etti. "Pek fazla dayanamayız Manfred."

"Amerikalılar mı?"

Johann başını iki yana salladı. "Ruslar beni daha çok endişelendiriyor. Buraya önce onlar girerse hepimiz ölürüz. Bize neler

1//

yapacaklarını Tanrı bilir, sağ kalsak bile hepimizi kamplara sürerler. Ama evli olursan bir arada kalma şansınız olabilir. Ayrıca, Ariana bir Alman ordusu teğmeninin metresi değil de yasal karısı olursa Amerikalılar ona daha iyi davranır."

"İş oraya kadar geldi mi yani?"

Aralarında kısa bir sessizlik oldu ve Johann çevresine bakındı.

"Sanırım öyle Manfred. Sanırım Führer'in yakınları da böyle düşünüyor."

"Daha ne kadar dayanabiliriz dersin?"

Johann omuzlarını silkti. "İki ay... üç... belki bir mucize olur ve bu süre dört aya çıkabilir. Ama iş hemen hemen bitmiş sayılır. Almanya artık hiçbir zaman senin ve benim bildiğimiz eski Almanya olamaz." Manfred yavaşça başını salladı. Almanya'yı zaten uzun zamandan beri eski, sevdiği ülke olarak göremiyordu. Ama Müttefikler onu tamamen tahrip etmezse, belki yine eski haline dönebilir, yeniden canlanabilirdi.

Ondan sonraki birkaç gün içinde Manfred gizli bir araştırma yaptı. Johann'ın söyledikleri, tanıdığı tüm önemli kişilerce doğrulanıyordu. Soru artık Berlin'in düşüp düşmeyeceği değil, ne zaman düşeceğiydi. Artık bazı planlar yapması gerektiğini anlıyordu.

Birkaç doğru kişiye fısıldadığı sözcükler alışveriş listesindeki ilk şeyin bulunmasını sağladı. Onu iki gün sonra eve getirip Aria-na'ya gösterdi ve genç kadın neşeye haykırdı.

"Manfred, çok sevdim bunu! Ama Mercedes'ini istemiyor musun artık?" Aldığı, üç yıllık, çirkin gri renkli bir Volkswagen'di, ama 1942'de üretilen ilk otomobillerden biriydi. Onu satan adam, çok iyi durumda ve güvenilir bir araba olduğunu söylemişti. Ama, bir yıl önce bir hava saldırısında her iki bacağını da kaybettiği için artık onu kullanamıyordu. Manfred, sahibinin arabayı neden sattığını Ariana'ya söylemedi. Ariana'nın sevindiğini görünce sadece başını salladı ve ona kapıyı açtı.

"Mercedes kalıyor tabii." Bir an durdu ve sonra, "Bu senin," dedi.

Blok etrafında bir tur attılar ve Manfred, onun, arabayı rahatça kullanabildiğini görünce sevindi.

Ona bir aydır Mercedes'de

Y12

l/ö

UAJNUCLLEMfctL

araba kullanmasını öğretiyordu, ama bu küçük arabanın kullanılması daha kolaydı. Evin önüne gelip durduklarında Manfred ciddi görünüyordu. Ariana onda bir gariplik olduğunu hemen fark etti ve yavaşça eline dokundu.

"Manfred, neden aldın bunu?" Gerçeğin ne olduğunu tahmin ediyor gibiydi ama, ondan öğrenmek istiyordu. Buradan ayrılacak mıydılar yoksa? Kaçmaları mı gerekiyordu?

Manfred yavaşça ona dönüp keder ve acı dolu bir ifadeyle baktı. "Ariana sanırım savaş yakında sona erecek ve hepimiz rahatlayacağız."

Devam etmeden önce onu kollarına alıp iyice sıktı. "Ama savaş bitmeden önce yaşamımız çok zorlaşabilir sevgilim. Berlin işgal edilebilir. Hitler'in ordusu kolay teslim olmayacaktır. Bu, başka bir Anschluss, ya da bizim Fransa'yı işgalimiz gibi olmayacaktır. Almanlar ölümüne savaşacak, Amerikalı ve Ruslar da aynı şeyi yapacaktır... Bu çatışmalar savaşın en kanlı muharebeleri olacaktır."

"Ama bir burada güvende oluruz, Manfred." Onun korktuğunu görmek hoşuna gitmiyordu ve Manfred şu anda korkuyordu, bunu görebiliyordu.

"Belki oluruz, belki de olmayız. Ama ben işi şansa bırakmak istemiyorum, istemediğimiz şeyler olur, kent düşer ve işgal edilir, ya da bana bir şey olursa, hemen bu arabaya atlayıp buradan kaçmanı istiyorum. Gidebildiğin en uzak yere kadar git." Bunu büyük bir kararlılıkla söylemişti ve Ariana'nın gözlerinde aniden büyük bir korku ve dehşet ifadesi belirdi. "Onunla daha fazla yol alamayacağını anladığın zaman da onu bırak ve yaya olarak kaç."

"Yani seni bırakayım mı? Delirdin mi sen? Nereye giderim ki?"

"Artık nereye gidebilirsen. En yakın sınıra. Belki Alsas'a gider, oradan da Fransa'ya geçebilirsin. Gerekirse Amerikalılara Alsaslı olduğunu söylersen, onlar aradaki farkı zaten anlayamaz."

"Lanet olsun Amerikalılara, Manfred. Sen ne olacaksın?"

"Daha sonra gelir seni bulurum. Buradaki işleri ayarladıktan sonra tabii. Ben kaçamam Ariana. Yapmam gereken bir görevim var. Ne olursa olsun - ben bir subayım."

YUZUK

r/y

Fakat Ariana başını kesin bir tavırla salladı, sonra birden uzanıp Manfred'e sarıldı ve onu, şimdiye kadar sıkmadığı kadar kuvvetle sıktı. "Seni bırakmıyorum Manfred. Asia. Beni öldürseler bile aldırmam. Bütün Berlin üzerime yıkılsa bile seni asla terk edemem. Sonuna kadar seninle kalacağım ve alacaklarsa ikimizi birlikte alsınlar."

"Bu kadar duygusal olma." Manfred onun sırtını okşadı ve kendine çekti. Söylediklerinin onu korkuttuğunu biliyordu ama bunları söylemek zorundaydı. Noel'den sonra üç ay geçmiş ve durum iyice kötüleşmişti. İngiliz ve Kanadalılar Ren nehrine varmış, Amerikalılar Arbrücken'e girmişti.

"Ama mademki beni bırakmamakta kararlısın..." Yumuşak bakışlarını onun yüzüne çevirdi, gülümsedi. Johann'ın nasihatini dinlemeye karar vermişti. Ariana'nın güvenliğini daha çok garantiye alabilirdi ve artık daha fazla zaman harcamamalıydı. "Bu kadar inatçı olduğuna göre genç bayan ve bu işin içinde sonuna kadar beraber olacağımıza göre..." - onun gözlerine bakıp sırtı - "Seni benimle evlenmen için kandırabilir miyim acaba?"

"Şimdi mi?" Ariana şaşkın şaşkın ona baktı. Manfred'in beklemeye kararlı olduğunu biliyordu, ama onun evet anlamında baş salladığını görünce o da gülümsedi. Manfred'in gözlerindeki ifade başka bir şey sormasını gerektirmiyordu.

"Evet, hemen. Karım olman için beklemekten bıktım artık."

"Yaşasın!" Ariana ona sıkıca sakılıp sırtına birkaç yumruk attı, çok mutluydu, sonra geriye çekilip başını yana eğdi, gözleri çocuk gözleri gibi pırıl pırıldı ve dudakları sevinçli bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Hemen bir çocuk sahibi olabilir miyiz?"

Bu kez Manfred dayanamayıp kahkahayı patlattı. "Ariana, sevgilim.. . bu iş savaş sonrasına kadar birkaç ay daha bekleyebilir mi acaba? Yoksa o zamana değin baba olamayacak kadar yaşlanacağımı mı düşünüyorsun? Acele etmenin nedeni bu mu küçük sevgilim?" Gülümseyerek onun yüzüne bakınca Ariana da güldü ve başını iki yana salladı.

"Sen hiçbir zaman o kadar yaşlanmayacaksın Manfred. Hiçbir zaman." Sonra ona tekrar sarıldı ve gözlerini kapadı. "Seni hep seveceğim sevgilim, hayatımın sonuna kadar."

İSO

UAN1KLLK STfctSL

"Ben de seni daima seveceğim." Manfred bunu söylerken, gelecekte onları bekleyen tehlikelerden sağ salim kurtulmaları için dua ediyordu.

23

On gün sonra, Nisan'ın ilk Cumartesi günü, Ariana, Kurfürs-tendamm'ın hemen dışındaki küçük Maria Begina Kilisesi'nin sıraları arasında Manfred Robert von Tripp'in koluna girmiş olarak ağır ağır yürüyordu. Onu damada verecek kimsesi, ya da nedimesi yoktu. Törende sadece Ariana, Manfred ve nikâha tanıklık için gelmiş olan Johann vardı.

Küçük ve şirin kilisenin sıraları arasında, kendilerini mihrabın önünde bekleyen yaşlı rahibe doğru yürürlerken, Manfred, onun küçük elinin hafif basıncını kolunda hissediyordu. Ariana, zayıf vücudunu biraz daha irice gösteren beyaz, geniş omuzlu sade bir giysi giymişti. Altın saçlarını tepesinde güzel bir topuz olarak toplamış ve başının arkasına ince bir tül sarkıtmıştı. Manfred onu hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. Bir mucize sonucu birkaç beyaz gardenya bulmayı başarmıştı; bunlardan ikisi Ariana'nın göğsüne, biri de saçlarına takılmıştı. Genç kadın, bu özel gün

için annesinin elmaslı m   r y     n   sağ eline, Manfred'in aldığı nişan y     n   de sol eline takmıştı.

Manfred'in ona Louis Werner'den almış olduğu nik  h y      ince bir altın halkaydı. T  ren sonunda o y      Ariana'nın parmağına taktı ve onu b  y  k bir rahatlama duygusu içinde   pt  . Bu işi de başarmışlardı işte. Ariana artık Bayan Manfred Robert von Tripp'ti ve Berlin'e ne olursa olsun, bu ona bir koruma sağlayacaktı. Her şeyin tamamlandığı o anda Manfred ilk karısı Marianna'yı d  ş  nd  ; o, bu narin kızıdan çok daha yaşlı ve g  l  yd  . Artık yeni bir yaşam başlıyordu. Ariana'ya, hiç kimseye bağlanmadığı kadar bağlanmıştı ve g  zlerine bakınca, onun da aynı şekilde hissettiğini hemen anladı.

Arabaya binerlerken, "Seni seviyorum sevgilim," diye mırıldandı. Ariana, y  z  n   aydınlatan bir g  l  msemeyle ona baktı ve

fohann'a el sallayıp, Manfred'in onu nik  htan sonra, 'balayı yedeği' için g  t  receğine s  z verdiği Kurf  rstendamm tarafındaki restorana doğru yola çıkarlarken, her ikisinin de şimdiye kadar b  vle mutlu olmadığını d  ş  nd  . Kurf  rstendamm'a girerlerken Ariana d  n  p omuzunun   zerinden kiliseye baktı. Etraflarında bombalar patlamaya, binalar yıkılmaya başladı ve Ariana b  y  k bir korku ve umutsuzluk içinde Manfred'in koluna yapıştı. Arkasına son kez baktığında kilisenin bombalanıp milyonlarca parçaya ayrıldığını g  rd  . Manfred gaz pedalına sonuna kadar basıp, diğer binalardan sıırayan enkaz parçalarının   n camı kırıp da y  z  n   kesmemesi için ona yere yatmasını s  yledi.

"Arabanın dibinde kal Ariana!" B  y  k bir hızla gidiyorlar ve Manfred, kaışan yayalara ve yanlarından geçen itfaiye arabalarına çarpmamak için zigzaglar çiziyordu. Ariana   nce şoke olmuştu reaksiyon bile g  steremedi, ama sonra,   l  mden kılpayı kurtulduklarını anlayınca sessizce ağlamaya başladı. Charlottenburg'a girmeden bir s  re   nce durdular. Manfred uzanıp onu kollarına aldı. "Oh sevgilim,   z  r dilerim..."

"Manfred...   lebilirdik... kilise." Hıkınıp duruyordu.

"Tamam sevgilim, geçti artık, bitti... tamam, bitti... Ariana..."

"Peki ya Johann? Acaba ona..."

"Eminim o da bizim gibi oradan hızla kaçmıştır." Fakat Manfred bunu s  ylerken kendisi de buna pek inanmıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra tekrar yola çıktıklarında, Manfred   zerine ani bir yorgunluk  k  yormuş gibi hissetti. Bu savaştan iyice bıkmıştı, insanların t  m sevdikleri, hoşlandıkları b  t  n yerler, evler, anıtlar, şehirler yok oluyordu.

Ondan sonra fazla konuşmadan eve doğru yol almaya başladılar. Ariana g  zel beyaz giysisi ve t  l  yle Manfred'e sokulmuş titriyordu, gardenya kokusu Manfred'in burnuna kadar geliyordu. Gardenya kokusunun bundan sonra ona hep evlendikleri geceyi ve   l  mden kurtuluşlarını

hatırlatacağını düşündü. Birden içinden ağlamak geldi, sevinçten, yorgunluktan, korkudan ve biraz önce karısı olmuş bu küçük, güzel kadın için ağlamak istedi. Ama tabii ki bunu yapamadı, eve geldiklerinde karısını kollarına

alıp içeriye taşıdı, sonra üst kata, yatak odalarına çıkardı ve bu kez sadece kendilerini düşünüp, tüm kötülükleri, alınacak önlemleri ve dış dünyayı unutarak birbirlerine sarıldılar, tek vücut oldular.

24

Ertesi gün Manfred eve geldiğinde Ariana ona endişeli gözlerle baktı, ve "Johann'ı buldun mu?" diye sordu.

Manfred kısaca, "Evet, çok iyi," diye cevap verdi. Onun, yalan söylediğini anlamasından korkuyordu. Aslında Johann, dün akşam kilise dışında ölmüştü. Manfred bir saat kadar bürosunda titreyerek oturmuştu, sevdiği bir insanın daha yok olmasını kabul edememişti. İcini çekti ve kendisini sevdiği koltuğuna bıraktı.

"Ariana, seninle ciddi bir konuda konuşmak istiyorum." Ariana onunla şakalaşp, gözlerindeki o ciddi ifadeyi biraz yumuşatmayı düşündü, ama ona bakar bakmaz bunun işe yaramayacağını anlamıştı. Berlin'de yaşam bugünlerde fazlasıyla ciddiydi.

Sessizce oturdu ve Manfred'in gözlerine baktı. "Ne var Manfred?"

"Senin için bir plan yapmam gerekiyor, böylece işler ters giderse ne yapacağını bilirsin. Bundan sonra her zaman hazır olmanı istiyorum. Ve Ariana... çok ciddiyim... beni iyi dinlemelisin."

Ariana sessizce başını salladı. "Tamam, dinliyorum."

"Yatak odasındaki paraları ve silahı biliyorsun. Kötü bir şey olursa onları ve annenin yüzüklerini al ve buradan kaç."

"Nereye gidebilirim ki?" Bir an için şoke olmuş gibiydi.

"Sınıra doğru gideceksin - Volkswagen'de bir harita var. Depoyu daima dolu tut. Garajda bir de yedek bidon var. Gitmeden önce depon dolu olmalı, unutma." Ariana başını salladı, ama bu talimat ve açıklamalardan nefret ediyordu. Hiçbir yere gidemezdi. Onu asla terk etmeyecekti.

"Bütün bunların olacağını nasıl düşünebiliyorsun? Arabayı alıp buradan kaçacak ve seni bırakacak mıyım yani, Manfred?" Saçma bir teklifti bu, asla yapamazdı böyle bir şeyi.

"Ariana, bunu yapmak zorunda kalabilirsin. Hayatın tehlikeye girerse gitmeni istiyorum. Müttefik kuvvetleri girerse bu şehirde neler olacağı konusunda hiçbir fikrin yok senin, insanlar öldürülecek, soygunlar, yağmalar olacak, kadın ve kızlara tecavüz edilecektir."

"Ortaçağ'dan bahseder gibisin."

"Ariana, bu ülkenin en karanlık günleri olacak o günler, ve eğer sana ulaşamazsam burada tamamen yalnız, yardımsız olacaksın. Örneğin ben Reichstag'da haftalarca kalabilirim - ya da en azından günlerce."

"Peki ama benim buradan paralar, yüzükler ve silahla kaçmama izin vereceklerini, bu küçük komik arabayla uzaklaşmama ses çıkarmayacaklarını mı sanıyorsun Manfred? Delirdin mi sen?"

"Lanet olsun, dinle beni! Arabayla gidebildiğin kadar gitmeni ve sonra onu terk etmeni istiyorum. Yürü, koş, sürün, bisiklet çal, çalılıklarda saklan, fakat Almanya'dan kaç. Müttefikler bu bölgenin batısında, Fransız sınırına kadar onlar hâkim ve sanıyorum senin için en güvenli yer Fransa olacaktır. Müttefik hatlarından geçebilirsin. Bu durumda isviçre'ye geçebileceğini hiç sanmıyorum Ariana, senden, elinden gelen her şeyi yapıp Paris'e ulaşmaya çalışmanı istiyorum."

"Paris mi?" Ariana şaşkındı. "Orası altı yüz mil mesafede Manfred."

"Biliyorum. Oraya ne kadar zamanda gidersen git, önemli değil, yeter ki oraya ulaş. Orada bir okul arkadaşım var." "Bir kâğıt aldı ve üzerine bir isim yazdı.

"O adamın hâlâ orada olduğundan emin misin peki?"

"Son altı yıldır aldığımız raporlara bakılırsa öyle olmalı. Küçükken çocuk felci geçirdiğinden, hem bizim ordumuzdan ve hem de kendi ülkesinin ordusundan kurtuldu. Paris'te Kültür Bakanlığı Müsteşarı ve dediklerine göre bizim oradaki subayları çılgına çevirmiş."

Ariana meraklanmıştı. "Direnişçilerden mi yoksa?"

"Jean-Pierre'i iyi tanırıysam, bu olasılık var diyebilirim. Ama öyle olsa bile büyük gizlilik içinde çalışıyor olmalı. Sana yardım edecek biri varsa, o da odur. Ben gelinceye kadar seni güvenli bir

UAİN IELLE. 31 ÇUL

yerde saklayacağına eminim. Kalmanı söylerse Paris'te kal, bir yere gitmeni isterse de oraya git. Ona tüm kalbimle güveniyorum " Ciddi bir ifadeyle karısına baktı. "Yani seni ona emanet edebilirim." ismi yazdığı kâğıdı Ariana'ya uzattı. Adamın adı Jean-Pierre de Saint Marne'dı.

"Peki sonra ne olacak?" Kâğıdı alırken üzgün görünüyordu ama, Manfred'in haklı olabileceğini de düşünmeye başlamıştı.

"Sonra bekleyeceksin. Fazla uzun sürmeyecektir." Manfred hafifçe gülümsedi. "Bana inanmalısın." Sonra tekrar ciddileşti. "Ama şu andan itibaren hep hazır olmalısın. Silah, yüzükler, para, Saint Marne'in adresi, kalın giysiler, yeterince yiyecek içecek ve dolu bir benzin deposu."

"Başüstüne Teğmenim." Gülümseyerek onu selamladı, ama Manfred gülmedi.

"Umarım bunlara ihtiyacımız kalmaz Ariana."

Ariana başını salladı, gülümsemesi kaybolmuş, gözlerinde hafif bir korku ifadesi belirmişti. "Ben de umarım." Biraz düşündü ve sonra, "Savaş bitince kardeşimi bulmaya çalışacağım," dedi. Gerhard'ın kurtulup kaçtığına inanıyordu hâlâ. Mesafe ve zamanı düşününce, kaçmanın babası için çok güç olduğunu anlamıştı, ama Gerhard'ın kaçmış olması olasılığı büyüktü.

Manfred anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Elimizden geleni yapacağız."

Akşamın geriye kalan saatlerini sessizce geçirdiler ve ertesi gün terk edilmiş plajda yeni bir yürüyüş yaptılar. Grosser Wannsee'de, Strandbad'daki plaj, yaz aylarında Berlin yakınındaki plajların en popüler olanlarından biriydi. Ama şimdi Manfred ve Ariana kumlarda yürürken bomboştı, tamamen terk edilmişti.

"Belki gelecek yazı kadar her şey düzelir de yine buraya gelir eğleniriz." Ariana umut dolu gözlerle, gülümseyerek ona baktı ve Manfred eğilip kumların üstünden bir deniz kabuğu aldı. Onu Ariana'ya uzattı ve genç kadın deniz kabuğunu elinde çevirmeye başladı. Kabuk dümdüz ve güzeldi, rengi de Manfred'in gözleri gibi mavi-griydi.

"Evet, bunu yaparız umut ederim Ariana." Manfred suya bakarken gülümsedi.

W

"Sizin şatoya da gidebilir miyiz?"

Manfred onun gözlerindeki doğal ifadeye gülümsedi, onun böyle şeyleri rahatça düşünebilmesi iyiydi.

"O zamana kadar şatoyu geri alırız herhalde. Bunu istiyor musun?"

Ariana başını salladı. "Hem de çok."

"Güzel. O zaman oraya da gideriz." Bu artık onlar için bir oyun olmuştu, sanki bu kâbusu istedikleri zaman sona erdirip yeni yaşamlarına başlayabilmek için, savaşın sona ermesini çabuklaştırabilecek gibi konuşuyorlardı.

Ertesi sabah Ariana, işe gitmeden önce Manfred'e söz verdiği gibi onun söylediklerini bir araya topladı - silah, gizlendikleri yerde duran yüzükler, yiyecek içecek, para ve Fransız arkadaşının adresi - sonra da dışarıya çıkıp Volkswagen'in deposunu kontrol etti. Uzaklardan - ama çok uzak değil - silah sesleri geliyordu. Öğleden sonra kente yine bomba yağdı. Manfred eve erken geldi. Ariana, her hava saldırısında olduğu gibi radyo ve kitabıyla bodrumdaydı.

"Ne oldu? Radyoda söylendiğine göre..."

"Boşver şimdi radyonun söylediğine. Hazır mısın Ariana?"

Ariana başını salladı, ama dehşet içindeydi. "Evet."

"Bu gece Reichstag'a gitmek zorundayım. Binanın savunması için eldeki herkesi istiyorlar. Ne zaman dönebileceğimi bilemiyorum. Şimdi büyük bir kız olmak zorundasın. Burada bekle, ama şehri alırlarsa sana söylediklerimi hatırla."

"Kenti alırlarsa nasıl kaçacağım buradan?"

"Kaçacaksın. Mültecileri bırakacaklardır, özellikle de kadın ve çocukları. Bu hep yapılır."

"Peki ya sen?"

"Bu işler bitince gelip seni bulurum." Manfred saatine baktı ve bazı eşyalarını aramak için yukarıya çıktı, sonra tekrar yavaşça aş-ğıya indi. "Artık gitmem gerekiyor." Birbirlerine sarılıp uzun süre

öyle kaldılar. Ariana ona, gitmemesi için yalvarmak istiyordu. Hitler'in, ordunun, Reichstag'in, her şeyin cehenneme kadar yolu vardı. O sadece Manfred'in yanında kalmasını istiyordu, burada ikisi de güvende olacaktı.

18b

DAIN1CLLC i 1 EEL

"Manfred..." Manfred, onun sesindeki panik havasından ne söyleyeceğini anlamış gibiydi. Ona sarılıp dudaklarından uzun uzun öptü ve başını iki yana salladı.

"Sakın bunu söyleme sevgilim. Artık gitmeliyim, ama çabuk döneceğim."

Onunla beraber yukarıya çıkarken ve sonra Mercedes'in yanında dururken Ariana'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Manfred döndü ve eliyle hafifçe onun yanaklarını sildi. "Ağlama sevgilim, bana bir şey olmaz, inan bana."

Ariana kollarını onun boynuna doladı. "Sana bir şey olursa ben de ölürüm Manfred."

"Hiçbir şey olmayacak, inan bana." Bunu söyledikten sonra acısını göstermemek için gülümsedi ve parmağındaki nikâh yüzüğünü çıkarıp onun avucuna koyarak, parmaklarını yüzüğün üstüne kapadı.

"Ben gelinceye kadar bunu muhafaza et..." Ariana yaşlı gözlerle ona gülümsedi, araba hareket etmeden önce uzun uzun öpüştiler, sonra Manfred arabayı gazladı el salladı ve Berlin'e, Reichstag'a doğru yola çıktı.

Ariana her gün radyo dinliyor, Berlin'in her köşesinde çatışmaların sürdüğünü öğreniyordu. 26 Nisan günü geldiğinde, Gru-newald ve Wannsee de dahil olmak üzere Berlin'in tüm kesimlerinin savaş içinde olduğunu anladı. Kendisi zaten günlerdir bodrumdan ayrılmamıştı. Etrafta silah sesleri, patlamalar duymuş ve zemin kata bile çıkamamıştı. Rusların, Schonhouserallee'den Stargarderstrasse'ye doğru ilerlediklerini biliyordu ama bilmediği bir şey vardı ki o da, Berlin'de herkesin de kendisi gibi bodrumlarda hapis kaldığı ve bazılarının da yiyeceksiz, susuz ve hatta havasız bir ortamda yaşam savaşı verdikleriydi. Bir kurtarma, boşaltma planı yapılmamıştı. Çocuklar bile ana-babaları gibi aynı kadere terk edilmiş, fareler gibi kapana kısılmış, savaşın bitmesini bekliyordu. Hiç kimsenin bilmediği ise, Başkomutanlığın Berlin'i terk ettiğiydi.

1 Mayıs gecesi, insanlar bodrumlarda, binaların alt katlarındaki karanlık kapanlarında bekler ve savaşın sürmesiyle şehir alevler içinde yanarken, radyoda Hitler'in öldüğünü, büyük bir şaşkınlık içinde öğrendi. Müttefikler ateş gücünü korkunç derecede artır-

YUZUK

187

mıştı. Hitler'in ölüm haberinden sonra, Ariana'nın gizlendiği bodrumda radyo, Wagner ve Bruckner'in Yedinci Senfoni'sini çalmaya başladı. Uzaklardan gelen silah sesleri ve patlamaların arasında bu müziği duymak garibine gitmişti; bu senfoniyi en son olarak, yıllar önce Opera

Binası'nda babası ve Gerhard'la birlikte dinlediğini hatırladı. Şimdi orada oturmuş, cehenneme dönen Berlin'de Manfred'in nerede olduğunu düşünüyor, savaşın bitmesini bekliyordu. O gece daha sonraki haberlerde Geobbels ailesinin, altı çocuğunu zehirledikten sonra intihar ettiğini öğrendi.

2 Mayıs'da radyodan üç dilde verilen ateşkes haberini dinledi. Rusça'dan bir şey anlamadı ve Almanca söylenenler ona gerçek gibi gelmedi, fakat bir Amerikalı'nın, bozuk bir Almanca ile her şeyin bittiğini söylemesiyle olan biteni nihayet anladı. Fakat söylenenler ona yine de saçma geliyordu - kulağına uzaklardan hâlâ silah sesleri gelmekteydi ve Wannsee'de çatışmaların devam ettiğini gösteren gürültü ve patlamalar duyuluyordu. Gökyüzünde uçak sesleri yoktu şimdi; çatışmalar yerde sürüyor, yağmacılar çevredeki evlere girip her yeri talan ediyordu, ama Berlin'in merkezinde insanlar zaten evlerini terk etmişti. Savaşın gürültüsü Wannsee'de üç gün daha sürdü ve sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı, her şey durmuştu. Haftalardan beri süren silah sesleri artık susmuştu, arada bir, birinin bağırması duyuluyor ama arkasından yine sessizlik geliyordu. Ariana evde yalnız başına oturdu, bekledi, etrafı dinledi, 5 Mayıs akşamı güneş ürkütücü bir sessizlik içinde battı.

Sabah olur olmaz Manfred'i aramaya karar verdi. Şehir Mütte-fikler'in eline düştüyse onun nerede olduğunu öğrenmeliydi. Artık Reichstag'ı savunmak zorunda değildi - Reich diye bir şey kalmamıştı ortada.

Günlerden beri ilk kez olarak üst kata, yatak odasına çıkıp kalın, gösterişsiz bir eteklik, yün çoraplar ve kaba bir çift ayakkabı giydi. Üzerine bir süveter geçirip bir ceket aldı ve Manfred'in tabancasını en derin cebine koyup üzerini de eldivenle örttü. Başka bir hazırlık yapmayacaktı. Şimdilik sadece Manfred'i aramaya çıkacak ve onu bulamazsa eve dönüp bekleyecekti. Birkaç dakika

188

DANIELLE STEEL

sonra, yıllar kadar sürmüş gibi gelen günlerin ardından ilk kez sokağa çıkıp derin bir nefes aldı ama, havadaki keskin duman kokusu genzini yaktı. Kimseye görünmeden küçük Volkswagen arabasına atladı, çalıştırdı ve gaza bastı.

Şehir merkezine varması yirmi dakika sürdü, fakat oraya gelince gördükleri karşısında ürperdi, nefes almakta zorluk çekti. Sokaklar moloz dolmuş, geçecek yol kalmamıştı. İlk bakışta, sağlam hiçbir yer kalmamış gibi görünüyordu. Bir süre sonra bazı binaların tam olarak yıkılmadığını gördü, ama onlarda da, günlerce sürmüş çatışmalardan payını almıştı. Ariana bir süre arabasında oturup inanamıyormuş gibi etrafına bakındı ve bu yıkıntıların arasından geçmenin olanaksız olduğunu anladı. Arabayı geri vitese takıp molozlardan uzaklaştırdı ve yavaşça bir arka sokağa sokup mümkün olduğunca gözlerden saklamaya çalıştı. Anahtarı cebine atıp cebindeki silahı

yokladı, eşarbını iyice sıktı ve arabadan indi. Kafasında Manfred'i bulmaktan başka bir düşüncesi yoktu.

Reichstag yönüne doğru yürürken bir sürü Amerikan ve İngiliz askerinin sağa sola koştuğunu gördü, bazı yerlerde, kapı eşiklerine toplanmış olan Berlinliler onları boş gözlerle seyrederken bazıları da şehri terk etmeye çalışıyordu. Uzun bir yürüyüşten sonra Reichstag'a yaklaştığı zaman, bir araya toplanmış, pislik içinde, bitkin bir halde otobüs bekleyen Alman asker ve subayları gördü, makineli tüfek namlularını onlara doğrultmuş olan Amerikan askerleri de onlar kadar pis ve bitkin görünüyordu. Ariana onlara bakıp, parçalanmış kaldırımlarda sendeleyerek yürürken, savaşın ne kadar korkunç ve acımasız olduğunu iyice anlamıştı. Demek ülkesinin başına gelen buydu, Nazilerin sonuçta onlara getirdiği şey buydu. 5000'den fazla asker Reichstag'ı savunmak için savaşmış ve bunlardan yarısı ölmüştü. Nereye gideceğini bilmeden orada dururken, bir başka Alman askeri grubu yanından geçti. Ariana birden Hildebrand'ı tanıdı, âdeta nefesi kesilmişti; adamın bir gözü çürümüş ve şişti, başındaki sargıdan kan sızıyordu, üniforması yırtılmıştı ve gözleri boşluğa bakar gibiydi. Çılgın gibi, dikkatini çekmek için elini ona doğru salladı ve koştu. Hil-debrand, Manfred'in nerede olduğunu hiç kuşkusuz bilirdi. Ama iki Amerikalı, silahlarını çapraz olarak onun önüne koyup Aria-

YUZUK

189

na'nın yolunu kesti. Onlara Almanca yalvardı. Ama kendisine izin vermeyecekleri belliydi. Sesinin tüm gücüyle birkaç kez Hildebrand'a seslendi ve adam en sonunda onu işitip baktı.

"Manfred nerede? Hildebrand... Hildebrand... Hildebrand!... Manfred..." Hildebrand gözlerini sola çevirdi ve Ariana onun gösterdiği yere bakınca dehşet içinde kaldı. Yerde, kendilerini götürecek kamyonların gelmesini bekleyen bir sürü ceset vardı. Üniformaları tanınmayacak kadar kirlenmiş, parçalanmıştı, yüzlerinde ölümün gölgesi vardı, bu yüzler gerilmişti. Ariana yavaşça onlara doğru yürüdü ve onu bulacağından eminmiş gibi bakınırken tanıdığı yüzü hemen gördü.

Kalbi sanki zihninden daha önce biliyordu, birden donmuş gibi orada kaldı, inanamıyordu, bağırarak için ağzını açtı ama bağı-ramadı. Amerikalı asker bile onu, onun yanından ayıramadı, Ariana onun yanına diz çöktü ve yüzündeki çamuru temizledi.

Orada, onun yanında bir saate yakın bir süre kaldı, sonra dehşet içinde, ne olduğunu, bunun ne anlama geldiğini anladı, uyuyan gözleri son bir kez öptü, onun yüzünü okşadı ve kaçtı oradan. Bacaklarının tüm gücü, bütün hızıyla, komik küçük arabasını sakladığı arka sokağa doğru koştu. Oraya vardığında, iki kişinin, anahtarsız olarak arabasını çalıştırmaya uğraştıklarını gördü. Kısık gözler ve titreyen bir sesle küçük tabancasını çekip onlara doğrulttu ve Berlinli hemşehrilerinin, ellerini kaldırıp geriye çekilmelerini bekledi. Arabasına binip kapısını kilitledi, bir eliyle silahı

onlara doğru tutup arabayı çalıştırdı. Sonra motorun tüm gücünü kullanarak geri vitesle arka sokaktan çıktı, oradan uzaklaştı.

Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı... yaşaması için neden de yoktu... yolda arabasıyla giderken yağmacıları da gördü. Şehri paramparçaydı, yağmalanıyordu. Onu öldürseler de artık umurunda değildi. Ama Manfred'e, kaçacağına, güvenli bir yere gideceğine dair söz vermişti. Bu sözünü tutmak için kaçmalıydı buradan.

Mümkün olan en yüksek hızla Wannsee'ye döndü, hazırladığı şeyleri arabaya koydu. Biraz haşlanmış patates, ekmek, ufacık bir parça soğuk et aldı. Sonra para paketini, Fransız'ın adresini ve iki yüzüğü sakladığı kitabı alıp arabaya getirdi. Manfred'in aldığı ni-

190

DANIELLE STEEL

şan yüzüğünü parmağından çıkarmamıştı - hele biri onu almayı denesin de görsündü bakalım - kendi nikâh yüzüğüyle Manfred'inkini de parmaklarında bırakmıştı. Yüzükleri parmaklarından çıkarıp almaya çalışanları hiç tereddütsüz öldürebilirdi. Gözlerinde sert bir ifade, dudakları kısılmış, tabancayı kucağına koydu ve arabayı tekrar çalıştırdı; sonra, son bir kez başını çevirip, omuzunun üzerinden, Manfred'in kendisini getirdiği eve baktı ve hıçkırıklarını güçlükle tutabildi. O yoktu artık, kendisini kurtaran erkek ebediyen gitmişti... sonsuza kadar. Bu acıyla kolayca ölebilirdi. Kâğıtlarının arasına, onun kendisine yazdığı tek mektubu da koymuştu, ilk sevişmelerinden sonra yazdığı, sevgi vaatleriyle dolu bir aşk mektubuydu bu. Ariana yanına bazı resimler de almıştı - Opera Binası'nda gittikleri baloda çekilen fotoğrafla, Kraliyet Sarayı'ndaki baloda çekilenler, Tiergarten'daki resimleri ve hatta onun çocukları ve ölen karısının fotoğrafları da bunlar arasındaydı. Bu resimleri başkalarının görmesini istemiyordu. Bunlar, Manfred'in olduğu kadar, yaşamının sonuna kadar, onundu da.

25

Yürüyerek, bisikletlerle ve pek azı otomobillerle kaçan binlerce insanın arasına karışan Ariana, şehri terk etti ve batıya doğru gitmeye başladı. Müttefik askerleri, korkmuş fareler gibi kaçan kadın, çocuk ve yaşlıları durdurmuyordu. Ariana, kaçan zavallıların acılarına dayanamıyor ve arada sırada durup bazılarını alarak bir süre taşıyordu ama bir süre sonra bunu artık yapamayacağını anladı. Arabasına acıyarak aldıklarından bazıları arabayı onun elinden almaya kalkmıştı, ama sonunda iki yaşlı kadının haline dayanamayıp onları da aldı. Kadınlar sessiz ve ona müteşekkirdi, Dah-lem'de yaşıyorlardı ama artık orada kalamazlardı, kaçmaları gerekiyordu. Kurfürstendamm'daki dükkânları o sabah tahrip edilmişti, kocaları ölmüştü ve şimdi de kendi yaşamları tehlikedeydi.

Biraz daha yaşlı olanı ağlayarak, "Amerikalılar hepimizi öldürecek hanımefendi," dedi. Ariana bunu pek sanmıyordu ama o

anda onlarla tartışacak halde değildi. Konuşamayacak kadar acılıydı. Ama biliyordu ki, Amerikalılar onları öldürmek isteseydi, yollara dökülmüş insanları öldürürlerdi. Yollar insanlarla dolu olduğu için hızlı gidemiyordu ama sonunda bildiği bir ara yolu buldu. Ve sonunda Berlin'den 300 kilometre kadar uzakta olan Kas-sel'e vardı ama orada benzini de bitti.

Yanındaki iki yaşlı kadını bir süre önce Kalbe'de bırakmış ve onların, oradaki kuzenleri tarafından kucaklanarak ve gözyaşlarıyla karşılandığını görmüştü. Orada onların birbirlerine sarıldığını görünce elinde olmadan kıskandı. Onun, bu yaşlı kadınlar gibi hiçbir yakını yoktu. Onları bıraktıktan sonra, araba teklemeye başlayıp, sarsılarak duruncaya kadar dalgın bir halde yol almıştı. Arka koltuktaki benzin bidonu da boşalmıştı. Manfred onun Fransa'ya, Strasbourg'un kuzeyindeki Saarbrücken'den girmesini istemiş, o da Berlin'le Saarbrücken arasındaki yolun yarısına varmıştı. Ama 300 kilometre daha yolu vardı. Bir süre orada oturup Berlin'den kaçan mültecileri düşündü. Kendisi de onların arasında sadece yalnız, hiçbir şeyi, dostu ve gideceği yeri olmayan biriydi işte. Kendisine şimdiye kadar güvenlik sağlamış olan küçük gri arabasına omuzunun üstünden bakıp gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı, eşyalarını aldı ve Fransa'ya doğru uzun yürüyüşüne başladı.

Marburg'a kadar altmış kilometreyi iki günde yürüyebildi ve oradan onu alan yaşlı bir kasaba doktoru, arabasıyla Mainz'a kadar götürdü. Üç saatlik otomobil yolculuğu sırasında pek fazla konuşmadılar. Yüz otuz kilometrelik yolu katedip Mainz'a geldiklerinde, adam ona sempatik bir ifadeyle baktı ve Ariana'yı Neun-kirchen'e kadar götürebileceğini söyledi - burası adamın yolunun üzerindeydi. Ariana teşekkür ederek kabul etti, ama kafası bir gece öncesinden bu yana karmakarışıklı.

Neunkirchen'de, Ariana adama boş gözlerle bakarak teşekkür etti. Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama, saatlerce araba kullanıp, sonra uzun süre yürümüş, daha sonra tekrar onun yanında uzun bir araba yolculuğu yapmıştı, içinde bir şeyler donmuş gibiydi, şaşkınlık, düş kırıklığı, büyük bir çaresizlik hissediyordu. Niçin kaçtığından bile hâlâ emin değildi, ama bunu, sadece Manf-

red istediği ve onun karısı olduğu için yaptığını biliyordu. Manfred ona Paris'e gitmesini söylemişti ve oraya gidecekti. Belki Paris'teki dost, kafasındaki soruların yanıtını verebilirdi; belki o, üç gün önce sabah gördüğü o acı manzaranın bir yalan olduğunu söylerdi. Belki de Manfred orada, Paris'te, onun gelmesini bekliyordu.

"Hanımefendi?"

Yaşlı adam onun parmağındaki nikâh yüzüğünü görmüş ama evli olabileceğine inanamamıştı. O kadar genç görünüyordu ki. Belki de yüzüğü korunmak için takıyordu. Yüzük onu askerlerden nasıl olsa koruyamazdı ve kendisine karşı da zaten koruması gerekmezdi. Ariana küçük paketini arka koltuktan alırken yaşlı adam ona acıma ve sempatiyle bakıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim efendim." Durdu ve birkaç saniye adama baktı.

"Başının çaresine bakabilecek misin?" Ariana başını salladı. "Birkaç gün sonra Neunkirchen'den dönmek ister misin? Ben tekrar Marburg'a gideceğim." Ama Ariana geriye dönmeyecekti. Bu onun için sadece gidişi olan bir yolculuktan ve yaşlı adamla son kez vedalaşırken gözleri doldu.

Başını yavaşça iki yana salladı ve, "Ben annemle kalacağım. Teşekkür ederim," dedi. Ülkeden kaçmaya çalışacağını ona söylemek istememişti. Artık kimseye güvenemiyordu. Bu yaşlı adama bile.

"Bitte." Adamın elini kibarca sıktı, sonra geriye çekildi ve araba hareket etti. Artık Saarbrücken'e otuz, oradan Fransa sınırına da on beş kilometre yol kalmıştı ve ondan sonra güvende olacaktı. Ama bu kez onu arabasıyla götürecek bir yaşlı adam yoktu ve bu yolu ancak üç günde alabilirdi. Bacakları ağrıyordu, yorgundu, açtı ve üşüyordu. Daha ilk gün yiyeceği tükenmişti. İki kez, korkmuş köylülerle karşılaştı; birisi ona iki elma vermiş, ikincisiyse sadece başını iki yana sallamıştı. En sonunda, yola çıkışından altı gün sonra sınıra vardı. Başarmıştı... başarmıştı... başarmıştı... Fransa'ya geçmesi için sadece tellerin altından süzülmesi yetecekti. Yavaş yavaş sürünerek geçmeye başladı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, birisi onu görüp hemen oracıkta vurabilir miydi?

Ama savaş gerçekten de sona ermiş gibiydi - pis, yorgun, üstü bası yırtılmış genç bir kızın, kollarını, bacaklarını ve vücudunu tellere takıp kanatarak sınırı geçmesine kimse aldırılmazdı artık. Diğer yana geçtikten sonra etrafına bakındı, kendi kendine, "Fransa'ya hoşgeldin," diye mırıldandı ve sonra dinlenmek için yere uzandı.

Altı saat kadar sonra kilise çanlarının sesiyle uyandı, her yanı ağrıyordu ve kaskatı kesilmişti. Yıllarca Grunewald'da babasının kanatları altında ve daha sonra da sekiz ay süreyle Manfred'in korumasında yaşamış olan kız olarak bunlara alışık değildi tabii. Tekrar yürümeye başladı, ama yarım saat sonra dayanamadı ve yol üzerinde düşüp bayıldı, iki saat sonra onu yaşlı bir kadın buldu ve ölmüş sandı. Fakat Ariana'nın süveteri altında kalbinin hâlâ hafifçe çarpması üzerine şaşırıp, evine koşarak gelinini çağırdı ve ikisi birlikte Ariana'yı eve taşıdı. Ona dokunup yaşadığını anladılar, dürttüler ve uyandırmaya çalıştılar; Ariana kendine gelir gelmez kustu ve iki gün ateşler içinde yattı. Kadınlar bazen onun orada, kendi evlerinde öleceğini sanıyordu. Yaşlı kadın onun Alman olduğunu, yanında taşıdığı paralar arasındaki Alman marklarından ve üzerindeki Alman tabancasından anladı. Ama bunun için genç kadına kızamıyordu; çünkü kendi oğlu da dört yıl önce

Vichy'de Naziler için çalışmaya başlamıştı. İnsanlar savaşta zorunlu kaldığı şeyi yapıyordu ve bu kızcağız da kaçırırsa ona yardım etmeliydiler. Nasıl olsa savaş bitmişti. Ariana yataktan kalkıp sık sık kustu ve kadınlar ona iki gün daha baktı, en sonunda genç kadın iyileştiğini ve gidebileceğini söyledi. Onlara kendi dillerinde konuşmuş, kültürlü aksanı ve akıcı Fransızcasıyla âdeta Strasbourg'dan biri gibi etkilemişti onları.

Yaşlı kadın onun halini düşünüp, "Yolun çok mu daha?" diye sordu.

"Paris'e gidiyorum."

"Orası üç yüz kilometreden fazla. Bu kadar yolu yürüyemezsin, biliyor musun? Hem de bu halinle."

Ariana kendisini çok zayıf hissediyordu, gıdasız kalmıştı ve ayrıca, düştüğünde başını çarpmış olabilirdi, yoksa böyle sık sık kusmaması gerekirdi ve gözleri de acıyordu. Yola çıktığından bu yana sanki on yıl yaşlanmış gibiydi.

Y13

"Deneyebilirim. Belki beni arabasına alacak birileri çıkabilir."

"Araba mı? Almanlar tüm otomobil ve kamyonlarımızı aldı onların almadıklarını da Amerikalılar götürdü. Bütün araçlarımız Nancy'de ve başka araç bulmak için buraya geliyorlarmış." O sırada kadının gelini, yaşlı rahibin geceleyin Metz'e gideceğini hatırladı. Rahip yolculuklarını atıyla yapardı ve Ariana'nın şansı varsa ona katılabilirdi. Evet, şansı vardı ve rahip onu da yanına aldı.

Sabahleyin Metz'e vardılar ama, kırsal arazide at sırtında saatlerce sarsılarak yol almak Ariana'yı yeniden hasta etti. Hiçbir şey yiyemiyor, güçlkle hareket edebiliyordu ama yoluna devam etmek zorundaydı. Metz'den altmış kilometre mesafede olan Bar-le-Duc'e gitmesi gerekiyordu. Bir araç çıkması için dualar ederek yola koyuldu, yürümeye başladı ve altı yedi kilometre sonra dualarının kabul edildiğini gördü - arkasından gelen bir at arabası vardı. Adam orta yaşlıydı, ne dost ne de düşman görünüyordu. Ariana ona işaret edip durdurdu, biraz Fransız parası verdi ve arabaya atladı. Adamın yanında dört saat kadar oturdu, ilkbahar güneşi tepesini iyice ısırılmıştı, adamın hiç sesi çıkmıyor, sadece nal sesi dinliyordu. Güneş batmaya başlarken durdular.

"Bar-le-Duc'e geldik mi?" Ariana soran gözlerle adama baktı ama o, kesin bir tavırla başını iki yana salladı.

"Hayır ama yoruldu. Atım da yoruldu." Aslında Ariana da yorgundu ama yine de yola devam etmek istiyordu. "Bir süre durup dinlenelim, sonra devam ederiz. Sence bir mahzuru var mı?" Ariana itiraz edecek durumda değildi. Adam zaten ceketini yere sermiş, biraz peynir ekmek yemeye hazırlanıyordu. Ariana'ya ikram bile etmeden tıka basa yedi ama Ariana zaten yiyemeyecek kadar hasta ve yorgundu, onu seyretmek bile midesini bulandırıyor-yordu. Adamdan biraz uzakta yere uzanıp başını torbasının üzerine koydu ve gözlerini kapadı. Çimenler bütün gün parlayan Mayıs güneşini yemiş, yumuşacık ve sıcaktı ve genç kadın yorgunlukla kestirmeye

başladı. Uykuya dalmak üzereydi ki, adamın elini eteğinde hissetti. Adam birden onun üzerine çullanmış, eteğini kaldırıp onu soymaya çalışıyordu; Ariana şaşkınlığını atıp onu üzerinden düşürmeye çalıştı ve iki eliyle yüzüne saldırdı. Ama

adam ondan çok güçlüydü ve istediğini almak üzereydi; Ariana'yı vücudu ve elleriyle iyice bastırdı ve genç kadın, erkeklik organını bacakları arasında hissetti, ama adam tam ona sahip olmak üzereyken birden bir gürültü, bir bağırış ve silah sesi duyuldu. Adam şaşkınlıkla sıçradı, ayağa fırladı ama pantolonunu bile toplayamamıştı. Ariana da ayağa fırladı ama birden başı döndü ve sendeledi, neredeyse düşecekti, iki güçlü el onu omuzlarından kavradı ve yavaşça yere oturttu.

"iyi misin?" Ariana başını kaldırmadan salladı, onun yüzünü görmek ve kendi yüzünü de ona göstermek istemiyordu. Onu kurtaran adam ingilizce konuşmuştu ve demek şimdi Amerikalıların elindeydi. Adam onun anlamadığını sandı ve bu kez bozuk bir Fransızcayla konuştu. Ariana gülümsememek için kendini zor tuttu ve sonra başını kaldırıp ona baktı. Adamın onun kolayca Fransız sanması garip gelmişti Ariana'ya.

"Teşekkür ederim." Adamın yüzünde dostça bir ifade vardı, kaskının altından dalgalı yumuşak kahverengi saçları görünüyordu ve Ariana biraz uzakta üç kişi daha gördü, cipin yanındaydılar.

Asker ona, "Bu adam canını yaktı mı?" diye sorunca Ariana başını iki yana salladı. Başında kaskı olan genç Amerikalı asker daha fazla konuşmadan birden kolunu salladı ve Fransız'ın suratına müthiş bir yumruk indirdi. "Bu şimdilik ona yeter." Onu en çok kızdıran şey, herkes onların kızlara kadınlara tecavüz ettiğini söylerken, bu piç kurusu Fransız erkeklerinin, kendi kadınlarına saldırmalarıydı. Asker, ayağa kalkıp altın sarısı saçlarından toz toprağı ve çimenleri temizleyen Ariana'ya baktı ve, "Gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu.

Ariana hafifçe gülümsedi ve, "Evet," dedi. "Paris'e gitmek istiyorum." Burada durmuş onunla konuşması bile çığırıldı.

"Châlons-sur-Marne'a gitmeye ne dersin? Orası Paris'e yaklaşık yüz elli kilometre mesafede ve oradan seni Paris'e götürecek birini de bulabiliriz."

Bu askerin onu Paris'e kadar göndermesi mümkün müydü gerçekten? Ona baktı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağıya süzülmesini engelleyemedi.

"Tamam mı? Bu işine yarar mı?" Gözlerinde yumuşak bir ifa-

de vardı ve Ariana'nın baş salladığını görünce gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Pekâlâ, hadi gel, şu tarafa."

Ariana Amerikalı'nın arkasından giderken, Fransız hâlâ üstünü başını temizlemeye, toparlanmaya çalışıyordu. Cipte onların arasına sıkışıp oturan sessiz Ariana'ya merakla bakan dört genç asker yolda neşeyle konuşup şakalaşıyordu; arada bir onun altın saçlarına, narin yüzüne hüznü gözlerine bakıp omuzlarını silkiyor, sonra yine konuşmaya, ya da şarkıya başlıyorlardı. Onu

Fransız'dan kurtaran genç askerin göğsündeki isim plakasında Henderson yazıyordu ve onu Paris'e götürecek diğer iki askeri de o bulmuştu; Chalon'a varmalarından bir saat sonra iki asker hazırды. Komik Fransızcasıyla, "Onlarla güvende olursunuz hanımefendi," diyerek ona güven verdi ve Ariana da ona elini uzattı.

"Teşekkür ederim efendim."

"Rica ederim, hanımefendi." Ariana görevli olarak Paris'e gidecek iki askerin peşinden gitti; anladığı kadarıyla bu iki asker, iki albay arasında günde en az üç kez haber kuryeliğini yapıyor, mesaj taşıyordu. Ama Henderson o anda albayları değil, o narin yüzde gördüğü hüznün ve umutsuzluk ifadesini düşünmekteydi. Savaş sırasında bu tür ifadeleri çok görmüştü. Çukura gömülü mavi gözler, gergin ten ve siyah halkalar ona bir şey daha anlatmıştı. Bu kız çok hastaydı.

26

İki genç Amerikan askeri Ariana'ya, la Pompe sokağındaki bir adrese gideceklerini söyledi. O nereye gitmek istiyordu acaba? Ariana, Manfred'in verdiği kâğıdı çıkardı. Gideceği yer Varenne sokağındaydı.

"Galiba bu sokak nehrin sol tarafında ama emin değilim." Ama genç askerin tahmini doğruduydu. Paris'te de savaşın izleri vardı tabii, ama bunlar Berlin'de olduğu kadar korkunç değildi. Paris, bombardımanlardan ziyade Alman işgalinden çok çekmiş, Almanlar işlerine yarayan her şeyi alıp Berlin'de Pinakothek'e göndermişti.

YÜZÜK

197

Bisikletli yaşlı bir adam iki askere, Ariana'nın gitmek istediği yeri tarif etti ve sonra da, onlara yolu gösterebileceğini söyledi. Ariana Paris'e ilk kez küçük bir kızken, babası ve kardeşiyle gelmişti ve şimdi şehri daha iyi görebiliyordu. Fakat şehrin güzelliklerini, manzaralarını takdir edemeyecek kadar yorgundu. Arc de Triomphe, Concorde Meydanı, Alexandre III Köprüsü gözlerinin önünden hızla gelip geçti. Gözlerini kapadı ve kendisini şehrin uğultusuna bıraktı, arada bir yaşlı adamın yol tariflerini ve askerlerin de bağırarak ona teşekkürlerini duyuyordu. Bir süre sonra adrese geldiler ve Ariana gözlerini açtı. Arabanın arkasında uzanıp uyumayı yeğlerdi ama, artık kalkıp inmesi gerekiyordu. Berlin'den kaçıp buraya gelişi tam dokuz gün sürmüştü ve şimdi Paris'teydi, fakat buraya neden geldiğini ve aradığı adamın nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Adam ölmüş bile olabilirdi. Zaten herkes ölüyor gibi geliyordu ona. Şimdi süslü, gösterişli büyük kapının önünde dururken, Wannsee'de Manfred'le paylaştığı evi her zamankinden daha çok özlediğini hissetti. Ama artık orada hiçbir şey yoktu, bunu unutmamalıydı. Hiçbir şey. Manfred yoktu artık.

"Qui mademoiselle?" Şişman, beyaz saçlı, yaşlı bir kadın büyük kapıyı açtı ve içerdeki güzel bahçeyi gözler önüne serdi. Bahçenin dibinde çok güzel bir on sekizinci yüzyıl malikânesi ve

birkaç ba-samaklık bir mermer merdiven görölüyordu. "Vous desirez?" Karanlıkta binanın ışıkları insanı davet ediyor gibi parlıyordu.

Ariana ona Fransızca cevap verdi, "Bay Jean-Pierre de Saint Marne'ı arıyordum." Fakat kadın sanki anlamak istemiyormuş gibi uzun süre onu süzdü. Ama Ariana ısrarlıydı. "Acaba evde yok mu?"

"Hayır." Kadın başını yavaşça iki yana salladı. "Ama savaş bitti genç bayan. Bay Saint Marne'ı artık rahatsız etmeyin." Her zaman gelen ve yalvarıp yakaran bu insanlardan bıkmıştı kadın. Artık Amerikalılara gitmeliydiler. Bunlar biktirici hikâyeleri, korkuları ve heyecanlarıyla patronunu öldüreceklerdi. Bu tacizler daha ne kadar sürecekti böyle? Zavallı adamı hiç rahat bırakmıyorlardı. Ariana onun yüzüne bakınca neler düşündüğünü anlamadı.

"Şey... ben, özür dilerim... kocam ve Bay de Saint Marne eski arkadaşı. Kocam, buraya geldiğimde Bay de Saint Marne'ı ara-

198

DANIELLE STEEL

mamı istemişti..." Kekeler gibi oldu ve yaşlı kadın yine başını iki yana salladı.

"Herkes böyle söylüyor zaten." Bu da diğerlerinden farklı görünmüyordu. Hasta görünüşlü, sıksa, soluk suratlıydı, giysileri yırtılmış, ayakkabıları eskimişti ve elinde şu torbadan başka bir şey yoktu. Bir haftadır yıkanmamış gibiydi Tanrım. Beyefendinin parası var diye tüm bu mültecilerin onun kapısını aşındırması gerekmezdi ki. "Bakayım Beyefendi evde mi?" Fakat bahçedeki lüks Rolls Royce otomobil, beyefendinin evde olduğunun kanıtı gibiydi. "Bekle burada." Ariana ona teşekkür eder gibi yavaşça avludaki dar banka oturdu, serin gece havasında üşümüştü. Fakat artık üşümeye, yorulmaya ve açlığa alışmıştı. Bu duyguları daha önce tanıyor muydu? Gözlerini kapadığında bunu hatırlaması güç oluyordu. Saatler geçmiş gibi uzun gelen bir süreden sonra birisinin omuzunu dürttüğünü hissetti ve başını kaldırıncı yaşlı kadını gördü, dudaklarını ona küçümser gibi kıvrırmıştı ama başını salladı. "Beyefendi sizi görecektir." Ariana birden rahatladığını hissetti, ama bu rahatlamanın nedeni, o adamı nihayet görebilme olanağına kavuşması değildi, o gece artık başka bir yere gitmek zorunda kalmamasına seviniyordu. Yani, en azından bunu umut ediyordu. Onu tavan arasında bile yatırsalar razıydı, ama sabah olmadan bir adım daha atacak halde olmadığını biliyordu. Evsahibinin, burada kalmasına izin vermesini umutla bekliyordu.

Yaşlı kadını izleyip mermer basamakları çıktı, ciddi yüzlü bir uşak ön kapıyı açtı ve kenara çekildi. Uşak Ariana'ya bir an için Berthold'u anımsattı ama bunun bakışları daha yumuşaktı. Adam ona birkaç saniye baktı, sonra hiçbir şey söylemeden döndü ve uzaklaştı. Kadın yine başını iki yana salladı, hoşnutsuzluğunu gösterdi ve Ariana'ya, "Beyefendiye haber vermeye gitti," diye mırıldandı. "Biraz sonra seni çağırırlar. Ben şimdi gidiyorum."

"Teşekkür ederim." Ama yaşlı kadının Ariana'nın teşekkürüne hiç de ihtiyacı yok gibiydi.

Uşak biraz sonra döndü. Ariana'yı alıp çok güzel bir hole götürdü, etrafta kadife perdeler ve muntazam aralıklarla asılmış Saint Marne atalarının portreleri görölüyordu. Ariana uşanın yanında yürürken bu göz kamaştırıcı görüntüye baktı, bir süre sonra

YÜZÜK

199

geniş bir koridora girdiler ve uşak tek kanatlı, aynalı bir kapıyı açtı. Uşanın açtığı kapının arkasında gördükleri Ariana'ya Berlin'deki Kraliyet Sarayı'nı hatırlatmıştı; duvarlarda melek resimleri, yıldızlı panolar, kakma süsler ve beyaz mermer şömine raflarının üzerinde muazzam aynalar vardı ve tüm bu ihtişamın ortasında, Manfred'in yaşlarında ama biraz daha narin, ciddi bakışlı, kaşlarının arasında derin, düşünceli olduğunu gösteren kırışıklıklar bulunan bir adam duruyordu. Salonun tam ortasında, bir tekerlekli sandalyeye oturmuş Ariana'ya bakıyordu.

"Bay de Saint Marne?" Bu ortamın gerektirdiği resmiyeti yerine getiremeyecek kadar yorgundu Ariana.

"Evet." Adam tekerlekli sandalyede kımıldamadı ama yüzünde, ona yaklaşmasını emreder gibi bir ifade vardı. Ona hoşgeldin demek ister gibi döndü, gözleri hâlâ ciddiydi ama yine de sıcak bir ifade taşıyordu. "Söylediğiniz kişi benim. Peki siz kimsiniz?"

"Ariana..." Genç kadın bir anlık bir tereddüt geçirdi. "Bayan Manfred von Tripp." Bunu kendisine bakan ılımlı gözlerle bakıp, sakın bir tavırla söylemişti. "Manfred bana, Berlin düşerse buraya gelmemi söylemişti. Özür dilerim, umarım..." Genç kadın konuşmaya çalışırken tekerlekli sandalye hızla ona yaklaştı. Adam onun hemen yanında durdu ve elini uzattı.

"Hoşgeldin Ariana. Lütfen otur." Yüzünde henüz öyle neşeli bir ifade yoktu. Bu kızın ona çok daha fazla şeyler söyleyeceğini ve bunların da iyi haber olmayacağını sezinlemişti sanki.

Ariana, Fransız'ın yüzüne bakarak sessizce oturdu. Garip bir yakışıklılığı vardı, ama Manfred'den o kadar farklıydı ki, ikisinin bir zamanlar çok iyi dost olduğunu düşünmek bile güçtü. Kocasının okul arkadaşına bakarken, Ariana, bir daha göremeyeceği erkeği ne kadar çok özlediğini fark etti.

"Buraya gelişin ne kadar sürdü?" Bunu sorarken Ariana'nın yüzüne bakıyordu. Onun gibi o kadar çok kadın görmüştü ki. Hasta, yorgun, hüznü ve korku içinde kadınlar.

Ariana içini çekti. "Dokuz gün."

"Nasıl geldin?"

"Otomobil, at sırtı, yaya, cip..." Dualar ederek dikenli telden geçtim ve neredeyse bir ahlaksız tarafından tecavüze uğruyordum...

200

DANIELLE STEEL

Boş gözlerle Saint Marne'a baktı. Sonra adam, Ariana'yı gördüğü anda sormak istediği soruyu sordu.

"Ya Manfred?" Bunu çok yumuşak bir sesle sormuştu ve Aria-na gözlerini yere indirdi.

Ariana'nın sesi koca salonda bir fısıltıdan daha güçlü değildi. "O öldü. Berlin'in işgalinde... öldü." Sonra başını kaldırıp doğrudan onun gözlerine baktı. "Ama daha önce buraya, size gelmemi söylemişti. Almanya'yı neden terk ettiğimi bilmiyorum, ama orada artık hiçbir şeyim, kimsem kalmadı. Kaçmak zorundaydım."

"Ailen?" Ariana ona cevap olarak derin bir iç çekti sessiz salonda. "Babam öldü sanıyorum. Annem savaştan önce ölmüştü. Ama erkek kardeşim—o hâlâ yaşıyor olabilir. İsviçre'de olması olasılığı yüksek. Babam onu askere göndermemek için geçen Ağustos oraya götürmüştü. Babam İsviçre'den dönmedi ve ben de Gerhard'dan haber alamadım. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum."

"Gerhard orada mı kalacaktı?" Ariana başını salladı. "Baban da geri dönecekti, öyle mi?"

"Evet, beni almak için dönecekti. Fakat... dadımız... yani o ve çalışanlardan birileri Nazilere haber verdi. Babamın da döneceğini sanıyorlardı." Durdu ve başını kaldırıp adama baktı. "Beni bir ay sonra bıraktılar. Manfred ve ben..." Gözleri sulanmaya başladı ve sustu.

Jean-Pierre içini çekti ve yanındaki masadan bir kâğıt alıp kendine doğru çekti. "Demek Manfred bu nedenle seni buraya gönderdi."

Ariana kafası karışmış gibi ona baktı. "Beni buraya, arkadaşınız olduğu ve burada güvende olacağımı düşündüğü için gönderdi."

Jean-Pierre de Saint Marne yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Manfred gerçekten de iyi bir dosttu. Ve aynı zamanda zeki bir insandı. Savaşta neler yaptığımı biliyordu. Birbirimizle haberleşir-dik. Gizlice tabii." Elini hafifçe tekerlekli sandalyeye doğru salladı. "Gördüğün gibi... özürlüyüm... buna rağmen işleri oldukça iyi yürüttüm sayılır. Hayır işleriyle uğraştım diyebiliriz, aileleri bir araya getirdim, bazen başka ülkelerde buluşturdum aile bireylerini, bazılarını sıcak yerlere 'gezi' bile ayarladım."

YÜZÜK

201

Ariana bu yumuşatıcı benzetmeye başını salladı. "Yani diğer bir deyişle mültecilerin kaçışlarına yardımcı oldunuz..."

"Çoğunlukla öyle. Bundan sonraki birkaç yılını da yine aileleri birleştirme konusunda çalışarak geçireceğim. Böylece bir süre işsiz kalmış olmayacağım işte."

"O zaman kardeşimi bulmama da yardımcı olabilir misiniz acaba?"

"Çalışacağım. Verebileceğin tüm bilgileri ver bana, ne bulabiliriz görelim. Ama korkarım başka şeyler de düşünmelisin Ariana. Sen ne yapacaksın? Şimdi nereye gideceksin? Almanya'ya mı döneceksin?"

Ariana yavaşça başını iki yana salladı ve boş gözlerle ona baktı. "Orada hiç kimsem yok."

"Bir süre burada kalabilirsin." Ariana burada sürekli kalamayacağını hemen anlamıştı, ama daha sonra nereye gidebilirdi ki? Bunu hiç düşünmemişti, hiçbir şey düşünmemişti zaten.

Saint Marne sempatik bir tavırla sessizce başını salladı ve önündeki kâğıda notlar aldı. "Pekâlâ, sabahleyin senin için bir şeyler yapmaya çalışacağım. Ama Gerhard'ı bulmama yardım etmek için bildiğin her şeyi anlatmalısın. Tabii bunu yapmamı istiyorsan." Ariana hafifçe başını salladı, her şeyi birden kavramakta güçlük çekiyordu. Bu adamın varlığı, bu koca salon, Gerhard'ı bulma konusunda yardım sözü. "Ve bu arada..." Saint Marne nazik bir tavırla gülümsedi - "Bir şey daha yapman gerekiyor."

"Nedir o?" Ariana da ona gülümsemek istedi ama, bu adamın gözlerine bakmak ve bu rahat sandalyede uykuya dalmamak için büyük çaba gösteriyordu.

"Şimdi yapman gereken şey, sevgili Ariana, biraz dinlenmek. Yorgun, çok yorgun görünüyorsun."

"Öyle, gerçekten yorgunum."

Ona geldiklerinde hep böyle yorgun, yaralı, korkmuş olurlardı. Bir iki gün içinde kendini toparlar, daha iyi görünür diye düşündü. Ne kadar da narin, minik bir şeydi bu. Manfred'in bu kadar nazik, narin ve genç bir kızla evlenmesi ne garipti. Marianna bundan çok daha dayanıklı bir kadındı. Jean-Pierre, Ariana'nın Manfred'in yeni karısı olduğunu öğrenince önce âdeta şoke ol-

202

DANIELLE STEEL

muştu. Nedense Manfred'in evlenebileceğini hiç düşünmemişti Karısı ve çocukları öldüğü zaman Manfred çılgına dönmüştü. Fa-kat şimdi bu kız vardı işte. Ve Manfred'in tutkusunu kolayca arılayabiliyordu. Ariana şu yırtık, kirli giysileri içinde bile öylesine güzeldi ki, peri kızlarına benziyordu âdeta. Onları daha iyi günlerde Manfred'le birlikte görmeyi çok isterdi doğrusu. Bir süre sonra salonda yalnız kalınca eski arkadaşını düşündü. Acaba bu kızı neden kendisine göndermişti Manfred? Berlin'deki savaştan sağ kurtulursa burada kendisini beklemek için mi? Yoksa başka bir şey mi düşünmüştü? Karısı için koruma mı istemişti? Onun, kardeşini bulması için yardım mı? Ne düşünmüştü acaba? Manfred'in, karısını ona göndermesi sanki bir mesajdı ve bu mesajı çözmeyi çok istiyordu. Pencereden dışarıya bakarken, belki zamanla öğrenirim, diye düşündü.

Ariana, taşlı avluya bakan odasında hemen uykuya daldı. Önlüklü, orta yaşlı, nazik bir kadın, tertemiz bir yatağın örtüsünü kaldırıp yorgan ve battaniyeyi düzenleyerek yatması için ona

yardımcı olmuştu. Ariana sanki yüz yıldan beri bu kadar güzel bir şey görmemişti ve Jean-Pierre'i, kardeşini ve hatta Manfred'i bile düşünmeden kendini yatağa atmış ve hemen derin bir uykuya dalmıştı.

27

Ertesi sabah Ariana kahvaltıdan sonra Jean-Pierre'le buluştu. Genç kadının hastalığı hemen belli oluyordu. Çalışma odasında otururlarken yüzünün rengi âdeta yeşile dönmüştü.

"Berlin'den ayrılmadan önce hasta mıydın?"

"Hayır, değildim."

"Yolculuk seni çok yormuş ve üzmüş olmalı - acı kaybın da tabii." Jean-Pierre kederin, acının reaksiyonlarını daha önce çok görmüştü. İnsanlar terler, kusar, baş dönmesi geçirirlerdi. Sadece onun evine gelip güvenli bir ortama kavuşmanın sevinciyle bayılan yetişkin erkekler bile görmüştü. Ama şu anda Ariana'nın ruhsal durumu, fiziksel durumundan daha önemliydi onun için.

YÜZÜK

203

"Daha sonra senin için bir doktor çağıracağım. Fakat önce kardeşin hakkında bilgi istiyorum, her şeyi anlat bana. Onu tarif et, boyunu, kilosunu, yapısını söyle. Nereye gidiyordu, o zaman nasıl giyiniyordu ve planları neydi? Kimleri tanıyordu?" Gözlerini Ariana'nın yüzünü dikmişti ve Ariana onun tüm sorularına tek tek yanıt verdi, babasının kaçış planını anlattı; Lörrach'daki tren istasyonundan yürüyüp İsviçre sınırını geçerek Basel'e ve oradan da başka bir trenle Zürih'e gidecekler, babası daha sonra gelip onu alacaktı. "Peki ya Zürih'te ne yapacaklardı?"

"Hiçbir şey. Kardeşim sadece bizi bekleyecekti."

"Peki daha sonra üçünüz orada ne yapacaktınız?"

"Lozan'a gidecektik. Babamın orada arkadaşları vardı."

"Babanın bu arkadaşları sizin geleceğinizi biliyor muydu?"

"Bundan emin değilim. Babam onlara evden ya da bürosundan telefon etmek istememiş olabilir. Belki de onlara Zürih'e varışımızdan sonra haber vermeyi planlıyordu."

"Onların telefon numaralarını kardeşine vermiş olabilir mi?"

"Eminim vermiştir."

"Peki onlardan hiç haber almadın mı, babanın arkadaşlarından değil kardeşinden ve babandan demek istiyorum?"

Ariana başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, hiçbirinden haber almadım. O zaman Manfred de babamın ölmüş olacağını söyledi."

Sesinden, Ariana'nın artık buna alıştığı belli oluyordu. Şimdi dayanamadığı şey, Manfred'in ölümüydü.

"Fakat kardeşim..." Yalvarır gibi karşısındaki adama baktı ve o da başını yana salladı.

"Göreceğiz. Birkaç yere telefon etmeliyim. Neden yatıp dinlenmiyorsun sen? Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm."

"Gelip beni uyandıracak mısınız?"

"Söz veriyorum." Ama sözünü tutmadı Jean-Pierre. Bir saat içinde, öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti ama, Ariana'yı uyandırmaya degecek bir haber yoktu. Ariana akşam karanlığına kadar uyudu ve Lisette gelip ona, genç kadının yatakta oturduğunu söyleyince tekerlekli sandalyesiyle onun yanına gitti. "Merhaba Ariana, şimdi nasılsın?"

204

DANIELLE STEEL

"Daha iyiyim." Ama genç kadın hiç de iyi görünmüyordu, hatta daha da bitkin gibiydi. Yüzü iyice solmuş, ten rengi yeşile dönmüştü ve hasta görünmemek için mücadele verdiği belliydi. "Haber yok mu?"

Jean-Pierre bir anlık bir tereddüt geçirdi, ama Ariana hemen anlamıştı. Ona kararlı gözlerle bakınca adam elini kaldırdı ve, "Hayır Ariana, böyle düşünme," dedi. "Aslında hiçbir haber yok. Sana ne öğrendiğimi söyleyeceğim, ama işe yarar hiçbir şey yok. Çocuk gitmiş."

"Ölmüş mü?" Ariana'nın sesi titriyordu. Kardeşinin sağ olduğunu düşünmüştü hep. Manfred'in düşüncesine rağmen o böyle düşünüyordu.

"Belki. Bilemiyorum. Öğrendiğim şey bu. Bana adını verdiğin adamı aradım. Baban ve kardeşin Berlin'den kaçmadan iki gün önce bu adam ve karısı bir araba kazasında ölmüş. Çiftin çocuğu yokmuş, evleri satılmış ve ne evin yeni sahipleri, ne de adamın bankadaki iş arkadaşları kardeşin hakkında bir şey duymuş. Babanı tanıyan banka yetkililerinden biriyle konuştum, ama o da babandan hiç haber almamış. Belki de baban kardeşini bırakıp seni almak için geriye dönerken yakalandı ve öldürüldü. O zaman kardeşin, bir süre sonra, babanın kendisine verdiği numarayı aradı ve karı kocanın öldüğünü öğrendi. Ondan sonra, ya adamın çalıştığı bankayı aradı, ya da artık yalnız başına olduğuna karar verip kolları sıvadı ve yaşayabilmek için bir iş bulup çalışmaya başladı. Ama ona dair hiçbir ipucu yok Ariana, ne Zürih'te, ne polis müdürlüğünde, ne de Lozan'daki bankacılarda. Max Thomas'la ilgili bir şey de bulunmadı." Ariana ona Max'in adını da vermişti. Jean-Pierre üzgün bir ifadeyle ona baktı. Bütün gün uğraşmış, ama hiçbir şey bulamamıştı. Ortada hiçbir iz yoktu. "Bütün normal araştırma yollarını ve en iyi kaynaklarımı aradım. Kardeşini tanıyan hiç kimse yok. Bu hem iyi hem de kötüye yorumlanabilir tabii."

"Peki sen ne düşünüyorsun Jean-Pierre?"

"Ben, babanla kardeşinin Lörrach'la Basel arasında beraber öldüklerini düşünüyorum." Ariana'nın sessiz duruşundan, genç kadının acıyla âdeta felç olduğunu anlamıştı. Onun, kendisini to-

parlaması için konuşmak zorundaydı. Onu kendine getirmek için, "Ariana, devam etmeliyiz," dedi. "Peki ama nereye... Nasıl?... Ve neden?" Birden öfkeli gözlerle baktı ve hıçkırmaya başladı. "Devam etmek istemiyorum. Şimdi değil. Kimse kalmadı. Benden başka kimse kalmadı."

"Senin kalmış olman yeterli. Benim halim de aynı."

"Sen de mi?" Ariana ona baktı ve burnunu silerken Jean-Pierre başını salladı.

"Karım Yahudi'ydi. Almanlar Paris'i işgal edince onu aldılar ve..." - sesi titrer gibi oldu ve tekerlekli sandalyesini Ariana'dan diğer yana çevirdi - "küçük kızımı da." Ariana bir an için gözlerini sıkı sıkı kapadı. Birden kendisine çok hasta hissetmişti, artık dayanamayacaktı. Bitmeyen kayıplar, sonsuz acılar. Bu adam, Manfred ve Max, ve kendisi, hepsi de çok sevdikleri kişileri, çocuklarını, karılarını, kardeşlerini ve babalarını kaybetmişti. Salon başının etrafında döner gibiydi, kendisi de dönüyordu, kendisini kaybetmemek için yatağına uzandı. Jean-Pierre tekerlekli sandalyesiyle onun yanına geldi ve saçlarını okşadı. "Biliyorum, ma petite, biliyorum." O anda ona, bulduğu tek ipucundan bahsetmeme-yi uygun görmüştü. Bunu duyarsa acı gerçeğe dayanması daha güç olurdu. Zürih'teki otellerden birinin resepsiyon memuru, Je-an-Pierre'in tarifine uygun bir çocuk gördüğünü hatırlamıştı. Adam çocukla konuşmuş ve ondan, yakınlarını beklediğini öğrenmişti. Çocuk yalnız başına iki hafta otelde kalmış, beklemişti. Sonra, otel memurunun hatırladığına göre çocuğun yakınları gelmiş ve o da onlarla birlikte gitmişti. Bu çocuk Gerhard olamazdı. Onun hiçbir yakını kalmamıştı. Böyle bir şey olsaydı Ariana'nın babası, kızına haber verirdi kuşkusuz. Her şeyi düşünen bir adam olduğu anlaşılıyordu. Otelcinin hatırladığına göre çocuk, bir erkek, bir kadın ve onların kızıyla birlikte gitmişti. O zaman bu çocuk asla Gerhard olamazdı. Öğrendiği bu kadardı işte, başka bir şey bulamamıştı. Oğlan kayıptı ve Ariana da, Avrupa'daki binlerce insan gibi kimsesiz kalmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Jean-Pierre, "Senin için bir fikrim var. Yeterince cesursan tabii," diye konuştu. "Her şey sana kalmış. Ama ben yeterince genç olsaydım bunu yapardım. Yakılıp yıkılmış, harap olmuş, bombalanmış tüm bu ülkelerden kaçardım, giderdim buralardan. Gider ve yeni bir yaşama başlardım ve senin de böyle yapman gerektiğini düşünüyorum."

Ariana başını kaldırıp gözlerini sildi. "Peki ama nereye?" Adamın söylediği onu korkutmuştu. O bir yere gitmek istemiyordu. Buralarda kalmayı, sonsuza kadar geçmişte yaşamayı düşünüyordu.

Jean-Pierre, sakın bir sesle, "Amerika'ya," dedi. "Yarın o ülkeye gidecek bir mülteci gemisi var. Bu iltica programı New York'taki bir organizasyon tarafından hazırlandı. Bu organizasyonun elemanları, gemi oraya vardığında limanda sizleri karşılayacak ve yerleşmenize yardım edecek."

"Peki ama babamın Grunewald'daki evi ne olacak? Onu geri alabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Orasını gerçekten istiyor musun? Orada yaşayabilir misin? Tabii geri alabilirsen, ki bunu hiç sanmıyorum." Söylediği gerçekler genç kadının içine işliyordu. Jean-Pierre onunla konuşurken,

birden Manfred'in mesajının ne olduğunu anlar gibi oldu. Aria-na'nın, kocasının çocukluk arkadaşının yanına gönderilmesinin nedeni buydu. Manfred, Jean-Pierre'in bir çözüm yolu bulacağından emindi. Şimdi kendisi de bunun en doğru çözüm olduğunu anlıyordu.

Şimdi tek soru kalıyordu ve o da, Ariana'nın, seyahat edecek kadar iyi olup olmadığıydı. Ama son altı yıldır yardım ettiği insanlardan edindiği tecrübeye göre, Ariana'nın tamamen iyileşmesi için aylar geçmesi gerektiğini biliyordu. Genç kadın çok şey kaybetmişti ve Manfred'in ölümüyle geçirdiği şoktan sonra dokuz gün perişan bir halde yolculuk yapması da onun için son darbe olmuştu. Gerçekte onun hastalığı yorgunluk, bitkinlik, açlık, çok yol yürümek, çok fazla üzüntü ve büyük kayıplardı. Başka bir sorun daha vardı, bu gemi gittikten sonra uzun zaman bir ikincisi olmayabilirdi. "Bunu yapacak mısınız?" Jean-Pierre gözlerini onun-kilerden ayırmıyordu. "Bu senin için tamamen yeni bir yaşam olacak."

"Peki ama ya Gerhard? Her şeye rağmen Lozan'a gitmiş olamaz mı? Ya da belki Zürih'te kalmıştır ve oraya gidersem onu bu-

labilirim, olamaz mı bu?" Ama artık onun gözlerindeki umut ifadesi de kaybolmuştu.

"Ondan en ufak bir ipucu bile yok, eğer yaşıyor olsaydı muhakkak bir şeyler bulurduk. Sanırım her şey sana söylediğim gibi oldu. Babanla birlikte ölmüş olmalı." Ariana bu sözleri içine sindirmeye çalışıyor gibiydi ama yine de başını yavaşça iki yana salladı. Hepsini kaybetmişti. Ya o da onlar gibi kendisini bırakıp uzanarak ölecek - ya da devam edecekti.

Baş dönmesi ve mide bulantısıyla mücadele edip, yatağının kenarında, tekerlekli sandalyesinde oturan Jean-Pierre'e baktı ve başını salladı. "Pekâlâ. Gideceğim." Derinlerde, içgüdüğü ona bu sözleri söyletmişti ama, kulaklarına gelen ses, sanki kendi sesi değildi.

28

Jean-Pierre'in büyük siyah Rolls'u ağır ağır Le Havre limanına girdi. Ariana sapsarı yüzüyle arka koltukta oturuyordu. Paris'ten buraya gelinceye kadar çok az konuşmuşlardı. Yollar, limanla Paris arasında malzeme taşıyan küçük konvoylar, kamyonlar ve ciplerle doluydu. Ama Paris çevresinde her şey normale dönmeye başlamıştı ve ordu araçlarının kasvetli gri renkleri dışında yollar eskisinden farksız görünüyordu.

Jean-Pierre yolda geçen zamanın büyük bir kısmında ona hep sessizce bakmış ve yıllardır evsiz mültecilere yardım etmesine, üzgün ve korku içindeki insanlara destek olmasına rağmen, onu rahatlatmak sözcükleri bulmakta güçlük çekmişti. Ariana'nın gözlerindeki ifade, hiç kimsenin, konuşarak onun acısını hafifleteme-yeyeceğini söylüyordu.

Yolculuk boyunca Ariana, durumunu daha iyi kavramaya başlamıştı. Dünyada onun için değerli sayılacak, sığınabileceği kimse kalmamıştı; geçmişiyle ilgili anıları onunla paylaşacak hiç kimse

yoktu, hiç kimse onun duygularını anlayamayacak, kardeşinin, babasının, Grunewald'daki evin... annesinin... Bayan Hed-wig'in... gölde geçirilen yaz günlerinin... ya da yemek masasında

ZUö

Berthold'un arkasında koyverilen kahkahaların anısını bilmeyecekti. Artık hiç kimse Gerhard'ın kimya aletleriyle oynarken patlattığı tüplerin gürültüsünü duyamayacaktı. Karşısına Manfred'i tanıyan kimse de çıkmayacaktı artık - gideceği o yeni dünyada onu tanıyan yoktu. O hücreye kapatılmanın ne demek olduğunu da kimse bilemeyecekti. Hildebrand'ın tecavüzü... Manfred tarafından kurtarılışı ve Wannsee'ye kaçırılışı. Ciğer sosisinden ona pişirdiği yemeğin, ilk odadaki yatak örtüsünün renginin, ilk sevişmelerinde Manfred'in bakışlarındaki ifadenin ya da onu Berlin'de, Reichstag'ın dışında bulduğunda yüzüne dokunuşunun anılarını kiminle paylaşabilecekti? Onun yaşamının son yılını, ya da yirmi yılını, bu süre içinde ya da geçmiş yaşamında neler yaptığını kimse bilmeyecekti ve Saint Marne'in yanında gemiye doğru giderken, onu sonsuza kadar oradan alıp götürecek o gemiye yaklaşırken, hayatını bundan sonra hiç kimseyle paylaşabileceğine inanmıyordu.

"Ariana?" Jean-Pierre soğuk bir ses ve Fransız aksanıyla ona seslendi. O sabah, Le Havre'a doğru yola çıkmadan önce onunla konuşmaya cesaret edememişti. Ariana yataktan kalkamayacak kadar hastaydı. Bir gün önce iki kez bayılmıştı. Ama şimdi, Jean-Pierre onun biraz daha güçlendiğini görmüştü ve New York'a kadar hastalanmadan gitmesi için dua ediyordu. Oraya varabildiği takdirde onu Birleşik Devletler'e kabul edeceklerdi. Amerika Birleşik Devletleri, savaş mültecilerine kollarını açmıştı. "Ariana?" Yine yumuşak bir sesle konuştu ve bu kez Ariana daldığı düşüncelerden sıyrılıp yavaşça ona döndü. "Evet?"

"Manfred'le evliliğiniz uzun sürdü mü?" "Yaklaşık bir yıl."

Jean-Pierre başını salladı. "Sanırım o bir yıl sana şimdi bir yaşam gibi geliyordur. Fakat -" ona umut vermek ister gibi gülümsedi - "Yirmi yaşında, bir yıl insana çok uzun gibi gelir. Yirmi yıl sonra ise o kadar da uzun gelmeyecektir."

Ona cevap veren Ariana'nın sesi buz gibiydi. "Ne yani, onu unutacağımı mı ima ediyorsun?" Jean-Pierre'e bunu söylediği için kızmıştı, ama o üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Hayır yavrum, onu unutmayacaksın." O anda, üç yıl önce kaybettiği karısıyla kızını hatırladı ve onların acısını taa kalbinde duydu. "Hayır, unutmayacaksın. Fakat sanırım acın zamanla hafifleyecektir. Şu anda olduğu kadar dayanılmaz olmayacaktır." Bunu söylerken kolunu Ariana'nın omuzuna attı. "Tanrıya şükret ki henüz gençsin Ariana. Senin için hiçbir şey bitmedi." Onu yeni yaşamına ısındırmak istiyordu ama, o iri mavi gözlerde umut ışığı görememişti.

Limana girdiklerinde, Jean-Pierre onu geçirmek için arabadan inmedi. Tekerlekli sandalyeyi bagajdan çıkarıp açmak ve şoförünün yardımıyla ona oturmak kolay bir iş değildi. Zaten onun için

artık yapabileceği bir şey kalmamıştı. New York yolculuğu için gereken her şeyi ayarlamıştı ve orada Kadınları Kurtarma Organi-zasyonu'nun ona yardımcı olacağını biliyordu.

Jean-Pierre arabanın açık penceresinden ona elini uzattı ve Ariana hizmetçinin bodrumdan çıkarıp getirdiği kalın karton valizle orada durup ona baktı; valize karısının giysilerinden birkaç tane koymuşlardı ama bunlar büyük olasılıkla Ariana'ya uymayacaktı. Ariana orada durup ona bakarken öylesine küçük ve çocukça görünüyordu, gözleri o güzel yüzünde öylesine iri ve parlaktı ki, Jean-Pierre bir an için onu göndermekle hata yapıp yapmadığını düşündü. Belki de bu uzun yolculuk için çok zayıftı. Ama Berlin'den çıkıp 900 kilometrelik yolu otomobille, yürüyerek, at sırtında, at arabası ve ciple tamamlamayı başarmıştı — okyanus ötesine kadar bir haftalık deniz yolculuğunu da başarabilirdi. Yaşadığı kâbustan sonra yeni bir ülkede yeni bir yaşama başlamak tüm yorgunluğuna değecekti. "Bana nasıl olduğunu bildireceksin, değil mi?" Çok sevdiği çocuğunu yabancı bir ülkede okula gönderen bir babaya benziyordu.

Ariana'nın yüzüne ve mavi gözlerine yavaş yavaş soğuk bir gülümseme yayıldı. "Evet, sana bildireceğim. Ve Jean-Pierre... benim için yaptıklarına teşekkür ederim."

Jean-Pierre başını salladı. "Keşke... her şey farklı olsaydı." O anda, Manfred'in de orada olup karısının yanında durmasını arzu etmişti.

Ariana onu anlamış gibiydi ve başını salladı. "Evet, keşke."

Y14

Z1U

UmNIDUCOI^

Jean-Pierre nazik bir tavırla "Au revoir, Ariana. Yolda kendine iyi bak," diye fısıldadı.

Ariana ona son kez bakıp gözleriyle tekrar teşekkür etti ve sonra, bineceği geminin merdivenine doğru ilerledi. Bir kez daha başını çevirip baktı, vakur bir tavırla el salladı ve, "Adieu," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar akıyordu

Üçüncü Kitap

ARIANA

NEW YORK

29

SS Pilgrim's Pride, 'Göçmenlerin Gururu' adı gemiye çok uygun düşmüştü. Sanki göçmenler tarafından Mayflowe'^dzn önce bile kullanılmış gibiydi. Daracık, küçük, koyu renkli bir gemiydi ve küf kokuyordu. Ama denize iyi dayanıyordu. Ağzına kadar doluydu. Pilgrim's Pride Amerika'daki birkaç kuruluş tarafından ortak olarak satın alınmıştı ve genellikle New York Kadınları Kurtarma Organizasyonu tarafından kullanılıyordu; şimdiye kadar buna benzer dört sefer yapmış ve savaşa girmiş Avrupa ülkelerinden Amerika'ya binden fazla mülteci taşımıştı. Birleşik Devletler'de kardeş kuruluşlar yardımıyla koruyucu aileler ve sonra da iyi bir mürettebat bulmuşlar, Avrupa'nın

mahvolmuş topraklarından erkek, kadın, yaşlı ve çocukları alıp Amerika'daki yeni yaşam bölgelerine taşımaya başlamışlardı.

Gemiye bindirilen insanların büyük çoğunluğu kötü durumdaydı ve Paris'e, Fransa'nın diğer bölgelerinden olduğu kadar, başka ülkelerden de gelmişlerdi. Bazıları haftalar ve aylar boyunca yürümüştü; çocukların çoğu yıllardan beri evsizdi, oradan oraya dolaşıp durmuştu. Bazıları hatırlayamadıkları kadar uzun zamandan beri doğru dürüst yemek yememişti ve birçoğu da, gemiye binmek bir yana, denizi bile görmemişti.

Kurtarma Organizasyonu bu deniz seyahatleri için bir doktor bulamamıştı ama, çok yetenekli, uzman bir genç hemşire vardı gemide. Bundan önceki seferlerde de çok iyi hizmet vermişti. Dokuz bebeğin doğumunu yaptırmış, tehlikeli birçok düşük olayında elinden geleni yapmış, dört kalp krizi vakasında hastalara yardımcı olmuş ve altı kişinin ölümündeyse çaresiz kalmıştı. Nancy Townsend, gemi hemşiresi olarak, savaşın cefasını uzun yıllardır çeken insanların vatan hasretinden, bitkinlik, açlık, sevgi yoksun-

(*) Mayflower: 1620'de ingiliz göçmenlerini Amerika'ya götüren gemi.

214

DANIELLE STEEL

luğuna kadar her türlü derdine çare bulmak zorundaydı. Bundan önceki seyahatte, Amerikalılar gelip kendilerini kurtarmadan önce Paris dışında bir hapishanede yaklaşık iki yıl kalmış dört kadın gelmişti gemiye. Ama New York'a kadar bu kadınlardan sadece ikisi yaşayabilmişti. Nancy Townsend her seferde, gemiye binen yolculara, bunların hepsinin New York'a varamayacağını bilerek bakıyordu. Hangilerinin güçlü, hangilerinin bu seyahati bitiremeyecek kadar zayıf olduklarını anlamak genellikle kolaydı. Fakat güçlü görünüp de yolculuğun bu son aşamasında ölüp gidenler de oluyordu tabii. Alt güvertede bir odada diğer dokuz kadınla kalan şu ufak tefek sarışın kadın da pek güçlü görünmüyordu.

Bir süre sonra Pireneler'de doğmuş genç bir kız koşarak gelip Nancy'yi buldu ve ranzası altında bir yolcunun ölmek üzere olduğunu çığlık çığlığa söyledi. Nancy hasta kızı gördüğünde, deniz tutması, açlık, su kaybı ve sancıdan krize girip ölmek üzere olduğunu anladı, kızcağız sayıklayıp duruyordu - onu bu hale neyin getirdiğini anlamak güçtü ama gözleri kaymıştı ve Nancy elini onun alnına koyduğunda ateşler içinde yandığını gördü.

Hemşire, hastanın yanına sessizce çöküp onun nabzını tuttu ve diğerlerine de geriye çekilmelerini işaret etti. Diğer kadınlar, Ariana'ya korkuyla bakıyordu, onun o gece kamaralarında ölebileceği ihtimali onları dehşete düşürmüştü, iki gün önce, yani Le Havre'dan ayrılışlarının dördüncü gününde böyle bir ölüm olayı yaşamışlardı zaten. Paris'e Bergen-Belsen'den gelmiş olan ufak tefek, çok zayıf bir Yahudi kızı, yolculuğunun bu son aşamasına dayanamamıştı.

Hemşire Townsend, Ariana'yı, kalabalık kamarada görmesinden yirmi dakika sonra, iki karantina kamarasından birine aldırıldı. Genç kadının ateşi orada daha da arttı, kollarına ve bacaklarına kramplar girmeye başladı. Nancy, onun daha da ağırlaşıp titremeler geçireceğinden korkuyordu, ama böyle bir şey olmadı ve yolculuğun son gününde hastanın ateşi düştü. Ariana sürekli kusuyordu ve doğrulup yatağında oturmak istediği her sefer, tansiyonu öyle düşüyordu ki, hemen bayılıyordu. Ariana bildiği tüm ingilizce'yi de unutmuş gibiydi, hiçbir şey hatırlamıyor, hemşireye sürekli olarak korku içinde Almanca bir şeyler mırıldanıyor,

YÜZÜK

215

Nancy de sadece, onun durmadan tekrarladığı Manfred... Baba. . • Gerhard... Hedwig sözcüklerinden başka bir şey anlamıyor-du, genç kadın bazen, 'Nein Hedwig!' diye bağırıyor ve Amerikalı hemşirenin gözlerine boş gözlerle bakıyordu. Geceleyin hıçkıra hıçkıra ağlarken de onu teselli etmek olanaksızdı. Nancy Town-send bazen bu kızın hastalığını, yaşamak istememesine bağlıyordu. Daha önce de böylelerini görmüştü çünkü.

Son sabahlarında Ariana hemşireye yine boş gözlerle baktı; gözlerinin ateşi biraz azalmış gibiydi ama şimdi acıyla doluydu.

Nancy Townsend ona şefkatle gülümsedi ve, "Şimdi daha iyisin umarım," dedi.

Ariana başını belli belirsiz salladı ve tekrar uykuya daldı. Geminin New York limanına girişini ve elinde meşalesiyle, üzerinde güneş parlayan Özgürlük Heykeli'ni bile görmedi. Rıhtımda bekleyen insanlar çılgınlar gibi el sallayıp bağırıyor, gözlerden yaşlar süzülüyor, herkes birbirinin üzerine atılıp kucaklaşıyordu - en sonunda başarmışlardı işte! Ama Ariana bunlardan habersizdi. Göçmen bürosu memuru, rıhtıma yanaşan gemiye çıkıp kamaraya ininceye kadar hiçbir şeyden haberi olmadı onun. Memur, hemşireyi sessizce selamladı ve raporu okudu. Genelde, gelen mülteciler doğruca onları himaye edecek kuruluşlara gönderilirdi ama, bu genç kadını bekletmeleri gerekecekti. Ateşler içinde sayıklamalarını dikkate alıp, salgın bir hastalığı olup olmadığından emin olmalıydılar. Göçmen bürosu memuru, hemşireye, hastayı karantinaya aldığı için memnuniyetini belirtti ve önce uyuyan genç kıza, sonra da üniformalı kadına bakıp yüzündeki soru ifadesiyle bir kaşını kaldırdı.

"Ne olabilir hastalığı acaba?"

Hemşire sessizce koridoru gösterdi ve uyuyan hastanın yanından çıktılar. "Pek emin değilim ama, zavallı bir tür işkence görmüş, ya da kamplardan birinde bulunmuş olabilir. Bilemiyorum doğrusu. Onu gözetim altında tutmak gerekecek." Memur, sempati duyduğunu belirten bir ifadeyle aralık kapıdan içeriye baktı.

"Açık yarası beresi, enfeksiyon gibi şeyleri yok, değil mi?"

"Görebildiğim kadarıyla yok. Ama tüm Okyanus yolculuğu boyunca kustu. Sanırım bu konu üzerinde durmak gerek. Vücut-

216

DANIELLE STEEL

ta bir hasar olmuş olabilir, bir iç hasar yani. Özür dilerim -" özü-rünü bakışlarıyla doğruluyormuş gibi baktı - "Onun hastalığı konusunda bir şey söyleyemem."

"Üzülmeyin Bayan Townsend. Onu zaten bu nedenle bize devrediyorsunuz. Sizi çok uğraştırmış olmalı." Adam tekrar elindeki hasta raporuna baktı.

Hemşire, limana dönüp hafifçe gülümsedi. "Evet çok şükür başardı." Başını çevirip memurun gözlerine baktı. "Sanırım yaşayacak. Ama biraz..."

"Bunu anlayabiliyorum." Memur bir sigara yaktı ve gemiden inen mültecilere baktı, iki hastabakıcı gelip hastayı bir sedye üzerine alıncaya kadar bekledi. Ariana hafifçe kımıldadı, sonra kendisini o güne kadar hayatta tutan hemşireye son kez baktı ve sedye üzerinde gemiyi terk etti. Onu nereye götürdüklerini bilmiyor ve zaten aldırıyordu.

30

"Ariana?... Ariana... Ariana..." Ona seslenen bu ses çok uzaklardan geliyor gibiydi ve onun annesine mi, yoksa Bayan Hed-wig'e mi ait olduğunu anlayamamıştı ama, kimin sesi olursa olsun, bir türlü ona cevap veremiyordu. Kendisini çok yorgun, bitkin hissediyordu, uzun bir yolculuktaydı ve geriye dönmesi çok zordu. "Ariana..." Ama ses çok ısrarlıydı. Uykusunda kaşlarını hafifçe çattı, sanki çok uzun bir yolculuktan geri döndüğünü hissediyordu. Onlara cevap vermesi gerekiyordu... fakat bunu yapmak da istemiyordu... ondan ne istiyorlardı acaba? "Ariana..." Ses durmadan ona sesleniyordu ve Ariana, çok uzun gibi gelen bir süreden sonra gözlerini açtı.

Siyah giyimli, uzun boylu ve kır saçlı bir kadın vardı orada. Siyah bir bluz, üzerine de yine siyah bir süveter giymiş, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Güçlü ve serin elleriyle Ariana'nın yastık üzerindeki saçlarını düzeltiyordu. Kadın nihayet elini çekince, Ariana onun sol elinde büyük, elmas bir yüzük gördü.

"Ariana?" Genç kadın sesini kaybetmiş gibiydi ve ona, başını

YUZUK

217

sallayarak cevap verdi. Ama neler olduğunu hatırlamıyordu. Neredeydi? Buraya nereden gelmişti? Bu kadın kimdi? Kafasının içi karmakarışık, hiçbir şey bilmiyordu. Bir gemiye mi binmişti? Paris'te miydi? Berlin'de mi? "Nerede olduğunu biliyor musun?" Kadının sesi de, Ariana'nın saçlarını düzeltmiş olan elleri gibi yumuşaktı, ama İngilizce konuşuyordu. Ariana, soran gözlerle kadına bakarken bir şeyler hatırlar gibi oldu, ya da öyle sanıyordu. "New York'tasın. Bir hastanede,

iyileşmen için seni buraya getirdik." Garip olan şuydu ki, onun iyileştiğine inanmış gibi konuşuyordu.

Ruth Liebman bu insanların çok şeyler yaşadığını, ama bunları öğrenemeyeceğini ve sormaya hakkı olmadığını artık çok iyi öğrenmişti. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" Doktor, Ruth'a bu genç kadındaki bitkinlik, derin uyku ve kilo kaybıyla ilgili olarak gemideki kusması ve yüksek ateşi dışında herhangi bir neden bulamadıklarını söylemişti. Birinin bu kızı hâlâ kendini kurtaramadığı uçurumun kenarından hemen çekip geri almasının elzem olduğunu düşünüyorlardı. Onların kanısına göre bu genç kız yaşama gücünü kaybetmişti ve birinin çok geç olmadan yardım etmesi ve ona yeniden yaşama gücü kazandırması çok önemliydi. Ruth Liebman, New York Kadınları Kurtarma Organizasyonu gönüllülerinin başı olarak onu görmeye gelmişti. Ariana'yı ikinci ziyaretiydi bu. ilk gelişinde onun saçlarını okşamasına ve adını seslenmesine rağmen Ariana hiç kımıldamamıştı. O gelişinde Ruth genç kadını incelemiş ve sağ kolunun iç tarafına dövmeyle yazılmış rakamlar aramıştı. Ama bir şey bulamamıştı. Öyle bir yerden kurtulmuşsa çok şanslı bir kız sayılırdı. Belki bir aile yanında saklanmıştı, belki de onların özel tutsaklarından biri olmuştu bu kız, bazılarını böyle damgalamadan kullanırlardı. Bu ufak tefek sarışın güzelin rahatça uyuyan yüzünden bir şey çıkaramamıştı, tüm bildikleri onun adı ve Fransa'daki Saint Marne mülteci organizasyon tarafından gönderilmiş olduğuydu. Ruth bu adamı biraz tanıyor, karısını ve kızını savaşta kaybetmiş bir sakat olduğunu biliyordu.

Amerika'nın Pearl Harbor'dan sonra savaşa girmesiyle o da kendi dramını yaşamıştı. Savaş başladığında dört sağlıklı ve mutlu çocuğu vardı, ama şimdi iki kızı ve bir oğlu kalmıştı. Simon, Oki-

218

DANIELLE STEEL

nawa üzerinde düşürülmüştü ve Paul'u da neredeyse Guarn'da kaybediyorlardı. Telgraf geldiğinde Ruth az daha bayılıyordu ama kendisini toparlamış ve elleri titreyerek kocasının evdeki küçük odasına girip kapanmıştı. Sam bürosundaydı. Kızlar üst katta bir yerdeydiler ve ilkin benzeyen kâğıdı bir süre açmadan elinde tutmuştu... bu kâğıt ona, kalan tek oğlunun kaderini bildirecekti. Ruth haberi yalnız başına almaya karar vermişti. Ama telgrafi okuyunca birden rahatladı. Paul sadece yaralanmıştı ve birkaç hafta içinde Amerika'ya dönecekti. Şam'a telefon ettiğinde sevinçten uçuyordu. Artık o müthiş soğukkanlılığını göstermesi gerekmiyordu. Onlar için savaş bitmişti. Sevinci tüm hareketlerine, düşüncelerine yeni bir güç, enerji kazandırmıştı. Önceleri Almanların yaptıkları korkunç şeylerin haberleriyle üzülmüş, hatta Avrupa'daki Yahudiler gibi işkence çekmediği için âdeta kendini suçlu hissetmiş ve bu gönüllü işine girmişti. Paul'un kurtulmasının verdiği sevinçle, artık mültecileri daha büyük bir sevgiyle karşılıyor, onlara daha çok zaman

ayırıyordu - mültecileri himayelerine alacak koruyucu aile bulunması için onlara yardımcı oluyor, onları güney ve orta batıya gidecek trenlere yerleştiriyor ve şimdi bu ufak tefek, korkmuş kıza yaptığı gibi, hastaları ziyaret ediyordu. Ariana ona dikkatle baktı ve sonra gözlerini kapadı.

"Neden buradayım?"

"Çünkü gemide çok hastaydın Ariana. Sana bir şey olmaması, her şeyin yolunda gitmesi için bu önlemi aldık." Ariana bunu duyunca alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Bundan nasıl emin olabilirlerdi? Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ki.

Kadının yardımıyla yavaşça doğrulup yatağında oturdu ve hemşirenin bıraktığı sıcak çorbadan biraz içti, ama hemen yorulup arkasına yaslandı. Bu küçücük çabalama bile onun için fazlaydı. Ruth Liebman yavaşça onun yastığını düzeltti ve hüzünlü mavi gözlere baktı. O anda doktorun ne demek istediğini anladı. Bu gözlerde, orada duran kızın tüm umutlarını yitirdiğini gösteren bir ifade vardı.

"Sen Alman mısın, Ariana?" Genç kadın başını salladı ve gözlerini kapadı. Alman olmanın anlamı neydi şimdi? O da diğerleri gibi bir mülteciydi, üç hafta önce Berlin'den kaçmıştı. Ruth, onun

YÜZÜK

219
bir şeyler hatırladığını, gözlerini kırıştırmasından anladı ve eline yavaşça dokununca Ariana tekrar gözlerini açtı. Belki de düşündüklerini birisiyle konuşmak istiyor, dertleşme ihtiyacı duyuyordu, böylece kafasının içindeki hayaletlerden kurtulabilirdi. "Almanya'dan yalnız başına mı kaçtın, Ariana?" Ariana yine sadece başını salladı. "Bunu yapabilmek için cesaret ister doğrusu." Kadın büyük bir dikkatle, rahat konuşuyordu. Hemşire ona, Aria-na'nın ingilizce konuştuğunu söylemişti ama, onun dil konusunda ne kadar iyi olduğunu bilemiyordu. "Ne kadar yolculuk yaptın?"

Ariana kadının nazik yüzüne kuşkuyla baktı ve sonra cevap verme kararı aldı. Bu kadın orduya, polise ya da mülteci bürosuna bağlı olsa bile artık hiç önemi yoktu. Bir an, Yüzbaşı von Rheinhardt'ın sonu gelmez sorgulamalarını hatırladı, ama bu da ona yine Manfred'i hatırlatmıştı. Bir an için gözlerini sıkı sıkıya kapatıp tekrar açtı, iki koca gözyaşı yanaklarına damlamıştı. "Dokuz yüz kilometre yol gittim, Fransa'ya kadar yani." Dokuz yüz kilometre mi?... Peki, nereden çıkmıştı yola? Ruth bunları sormaya cesaret edemiyordu. Anılarını canlandırmak genç kadını tekrar acıların içine atmıştı, bunu görebiliyordu.

Ruth Liebman hiçbir zaman umudunu yitirmeyen bir kadındı. Bu özelliğini başkalarına aşılamaya çalışırdı ve bu tür işlerde çok başarılı olmasının bir nedeni de buydu. Daha gençken de sosyal yardım işlerinde çalışmak istemişti ama, Samuel Liebman'ın karısı olarak yapacak başka görevleri vardı.

Şimdi olduğu yerde durup Ariana'ya bakıyor, genç kızın üzüntüsünü anlamaya çalışıp, nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. "Ya ailen, Ariana?" Sözcükleri çok yumuşak söylemişti ama, Ariana'nın bunları işitmeye henüz hazır olmadığı belliydi. Genç kadın birden doğrulup ağlamaya başladı ve başını iki yana salladı.

"Hepsi gitti... hepsi... babam... kardeşim... koc..." birden sustu, 'kocam' diyecekti ama devam edemedi ve Ruth daha fazla düşünmeden onu kollarına aldı. "Hepsi... hepsi. Kimsem yok... gidecek hiçbir yerim yok... hiçbir şeyim..." Korku ve üzüntü tüm benliğini kaplamıştı, hüngür hüngür ağlıyordu. Bunlar ona işkence gibi geliyor ve yaşamının bir an önce sona ermesini diliyordu.

220

DANIELLE STEEL

"Artık geriye bakamazsın, Ariana." Ruth Liebman, kollarında tuttuğu genç kadına müşfik bir ses tonuyla konuştu ve Ariana bir an için onun kollarında, kendisine bir anne bulmuş gibi hissetti ve hıçkırdı. "Artık ileriye bakmalısın. Bu senin için yeni bir yaşam, yeni bir ülke... önceki yaşamında sevdiğin insanlar da seni terk etmeyecektir. Onlar da burada seninle birlikte. Onların ruhları daima seninle beraber olacaktır, onları da beraberinde götüreceksin." O da aynı şekilde Simon'u beraberinde taşıyordu... büyük oğlunu asla kaybetmeyecekti. Ruth buna inanıyordu ve Ariana bu uzun boylu zayıf kadına sarılırken, onun gözlerinde bir umut ışığı gördü; göz göze geldiklerinde onun iyimserliği ve gücü elle tutulacak kadar belirgindi.

"Peki ama ne yapacağım şimdi ben?"

"Daha önceleri ne yapıyordun?" Fakat Ruth bile bunun saçma bir soru olduğunu hemen anladı. Gözlerinin çevresindeki yorgunluk işaretleri ve yaşını fazla göstermesine rağmen, bu kız büyük olasılıkla on sekizinden fazla olamazdı. "Hiç çalıştın mı?"

Ariana yavaşça başını iki yana salladı. "Babam bir bankacıydı." Sonra içini çekti. Şu anda her şey ona şaka gibi geliyordu. Tüm bu parçalanmış önemsiz hayaller... "Savaştan sonra üniversiteye gidecektim." Ama üniversite eğitiminden yararlanmayacağını kendisi de biliyordu. Diğer kadınlar gibi evlenip çocuk sahibi olacak, kâğıt oynayacak, davetler verecekti. Manfred'le bile bundan fazlasını yapmayacak, hafta sonları ve tatillerde şehirdeki evleriyle şato arasında gidip gelecekler ve o da kocası için çalışacak, onu mutlu etmeye gayret edecekti... ve kuşkusuz çocukları olacaktı... gözlerini tekrar kapattı. "Ama bütün bunlar uzun zaman önceydi. Artık hiç önemi yok." Hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu da belli oluyordu.

"Kaç yaşındasın Ariana?"

"Yirmi." Paul ondan sadece iki yaş büyüktü ve Simon yaşasaydı yirmi dört yaşında olacaktı. Sadece yirmi yaşında olup da buralara kadar nasıl gelmiş olabilirdi? Ailesinden nasıl ayrılmıştı

acaba? Neden annesini, babasını ve kardeşini öldürmüş de onu bırakmışlardı? Fakat Ruth ona bakarken sorunun cevabını bulduğunu anladı ve içinde kız için büyük bir acı hissetti. Ariana o kızı

caman, hüzünlü mavi gözleriyle bu perişan haliyle bile o kadar güzeldi ki. Naziler muhakkak onu kullanmış olacaktı. O anda, Ariana'nın savaş sırasında neler çekmiş olabileceğini birden anlamıştı Ruth. Demek bunun için onu öldürmemiş, kollarına dövme yapmamış, vücudunu damgalamamışlardı. Bunları anladığı anda kalbinin bu kız için sızladığını fark etti ve gözlerinden akmak üzere olan gözyaşlarını güçlükle kontrol etti. Naziler sanki onun sevgili kızlarından birini alıp da kullanmışlar gibi hissediyordu Ruth Liebman ve birden hastalanıyormuş gibi oldu.

İki kadın arasında uzun bir sessizlik oldu ve sonra Ruth uzanıp yavaşça Ariana'nın elini tuttu. "Geride kalanları unutman gerekiyor. Her şeyi. Kendine yeni bir yaşam yolu çizmelisin." Kızcağız bunu yapmadığı takdirde tüm yaşamı zehir olacaktı. Çok iyi yetiştirilmiş bir kız olduğu belliydi, ama kendini bırakırsa Nazi-lerle ilgili kâbusu onu kolayca mahvedebilirdi. Sonunda bir alkolik, bir fahişe, bir akıl hastası olabilir, ya da Beth David Hastane-si'nde kalıp ölümü seçebilirdi. Ama o anda Ariana'nın elini tutarken kendi kendine söz verdi Ruth - bu ufak tefek, hayatı parçalanmış kıza yeni bir yaşam şansı verecekti. "Bugünden itibaren her şey yeni, Ariana," diye konuştu. "Yeni bir yuva, yeni ülke, yeni dostlar ve yeni bir dünya."

"Benim koruyucu ailem yok mu?" Ariana soran gözlerle Ruth'a baktı, ama kadının cevabı pek tatmin edici değildi.

"Onlara henüz haber vermedik. Önce senin iyileştiğinden emin olmamız gerekiyordu. Hastalığının ne olduğunu anlamadan onlara haber verip korkutmak istemedik." Ama aslında Ariana'nın koruyucu ailesine, yani ona bakacak aileye haber vermişlerdi. Bunun bir görev olduğunu düşünerek başvurmuş New Jer-seyli bir Yahudi ailesiydi bu, ama bu konuda pek istekli görünmüyor. Genç bir kız onlar için sorun olabilirdi; bir işleri vardı ve kız onlara yardımcı olamazdı; ayrıca Almanlardan da nefret ediyorlardı. Kadın Kurtarma Organizasyonu'na, bir Fransız istediklerini bildirmişlerdi. Zaten New York'ta bir hastanede yattığına göre bu kızla ne yapabilirlerdi ki? Ruth onlara, kızda önemli bir hastalık olmadığını, bunun sadece bir önlem olduğunu söylemiş, fakat tatmin edememişti. Ama onlar kesin konuşmuş ve hatta biraz ka-

III

DANIELLE, 3İÇEL

baca davranmıştı. Ruth, bu ailenin Ariana'yı alacağından emin değildi. Ama bir şey yapabilirdi... orada otururken aklına aniden bir fikir gelmişti - Ariana'nın kendi evlerine gelmesi için acaba Şam'ı ikna edebilir miydi? "Aslında mesele şu ki..." Ruth Liebman ayağa kalktı ve uzun boyuyla Ariana'ya tepeden baktı. Geniş ve müşfik yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve eğilip tekrar

Ariana'nın elini okşadı. "Mesele şu ki onları öğleye doğru göreceğim. Eminim her şey yoluna girecektir."

"Burada ne kadar kalacağım?" Ariana küçük, kasvetli odada etrafına bakındı. Geceleri kâbuslarla, çılgınlıklar atarak uyandığı için onu karantinadan henüz çıkarmamışlardı ama, burada daha fazla tutamazlardı. Ruth bu sabah doktor ve hemşirenin, ona koğuşa alma konusunda konuştuğunu duymuştu.

"Sanırım hastanede birkaç gün daha kalacaksın, iyice güçlendiğini anladığımız güne kadar." Sevecen bir gülüşle Ariana'ya baktı. "Buradan aceleyle çıkman hiç de iyi olmaz, Ariana, dışarıya çıkar çıkmaz tekrar ve daha da kötü hastalanabilirsin. Burada kalıp dinlenmenin tadını çıkar." Fakat Ruth çıkmaya hazırlanırken, Ariana'nın yüzünde yeni bir panik ifadesi gördü, zavallı kız boş odada korku dolu gözlerle etrafına bakıyordu.

"Aman Tanrım, eşyalarım - eşyalarım nerede?" Birden Ruth Liebman'ın gözlerine baktı ve kadın ona sıcak bir gülümsemeyle güvence verdi.

"Onlar güvende, Ariana. Gemideki hemşire valizini ambulans şoförüne verdi ve bildiğim kadarıyla onu şuraya kilitlediler. İçinde olan her şeyin orada olduğunu göreceksin Ariana, bundan eminim. Endişelenmen için hiçbir neden yok." Fakat Ariana endişeliydi - annesinin yüzükleri! Onları hatırlayınca ellerine baktı. Manfred'in mühür yüzüğüyle, onun kedisine aldığı nişan ve nikâh yüzükleri gitmişti. Korkulu gözlerle kadına bakınca, Ruth onun ne düşündüğünü anladı. "Hemşire tüm değerli şeylerini kasaya koydu, Ariana."

"Bize biraz güvenmelisin," diyerek daha yumuşak bir sesle devam etti. "Savaş bitti çocuğum. Artık güvendesin."

Ama gerçekten güvende miydi? Ariana hâlâ kuşkuluydu. Güvende miydi ve bunun önemi var mıydı?

Birkaç dakika sonra zile basıp hemşireyi çağırdı ve hemşire koşarak geldi. Herkesin hakkında konuştuğu bu kızı merak ediyordu. Bu kız Almanya'da kamplardan kaçmış ve dört gün hiç uyanmadan uyumuştı.

Ariana, kadın valizini getirinceye kadar sinirli bir ruh hali içinde bekledi.

"Yüzüklerim? Ellerimden nerede?" İngilizcesi bir hayli zayıflamıştı. Savaş öncesinden beri İngilizce dersi almamıştı. "Özür dilerim. .. parmaklarımda yüzüklerim vardı."

"Öyle mi?" Hemşire şaşkın gözlerle baktı ve sonra araştırmak için acele adımlarla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra elinde küçük bir zarfla döndü ve onu Ariana'ya uzattı, genç kadın onu alıp elinde sıkı sıkı tuttu ve ancak hemşire odadan çıktıktan sonra açtı. Hepsi zarftaydı, onu Manfred'e bağlayan ince altın yüzük, onun Noel'de verdiği nişan yüzüğü ve büyük geldiği için diğerlerinin gerisine taktığı Manfred'in yüzüğü zarfın içindeydi. Onları tekrar parmaklarına takarken yine ağlamaya

başladı. Ve o anda, Berlin'den ayrıldığından bu yana geçen yirmi iki günde, sandığından daha hasta olduğunu anladı. Parmaklarını aşağıya doğru tutunca, bütün yüzükler kucağına düşmüştü. Paris'e gelinceye kadar dokuz gün geçmiş, orada iki gün boyunca yorgunluk, üzüntü ve korku içinde hasta olarak kalmış, okyanus üzerinde yedi gün süresince umutsuz bir hasta olarak yatmıştı ve şimdi de dört gündür bu hastanede idi işte... yirmi iki gün... bu süre ona yirmi iki yıl gibi geliyordu... Dört hafta önce kocasının kolları arasındaydı ve artık onu hiçbir zaman göremeyecekti. Yüzükleri sol avucuna alıp sıktı, ağlarken kararlı görünüyordu, kendini çabuk toparladı ve valizini açtı.

Jean-Pierre de Saint Marne'nın hizmetçisinin verdiği giysiler güzelce katlanmış olarak valizde duruyordu. Gemide ilk iki günden sonra, hareket edemeyecek ve üstünü değiştiremeyecek kadar hasta olmuştu. Giysilerin altında fazladan bir çift ayakkabı ve onun altında da, içinde fotoğrafların olduğu zarf ve annesinin mücevherlerinin saklandığı deri kaplı kitabın bulunduğu bohçası duruyordu. Bohçayı ve kitabı açıp, koca zümrütlü yüzüğü ve elmas mühürlü yüzüğü çıkardı, bunları babası ona gitmeden bir ge-

ce önce vermişti. Ama onları parmaklarına takmadı, sadece elinde tuttu ve seyretti. Bunlar onun en değerli eşyası, güvencesi ve geçmişle olan tek bağlamıştıydı. Annesinin iki yüzüğü, Manfred'in kendisine aldığı yüzükler, onun basit, altın yüzüğü ve merasim üniforması içindeki Manfred ile mutlu bir gülümsemeyle bakan on dokuz yaşında bir kızı gösteren fotoğraflar.

31

Sam Liebman'ın Wall Street'deki bürosunun dışında oturan sekreter, eli kılıçlı bir intikam meleği gibi korurdu onu. Şam'ın onayı alınmadan, karısı ve çocukları dahil olmak üzere hiç kimse giremezdi yanına. Evdeyken her şeyiyle onlarındı ama, çalışma dünyası onun için kutsaldı. Ailede bunu herkes ve özellikle Ruth çok iyi bilir ve çok önemli bir konu olmazsa asla büroya gelmezdi, şimdi de orada önemli bir konu için oturmuş bekliyordu işte.

Rebecca Greenspan, patronunun karısına biraz da sinirliymiş gibi baktı ve, "Fakat işi saatler sürebilir," dedi. Ruth Liebman zaten iki saate yakın bir süredir oturuyordu. Ve Bay Liebman, asla rahatsız edilmemesi için talimat vermişti.

"Eğer öğle yemeğine çıkmadıysa, eninde sonunda yemek için çıkacaktır, Rebecca. Yemek yerken de onunla biraz konuşabili-

rim.

"Söyleyeceğiniz şey akşama kadar bekleyemez mi?" "Bekleyebilseydim şimdi burada olmazdım, değil mi?" Yaşı da boyu gibi, kendi yaş ve boyunun yarısına yakın olan genç kadına nazik, ama kararlı bir ifadeyle baktı. Ruth Liebman uzun boyu ve geniş omuzlarıyla insanları etkileyen bir kadındı ama erkeksi de değildi. Sıcak bir gülümsemesi, müşfik ifadeli gözleri vardı. O da kocasının çok uzun boyu yanında kısa kalıyordu aslında. Samuel Julius Liebman çıplak ayakla bir doksan

sekiz boyundaydı; geniş omuzları, kalın kaşları ve çocuklarının şakayla karışık onu kızdırmakta kullandıkları aslan yelesine benzer saçları vardı ve bu saçlar alev rengine yakın bir renkteydi. Yaşlandıkça bu saç rengi hiç kuşkusuz biraz solmuş ve kırılaşmanın etkisiyle bir tür bakırımsı bronz rengini almıştı. En büyük oğlu da onun gibi kızıl saçlıydı, ama diğer çocukları, karısı gibi siyah, ya da koyu renk saçlı olmuştu.

Sam Liebman, akıllı, yardımsever, nazik bir adamdı ve bankacılar dünyasında önemli bir isimdi. Langendorf & Liebman kuruluşu yirmi dokuz krizine bile dayanmış ve Şam'ın çalıştığı yirmi yıldan bu yana herkesin saygı ve güven duyduğu bir yatırım firması olmuştu. Günün birinde Paul babasının yerini alacaktı. Şam'ın hayalimdi bu. Kuşkusuz önceleri, yerini alacak isimlerin Simon ve Paul olacağını hayal etmişti. Ama bundan sonra bütün yük, ayakları üzerinde durmaya başlar başlamaz küçük oğlunun omuzlarına binecekti.

Nihayet saat üçte iç büronun kapısı açıldı ve aslan yelesi dev adam çatık kaşları, çizgili koyu renk takım elbisesi, fötr şapkası ve bir elinde çantasıyla dışarıya çıktı.

"Rebecca, bir toplantıya gidiyorum," dedi ve aynı anda, odanın bir köşesinde oturmuş sabırla bekleyen Ruth'u gördü. Bir anda korkuya kapıldı.

Şimdi de ne vardı yani?

Ama karısı ona yaramaz bir çocuk gibi gülümseyince korkusunu unuttu. O da karısına gülümsedi ve yanına yaklaşıp sarılarak hafifçe öptü, bu arada sekreter yavaşça oradan ayrılmıştı.

"Saygın yaşlı insanlar bu şekilde davranmamalı Ruth. Hele öğleden sonra saat üçte hiç olmaz böyle şey."

Ruth da onu hafifçe öptü ve kollarını onun boynuna doladı. "Pekâlâ, saatin daha geç olduğunu düşünsek ne olur?"

"O zaman, zaten geç kaldığım toplantıya hiç yetişemem." Birden gevşedi ve güldü. "Pekâlâ Bayan Liebman, kafanın içinde neler var bakalım?" Oturdu ve her zaman olduğu gibi purosunu yaktı.

"Sana tam on dakika veriyorum, onun için ne istiyorsan çabuk halletmeliyiz. Bunu yapabilir miyiz dersin?" Ruth kocasının purosuna baktı ve gülümsedi. Bazı tartışmaları çok uzun sürerdi. Kimi konularda Ruth'un kendine has fikirleri olurdu ve kuşkusuz Şam'ın da, ve bu ikili fikir birliği içinde olmadığında mücadeleleri bazen haftalarca sürerdi. "Şu işi çabuk bitirmeye ne dersin?" Gülümseme tüm suratına yayıldı. Yirmi dokuz yıllık evlilik yaşamla-

Y15

lib

rında tartışmanın, her ikisi için de olumlu bir sonuçla noktalanacağını öğrenmişlerdi tabii.

"Bunu ben de isterim. Bu sana bağlı, Sam." "Aman Tanrım, Ruth... yine o tartışmalardan birine girmeyelim sakın. Son kez bu mesele 'sana bağlı' dediğinde, Paul askere gitmeden önceki şu

otomobil konusunda beni çıldırtmıştın. 'Bana bağlı'yım, hah, güleyim bari, bunu bana sormadan çok önce oğluna söz vermiştin bile. Bana bağhymış!" Bir süre güldü, sonra, "Pekâlâ, nedir mesele?" diye sordu.

Ruth bir anda ciddileşti ve hemen konuya girmeye karar verdi. "Birkaç gün önce bu ülkeye getirdiğimiz bir kıza koruyucu olmak istiyorum Sam, Kadınları Koruma Organizasyonu onu buraya gemiyle getirdi. Zavallı kız geldiğinden beri Beth Davis Hastane-si'nde yatıyor ve onu himayesine alacak koruyucu aile şimdi onu istemiyor." Gözlerinde acı ve öfke ifadesi görülüyordu. "Bir Fransız istiyorlarmış. Ne yani, Hollywood filmlerinden bir Fransız hizmetçi, ya da bir Fransız fahişe mi istiyorlar?"

"Ruth!" Kocasına ona bu sözlerini kınıyormuş gibi baktı. Ruth'un böyle öfkeli konuşması pek nadirdi.

"Peki kimdir bu kız?"

Ruth sakın bir sesle, "Alman," dedi ve kocası da sessizce başını salladı.

"Neden hastanede? Çok mu hasta?"

"Aslında değil." Ruth içini çekti ve kalkıp odanın içinde yavaşça dolaştı. "Bilmiyorum Sam, sanırım kızcağız yaşama gücünü kaybetmiş. Doktorlar onda belirgin bir hastalık bulamıyor, bulaşıcı bir şeyi olmadığı kesin." Ruth bir süre susup düşündü. "Oh, Sam, zavallı... o kadar umutsuz ki. Yirmi yaşında ve tüm ailesini kaybetmiş, insanın kalbi parçalanıyor." Yalvarır gibi kocasının gözlerine baktı.

Sam yavaşça içini çekti ve, "Ama onların hepsi böyledir Ruth," dedi. Bir aydan beri, esir kamplarının dehşeti hakkındaki haberleri her gün dinliyorlardı. "Onların hepsini eve getiremezsin ki." Ama Ruth, Kadın Kurtarma Organizasyonu için çalışmaya başla-• dığından bu yana, bir gün olsun onlardan birini evine getirmek istememişti.

"Sam, lütfen..."

"Peki ya Julia ve Debbie?"

"Ne olmuş onlara?"

"Eve tamamen yabancı birinin gelmesi karşısında ne düşünür-ler?"

"Tüm ailelerini kaybetselerdi onlar ne düşünürdü acaba, Sam? Eğer başkalarının acılarını, sorunlarını paylaşmayacaklarsa onları iyi yetiştirmemiştir demektir. Bir savaş oldu Sam. Bunu anlamaları gerekir. Bunun sonuçlarına hepimiz katlanmalıyız."

"Onlar bunun sonuçlarına katlandı."

Sam Liebman o anda hemen büyük oğlunu düşünmüştü. "Hepimiz katlandık. Sen aileden çok şey istiyorsun, Ruth. Ya Paul, o eve geldiğinde ne olacak? Bacağıyla ilgili sorunlarla başa çıkmaya uğraşırken evde tamamen yabancı birinin olması karşısında ne yapar dersin? Sonra..." Sam devam

edemedi ve sustu, ama Ruth onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Eve geldiğinde bir süre şoklar geçirecektir Ruth. Evde bir yabancı kız bulmak onun işini kolaylaştırmayacaktır, biliyorsun." Uzun boylu, koyu renk saçlı kadın kocasına bakıp gülümsedi. "Hiç de öyle olmayabilir. Aslına bakarsan ona iyi gelir gibi geliyor bana." Her ikisi de Paul'un, eve geldiğinde neyle karşılaşacağını biliyordu. "Ama mesele bu değil. Asıl mesele bu kız. Evimizde onun için oda var. Benim bilmek istediğim, onu bir süre için eve getirmeme izin verip vermeyeceğin."

"Bir süre dediğin ne kadar?"

"Bilmiyorum Sam. Gerçekçi olursak altı ay, ya da bir yıl diyebiliriz. Aileden hiç kimsesi, değerli hiçbir şeyi yok, ama çok iyi yetiştirildiği belli. İngilizceyi gayet güzel konuşuyor. Zamanla, başına gelenlerin şokunu atlattığında, kendine iyi bir iş bulup yaşamını sürdürebileceğine eminim"

"Peki ama ya bunu yapamazsa, ne yapacağız o zaman? Onu ölünceye kadar burada mı tutacağız yani?"

"Kuşkusuz hayır. Belki bu konuyu onunla konuşabiliriz. Ona, kendisini burada altı ay misafir edeceğimizi ve gerekirse bu süreyi bir altı ay daha uzatabileceğimizi söyleyebiliriz; ama daha işin başında, bir yıl sonra gitmesi ve kendi yaşamını sürdürmesi gerekeceğini açıklayabiliriz."

228

UANIKLtbtL

Sam karısının kazandığını biliyordu. Ona göre bu kadın hep kazanırdı zaten. Bazı konularda kazandığını düşündüğü zamanlar bile karısı dediğini kabul ettirmişti. "Bayan Liebman, sizi korkunç derece ikna edici buluyorum. Rakip firmalardan birinde çalışmadığın için mutluyum doğrusu." "Bu evet demek mi oluyor?"

"Düşüneceğim, demek oluyor." Sam durdu ve sonra, "Şu anda nerede?" diye sordu.

"Beth David Hastanesi'nde. Onu ne zaman göreceksin?" Ruth Liebman gülümsedi ve kocası içini çekip purosunu bıraktı.

"Bu akşam eve gelirken uğrayıp görmeye çalışırım. Adımı söylediğimde beni tanıyacak mıdır dersin?"

"Tanıması gerekir. Bütün sabah onunla beraberdim. Ona sadece gönüllü Ruth'un kocası olduğunu söyle yeter." Bunu söyledikten sonra, kocasının bir şeyler düşünür gibi durduğunu gördü. "Bir şey mi var?"

"Yarası beresi var mı? Yani çirkin mi?"

Ruth onun yanına gitti ve hafifçe yanağını okşadı. "Tabii ki hayır." Kocasının zayıf yanlarını ve korkularını bilirdi; böylece onun gücünü daha kolay kabul edebiliyor ve bu zaafının, kocasının insani yönlerini daha da artırdığını anlıyordu. Onun bu yanlarını görmek, onu daha çok sevmesine neden oluyordu. Hafif bir gülümsemeyle ona baktı ve göz kırptı. "Aslına bakarsan çok güzel bir

kız. Fakat o kadar... o kadar yalnız ve umutsuz ki... onu gördüğün zaman anlayacaksın. Sanki tüm umutlarını yitirmiş gibi."

"Başına gelenlerden sonra umutlarını yitirmesi normal tabii. Şu anda başkalarına nasıl inanabilir? O insanlara yapılanlardan sonra..." Sam Liebman'ın gözlerinde ani bir parıltı görüldü. O namussuzların yaptıklarını düşünmek bile onu çıldırtıyordu. Auschwitz hakkındaki ilk raporları çalışma odasında oturup bir daha okumuş, düşünmüş ve bütün gece ağlamış, dua etmişti. Şapkasına uzanırken tekrar Ruth'a baktı ve, "Sana güveniyor mu peki?" diye sordu.

Ruth bir an düşündü ve sonra, "Sanıyorum," diye cevap verdi. Şu anda herkese güvendiği kadar tabii."

"O halde peki." Çantasını alıp kalktı. "Gidip onu göreceğim."

YÜZÜK

229

Sam ona uzun süre baktı ve sonra beraberce asansöre doğru yürüdüler. "Seni seviyorum Ruth Liebman. Harika bir kadınsın sen ve seni seviyorum."

Ruth da onu hafifçe öptü ve asansör kapısı açılmadan önce, "Ben de seni seviyorum Sam," dedi.

"Bana ne zaman haber vereceksin peki?"

Sam, tam asansör kapısı açılırken ona baktı ve asansöre binerlerken, "Bu akşam eve geldiğimde söylerim," diye cevap verdi. "Tamam mı?" Ruth mutlu bir gülümsemeyle başını salladı ve aşağıda onu tekrar öptü; Sam toplantısına giderken o da yeni Che /-rolet'sine atlayıp evinin yolunu tuttu.

32

Ariana bütün sabah yatağında oturup hastane odasının penceresinden, güneşli sokağa baktı ve bundan bıkınca da gözlerini odanın döşemesine çevirdi. Bir süre sonra gelen bir hemşire ona birkaç dakika yürümesini söyledi ve Ariana, koridora çıkıp, kenardaki demirlere ve kapı kollarına tutunarak güçlükle birkaç adım attıktan sonra tekrar yatağına döndü. Öğle yemeğinden sonra ona, yerini değiştireceklerini söylediler ve akşam yemeğinden önce de kendisini hareketli bir koğuştta buldu. Hemşire ona, başka insanları görmesinin iyi olacağını söylemişti ama, Ariana bir süre sonra onlardan, yatağının etrafına bir perde çekmelerini istedi; koğuştaki gürültü ve gülüşmeleri dinlemek ve her yandan gelen yemek kokularını koklamak asabını bozmuş, âdeta midesini bulandırmıştı, yatağında kımıldamadan yatıyordu. Birden yine midesi bulandı ve kusmamak, kendini kontrol edebilmek için elindeki havluyu dudaklarına bastırıyordu ki, kendisini diğer hastalardan ayıran paravandan bir tıklama sesi geldi ve Ariana panik içinde başını kaldırıp yaşlı gözlerle baktı.

"Kim o?" Aslında bunun hiç önemi yoktu - burada hiç kimseyi tanı mıyordu ki. Sorusunu yumuşak, güç duyulur bir sesle sormuştu ve paravanın arkasından çıkan dev gibi adamı görünce birden gözleri büyüdü. Kendisini hiç bu kadar minicik ve korkmuş

hissetmemiştii ve Samuel Liebman ona tepeden bakarken, gözle görülür bir biçimde titremeye başladı ve bağırmmamak için büyük çaba gösterdi. Kimdi bu adam? Kendisinden ne istiyordu? Fötr şapkası ve koyu renk takım elbisesiyle çok resmi görünüyordu, muhakkak polisten ya da göçmen bürosundan olacaktı. Yoksa onu Fransa'ya geri mi göndereceklerdi?

Ama adam, dev gibi cüssesine ve uzun boyuna rağmen, ona nazik bir tavırla baktı, gözlerinde sıcak ve yumuşak bir ifade vardı. "Bayan Tripp...?" Kâğıtlarında bu isim vardı. Saint Marne 'von' kısmını çıkarmayı uygun görmüştü.

"Evet?" Sesi âdeta bir fısıltıydı.

"Nasılısınız?" Ariana buna cevap vermeye cesaret edemedi. Öylesine titriyordu ki, adam kalıp kalmama konusunda tereddüt içindeydi. Kız hastaydı, korkuyordu ve yalnızdı ve Ruth'un ona neden o kadar acıdığını şimdi anlayabiliyordu. Çok güzel bir çocuktı. Sam ona bakarken, çocukluktan henüz tam olarak çıkmamış olduğunu görebiliyordu, hâlâ küçük bir kız gibi görünüyordu. "Bayan Tripp, ben Ruth Liebman'ın kocasıyım." Ona ellerini uzatmak istedi ama, kız öylesine korkmuş ve kuşkulu görünüyordu ki, yatağına biraz daha yaklaşırsa onun korkuyla atlayıp kaçabileceğini bile düşündü, bunu yapmaya hazır gibiydi. "Ruth Lieb-man'ı tanıyorsunuz, değil mi? Bu sabah buraya gelen hanım. Gönüllü." Sam onun hafızasını açmaya çalışıyordu. Ama o sırada Ariana'nın gözlerinde bir parıltı belirdi. O panik halinde bile Ruth adı ona yabancı gelmemiştii.

"Evet... evet... biliyorum... buradaydı... bugün." Ariana'nın İngilizcesi çok iyi, hatta kültürlü insanların konuştuğı ingilizce gibiydi, ama o kadar hafif sesle konuşuyordu ki Sam güçlükle duyuyordu onu.

"Karım buraya gelip sizi görmemi istedi. Ben de eve giderken uğrayıp bir bakayım dedim."

Öyle mi? Neden? Sosyal bir ziyaret olarak mı? İnsanlar hâlâ böyle şeyler yapıyor mu? Ariana bir süre şaşkın, boş gözlerle adama baktı, sonra davranışını hatırlayıp hafifçe başını salladı. "Teşekkür ederim." Bir an düşündü ve sonra büyük bir çabayla yapıyormuş gibi, küçük, hayalet eline benzeyen elini ona uzattı.

YÜZÜK

Sam, "Memnun oldum," diyerek ona güven vermek istedi, ama her ikisi de, söylenmesi gereken sözün bu olmadığını biliyordu. Koğuş berbat bir yerdi ve onlar konuşmak istedikçe sanki bağırışlar, çağırışlar daha da artıyor gibiydi. Ariana, adama, yatağın ayak ucundaki sandalyeye oturmasını işaret etti ve o da oturdu. Ama adam rahatsız görünüyor ve Ariana'ya fazlaca dikkatli bakmamaya çalışıyordu. "Size bir şey getirmemi ister misiniz? İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Kızın iri gözleri

onunkilere kilitlenmiş gibiydi, ama Ariana sadece başını iki yana salladı ve Sam da böyle saçma bir soru sorduğu için kendine kızdı. Onun ihtiyaçları kolayca karşılanabilir şeyler değildi kuşkusuz.

"Ben ve karım, size elimizden geldiği ölçüde yardım etmek istiyoruz, bunu bilmelisiniz." Derin bir iç çekti ve devam etti. "Oralarda neler olduğunu tam olarak anlamak, bilmek, bu ülkenin insanları için çok zor... ama üzülmüyoruz... çok üzülmüyoruz... ve sizin oradan kurtuluş mucizeniz bizi de sevindiriyor. Siz ve diğer kurtulanlar o günler ve başkaları için birer anıt olarak kalacaksınız ve artık rahat yaşamalısınız - kendiniz ve onlar için." Kalktı ve Ariana'ya doğru yürüdü.

Sam için güç bir konuşmaydı bu ve Ariana gözlerini açmış ona bakıyordu. Bu adam tam olarak ne düşünüyordu acaba? Onun Berlin'den kaçtığını biliyor muydu? Başkaları derken kimi kastediyordu? Yoksa sadece hayatta kalan Almanlardan mı bahsediyordu? Ama ne derse desin, kimden bahsederse etsin, bu adamın konuyla yakından ilgilendiği belliydi. Çok uzun boyu ve yeleli saçlarıyla babasından çok farklı görünüyordu ama, Ariana içinde ona karşı, sanki eski bir dostmuş gibi bir yakınlık duyuyordu. Saygın ve sevecen bir adamdı bu Bay Liebman, ona saygı duyuyordu ve hiç kuşkusuz babası da onu beğenirdi. Bunları düşününce ellerini uzatıp adamın geniş omuzlarına koyarak eğildi ve büyük bir dikkatle onu yanağından öptü.

"Teşekkür ederim Bay Liebman. Burada olmama sevinmemi sağladınız."

"Sevinmelisiniz." Sam onun öpüşünden etkilenip gülümsedi. "Burası büyük bir ülke Ariana." Ona ilk kez adıyla hitap ediyordu ama, bunu yapabileceğini hissetmişti. "Burasının nasıl bir ül-

232

DANIELLE STEEL

ke olduğunu anlayacaksınız. Burası yeni bir dünya, sizin için yeni bir yaşam, burada yeni insanlarla, arkadaşlarla karşılaşacaksınız." Fakat Ariana onu dinlerken yine birden hüzünlenmiş gibiydi, o yeni insanlar değil, eskilerini istiyordu ama onlar yoktu artık. Ama gözlerindeki acı ifadeyi gören Sam Liebman onun elini okşadı. "Ruth ve ben artık senin dostlarınız, Ariana. Bunun için seni görmeye geldim buraya." Onun söylediklerini birden anlayan, onun, bu berbat hastane koğuşunda kendisini görmeye geldiğini ve kendisiyle ilgilendiğini fark eden Ariana'nın gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu. Ama gözyaşlarının arkasında bir gülücük vardı.

"Teşekkür ederim Bay Liebman."

Ona bakan Şam'ın gözleri yaşarmıştı. Hâlâ kızın elini tutarak yavaşça ayağa kalktı ve bir süre bu küçücük eli sıktı. "Şimdi gitmem gerekiyor Ariana. Ama Ruth yarın seni görmeye gelecek. Ben de yakında seni tekrar göreceğim." Ariana, terk edilen bir çocuk gibi başını salladı, gülümsemeye çalıştı ve gözlerine dolan yaşları kontrol etmek için kendini sıktı. Samuel Liebman daha fazla dayanamadı ve birden uzanıp onu kollarına aldı. Dev gibi adam onu kollarında uzun zaman öylece

tutarken, Ariana da hiç-kıra hiçkıra, rahatça ağladı. Bir süre sonra Ariana ağlamayı kesti, Sam cebinden mendilini çıkarıp ona uzattı ve o da birkaç kez burnunu sildi.

"Özür dilerim... böyle ağlamak istemezdim... ama böyle..."

"Hişşt... kes şunu." Sam onun başını hafifçe okşadı. "Açıklamana gerek yok Ariana. Anlıyorum." Koca yatakta onun mendiline durmadan burnunu silen bu sarı saçlı peri kızına bakan Sam, tüm bu olanlardan ve o cehennemden nasıl kurtulabildiği-ni düşündü onun. Bir tek zor durumdan bile kurtulamayacak kadar narin ve zayıf görünüyordu Ariana. Ama Sam, bu narin görünüşün, incecik vücudun, zarif hatların altında her şeyden kurtulabilecek ve şimdiye kadar da kurtulmuş bir kadın olduğunu hissedebiliyordu. Bu kızın içinde sert ve yenilmez bir şeyler vardı ve onun kurtuluşunu sağlamıştı ve Sam Liebman, şu anda üçüncü kızı olarak kabul ettiği bu kıza bakarken Tanrı'ya şükreliyordu.

33

Ariana'nın gelişiyile ilgili hazırlıklar neşe ve şaşkınlık karışımı duygular içinde gelişti. Sam hastanede onunla görüştüktan sonra doğruca eve gelmiş ve Ruth'a, hemen ertesi günü çocuğu o koğuştan kurtarmasını söylemişti. Doktorlar, kendi çocuklarını tehlikeye atacak bir hastalığı olmadığı konusunda rapor verdikleri takdirde, Ariana'nın en kısa zamanda Beşinci Cadde'deki evine getirilmesini istiyordu Sam. Akşam yemeğinden sonra kızlarını küçük odasına çağırıp, Ariana'nın onların yanına geleceğini, kızın Alman olduğunu, tüm ailesini kaybettiğini ve bir süre ona karşı nazik olmalarını söyledi.

Ebeveynleri gibi Julia ve Debbie de merhametli, sevecen kızlardı. Onlar da Almanya'yla ilgili günlük haberlerin üzüntüsünü yaşıyordu. Onlar da bu konuda yardımcı olmak istiyordu. Ertesi sabah Ruth'a, kendilerini de hastaneye götürmesi için yalvardılar ama, Liebman çifti bu konuda kararlıydı. Kızların Ariana ile tanışmaları için çok zamanı olacaktı evde. Ariana o uzun deniz yolculuğunda hastalanmış ve çok yorulmuştu, kızların hastaneye gelmesi onu daha da yorabilirdi. Aslında Ruth, doktor tavsiyesine uyup, Ariana'yı evindeki ilk haftasında yatakta tutmayı planlamıştı. Ondan sonra, Ariana kendisini güçlü hissettiği takdirde onu öğle ya da akşam yemeğine çıkarabilir, bir iki sinemaya götürebilirlerdi. Ama her şeyden önce Ariana'nın güçlenmesi gerekiyordu.

Ruth hastaneye gitti; Ariana'ya kendisini alıp evlerine götüreceğini ve daha önce kocasıyla konuştukları gibi altı ay ya da bir yıl değil, bir aileye ihtiyaç hissettiği sürece kalabileceğini söyledi. Ariana onun söylediklerine inanamıyormuş gibi baktı, hiç kuşkusuz İngilizcesi yetersiz kalmış ve kadını tam olarak anlamamıştı.

"Özür dilerim, anlayamadım." Soran gözlerle Ruth'a baktı. Duyduğu şeyin, duyduğunu sandığı şey olmadığından emindi, yanlış anlamıştı. Ama Ruth, Ariana'nın küçük ellerini avuçlarına alıp, onun koğuştaki yatağının kenarına oturarak gülümsemişti.

234

DANIELLE STEEL

"Bay Liebman ve ben, gelip bizimle yaşamayı istiyoruz Ariana. İstedğin kadar kalabilirsin." Altı aydan bir yıla şartını, Ariana'yı gördükten sonra Sam iptal etmişti.

"Sizin evinizde mi?" Peki ama bu kadın bunu neden yapıyordu? Ariana'nın bir koruyucu ailesi vardı ve bu kadın da zaten şimdiye kadar Ariana'ya çok zaman ayırmıştı. Bu hayır sahibi kadına şaşkınlıkla baktı.

"Evet, bizim evimizde, kızlarım Julia ve Deborah'la birlikte, birkaç hafta sonra oğlumuz da eve geliyor. Paul Pasifik'teydi ve bir süre önce şarapnelle diz kapağından yaralandı, ama yakında seyahat edebilecek kadar iyi olacaktı." Ona Simon'dan bahsetmedi. Şu anda buna hiç gerek görmemişti. Mutlu ifadelerle Ariana'ya çocuklarından bahsetti ve kızın kafasını toparlamasını bekledi.

"Bayan Liebman..." Ariana onun yüzüne baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Birden Almanca konuşmaya başladı ve bu dili biraz bilmesi Ruth Liebman'ın işine yaradı.

"Bir şey söylemene gerek yok Ariana." Ruth bir an durdu ve gülümsedi. "Ama illa da söylemek istiyorsan bunu İngilizce söylemeye çalış, yoksa kızlar seni anlamaz."

"Yine Almanca mı konuştum? Özür dilerim." Ariana birden kızardı ve sonra, haftalardan beri ilk kez olarak ona bakıp güldü. "Beni gerçekten evinize mi götürüyorsunuz?" Tam bir şaşkınlık içinde bu dost kadına baktı, ikisi birbirlerine gülümsediler ve Ruth başını sallayıp genç kızın elini tuttu. "Peki ama bunu neden yapıyorsunuz? Bunun nedeni nedir? Bu, siz ve kocanız için kolay bir şey olmamalı." Bunu söyler söylemez Max Thomas'ın kendi evlerinde iki gün kalışını hatırladı. O da tıpkı onun şu anda hissettiğini hissetmişti... ama o zaman durum değişikti. Max onların eski bir dostuydu. Ve babası ona orada sürekli kalabileceğini söylememişti. Ama biraz düşününce, babasının bunu da yapabileceğini anladı. Bu belki de aynı türden bir şeydi.

Ruth şimdi ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Ariana bunu yapmak istiyoruz. Çünkü savaş sırasında olanlar bizi çok üzdü."

Ariana hüznü gözlerini ona çevirdi. "Ama bu sizin suçunuz değil ki Bayan Liebman. Bu bir... savaş işte..." Ariana konuşmak-

YÜZÜK

235

ta güçlük çekiyordu ve bunu gören Ruth Liebman kolunu onun omuzlarına attı ve sırtına düşmüş altın sarısı saçlarını okşadı.

"Savaşın acılarını, haksızlıklarını, dehşetini burada bizler bile hissettik." Kadın bunu söylerken ülkesi için ölmüş olan oğlunu düşündü, ama oğlu gerçekte ne için ölmüştü? "Ama tabii sizlerin Avrupa'da neler çektiğini asla bilemedik. Bunun için, elimizden geldiğince, ve eğer yapabilirsek, başına gelenlerin acısını bir nebze olsun sana unturabilmek, yeni bir yaşama başlama fırsatı vermek istiyoruz." Sustu ve ona baktı. "Ariana, henüz o kadar gençsin ki."

Ama Ariana, cevap olarak başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, artık genç değilim."

Birkaç saat sonra, Sam Liebman'ın şoförü tarafından kullanılan Daimler otomobile bindirilen Ariana sessizce Beşinci Cad-de'deki eve getirildi. Sokağın karşı tarafındaki Central Park, yemyeşil ağaçları ve rengarenk çiçekleriyle onu âdeta yanına çağırıyordu. Parkın dar yollarında, arabacıları arkada oturan iki tekerlekli, tek atlı faytonlar ve birbirlerine sarılmış dolaşan genç çiftler görülüyordu. Mayıs sonunda harika bir ilkbahar sabahıydı. Ariana'nın New York'ta gördüğü ilk şey bu oldu. Samuel ve Ruth arasında otururken küçük bir çocuğa benziyordu.

Sam bürosundan çıkıp doğrudan hastaneye gitmiş ve Ariana'nın acınacak haldeki kordon valizini arabaya kendisi taşımıştı. Ariana hazinesini yine valize koymuş ve Liebmanlar gelip onu almadan önce, getirdiği giysilerden birini seçip giymeye karar vermişti. Fakat Ruth o sabah hastaneye gelirken Best & Co. mağazasına uğramıştı ve gülümseyerek Ariana'ya uzattığı kutunun içinden, neredeyse Ariana'nın gözleri renginde, çok güzel, soluk mavi, ince belli ve yumuşak, geniş etekli bir yazlık elbise çıkmıştı. Ariana onu giyince her zamankinden fazla, bir masal perisine benzemişti ve Ruth geriye çekilip sıcak bir gülümsemeyle ona baktı. Ruth ona ayrıca beyaz bir çift eldiven, bir süveter ve yana yatırılıp Ariana'nın yüzünü açıkta bırakan güzel bir hasır şapka getirmişti. Getirdiği topuksuz ve hafif ayakkabılar da Ariana'nın ayaklarına tam geldi. Hastaneden çıkarken tamamen farklı bir kızdı ve Sam Lieb-

236

DANIELLE STEEL

man'ın güzel, kestane rengi otomobile binerken bir mülteciye değil de bir turiste benziyordu.

Ariana bir an için bunun bir 'varsayalım' oyunu olup olmadığını düşündü... acaba gözlerini bir dakika kadar kapasa kendisini Berlin'de Grunewald'deki evlerine giderken bulabilir miydi?... fakat taze bir yarayı kaşımak gibi, bunun da hiç istenmeyen acıları geri getireceğini anladı. Gözlerini açık tutup etrafına bakınmak ve gördüklerinin zevkini çıkarmak çok daha kolaydı. Sam ve Ruth arada bir onun başının üzerinden birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı. Verdikleri karar onları mutlu etmişti. Hastaneden ayrıldıktan on beş dakika sonra Daimler durdu ve siyah üniforması, siyah kasketi ve papyon kravatıyla ciddi görünümlü bir zenci olan şoför hemen inip kapıyı açtı.

Şoför elini kasketine götürüp onları selamlarken Sam indi ve sonra elini Ruth'a uzattı. Ama Ruth sevecen bir bakışla ona bakıp inmedi, omuzunun üzerinden Ariana'ya baktı ve sonra onun inmesine yardım etti. Ariana gücünü henüz tam olarak toplayamamıştı, güzel giysi ve şapkasına rağmen hâlâ çok solgun görünüyordu.

"İyi misin Ariana?"

"Evet, teşekkür ederim, iyiyim." Sam ve Ruth ona dikkatle baktılar. Giyinirken bile kendisini çok zayıf hissetmiş ve oturmak zorunda kalmıştı. Allahtan Ruth oradaydı ve ona yardımcı olmuştu. Ama Sam ayrıca, onun arabaya bindiği an gösterdiği davranışlara, zarafete ve sakın hareketlerine şaşırmıştı. Genç kız sanki en nihayet kendi dünyasını bulmuş gibi davranıyordu ve Sam o anda ona bazı sorular sormak isterdi. Bu kız sadece iyi yetiştirilmiş, iyi eğitim görmüş biri değildi; toplumun en üst kademelerinden gelmiş bir genç kadındı, en iyi kalite bir elmastı ve bu da, şu anda hiçbir şeyi olmaması halini daha da büyük bir drama dönüştürüyordu. Ama artık yanında onlar vardı ve bu da Şam'ı biraz teselli ediyordu; Ariana bir an için Ruth'un yanında durup şaşkın gözler ve hafif bir gülümsemeyle parka bakarken Sam da onu süzüp duruyordu. Ariana o anda Grunewaldsee'yi, ağaçları ve oradaki tekneleri düşünüyordu. Ama bunlar sanki bir başka gezegendeydi ve kendisini evinden çok, çok uzaklarda hissediyordu.

LOI

"Artık eve girmeye hazır mısınız?" Ariana başını salladı ve Ruth onu alıp içeriye, iki kat yüksekliğindeki büyük salona soktu. Burası, renkli kadifelerle döşenmiş ve savaştan önce Avrupa'ya yaptıkları seyahatlerde satın aldıkları antikalarla dolu bir yerdi. Her yanda ortaçağ tabloları, at heykelleri, uzun İran yol halıları, küçük bir mermer çeşme ve salonun sonundaki müzik köşesinde büyük bir piyano göze çarpıyordu. Girişin tam ortasında dönerek yükselen bir merdiven ve onun alt basamaklarında da iri gözlü, uzun boylu ve koyu renk saçlı iki kız duruyordu.

Kızlar önce Ariana'ya, sonra annelerine ve tekrar Ariana'ya baktılar, sessiz bir işaret beklediler ve sonra birden, bekledikleri işarete boşverip, basamaklardan atlayarak Ariana'ya sarıldılar, bağırıp gülmeye ve neşeye dans etmeye başladılar.

"Hoşgeldin Ariana! Eve hoşgeldin!" Kızların bir ağızdan bağırıp sevinç çılgınlıkları atmaları Ruth Liebman'ın gözlerini yaşartmıştı. Artık Ariana'nın büyükler arasındaki kasvetli dakikaları bitmişti - kızlar onun acı tatlı anısını bir anda ortadan kaldırmış, onu bir kutlamaya çevirmişti. Büyük bir pasta, balonlar, renkli kâğıt şeritler hazırlamışlardı. Debbie, bahçedeki güllerden koca bir buket yapmıştı. Pastayı Julia pişirmişti. İki kız kardeş o sabah birlikte çarşıya çıkmış ve Ariana'nın yaşındaki bir kızın sevebileceğini düşündükleri bir sürü şey almışlardı; bunlar, üç tane koyu pembe dudak ruju, birkaç renk pudra ve iki kocaman, pembe pudra pomponu, bir kavanoz fondöten, bir sürü saç süsü ve hatta, Deb-bie'nin sonbaharda moda olacağını söylediği komik, mavi bir saç filesi

gibi makyaj ve süs eşyalarıydı. Bunların hepsini teker teker armağan paketi olarak hazırlamış, Ruth'un bir gece önceden Ariana için hazırladığı misafir odasının tuvalet masası üzerine yığmışlardı.

Odayı gören Ariana'nın gözleri yine yaşardı. Burası ona biraz da annesinin Grunewald'da uzun zaman kapalı kalmış odasını hatırlatmıştı. Burası da bir şeker pembesi ipekler ve satenler cenneti idi, ama bu oda daha da güzeldi sanki, yatak daha geniş, her şey insanın bir Amerikan odasından bekleyebileceği kadar taze, mükemmel ve neşeliydi. Yatağın üstünde kocaman, beyaz organzeden bir gölgelik vardı, yatak örtüsü, harika pembe ve beyaz bir sa-

ten yorgandı. Kenarda, göz aldatıcı güzel şekiller ve çiçeklerle kaplı bir masa, giysilerini koyabileceği büyük bir antika gardrop, üzerinde süslü bir aynanın asılı olduğu beyaz mermer bir şömine ve kızların gelip oturarak Ariana ile geç saatlere kadar sohbet edebileceği pembe saten kaplı sandalye ve koltuklar vardı. Yatak odasının bitişiğinde küçük bir tuvalet odası ve onun ötesinde de pembe mermer bir banyo görülüyordu. Ariana'nın baktığı her köşede pembe güller vardı ve pasta da, Julia tarafından beş kişi için hazırlanmış masanın üzerine konmuştu.

Ariana onlara nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu, birden atılıp o da onlara sarıldı ve onlar gibi gülüp bağırmaya başladı. Sonra tekrar Sam ve Ruth'u kucakladı. Böyle bir ev bulmuş olması nasıl bir mucizeydi? Üç yüz altmış derecelik bir dönüş yapmış gibiydi; Grunewald'daki evlerinden, Von Rheinhardt'ın onu attığı hücreye, oradan kadınlar barakasına ve daha sonra Manfred'in evine, sonra bir hiçler dünyasına gitmiş, şimdiyse tekrar tanıdığı bir dünyanın lüksüne kavuşmuştu, içinde büyüdüğü, hizmetkârlar, büyük otomobiller ve şimdi inanamıyormuş gibi baktığı pembe mermer banyolar dünyasıydı bu. Fakat birkaç saniye için aynada gördüğü bu yüz, tanıdığı o genç kızın yüzü değildi artık. Sıksa ve yorgun bir yabancıydı ve aslında bu eve ait olmayan biriydi. Artık hiçbir yere, hiç kimseye ait değildi, bir süre için ona karşı nazik olmak istiyorlarsa olabilirlerdi ve onlara müteşekkir olurdu, ana bundan sonra hiçbir zaman pembe mermer banyolar dünyasına bel bağlayamazdı.

Bir süre sonra, onun gelişini kutlamak için Julia'nın büyük bir çabayla yaptığı pastayı yemek üzere masaya oturdular. Julia, pastanın üzerindeki şekerden yapılmış pembe gül yapraklarına 'Ariana' yazmıştı ve Ariana, kendisine ince bir dilim pasta kesilirken, hâlâ kurtulamadığı o berbat mide bulantısını bastırmaya çalışarak hafifçe gülümsedi. Pastasından güçlkle çok az yiyebildi ve kızlardan çok hoşlanmasına rağmen, Ruth bir süre sonra onları dışarıya çıkarınca rahatladı. Sam bürosuna ve kızlar da öğle yemeği için büyükannelerine gideceklerdi ve Ruth, Ariana'nın yatıp dinlenmesini istiyordu. Artık onu dinlenmesi için yalnız bırakmalıydılar. Ruth o sabah Best mağazasından aldığı sabahlığı ve dört gece-

likten birini yatağın üzerine bıraktı ve Ariana bunlara da şaşkın gözlerle baktı. Beyaz dantel ve saten... pembe dantel... mavi saten... tüm bunlar onun yabancı olmadığı şeylerdi ama yine de çok güzel ve yeni görünüyordu.

"iyi misin Ariana?" Ariana yatağın üzerine çöker gibi otururken Ruth soran gözlerle ona baktı.

"İyiym Bayan Liebman... hepiniz de bana karşı çok iyisiniz... hâlâ ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Sadece tadını çıkar." Ruth bir süre sustu, düşündü ve sonra Ariana'ya baktı.

"Bu bir bakıma bizim suçla birlikte yaşama şeklimiz sanıyorum."

"Hangi suçla?" Ariana, akli karışmış gibi ona baktı.

"Biz burada güvendeden sizlerin orada çektiklerinizin suçluluğu işte..." Bir an sustu ve yine devam etti. "Sizler de bizden farklı değildiniz, ama Yahudi olmanın bedelini siz ödediniz."

Ariana, bir anlık bir şaşkınlıktan sonra onun ne dediğini anladı. Bu insanlar onun Yahudi olduğunu sanıyordu. Demek onu kendi çocuklarından biriymiş gibi alıp eve getirmelerinin nedeni buydu. .. bunun için ona bu kadar iyi davranıyorlardı - onu Yahudi sanmışlardı. Bir şeylerden mahrum edilmiş gibi, acıyla Ruth'a baktı. Ona söylemeliydi. Onun böyle düşünmesine izin veremezdi... ama ne söyleyebilirdi? Bir Alman olduğunu... gerçek bir Alman olduğunu... Yahudileri öldüren ırktan biri olduğunu mu söylemeliydi? O zaman ne düşünürlerdiler? Onu bir Nazi sanabilirler miydi? Ama Nazi değildi. Babası da... Gerhard da Nazilere katılmamıştı. Bunları düşününce gözleri tekrar yaşardı... bunu asla anlamazlardı. .. asla... onu kendilerinden uzaklaştırır... tekrar gemiye bindirirlerdi. Birden hıçkırdı ve Ruth Liebman koşup onun yanına oturdu ve onu kucakladı. "Aman Tanrım, Ariana... özür dilerim... özür dilerim. Şimdi bu konudan bahsetmemize hiç gerek yok."

Fakat ona söylemeliydi, söylemesi gerekiyordu... ama Ariana'nın içindeki küçük bir ses onu susturdu. Henüz değil. Seni daha iyi tanıdıktan sonra belki anlayacaklardır. İçindeki bu sesle tartışamayacak kadar yorgundu. Ruth Liebman'ın, kendisini büyük yatağa, pembe saten yorganın altına yatırmasına izin verdi ve derin bir iç çekip, birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Bir süre sonra uyanıp, yatağın içinde oturarak sorununu düşünmeye başladı. Onlara hemen söylemeli mi, yoksa beklemeli miydi? Bu arada Debbie ona bir şiir yazmıştı ve JuHa kapıya hafifçe vurup açarak ona bir fincan çay ve bir dilim de pasta getirdi. Bu durumda onlara söyleyebilmesi olanaksızdı. Daha şimdiden onların arasına karışmıştı işte. iş işten geçmişti bile.

34

Ruth, Ariana'nın yatak odasında toplanmış kıkırdayıp duran üç kıza bakıp, "Siz üçünüz neler karıştırıyorsunuz bakalım?" diye güldü. Ariana onlara yüz makyajı konusunda bir şeyler gösteriyordu. "Vay vay! Boyalı kadınlar ha!" Ruth onların yüzlerine bakıp tekrar güldü. Ariana soluk güzelliği ve çocuk saçları gibi omuzlarına dökülen uzun sarı saçlarıyla diğerlerinden daha komik görünüyordu; solgun yüzüne sürdüğü allık hiç de yerini bulmuş gibi değildi.

"Yarın Ariana'yla beraber dışarıya çıkabilir miyiz?" Julia yaka-ran gözlerle annesine baktı, uzun bacaklı, koca kahverengi göze-riyle on altı yaşının üstünde gösteren çekici bir kızdı. Neredeyse annesi kadar uzun boyluydu ama yüzü kuşkusuz daha narin ve çocuksuydu. Ariana onun çok güzel ve egzotik olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda açık kalpli, dürüst, akıllı bir kızdı ve her şeyi çok çabuk kavırıyordu.

Debbie ise daha nazik, daha sessizdi ama o da çok şirindi. Hayal gücü olan ama, Julia'nın aksine, oğlanlarla pek ilgilenmeyen bir kızdı. Ağabeyini çok seviyordu ve o da bir haftaya kadar evde olacaktı zaten. Ruth söz vermişti, o zaman Ariana isterse her gün kızlarla dışarıya çıkabilirdi. Ama o zamana kadar Ariana'nın sakın sakın odasında kalıp dinlenmesini istiyor ve bazen, Ariana'nın itirazlarına karşın, genç kızın yalnız kalıp uzanmak istediğini anlıyordu.

"Ariana, hasta mı hissediyorsun kendini, yoksa sadece yorgun musun?" Ruth onun için hâlâ endişe duyuyor ve Ariana'nın gizli bir derdi olduğunu hissediyordu, her geçen gün bu korkusu art-

YUZUK

241

maktaydı. Ariana bazen hafta sonları ve yemeklerden sonra birden canlanıp neşeleniyor, evin gürültüsüne, oyunlarına katılıyordu ama, Ruth onun üzüntü ve acılardan henüz tam olarak kurtulamadığını anlıyordu. Bir hafta içinde kendisini çok daha iyi hissetmediği takdirde tekrar doktora gitmeleri konusunda Aria-na'dan söz almıştı.

"inanın bana bir şeyim yok. Sadece yorgunum... Sanırım gemideki deniz tutmasının etkisi hâlâ sürüyor." Ama Ruth, onun rahatsızlığının deniz yolculuğunun bir sonucu olmadığını iyi biliyordu. Bu bir kalp hastalığıydı. Ama Ariana asla kendini bırakmıyor, şikâyet etmiyordu. Her gün kızlara derslerinde yardımcı oluyor, odasını topluyor, Ruth için dikilmesi gereken şeyleri dikiyordu ve Ruth onu iki kez alt katta yatak takımları dolabının önünde hizmetçiye yardım edip, çarşafaları düzene sokarken görmüştü ki, bu tür işler için kendisi asla zaman ayıramıyordu. Onu son kez orada gördüğünde hemen odasına göndermiş ve uzanıp dinlenmesini söylemişti. Ama birkaç dakika sonra onu, Paul'un odasında, kendisinin başlayıp da bitiremediği yeni perdeleri dikerken bulmuştu. Ariana'nın Paul'un gelişi için yapılan işlerde bir payı olmasını istediği açıktı. Evde herkes Paul için bir şeyler yapmak istiyordu ve tabii o da.

Ariana, Paul'un odasında oturmuş sessizce perde dikerken, onun nasıl bir genç adam olduğunu düşünüyordu. Onun, anne babası için ne kadar değerli olduğunun farkındaydı, ama hakkında fazla bir şey bilmiyordu, sadece kendi yaşına yakın bir yaştaydı ve odadaki lise zamanı resimlerine bakılırsa uzun boylu, güler yüzlü, geniş omuzlu, atletik yapılı ve gözlerinde şakacı parıltılar olan bir delikanlı olmalıydı. Daha karşılaşmadan ondan hoşlanmış gibiydi ve tanışmalarına da pek fazla bir zaman kalmamıştı. Paul Cumartesi günü evde olacaktı ve ailenin onu özellikle büyük

oğullarının ölümünden sonra ne kadar büyük bir sabırsızlıkla beklediğini biliyordu. Ruth ona Simon'un ölümünden bahsetmişti ve Ariana, onun ölümünün aile için ne kadar korkunç bir şok olduğunu anlıyordu ve tabii bu da Paul'un değerini daha çok artırıyordu. Ama Paul'un yeni yaşamının bir başka nedenle de kolay olmayacağını biliyordu Ariana.

Y16

UAINIELLE 3 1 ECL

Ruth ona, Paul'un, iki yıl önce giderken, ağabeyi gibi olmak istediğini söylemişti. Yaptığı her şeyin, ağabeyinin imajını yansıtmamasını istiyordu delikanlı. Simon askere giderken nişanlanmıştı. Paul de gitmeden önce nişanlandı. Yıllardır tanıdığı bir kızdı nişanlısı. Ruth bunları anlatırken içini çekmişti. "Çok tatlı bir kızdır. Ama ikisi de yirmi yaşındaydı ve Joan bir bakıma Paul'den biraz daha olgundu." Ariana Ruth'un gözlerine bakınca anladı. "Altı ay önce Joan başka biriyle evlendi. Tabii bu dünyanın sonu değil, ya da olmamalı, fakat..." Ariana'ya bakan gözlerinde bir acı ifadesi vardı. "Paul'e hiç haber vermemiş. Biz ona yazdığını sanıyorduk ama daha sonra bize, Paul'e hiçbir şey bildirmediğini söyledi."

"Yani Paul hâlâ bilmiyor mu?" Ariana'nın sesinde acıma ifadesi vardı. Ruth üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Aman Tanrım. Yani eve geldiğinde bunu ona siz söylemek zorundasınız, öyle mi?"

"Ne yazık ki öyle. Bu kadar yapmak istemediğim başka bir şey düşünemiyorum."

"Peki ya kız? Buraya gelip bunu ona kendisi söylemez mi acaba? Evlenmiş olduğunu söylemek zorunda değil. Sadece nişanı bozmak istediğini söyler ve eğer Paul gerçeği daha sonra öğrenirse..."

Ruth acı bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu çok isterdim tabii, ama kız sekiz aylık hamile." Ariana gülümsedi, "işte bu durumda söylemek de bana ve babasına düşüyor."

Evet, onları bekleyen zor mesele buydu. Ariana, genç adamın bu haberi nasıl karşılayacağını düşünmekten alamıyordu kendini. Kardeşlerinden, Paul'un çok çabuk öfkelenen ve şiddete başvuru-bilen bir genç adam olduğunu duymuştu. Onun, eve döndüğünde burada bir yabancı bulunca ne yapacağını da düşünüyor, endişeleniyordu. Paul'u daha eve gelmeden biraz tanımış olmasına karşın, kendisi onun için tamamen yabancı biriydi. Onun çocukluğu, yaptığı şakalar, yaramazlıkları konusunda bir sürü hikâye dinlemişti. Onu şimdiden bir arkadaş olarak görebiliyordu. Ama acaba o, birden aralarına karışan bu esrarengiz Alman kızı hakkında ne düşünecekti? Onun, Almanları uzun zaman düşman olarak görmüş biri olarak kendisine karşı nasıl davranacağını ve aile-YUZUK.

243

nin diğer bireyleri gibi ona güvenip onu hemen kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu.

işte bu güveni sarsmamak için onlara Yahudi olmadığını söyleyememişti. Günlerce kendine işkence ederek düşündükten sonra kararını vermişti. Onlara söyleyemezdi, bu her şeyi mahvederdi. Yahudi olmayan bir Alman'ın dürüst, iyi bir insan olabileceğini asla anlayamazlardı. Almanların yaptıkları karşısında duydukları acılar ve üzüntülerle âdeta körleşmiş gibiydiler. Sessiz kalmak ve kendi açılarıyla tek başına baş etmeye çalışmak daha kolay olacaktı. Artık önemi yoktu. Geçmişini gömmüştü. Gerçeği asla öğrenemezlerdi. Onlara gerçeği söylerse, bu onları sadece incitirdi. Aldatıldıklarını, ihanete uğradıklarını hissederdiler. Ama ihanete uğramamışlardı. Ariana da herkes gibi pek çok şey kaybetmişti. Liebmanlara, ilk günden beri ihtiyacı vardı, onlar da bunu biliyordu. Onlara söylemesi için hiçbir neden yoktu. Bunu şimdi zaten yapamazdı. Bu aileyi de kaybetmeyi göze alamazdı. Sadece, Paul'un da onu kabul etmesini umut ediyordu. Bazen, onun bir sürü soru soracağını düşünüp endişeleniyordu ama bekleyip görmek zorundaydı.

Ruth ise tamamen farklı şeyler düşünüyordu. Ariana gibi genç ve güzel bir kızı ayakta görmek oğlunu oyalayabilirdi. Hâlâ yorgun görünmesine rağmen, Ariana son iki hafta içinde kendisini bayağı toparlamış görünüyordu. Ruth'un şimdiye kadar hiçbir insanda görmediği kadar mükemmel bir cildi ve görünüşü vardı -kadife gibi bir tendi bu ve gözleri birer harikaydı, buğulanmış gibi görünüyordu. Gülüşü pırl pırlıdı güneşi anımsatıyordu, vücudu ince ve hatları mükemmeldi, kıvrıktı, zeki bir kızdı. Herhangi bir anne için armağan sayılacak bir kızdı ve Ruth Liebman ne zaman oğlunu düşünse bunu hatırlar olmuştu. Ama artık sadece Paul'u değil, Ariana'yı da düşünmek zorundaydı ve o anda ona bir şey sormak istediğini hatırladı. Gözlerini kısıp Ariana'ya baktı ve o da bu bakışlar altında kendisini birden küçücük bir çocuk gibi hissetti. "Söyle bakalım genç bayan, dün sabah bayıldığından neden bahsetmedin bana? Seni öğle yemeğinde gördüğümde bana iyi olduğunu söyledin." Hizmetkârlar bunu ona o gün öğleden sonra söylemişti.

244

DANIELLE STEEL

"O zaman iyiydim." Ruth'a gülümsedi ama-kadın pek mutlu görünmüyordu.

"Bu bayılma olaylarının ne zaman olduğunu bana söylemeni istiyorum. Anlıyor musun beni, Ariana?"

"Evet Ruth Teyze." En rahat hitap şeklinin ne olduğuna karar vermişlerdi.

"Ne kadar sıklıkta oluyor bu olay?"

"Sadece bir iki kez oldu. Sanıyorum çok yorgun olduğumda ya da yemek yemediğim zamanlar oluyor."

"Gördüğüm kadarıyla yemek yemediğin zaman da oldukça bol. Yeteri kadar yemek yemiyorsun genç hanım."

"Evet efendim."

"Neyse, Şimdi bunu bırakalım. Ama tekrar bayılırsan hemen öğrenmek istiyorum ve bunu hizmetkârlar değil, sen söyleyeceksin bana. Tamam mı?"

"Evet, özür dilerim. Sadece sizi endişelendirmek istemedim."

"Bırak biraz endişeleneyim. Söylenmediğini hissettiğim zaman daha çok endişeleniyorum." Ruth'un yüzü tekrar yumuşadı ve Ariana gülümsedi. "Lütfen sevgili yavrum, senin için gerçekten üzülüyorum. Ve önümüzdeki birkaç ay için sağlığına dikkat etmemiz çok önemli. Şimdi eskiyi unutup kendine bakar ve iyileşir-sen geçmişin çirkin anılarıyla sonsuza kadar uğraşmak zorunda kalmazsın. Eğer kendine iyi bakmazsan yaşamının sonuna kadar bunun bedelini ödersin."

"Özür dilerim Ruth Teyze."

"Özür dileme, sadece kendine bak yeter. Bu bayılmalar devam ederse seni bizim doktora götüreceğim yine. Tamam mı?" Doktor onu hastaneden taburcu olmadan önce görmüştü, tanıyordu.

"Tekrar bayılırsam sana haber vereceğim, söz veriyorum. Ama benim için fazla üzölme, gelecek hafta Paul'le yeterince meşgul olacaksın. Yatmak zorunda kalacak mı acaba?"

"Hayır. Dikkatli olduğu takdirde kendine yeterli olacağını sanıyorum. Kendinize iyi bakmanız için ikinizin de peşinde dolaşmam gerekecek galiba."

Fakat Paul eve geldiği zaman, Ruth onun peşinden pek fazla dolaşmak zorunda kalmadı. Ona Joanie'nin evlendiğini söyledik-

YUZUK

245

lerinde öylesine üzölldü ki, odasına kapandı ve iki gün çıkmadı. Kız kardeşleri dahil olmak üzere kimseyi odasına sokmadı ve en sonunda onu dışarıya çıkmaya ikna eden, babası oldu. Çıktığında korkunç yorgun görünüyordu, sakalları uzamıştı. Ama ailenin diğer bireyleri de ondan pek fazla iyi görünmüyordu. Yıllarca korku ve üzüntü içinde bekledikten sonra nihayet ona kavuşmuş, ama bu kez de nişanlısının haberiyle üzülen oğullarının acısını paylaşmak zorunda kalmışlardı. Babası en sonunda kızıp, ona sadece kendini düşündüğünü, çocukça davrandığını bağırarak söyledi ve o da babasının bu söylediklerine öfkelenip kabuğundan çıktı. Ertesi sabah kahvaltı sofrasına geldi, tıraş olmuştu, yüzü solgun, gözleri kızarmıştı, kimseyle uzun konuşmadı ama, en azından oradaydı. Ancak kahvaltının sonuna doğru biriyle konuştu. Ariana'dan başka herkese öfkeli gözlerle bakıyordu ama, onu sanki hiç görmemiş gibiydi. Sonra birden, sanki birisi omuzuna vurmuş gibi, başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı.

Ariana bir an için ne yapacağını bilemedi, gülümsemen" mi, yoksa öylece oturmalı mıydı? Onun bakışlarına karşılık vermekten korkuyor gibiydi. Bu bakışlar sanki onu delip geçiyor, taa içine işliyor, onun bu evde, bu masada olmasının nedenini sessizce soruyor gibiydi. Ariana içgüdüüne uyup başını hafifçe salladı, sonra gözlerini ondan kaçırdı, ama onun sürekli olarak kendisine

baktığını hissedebiliyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp tekrar ona baktığında, gözlerinde sanki binlerce soru gördü.

"Almanya'nın neresinden geldin?" Ona adıyla hitap etmemişti ve sorusu, annesiyle babasının konuşmasını bölerken, o hâlâ zıpkın gibi bakışlarını Ariana'nın üstünde tutuyordu.

"Berlin." Ariana doğruca onun gözlerine baktı.

Paul başını salladı ve kaşlarını çatı, "işgalden sonra gördün mü orasını?"

"Sadece kısa bir süre." Ruth ve Samuel huzursuz gözlerle birbirlerine baktılar, ama Ariana kararlı görünüyordu. Ama küçük bir parça kızarmış ekmeğe yağ süren eli hafifçe titriyor gibiydi.

"Peki nasıldı?" Paul ona şimdi daha da ilgiyle bakıyordu. Pasifik'te, Berlin'in düşüşüyle ilgili bazı haberler almışlardı, ama bunlar sadece söylentilerdi.

246

DANIELLE STEEL

Ama bu soru Ariana'ya, Reichstag dışında yerde yatan cesetler arasında uzanmış Manfred'in anısını geri getirmişti ve genç kadın, sanki bunu yaparsa anılar kaybolacaktı, sanki o anıları silecek bir şeyler varmış gibi, elinde olmadan gözlerini kapadı. Masada kısa bir süre derin bir sessizlik oldu ve sonra Ruth birden atılıp bu boşluğu doldurdu.

"Şimdi bu konuları tartışmanın zamanı değil sanıyorum çocuklar. En azından kahvaltılık sofrasında olmaz." Üzgün bir ifadeyle Ariana'ya baktı, genç kadın gözlerini açmıştı ama, bu gözlerde yaşlar vardı.

Ariana hafifçe başını iki yana sallayıp, hiç düşünmeden elini masanın üzerinden Paul'e doğru uzattı. "Özür dilerim... sadece... birden..." Boğazı düğümlenmiş gibiydi, güçlükle konuşabiliyordu. "... bu çok... güç... bunları hatırlamak..." Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağıya süzölmeye başlamıştı. "Pek çok şey... kaybettim..." Paul'un gözlerinde de birden yaşlar belirdi ve genç adam birden iki elini birden uzatıp Ariana'nın elini avuçları içine aldı.

"Asıl ben özür dilerim. Aptallık ettim. Bir daha sana asla böyle bir soru sormayacağım." Ariana ona müteşekkir olduğunu gösteren hafif bir gülümsemeyle baktı, başını salladı ve Paul de yavaşça yerinden kalkıp masanın diğer tarafına, onun yanına gitti ve peçe-tesiyle onun gözyaşlarını sildi. O bunu yaparken odada derin bir sessizlik vardı ve sonra aile bireyleri kendilerini toparladı ve yemeye devam ettiler. Şimdi aralarında bir bağ oluşmuş gibiydi ve Ariana onu artık bir dost olarak görüyordu.

Paul da babası gibi uzun boyluydu ama henüz genç olduğundan daha zayıf ve inceydi. Gözleri annesininkiler gibi parlak kahverengi, saçları da kız kardeşlerinin saçları gibi kuzguni siyahtı, ama Ariana onun gülümsemesinin, diğerlerinden farklı olduğunu resimlerinden biliyordu. Onun gülümsemesi, yüzüne âdeta bir heyecan dalgası gibi yayılıyor, genellikle ciddi olan bu yüzde bir

fildişi parıltı benzeri bir hat oluşturunyordu. Ariana bu sabah onun en ciddi halini görmüştü, âdeta boğuluyormuş gibi bir hali vardı, siyah kaşları iyice çatılmış, kara gözleri öfkeli bakıyor, en küçük bir fırsatta patlayıp öfkesini kusacak gibi görünüyordu. O böyle görüldüğü zaman herkes bir fırtına, bir şimşek beklerdi. Ariana

YUZUK

247

daha sonra bunları düşünüp gülümsedi ve birkaç gün önce Julia ile birlikte aldıkları, aynı tip beyaz pamuklu giysi ve mantar tabanlı sandallarını giydi. Ruth, alışverişe çıkıp kendine bir şeyler daha alması için ısrar etmişti. Fakat Ariana, onların kendisine karşı gösterdikleri bu sürekli cömertlik konusunda ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. Yapabileceği tek şey, alınanların kaydını tutup hesaplamak ve daha sonra iyice iyileşip çalışmaya başladığında, tüm bu şapkaların, mantoların, giysilerin, çamaşırların, ayakkabıların karşılığını onlara ödemek olacaktı. Yatak odasındaki gardrop yavaş yavaş harika giysilerle dolmaktaydı.

Yüzükleri hâlâ saklıyor, henüz satmayı düşünmüyordu. Bunu şimdi yapamazdı. Onlar onun tek güvencesiydi. Arada bir annesinin yüzüklerini çıkarıp onlara bakıyordu ve bir keresinde onları Ruth'a göstermeyi düşündü ama, sonra gösteriş yaptığı düşünülebilir korkusuyla vazgeçti. Hâlâ zayıf olduğundan, Manfred'in kendisine aldığı yüzükler de parmaklarına bol geliyordu. Manfred'in yüzüklerini takmak istiyordu. Onlar annesinin yüzüklerinden farklıydı, Manfred'in yüzüklerinin, ruhunun bir parçası olduğunu hissediyordu ve her zaman da öyle hissedecekti. Liebmanlara onu anlatmak isterdi ama artık çok geçti. Zaten onlara evlendiğini ve kocasının öldüğünü anlatma gücünü bulabileceğini sanmıyordu. Bunu düşünmek bile onu çok üzüyordu ve belki onlar da bunu duymak istemeyebilirlerdi.

Tam o sırada Julia gülümseyerek onun odasına girdi ve, "Ciddi ciddi neler düşünüyorsun öyle, Ariana?" diye sordu. O da yeni aldıkları sandalları giymişti ve Ariana onun ayaklarına bakıp gülümsedi.

"Önemli bir şey yok canım. Yeni ayakkabılarımız hoşuma^gi-diyor."

"Benim de. Ağabeyimle çıkıyoruz, gelmek ister misin?"

"Üçünüz yalnız kalmak istemez misiniz?"

"Hayır, o hiç Simon gibi olmadı. Paul ve ben hep dalaşırız, sonra o Debbie'nin tarafını tutar ve çığlıklar atmaya başlarız..." Yarı kadın, yarı genç kız pozunda, Ariana'ya davetkâr gözlerle bakıp sırtıttı. "Bu sana çekici gelmiyor mu? Hadi gel, çok eğlenirsin."

"Onun böyle davranacağını düşünüyorsun ama, yanılıyor ola-

Z4ö

UAIN1ELLE S i E£L

bilirsin. Ağabeyin iki yıl savaşta yaşadı Julia. Çok değişmiş olabilir." O sabah kahvaltı masasında bunu hissetmişti Ariana.

Ama Julia kaşlarını kadirip ona baktı. "Joanie konusundaki davranışına bakma sen onun. Zaten o kız öyle iyi bir insan değildi. Ağabeyim sadece onun başka bir erkeğe gittiğine bozuldu. Ve..." Julia kaba bir tavırla kıkırdadı - "Onu şimdi bir görsen..." kollarını önüne doğru uzattı - "Hamile olduktan sonra bir file benzedi. Annemle beraber onu geçen hafta gördük."

"Öyle mi?" Kapıdan gelen ses buz gibiydi. "Bu konuda konuşmazsan sevinirim. Benimle ya da bu evdeki herhangi biriyle." Paul sinirli bir tavırla odaya girdi. Julia, onunla ilgili bir konuda dedikodu yaparken yakalandığı için mosmor olmuştu.

"Özür dilerim. Orada olduğunu bilmiyordum."

"Öyle görünüyor." Paul ona kibirli bir tavırla bakarken, Ariana onun davranışını anlayabiliyordu. O sadece erkekliğini kanıtlamak isteyen bir gençti ve kırılmıştı. Belki de bunun için onun acısını dindirmek istemişti. Garip bir şekilde Gerhard'a benziyordu. Ariana ona bakarken elinde olmadan hafifçe gülümsedi ve Paul onu görünce uzun süre ona baktı ve sonra o da gülümsedi. "Kabalığım için özür dilerim, Ariana." Bir an düşündü ve sonra devam etti. "Korkarım eve geldiğimden beri herkese kaba davrandım." Gerçekten de Gerhard'a benziyordu ve Ariana bu nedenle kendisini ona biraz daha yakın hissetti. Sevecen gözlerle birbirlerine bakıp bir süre öyle kaldılar.

"Böyle davranman için yeterli nedenlerin vardı. Bu kadar uzun zaman sonra eve dönmenin kolay olmadığına eminim. Pek çok şey değişmiştir."

Paul önce ona cevap olarak gülümsedi ve sonra, "Bazı şeyler tamamen değişiyor," dedi.

Önce Brooklyn'de Speepshead Bay'e gidip istiridye yediler ve sonra, Ariana'nın birkaç hafta önce gemide hasta olduğu için göremediği Özgürlük Abidesi'ni görmek için Manhattan'ın ucuna gittiler; Beşinci Cadde'den yavaşça yukarıya çıktılar ve sonra Paul onları, yukardan giden trenle yarış edebilmek için Üçüncü Cadde'ye götürdü. Ama Üçüncü Cadde'nin parke taşları üzerinde hızla giderken Ariana'nın yüzü sapsarı oldu, korkmuştu.

YUZUK

249

"Özür dilerim."

"Önemli değil." Ariana'nın canı sıkılmış gibiydi.

Paul neşeyle ona bakıp güldü. "Annemin yeni arabasında miden bulansaydı büyük olay olurdu." Buna Ariana bile güldü, daha sonra Central Park'a gidip teknelerin bulunduğu göl kenarında piknik yaptılar ve oradan da hayvanat bahçesine giderek eğlendiler. Maymunlar kafeslerinde sıçrayıp oynuyordu, güneş pırıl pırıl, her tarafı ısıtıyordu, harika bir Haziran günü öğleden sonraydı ve hepsi gençti. Ariana, Manfred'i kaybettiği günden beri ilk kez olarak mutlu olduğunu düşündü.

"Hey, bu yaz ne yapacağız?" Paul bu soruyu o akşam yemek masasında sordu. "Şehirde mi kalıyoruz."

Anne ve babası birbirlerine baktılar. Her şeyi başlatan her zaman Paul olurdu. Onun evde oluşuna artık alışmaları gerekiyordu. "Şey, senin planlarının ne olacağını henüz bilmiyoruz yavrum." Ruth, hizmetçilerden birinin tuttuğu büyük gümüş tabaktan kendisine biraz rosto alırken oğluna gülümsedi. "Connecticut ya da Long Island'da bir yer kiralamayı düşünüyordum, ama babanla henüz bir şey kararlaştırmadık." Simon'un ölümünden sonra New York eyaletinin kuzeyindeki yazlıklarını satmışlardı. Oradaki anıları yaşamak onlara büyük acı vermişti.

Babası birden hatırlamış gibi, fazla önemsemeden, "Önce başka konularda da karar vermelisin," diye konuştu. "Ama acelemiz yok Paul. Eve daha yeni geldin." Ona kendi şirketinde hazırlanan büroyu ima ediyordu.

Paul babasına bakıp, "Galiba konuşacak çok şeyimiz var baba," dedi. Babası başını sallayıp gülümsedi.

"Öyle mi? O halde neden yarın şirkete gelip benimle öğle yemeği yemiyorsun?" Sekreterine söyleyip şirketin toplantı salonlarının altındaki mutfaktan özel bir şeyler getirebilirdi.

"İyi olur, memnuniyetle gelirim."

Ama Sam Liebman'ın bilmediği bir şey vardı ki o da, oğlunun, sonbaharda babasıyla çalışmaya başlamadan önce bu yazı rahat bir tatil yaparak geçirmek istemesi ve ondan bir Cadillac araba istemek için konuşmayı düşünmesiydi. Şam'ın da oğlunun böyle

25U

DANIELLE STEEL

bir talebi hak ettiğini düşünmesi gerekiyordu. Paul sadece yirmi iki yaşındaydı ve üniversiteyi bitiriyor olsaydı aynı kurallar geçerli olacaktı. Bu yaz günlerini son kez eğlenerek geçirmek istemesi aşırı bir şey değildi ve araba da kolayca alınabilirdi. Onun eve gelmesi herkesi çok sevindirmişti... eve gelebildiği için Tanrı'ya şükürler ediyorlardı...

Ertesi gün öğleden sonra saat dörtte Ariana'nın yatak odasının açık kapısı önünde duran Paul, onun yalnız olmasına şaşırdı. Sonra, "Hey, başardım," dedi. Sakin ama zafer kazanmış gibi duruyordu ve bir an için bir erkek çocuk gibi değil de, gerçek bir erkek gibi göründü.

"Neyi basardın Paul?" Ariana ona gülümsedi ve eliyle bir sandalye gösterdi. "Gel otur ve anlat bakalım neyi başardığını?"

"Babam, sonbaharda onun yanında çalışmaya başlamadan önce bu yazı tatil yaparak geçirmemi kabul etti, razı ettim onu. Ve..." yüzünde büyük bir sevinç ifadesi vardı, yeniden çocuklaşmıştı - "Bana bir spor Cadillac araba alıyor. İyi bir haber değil mi bu?"

"Şaşırtıcı." Ariana Almanya'da savaştan önce sadece bir Cadillac görmüştü ve onu da pek iyi hatırlamıyordu. Ama onun bir spor araba olmadığına emindi. Burası tamamen yeni bir dünyaydı. "Nasıl bir şey bu Cadillac spor araba?"

"Tam anlamıyla bir araba güzeli. Sen araba kullanıyor musun, Ariana?" Meraklı bir ifadeyle gülümseyip ona bakınca, Ariana'nın kaşları çatıldı.

"Evet, kullanabilirim."

Paul ne olduğunu bilmiyordu ama, yine onun acı anılarını deştğini anlamıştı. Yavaşça ilerleyip Ariana'nın elini tuttu; ona öylesine çok Gerhard'ı hatırlatıyordu ki, Ariana'nın gözleri dolu-verdi. "Özür dilerim, bunu sormamalıydım. Bazen sana geçmişinle ilgili sorular sormamam gerektiğini unutuveriyorum işte."

"Saçmalama." O da Paul'un elini sıktı. Ona, kendisine bir zarar vermediğini anlatmak istiyordu.

"Bana karşı her zaman kırılacak bir eşya gibi davranamazsın ya. Bana soru sormaktan çekinmemelisin. Zamanla ben de acıları uutmaya alışacağım herhalde... ama şimdi tabii... bazı şeyler bana çok acı veriyor, Paul..."

YUZUK

251

her şey daha çok yeni." Paul o anda Joanie ve ağabeyini düşünerek başını salladı - onun kayıpları sadece onlardı. Biri çok gerçek ve ebedi bir acıydı, diğeri farklıydı ama o da kuşkusuz bir kayıptı. Ariana onun, başını eğmiş düşünceli halini görünce gülümsedi. "Bazen bana kardeşimi hatırlatıyorsun." Paul o zaman gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı - Ariana ilk kez olarak geçmişinden kendi isteğiyle bahsediyordu.

"Nasıl biriydi kardeşin?"

"Bazen çok edepsiz olurdu. Bir gün oynadığı kimya takımıyla odasını neredeyse havaya uçuruyordu." Bir an için gülümsedi ama, gözlerinin yaşardığını görmek çok kolaydı. "Bir gün de şoför yokken babamın Rolls'unu alıp sürdü ve bir ağaca çarptı." Paul o anda onun sesinin titrediğini fark etti. "Ben de..." Söyleyeceği şeyin acısına dayanamayacakmış gibi bir an gözlerini kapadı.

"Kendi kendime, onun gibi bir çocuğun ...Gerhard gibi birinin... ölmüş olamayacağını söyledim hep. Bir yolunu bulup... kurtulmuş olabileceğini düşünürdüm." Gözlerini açınca gözyaşları yavaşça yanaklarında aşağıya süzölmeye başladı, acı çektiği belliydi, ve Paul, savaşın içinde geçen iki yılında bile, kendisine bakan bu gözlerdeki kadar büyük bir keder ifadesi görmediğini düşündü.

"Ama artık, aylardan beri, bana söylenenlere inanmam ve umudumu kesmem gerektiğini kendi kendime söylüyorum." Sesi o anda fısıltı gibi çıkıyordu. "Artık onun ölmüş olduğuna inanmak zorundayım... eskiden ne kadar çok gülmüş olsa da... ne kadar yakışıklı, genç ve güçlü idiyse de..." - hıçkırıyor ve sesi boğazından çatlak bir fısıltı gibi çıkıyordu - "Onu ne kadar çok sevmiş olsam

da... öldüğüne inanmalıyım. Her şeye rağmen... o öldü." Aralarında uzun bir sessizlik oldu, sonra Paul onu yavaşça kollarına aldı ve ağlarken göğsüne bastırdı.

Paul uzunca bir süre sonra konuştu ve bunu yaparken de beyaz keten mendiliyle onun gözlerini, yanaklarını sildi. Kaygısız ve neşeli görünmeye, onu teselli etmeye çalışıyordu ve gözlerinden, Ariana'nın acılarını paylaşmak istediği belliydi. Bu kız için hissettiklerinde hiçbir sahtelik olamazdı.

"Demek o kadar zengindiniz ha? Yani bir Rolls alacak kadar?"

"O zaman ne kadar zengin olduğumuzu bilmiyorum, Paul."

252

UANIItSLUi STfcKL

Hafifçe gülümsedi, "Babam bankacıydı, Avrupalılar bu gibi konularda fazla konuşmaz." Durdu ve içini çekti, geçmişle ilgili olarak ağlamadan konuşmaya çalışıyordu. "Ben küçükken annemin bir Amerikan arabası vardı. Sanırım bir Ford'du."

"Küpe miydi?"

"Bilmiyorum." Cahilliği için omuzlarını silkti. "Sanırım öyleydi. Görsen hoşlanırdın herhalde. Daha sonra yıllarca garajda kaldı." O anda Max'i, sonra nedense Manfred'i ve kaçarken ilk aşamada kullandığı Volkswagen'i hatırladı... her anı başka bir anıyı getiriyordu. Bu onun için hâlâ tehlikeli bir oyundu. Orada otururken yine kayıplarının baskısını hissetmeye başlamıştı. Sanki artık tamamen yok olmuş bir dünyada yaşamış gibiydi.

"Ariana yine neler düşündün?"

Ariana açık kalple ona baktı. Paul artık onun arkadaşıydı. Ona karşı elinden geldiğince dürüst olmalıydı. "Her şeyin bittiğini, artık hiçbirinin varolmadığını düşünmenin ne kadar garip olduğunu düşünüyordum... o insanların... o yerlerin artık olmadığını düşünmenin yani... herkes öldü, her yer bombalandı..."

"Ama sen yaşıyorsun." Sıcak bir ifadeyle Ariana'ya baktı. "Şimdi buradasın." Ariana'nın elini sıkıca tuttu ve birkaç saniye göz göze geldiler. "Burada olmandan ne kadar memnun olduğumu bilmeni isterdim."

"Teşekkür ederim." Aralarında uzun bir sessizlik oldu ve tam o sırada Julia odaya dalıverdi.

35

Paul, koyu yeşil Cadillac spor arabasını bir hafta sonra eve getirdi ve Ariana'ya ilk turunu attırdı. Araba iki kişilik olduğundan, sırayla Julia ve Debbie'yi, sonra annesini gezdirdi ve en sonunda yine Ariana'yı aldı. Central Park etrafında bir tur attılar. Deri koltuklar yumuşacık, kaymak gibiydi ve yeni arabanın kokusu Ariana'nın çok hoşuna gitmişti.

"Oh Paul, çok güzel bir şey bu."

Delikanlı, zevkle kıkırdayıp, "Öyle, değil mi?" dedi. "Ve bu

YÜZÜK

253

araba tümüyle benim. Babam, yanında çalışmaya başlayıncaya kadar bunu bana ödünç olarak verdiğini söylüyor ama, onu çok iyi tanırım. Bu araba onun bir armağanı." Yeni arabasında etrafa ba-kınıp gururla güldü, Ariana da çok eğleniyordu. Paul annesini, geçen hafta Long Island'da bir yazlık kiralama konusunda ikna etmişti ve hepsine yetecek bir yerin, iki ay olmasa bile en azından bir ay kiralanması için plan yapılmıştı. "Ondan sonra da biz de yükün altına gireceğiz." Parkın içinde düşük hızla giderken Ariana'ya bakıp gülümsedi.

"Ondan sonra ne yapacağım dedin? Kendi dairene mi taşınacaksın yani?"

"Büyük olasılıkla. Artık aileyle oturamayacak kadar büyüdüm."

Ariana yavaşça başını salladı. Paul artık yeterince olgun biriydi. Ariana bunu çoktan anlamıştı.

"Ama sen evden gidersen üzüleceklerdir. Özellikle de annen ve kızlar."

Paul bunu duyunca garip bir ifadeyle ona baktı ve Ariana, içinden bir kıpırtı hisseder gibi oldu.

Paul birden arabayı kenara çekti ve durdu. "Ya sen, Ariana? Sen de özler misin beni?"

"Tabii özlerim Paul." Ariana'nın sesi sakindi. Ama o anda, kendi geçmişiyile ilgili konuşmalarını hatırladı. Paul onu çoktan etkilemişti. Şimdi onu kaybetmek yeni bir üzüntü kaynağı olacaktı.

"Ariana... evden ayrılırsam, arada bir bana gelip kalır mısın?"

"Tabii gelirim."

"Hayır." Anlamlı bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Sadece bir arkadaş olarak demek istemiyorum."

"Paul neler söylüyorsun sen?"

"Senden hoşlandığımı, sana karşı özel bir ilgi duyduğumu söylemek istiyorum." Paul gözlerini onun gözlerinden ayırmamıştı. "Senden çok hoşlandığımı söylüyorum. Sanırım daha ilk gördüğüm gün sana bağlandım." Ariana o anda, Paul'un, ona Berlin hakkında sorular sorup ağlattığı ve sonra da gelip mendiliyle gözyaşlarını sildiği kahvaltı masasını hatırladı. Kendisi de o anda ondan hoşlandığını hissetmiş ve bu duygusu daha sonra da devam etmişti. Fakat bu duygusuyla mücadele etmiş, onu âdeta itmişti.

254

DANIELLE STEEL

Paul'a karşı bu tür duygular beslemesi yanlıştı, en azından bunun için henüz çok erkendi.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Paul arkasına yaslandı, ama gözlerini, vücut hatlarını belli eden beyaz ipek giysisi içinde her zamanki gibi çarpıcı bir güzelliği olan Ariana'dan ayıramıyordu. "Seni çok az tanıdığımı, birkaç hafta öncesine kadar başka bir kızla nişanlı olduğumu sandığımı

düşünüyorsun. Çok aceleci olduğumu, belki de bir tepki olarak böyle davrandığımı düşünüyorsun..." Sakin konuşuyordu ve Ariana hafifçe gülümsedi.

"Bunların hepsi doğru değil."

"Ama bir kısmı, öyle mi?"

Ariana başını salladı. "Beni gerçekten iyi tanımıyorsun Paul."

"Evet, tanıyorum. Hoşsun, komiksin, sevecensin ve naziksin, başından geçen bunca acı deneyime rağmen insanlara karşı acımasız değilsin. Senin Alman, benim de Amerikalı olmamız um-rumda bile değil. Aynı dünyalardan, benzer geçmişlerden geliyoruz ve ikimiz de Yahudiyiz." Ariana o anda içinde büyük bir acı duydu. Onlardan biri ne zaman buna benzer bir şey söylese yalancılığını hatırlıyordu. Ama onun Yahudi olması onlar için çok önemliydi. Sanki onların sevgisini hak etmek için Yahudi olmak zorundaymış gibi hissediyordu kendini. Bunu sık sık düşünür olmuştu. Onların tüm tanıdıkları, kızların bütün arkadaşları ve Şam'ın iş çevresi hep Yahudiydi. Önemli bir şeydi bu. Onlara verilmiş bir şeydi. Değiştirilemezdi. Ariana'nın Yahudiden başka bir şey olmasını düşünemezlerdi bile. Bundan da kötü olan şey, Ariana'nın bunun onlar tarafından bir ihanet, korkunç bir ihanet olarak görüleceğini bilmesiydi. Çünkü onların sevgisini kazanmıştı.

Sam ve Ruth, Almanlardan nefret ediyordu, tabii Yahudi olmayan Almanlardan. Onlar için, Yahudi olmayan her Alman Na-ziydi. Gerçeği bilselerdi Ariana da onlara göre bir Nazi olacaktı. Bunu idrak etmesi uzun sürmemiş ve bu düşünce onu çok incit-mişti, hâlâ da incitiyordu. Paul'un o anda onun gözlerinde gördüğü acı ifadesi de buydu işte. Ariana, yüzündeki üzgün ifadeyi ona göstermemek için başını çevirdi. "Hayır Paul... bunları düşünme. .. lütfen."

YUZUK

255

"Neden?" Paul onun omuzunu tuttu. "Sence çok mu erken? Benim duygularımı paylaşmıyor musun?" Sözlerinde umut vardı ve Ariana uzun süre cevap vermedi. Onun için çok erkendi ve her zaman da çok erken olacaktı. O zaten kalbinde hâlâ evli hissediyordu kendini. Manfred yaşamış olsaydı, belki de şimdi, çocuk sahibi olmaya hazırlanıyor olacaktı. Başka bir erkek düşünmek istemiyordu. Şimdi de, uzun zaman için de...

Bir süre sonra yavaşça döndü ve hüzünlü bir ifadeyle Paul'a baktı. "Paul, geçmişimin bazı bölümleri... hiçbir zaman hazır ola-mayabilirim... bu şekilde düşünmeni istemek sana haksızlık..."

"Peki, en azından bir arkadaş olarak seviyor musun beni?"

"Hem de çok."

"Pekâlâ öyleyse. Kendimize biraz zaman tanıyalım." Göz göze gelip bir süre öyle kaldılar ve Ariana, içinde birden onu arzular gibi olduğunu hissetti, korktu. "Sadece bana güven. Senden sadece bunu istiyorum." Paul bunu söyledikten sonra, eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü. Ariana

ona direnmeyi düşündü, bunu Manfred'e borçluydu, ama Paul'un durmasını istemediğini anladı ve Paul dudaklarını geri çekince birden kızardı, âdeta nefessiz kalmış gibiydi.

"Ariana, beklemem gerekiyorsa beklerim. Ve bu arada..." Ari-ana'yı yavaşça yanağından öptü ve arabayı çalıştırdı - "Arkadaşın olmak beni sevindirecektir." Ama o bunu söylerken, Ariana da bir şey daha söylemesi gerektiğini biliyordu. Her şeyi bu halde bırakamazdı.

"Paul..." elini yavaşça onun omuzuna koydu - "Duygularını anladığımı sana göstermek için ne söyleyebilirim bilmiyorum. Seni bir ağabey gibi gördüğümü anlatmak için ne diyebilirim, fakat..."

Paul birden onu susturdu. "Beni bir kız kardeş gibi öpmedin ama."

Ariana'nın yüzü birden kızardı. "Anlamıyorsun... yapamam... yani... ben herhangi bir erkeğin kadını olmaya hazır değilim."

Paul buna daha fazla dayanamayacaktı, diğerlerinin kendilerini beklediği eve varmadan biraz önce, gözlerinde Ariana'nın şim-

25b

DANllllLfcSTlibL

diye kadar görmediği bir acı ifadesiyle ona baktı. "Ariana, seni çok mu incittiler, çok mu acı verdiler?... Yani Naziler demek istiyorum... çok mu canını yaktılar?" Onun gözlerindeki üzgün ifadeyi gören Ariana'nın gözleri doldu, onun kendisi hakkındaki düşüncelerini bilerek ona sarıldı ve başını iki yana salladı.

"Hayır Paul, Naziler bana düşündüğün şeyi yapmadı." Ama Paul o gece onun korkunç çığlığını duyduğunda, ona inanmadığını anlamıştı. Birçok gece onun kâbuslarla uyandığını biliyordu, ama bu gece yatağında dönüp tekrar uykuya dalacağı yerde, onun hâlâ kendi savaşını verdiğini düşünerek, çıplak ayak onun yatak odasına gitti ve onu, yatağının kenarında otururken buldu, küçük bir lamba yanıyordu, Ariana elleriyle yüzünü kapamış sessizce ağlıyordu, ama bir elinde de deri kaplı küçük bir kitap vardı.

"Ariana?" Paul ona doğru ilerleyince Ariana döndü. O zaman Paul, onun yüzünde, şimdiye kadar görmediği acı ve işkencenin izlerini gördü. Başka bir şey söylemedi. Yanına oturup onu kucakladı ve hıçkırıkları sona erip sakinleşinceye kadar bekledi.

Ariana rüyasında yine Manfred'i görmüştü... Recihstag dışında ölmüş yatıyordu. Ama bunu yanındaki genç adama asla anlatamazdı. Paul, onun başı kendi omuzunda uzun zaman öyle bekledikten sonra elindeki küçük kitabı alıp sırttaki yazıya baktı. "Shakespeare mi? Hayatım, bu saatte bu biraz fazla entelektüel kaçmıyor mu? Ağlamana şaşmamalı. Shakespeare beni de ağlatırdı." Ariana son gözyaşları arasında gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Bu gerçek bir kitap değil." Kitabı ondan alıp devam etti. "Onu Nazilerden kaçırdım... her şeyim bu işte." Kitabı açıp içindeki küçük gizli bölmeyi gösterince Paul şaşkın şaşkın baktı. "Bunlar annemindi." Tekrar ağlamaya başladı. "Artık tüm varlığım bunlar."

Paul, diğerleri arasında zümrüt ve büyük elmas mühürlü yüzüğü görebiliyordu ama ona bir şey sormaya cesaret edemedi. Ariana'nın çok üzgün olduğu belliydi.

Ariana akıllılık etmiş ve Manfred'in fotoğraflarını çantasının astarına gizlemişti, ama bunu düşününce yine ağlamaya başlamıştı - onu böyle saklamak zorunda kalması çok üzüyordu kendisini.

YUZUK

257

"Hişt... Ariana yeter." Paul ona sıkıca sarıldı ve titrediğini hissetti, hâlâ o iki yüzüğe bakıyordu. "Aman Tanrım, bunlar çok iri taşar. Bunları Naziler görmeden ıkarabildin, öyle mi?" Ariana zafer kazanmış gibi başını salladı ve Paul kocaman zümrüdü yüzüğü alıp yakından baktı. "Bu harika bir mücevher Ariana, olağanüstü bir şey."

"Öyle, değil mi?" Ariana gülümsedi. "Sanırım daha önce de büyükanneminmiş, ama emin değilim. Söylediklerine göre annem bunu hep takarmış." Elmas mühür yüzüğü aldı. "Ve bu da... Bunlar büyükannemin adının baş harfleri." Fakat yüzükteki tasarım öylesine karmaşıktı ki, bilmeyen biri orada bir ismin harfleri bulunduğunu anlayamazdı.

Paul o zaman Ariana'ya şaşkınlık içinde baktı. "Gemiyle buraya gelirken bunları kimsenin almamış olması anlaşılır gibi değil." Yani Ariana'nın bulunduğu herhangi bir yerde bunlar kolayca a-lınabilirdi. Paul ne düşündüğünü söylemeye cesaret edemedi, ama bu küçük kitabı buralara kadar getirebilmek için çok becerikli olmak gerekiyordu. Bunu yapabilmek için insanın büyük bir beceri ve aynı zamanda da cesaret sahibi olması gerekirdi, ama Paul, bu kızın her ikisine de sahip olduğunu zaten öğrenmişti.

"Hiç kimsenin bunları almasına izin veremezdim. Bunlar her şeyimdi. Bunları almak için beni öldürmeleri gerekirdi." Paul onun gözlerine baktı, bu kız söylediğine inanıyordu.

"Hiçbir şey ölmeye değmez Ariana." Şimdi de Paul'un gözlerinde yaşadıklarının izleri görülüyordu. "Ben de bu konuda bazı şeyler öğrendim." Ariana yavaşça başını salladı. Manfred de aynı şeyleri öğrenmişti. Uğruna ölünecek ne vardı ki? Hiçbir şey. Pa-ul'a baktığında gözlerinde kış kasveti, hüznü vardı ve bu kez Paul onu öperken kendini çekmedi. "Hadi artık biraz uyu." Ariana'ya şefkatle bakıp gülümsedi ve üstünü örtebilmek için ona yatmasını işaret etti. Ama Ariana yine, onun kendisini öpmesine izin verdiği için kendisini ayıplıyordu. Doğru değildi bu. Ama Paul çıkıp gidince, onun savaş konusunda söylediklerini düşünmeye başladı... tabii kendisi hakkında

söylediklerini de... bunlar, Manfred'in de söyleyebileceği şeylerdi. Paul gençti ama, Ariana'nın gözlerinde her geçen gün biraz daha olgunlaşıp erkekleşiyordu.

y 17

36

"Ariana, iyi misin bu sabah?" Ruth Liebman ertesi sabah kahvaltı masasında ona baktı ve yüzünün solgun olduğunu gördü. Dün gece Paul gittikten sonra tekrar uykuya dalması saatler sürmüştü. Ariana ayrıca onu cesaretlendirdiği için de kendini suçlu hissediyordu. Paul'un eve gelişi üzerinden biraz zaman geçip eski arkadaşlarına rastlaması ve yeni dostlar edinmesinden sonra, onun üzerindeki etkisinin azalacağını düşünüyordu. Ama o zamana kadar Paul ona sadık büyük bir oyuncak bebek gibiydi ve onun duygularını incitmek istemiyordu. Kendine kızıyordu ama, o geceki karabasandan sonra Paul ona öylesine nazik ve sevecen davranmıştı ki, onu kıramazdı, nihayet kendisi de bir insandı. O sabah iri ve hüznü gözlerle Ruth Liebman'a bakınca kadın kaşlarını çatı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var yavrum?"

Ariana başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım sadece yorgu-gum Ruth Teyze. Bir şey yok. Biraz daha dinlenirsem kendime gelirim." Fakat Ruth Liebman endişelenmiş gibiydi, yarım saat sonra bir yere telefon etti ve daha sonra da Ariana'nın odasına geldi.

Ariana bitkin bir halde başını yastıktan kaldırıp hafif bir gülümsemeyle ona baktı. Uykusuz geçen bir gece onu çok kötü etkilemişti. O sabah kahvaltıdan sonra yatak odasına dönmüş ve yarım saat durmadan küsmüştü. Şimdi Ruth bir sandalye alıp yatağın kenarına otururken, onun yüzü sapsarıydı. "Sanırım bugün Doktor Kaplan'a görünmen iyi olacak." Başka şeyler söyleyip de üzüntüsünü belli etmek istemiyordu kadın.

"Ama benim bir şeyim yok... gerçekten..."

"Sen beni dinle Ariana." Ariana'ya kızıyormuş gibi baktı, o ise yorganın altına iyice gizlenmişti ama isteksiz bir tavırla başını salladı.

"Pekâlâ, ama doktora gitmek istemiyorum Ruth Teyze. Bir şeyim yok, biliyorum."

"Sen de Debbie ve Julia gibi konuşuyorsun. Hatta bana sorarsan..." durdu ve güldü, "Paul'a bile benziyorsun." Biraz önce bir

ayakkabısını çıkarıp bir yana atmıştı, şimdi diğerini de çıkardı. "Paul sana baskı yapmıyor, değil mi, Ariana?" Bunu sorarken dikkatle onun yüzüne bakıyordu, ama Ariana başını iki yana salladı.

"Hayır, tabii ki yapmıyor."

"Birden aklıma geliverdi işte. Seni çok beğeniyor, biliyorsun değil mi? Sana çok düşkün."

Ariana daha önce 'düşkün' sözcüğünü duymamıştı ama hemen anladı.

"Ben de bunu hissettim Ruth Teyze." Ariana yatağın kenarına bağdaş kurup oturdu. "Ama onu cesaretlendirmeye hiç niyetim yok. Onu bir erkek kardeş olarak görüyorum ve kardeşimi de çok

özlüyorum..." Birden sesi kesildi ve tekrar Ruth'un gözlerine baktı. "Sizin hoşunuza gitmeyecek bir şeyi asla yapamam, yapmayacağım."

"Ben de zaten sana bunu söylemek istiyordum Ariana. Böyle bir şey asla canımı sıkamaz."

"Öyle mi?" Ariana şaşkın gözlerle ona baktı.

"Hayır, sıkamaz canım." Ruth Liebman gülümsedi. "Şam'la bu konuyu geçen gün konuştuk. Paul belki hâlâ biraz Joanie'nin etkisinde olabilir Ariana, ama iyi bir çocuktur o."

"Seni herhangi bir tarafa yöneltmek istemiyorum. Sadece şunu bilmeni isterim ki, eğer konu açılacak olursa..." Sustu ve misafir yatak odasında, yatağın üzerinde oturan genç Alman kızına gülen gözlerle baktı. "Hepimiz seni çok seviyoruz."

"Oh, Ruth Teyze." Birden uzandı ve ilk karşılaşmalarından beri kendisine çok iyi davranan kadının boynuna sarıldı. "Ben de sizi çok seviyorum."

"Seni, istediğini yapabilme konusunda serbest bırakmak istiyoruz. Sen artık bu ailenin bir bireyisin. Kendin için doğru olanı yapmalısın. O seni çok istemiş olsa bile, bunu istemediğin takdirde sana baskı yapmasına izin verme. Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorum!" Ariana buna dayanamayıp güldü.

"İşin o noktaya geleceğini sanmıyorum Ruth Teyze." Buna izin veremezdi. Bu tür bir ilişki ona hâlâ doğruymuş gibi gelmiyordu.

"Nedense, Paul'un senin peşinden koşup sana baskı yaptığı ve

M*1

26U

UANIELLK SiEKL

senin de, bizim yüzümüzden suçluluk duygusu içinde olduğun gibi bir kaniya kapıldım."

"Hayır..." Ariana o anda onu atlatmak ister gibi başını iki ya-na salladı - "Gerçi Paul geçen gün bir şeyler söyledi ama..." omuzlarını silkti ve gülümsedi - "Sanırım şu düşkünlüğünden bahsediyordu." Bu yeni sözcüğü kullanmak istemişti nedense.

"Sen sadece kalbinin sesini dinle yavrum." Ruth ona umut dolu bir gülümsemeyle baktı ve Ariana da yataktan inerken güldü.

"Anneler böyle arabulucu melek rolü oynar mı?"

"Bilmiyorum. Daha önce bunu hiç yapmadım." Bir süre göz göze kaldılar. "Ama ailemize gelin olarak başka birini düşünemiyorum Ariana. Sen çok özel, harika bir kızsın."

"Teşekkür ederim Ruth Teyze." Ariana müteşekkiri bir ifadeyle ona bakıp gardroba gitti, pembe çizgili bir yazlık giysiyle beyaz sandallarını çıkardı. Haziran güneşi etrafı iyice ısırmıştı. Dönüp Ruth'a, doktora gitmelerine gerçekten hiç gerek olmadığını söylemek üzereydi ki, ağzını bile açmadan birden başı döndü ve yavaşça kayıp yere yığıldı.

"Ariana!" Ruth hemen sandalyesinden fırlayıp kalktı ve onun yanına koştu.

37

Dr. Stanley Kaplan'ın muayenehanesi Elli Üçüncü Sokak'la Park Caddesi köşesindeydi, Ruth Ariana'yı kapının önünde bıraktı ve arabasını park etmeye gitti.

"Pekâlâ genç hanım, nasılsın bakalım? Sanırım aptalca bir soru bu. Herhalde pek iyi değilsin, yoksa burada olmazdın." Yaşlı doktor masanın diğer yanında, sandalyede oturan Ariana'ya gülümsedi. Onu geçen sefer gördüğünde, genç kız iyice sararmış, korkmuş, bitkin bir haldeydi. Şimdi ise eski güzelliğine kavuşmuş gibiydi. Hemen hemen. Gözlerinde hâlâ o korku dolu, acılı, büyük kayıplar yaşamış insanların hüznünlü ifadesi vardı ve bu ifade kuşkusuz kolay yok olmayacaktı. Yoksa cildinin rengi fena sayılmazdı, gözleri parlıyordu, uzun sarı saçlarını toplayıp güzel bir

YÜZÜK

261

topuz yapmıştı. O sabah giydiği pembe çizgili güzel giysi içinde, birkaç hafta önce savaş kurbanı Avrupa'dan kaçmış bir genç kadın gibi değil de, hastalarından herhangi birinin kızı gibi görünüyordu. "Pekâlâ, söyle bakalım, sorun nedir? Hâlâ kâbuslar, baş dönmeleri, mide bulantısı ve bayılmalar var mı? Söyle bana." Doktor yine gülümseyerek ona baktı ve kalemını aldı.

"Evet, kâbuslar hâlâ var ama eskisi kadar sık değil... Şimdi hiç olmazsa bazen uyuyabiliyorum."

Doktor, "Evet," diyerek başını salladı. "Daha bir dinlenmiş görünüyorsun."

Ariana başını salladı ve sonra, hemen her yemekten sonra mide bulantısı çektiğini söyledi. Doktor birden şaşırmış gibiydi. "Ruth biliyor mu bunu?" Ariana bu kez başını iki yana salladı. "Ona söylemelisin. Özel bir rejime girmen gerek. Her yemekten sonra mı, Ariana?"

"Hemen hemen."

"Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı. Daha önce de mide sorunun olmuş muydu?"

"Paris'e giderken yaptığım yaya yolculuklardan sonra başladı. Bir keresinde iki gün bir şey yiyemedim ve birkaç kez de tarlalarda toz toprak karışımı bir şeyler yemeye çalıştım..." Doktor başını salladı.

"Ya bayılma nöbetleri?"

"Hâlâ sık sık geliyor."

O zaman doktor, Ariana'nın hiç beklemediği bir şey yaptı. Kalemını bıraktı ve ona uzun uzun baktı, ama bu bakışlarda sevgi, şefkat ve merhamet vardı ve konuşmaya başladığında, Ariana onun, kendisi için bir dost olduğunu anlamıştı. "Ariana, beni öyle kabul etmelisin ki, bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey olmamalı. Geçmiş yaşamınla ilgili olarak bilmen gereken her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Başına neler geldiğini bilmezsem sana yardım edebilmem imkânsız olur. Ama, bana söyleyeceklerinin kutsal olduğunu da bilmelisin. Ben bir doktorum ve kutsal bir yemin

ettim. Bana anlatacaklarını asla başkasına söyleyemem, bunu hiçbir zaman yapamam. Ne Ruth'a, ne Şam'a, ne onların çocuklarına ne de başka birine. Hiç kimseye söyleyemem, Ariana. Ben senin dok-
262

DANIELLE STEEL

torun ve senin dostunum. Ve ben, yaşamım boyunca pek çok şey görmüş yaşlı bir adamım, senin kadar kötü şeyler görmüş olamam belki, ama yine de yeterince gördüm sayılır. Hiçbir şey şaşırtmaz beni. Onun için, kendi iyiliğin için, söylemek istediğin bir şeyler varsa, sana, bu sorunlara yol açacak şeyler yaptılarsa bunları anlatmanı istiyorum." Yüzü öylesine yumuşak ve sevecendi ki, Ariana o anda onu öpmek isterdi, ama bunu yapamadı kuşkusuz ve sadece yavaşça içini çekti.

"Bunlara yol açacak bir şey yapıldığını sanmıyorum Dr. Kaplan. Ama bir aydan fazla bir süre bir hücrede kapalı kaldım ve sadece patates çorbası ve bayat etmek yedim, su içtim, haftada bir de et kırıntıları verirlerdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi, neredeyse bir yıl oldu."

"Karabasanlar o zaman mı başladı?"

"Bazıları. Şey, ben... babam ve erkek kardeşim için çok endişe ediyordum." Sesi birden acıyla kısıldı. "Ondan sonra onları bir daha görmedim zaten."

Doktor yavaşça başını salladı. "Peki ya şu mide sorunu, o da o zaman mı başladı?"

"Tam olarak değil." O anda, Manfred'e yemek yapma çabalarını ve ciğer sosisi yahnisi pişirişini hatırladı ve yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Belki midesini o yahni bozmuştu. Ama neden gülümsediğini doktora söylemedi.

"Ariana, sanıyorum ki şimdi birbirimizi biraz daha iyi tanıyoruz." Konuya ağır ağır girmek istiyordu. Onu ilk kez gördüğünde bunu sormaya cesaret edememişti.

"Evet?" Ariana meraklı bir ifadeyle ona bakıp bekledi. "Acaba seni..." bunu ona en az incitecek şekilde nasıl söyleyebileceğini düşündü - "kullandılar mı?" Onun güzel bir kız olduğunu gördüğü anda, bunu yapmış olabileceklerini düşünmüştü, ama Ariana başını iki yana salladı ve doktor onun, gerçeği söylemekten çekindiği için bunu yapabileceğini düşündü. "Hiç mi?"

"Bir kez. Yani neredeyse olacaktı. Size söylediğim şu hücrede." Ama daha fazla konuşmadı, açıklamadı ve doktor da başını salladı. "O halde seni bir muayeneden geçirelim bakalım." Düşmeye basıp hemşiresini çağırdı ve kadın Ariana'nın soyunmasına yar-

YÜZÜK

263

dim etti. Doktor kaşlarını çatıp onu muayene etti, bir şeyler daha sordu, bu kızda garip bir şeyler olabilirdi, en sonunda istemeyerek bir pelvis teklif etti. Ariana'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Fakat Ariana artık bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştı ve doktor onun içini araştırırken hiç sesini çıkarmadı; doktor en sonunda tahmininde yanılmadığını anladı, kızın rahmi normalin iki

katına çıkmış, şişmişti. "Şimdi kalkıp oturabilirsin Ariana." Ariana oturunca doktor ona üzgün bir ifadeyle baktı. Kız ona gerçekten de yalan söylemişti. Ona tecavüz etmekle kalmamış, onu hamile bırakmışlardı.

"Ariana." Hemşire çıktıktan sonra Ariana soluk yüzü ve o gencecik haliyle, örtüyü üzerine çekip oturarak bekledi. "Korkarım sana söylemem gereken bir şey var, ve sonra belki biraz daha konuşacağız."

"Kötü bir şey mi var doktor?" Ariana korkmuş görünüyordu. Hastalığının sadece yorgunluk olduğunu sanıyordu o. Ciddi bir hastalığı olabileceğine hiç inanmamıştı. Aybaşı kesilmelerini bile şoka, yolculuğa ve yeni koşullara uyuma bağlamıştı.

"Korkarım öyle yavrum. Sen hamilesin." Ariana'nın çok şaşıracağını, üzülp dehşete düşeceğini sanıyordu. Ama onun ani bir şaşkınlıktan sonra gülümsediğini görünce bu kez kendisi şaşırıldı.

"Bundan kuşkulandın mı?" Ariana başını iki yana salladı, gülümsemesi şimdi tüm yüzüne yayılıyordu. "Ve buna sevindin mi?" iyice şaşırma sırası şimdi doktordaydı.

Ariana sanki hiç beklemediği, ummadığı, paha biçilmez bir armağan almış gibi görünüyordu ve sevgi ve şaşkınlık dolu gözlerini iri iri açarak Dr. Kaplan'a baktı. Evlenmelerinden hemen sonra olmuş olmalıydı bu... Nisan sonlarına doğru, belki de Manfred Re-ichstag'ın savunması için gitmeden önceki son sevişmelerinde hamile kalmıştı... bu da onu yaklaşık yedi haftalık hamile yapıyordu, tnanamıyormuş gibi doktora baktı. "Bundan emin misiniz?"

"İstiyorsan bir test yapalım, ama ben eminim diyebilirim. Ariana, acaba..."

Ariana başını kaldırıp gülümseyerek ona baktı ve "Evet," dedi. Bu adama güvenebileceğini biliyordu. Güvenmek zorundaydı. "Bu bebek kocamdan. Hayatımda tanıdığım tek erkek o."

|||Mg

264

DANIELLE STEEL

"Peki kocan nerede şimdi?"

Ariana'nın gözleri hemen doldu ve kirpiklerinin arasından sızan iki iri gözyaşı yanaklarına süzüldü.

"O öldü... tüm diğerleri gibi." Başını yavaşça kaldırdı ve tekrarladı. "Öldü o."

"Ama sen bu bebeği doğuracaksın." Kaplan yumuşak bir sesle konuştu o da şimdi sessizce, Ariana gibi sevinliyordu. "Ona hep sahip olacaksın. Değil mi?" Ariana mutlu bir gülümsemeyle baktı, artık Manfred'i rahatça düşünebiliyor, yüzünü zihninde canlandı-rabiliyor, onun dokunuşlarını hatırlıyordu. Artık onun anısını geri çağırabilir, çocuklarının mutluluğunu onun anısıyla paylaşabilirdi. Şimdiye kadar anılarla hep mücadele etmiş, onların, zihnini işgal etmelerinden korkmuştu. Ama şimdi doktor çıktıktan sonra orada on dakika kadar oturup, tatlı anılara dalıp gitti ve gözyaşları yine geldiğinde, bu kez gülüyordu. Hayatının en mutlu anlarıydı bunlar.

Doktorun bürosuna gittiğinde, doktor ona bir süre ciddi bir ifadeyle baktı. "Ariana, şimdi ne yapacaksın? Bunu Ruth'a söylemek zorundasın." Odada derin bir sessizlik oldu. Ariana için bu yanını henüz düşünmemişti. Bir an için tüm Liebmanlar aklından çıkmıştı. Ama şimdi, onlara söylemek zorunda olduğunu biliyordu ve tabii onların ne diyeceklerini de. Bu bebeğe kollarını nasıl açarlardı -kimin bebeğiymiş bu? Bir Nazi subayının çocuğu mu? Henüz doğmamış bu çocuğu savunmak zorundaydı. Şimdi ne yapacaktı peki? Birden sessizce annesinin yüzüklerini düşündü. Gerekirse, bebeğini doğuruncaya kadar yaşamını sürdürmek için onları kullanabilirdi. Yapmak zorunda olduğu her şeyi yapacaktı ama, bundan sonra onlara yük olamazdı. Birkaç ay içinde oradan ayrılmalıydı.

"Bayan Liebman'a söylemek istemiyorum Doktor."

"Peki ama neden?" Doktorun canı sıkılmış gibiydi. "O iyi bir kadındır Ariana, nazik, anlayışlı bir kadındır, anlayacaktır."

Fakat Ariana kararlı görünüyordu. "Şimdiye kadar benim için yaptıkları yeter, ondan daha fazlasını isteyemem. Benim için çok şey yaptı. Bu biraz fazla olur."

"Bebeğini düşünmelisin Ariana. Bu bebeğe, sana verilen gibi iyi bir yaşam, güzel bir şans sağlamalısın, tıpkı Liebmanların sana verdiği gibi."

YÜZÜK

265

Doktordan Ruth'a söylememesi için söz aldı ama, onun söylediklerinin ağırlığını da bütün o akşam ve gece hissetti. Doktor Ruth'a, Ariana'nın hâlâ yorgun olduğunu, ama önemli bir hastalığı bulunmadığını söylemişti. Kendisine iyi bakmalı, iyi yemeli ve çok uyumalıydı, bunları yaptığı takdirde bir süre sonra toparlanıp iyileşecekti.

Eve dönerlerken Ruth ona, "Doktorun söyledikleri beni sevindirdi," dedi. O gün her zamankinden daha nazikti sanki ve Ariana, onu çocuk konusunda aldatıp, gerçeği söylemediği için üzülmüyordu. Ama onlardan daha fazlasını istemek de doğru olmazdı. Bunu kendisi yapmalı, çocuğuna kendi olanaklarıyla bakmalıydı. Bu çocuk onundu... sadece onun... ve Manfred'in. Her ikisinin de çok istediği bebektir bu işte... hayallerinin küllerinden oluşmuştu bu bebek. Bu çocuk aşklarının büyüklüğünün bir kanıtıydı ve daha yeşil tepelerde çiçekler gibi açacaktı. O gece odasında yalnız başına oturup düşünmeye başladı, çocuk acaba kız mı olacaktı, yoksa erkek mi? Manfred'e mi benzeyecekti, yoksa Ariana'nın babasına mı?... Eski, tanıdık bir diyardan ziyaretçi beklemeye benziyordu bu; bu çocuk, bundan sonra hiç göremeyeceği yüzlerden hangisine benzeyecekti acaba? Doktor doğumun Ocak sonu ya da Şubat başında olabileceğini söylemişti, ilk bebeklerin genellikle geç doğduklarını da belirtmişti. Giysilerine dikkat etmeliydi, hamileliği Eylül, ya da Ekim'de belli olacaktı. O zaman Liebmanlardan ayrılması gerekecekti. Bir yere yerleştikten ve bir iş bulduktan

sonra onlara söyleyebilirdi. Bebek doğduktan sonra Julia ve Debbie ziyaretine gelebilirlerdi. Kızların, örme giysiler içindeki bebeği görmeye gelmelerini düşününce kendi kendine gülümsedi... "Bu kadar mutlu görünmenin nedeni nedir, Ariana?" Paul gelmiş tam yanbaşımda duruyordu. Onun içeriye girişini bile fark etmemişti.

"Bilmem. Sadece düşünüyordum işte."

"Ne düşünüyorsun bakalım?" Onun yanına çöküp yere oturdu ve sonra başını kaldırıp o güzel yüze baktı.

"Önemli bir şey yok canım." Paul'a bakıp gülümsedi. Mutluluğunu saklayabilmesi hemen hemen olanaksızdı ve onun bu hali Paul'a da geçti.

266

DANIELLE STEEL

"Bugün ne düşündüm, biliyor musun? Yaz tatilimizi. Şehir dışında bir süre yaşamak çok iyi olacak. Tenis oynar, yüzmeye gideriz. Güneşte uzanıp yanar, partilere gideriz. Çok eğleneceğiz, değil mi?" Ona da öyle geliyordu ama artık onun düşüneceği birisi daha vardı.

Ariana başını salladı. Sonra kendini toparlayıp genç arkadaşına baktı. "Paul, büyük bir karar verdim."

"Neymiş o?" Merakla bakıp gülümsedi.

"Eylül ayında bir iş bulup buradan ayrılacağım."

"Böylece ikimiz de gidiyoruz demektir. Oda arkadaşısı ister misin?"

"Çok komiksin. Ben ciddi konuşuyorum."

"Ben de öyle. Nasıl bir iş bulmayı düşünüyorsun, söylesene?"

"Henüz bilmiyorum, ama bir şeyler düşüneceğim. Belki baban bana bazı fikirler verebilir."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Eğildi ve Ariana'nın yumuşak sarı saçlarını öptü. "Ariana, neden beni dinlemiyorsun?"

"Çünkü sen mantıklı konuşacak kadar büyümemişsin henüz." Ariana aylardan beri ilk kez bu kadar mutlu hissediyordu kendini ve Paul onun bu sözüne güldü.

"Biliyor musun, eğer Eylül'de bir iş bulup çalışmayı düşünüyorsan senin için de 'son yaz' olacak bu. Çalışma hayatına başlamadan önceki son haylazlığımız yani."

Ariana ona bakıp güldü ve, "Aslına bakarsan tamamen senin dediğin gibi olacak," dedi.

Paul ona bakıp gülümsedi ve, "O halde bundan iyi yararlanalım Ariana," dedi. "Görüp görebileceğimiz en iyi yaz tatili olsun bu." Ariana da güldü, kalbi heyecanla çarpıyordu.

38

Bir hafta sonra East Hampton'daki büyük eve gittiler. Ana binada altı yatak odası, üç hizmetçi odası, bir orduyu doyuracak kadar büyük bir yemek salonu, büyük bir salon, ondan biraz küçük bir oturma odası ve alt katta da bir aile odası vardı. Evde, hoş ve

YÜZÜK

267

büyük bir mutfak bulunuyordu, ayrıca arka tarafta bir misafir evi ve isteyenin, üstünü değiştirip mayo giyebileceği büyük bir plaj kabini vardı. Misafir evinde de beş yatak odası vardı ve Liebmanlar bu evi de yaz boyunca arkadaşları ve akrabalarıyla doldurmayı düşünüyordu. Tatil büyük bir coşkuyla başlamıştı ama, oraya varışlarından bir gün sonra Ruth'un, Ariana'nın sonbaharda onlardan ayrılıp çalışmayı planladığını Paul'dan öğrenmesiyle ortalık duruldu.

"Ama neden Ariana? Saçmalama rica ederim. Senin gitmeni istemiyoruz." Ruth Liebman ona âdeta yalvarır gibi baktı, kırılmıştı.

"Ama ömür boyu size yük olamam, değil mi?" "Sen bize yük olmuyorsun ki. Sen de çocuklarımızdan birisin. Ariana, saçmalık bu. Çalışacak olsan bile neden bizimle birlikte oturmayasın?" Onu şimdiden kaybetmiş gibi şaşkın ve üzgün görünüyordu. "İstiyorsan üniversiteye git — bir ara bunu yapmak istediğinden bahsetmiştin. İsteddiğini yapabilirsin, serbestsin, ama bizden ayrılman için hiçbir neden yok."

"Oh Paul, annen çok üzgün görünüyordu." Annesine New York'tan getirmeye söz verdikleri bazı şeyleri almak üzere Paul'un yeni arabasıyla giderlerken Ariana genç adama baktı. New York'taki evden, Debbie için iki tane daha mayo, Julia için bazı ilaçları ve Ruth'un, masasında unuttuğu, Kadınları Kurtarma Or-ganizasyonu'na ait bazı kâğıtları alacaklardı. Götüreceklerini birkaç dakika içinde topladılar ve sonra Ariana, Ruth'un kendisine takması için verdiği küçük, altın saate baktı.

"Küçük bir işim vardı, zamanımız var mı acaba?"

"Tabii, ne vardı?"

"Fırsat bulursam Dr. Kaplan'a uğramaya söz vermiştim, bana bazı vitaminler verecekti."

"Tabii, hemen gideriz." Ona dik dik baktı. "Önce ona gitmeliydik."

"Haklısınız efendim." Ariana ona bakıp güldü, sonra götürecekleri şeyleri alıp şehrin merkezine doğru yola çıktılar. Genç olmak ve yazın zevkini çıkarmak güzel bir şeydi. Güneş sanki onlara

268

DANIELLE STEEL

bakıp gülümsüyordu ve Ariana arabada mutlu bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Geriye dönerken biraz araba kullanmak ister misin?"

"Bu kıymetli spor arabanı mı? Bir şeyler mi içtin sen, Paul?"

Paul güldü, onun neşeli olmasına sevinmişti. "Sana güveniyorum. Araba kullanmayı bildiğini söylemiştin bana."

"Yeni arabayı kullanmama izin vermen beni gururlandırdı doğrusu." Yeni arabasının onun için anlamını bildiğinden Pa-ul'un bu teklifi onu gerçekten sevindirmiş, ona biraz daha yakın-laştırmıştı.

"Sahip olduğum her şey için sana güvenirim, Ariana. Yeni arabam için bile."

"Teşekkür ederim." Dr. Kaplan'ın muayenehanesine gelinceye kadar ona söyleyecek fazla bir şey bulamadı ve araba durduğunda inmeye hazırlandı. Fakat Paul hemen aşağıya atlamış ve ona yardım etmişti. Beyaz keten pantolon ve spor ceket giymişti, uzun boyu ve sıcak gülümsemesiyle genç ve yakışıklıydı.

"Ben de geleyim. Doktoru uzun zamandır görmedim." Dr. Kaplan'ı görmesi için aslında bir neden yoktu - hizmetten alınmasına neden olan diz yarası hemen hemen tamamen geçmişti. Zaten yürürken aksaması görülemeyecek kadar azdı ve bu yaz yapacağı sporlarla, dizi sonbahara kadar eski halini alacaktı.

Ama Dr. Kaplan da Paul'u gördüğüne sevindi ve üçü bir süre sohbet ettikten sonra doktor, Ariana'yı yalnız görmek istediğini söyledi. Paul hemen dışarıya çıkıp bekleme odasında bir sandalyeye oturdu ve elindeki küçük çantayı yere bıraktı.

Ariana, doktorun bürosunda iri gözleriyle ona baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Ariana?"

"İyiym, teşekkür ederim. Yediklerime dikkat edersem iyi oluyorum." Doktora bakıp gülümsedi ve Dr. Kaplan, onu şimdiye kadar hiç bu kadar rahat görmediğini düşündü. Ariana dar belli, geniş etekli bir yaz giysisi ve gözlerinin renginde, mavi bir kurdeleyle çene altından bağlanmış kocaman bir hasır şapka giymişti.

"Çok iyi görünüyorsun." Doktor bunu söyledikten sora bir süre sustu ve ona daha bir dikkatli baktı.

"Onlardan birine söylemedin, değil mi?"

YÜZÜK

269

"Hayır." Ariana yavaşça başını iki yana salladı. "Ben kararımı verdim. Karnımın Eylül'de belli olacağını söylediniz, ben de bu yaz sonu Long Island'dan döndüğümüzde onlardan ayrılacak ve bir iş bulacağım, işte ondan sonra onlara her şeyi anlatacağım. Beni anlayacaklarına eminim. Ama onlara daha fazla yük olmak ya da çocuğuma bakmalarını beklemek istemiyorum."

"Asil bir davranış bu, Ariana. Ama senin ve bebeğin neler yemesi gerektiği konusunda bir şeyler biliyor musun? Hiç bebeğini düşündün mü, yoksa sadece kendini mi düşünüyorsun?" Bu her zaman yapmadığı, sert bir konuşmaydı ve Ariana önce kızdı, sonra da incindi.

"Tabii ki bebeğimi düşündüm. Hep onu düşünüyorum. Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim şu, yirmi yaşındasın, hiçbir becerin, mesleğin yok, tanımadığın bir ülkede bir bebekle yalnız kalacaksın, Alman olduğun için kimse sana iş vermeyebilir de. Almanya ile bir savaştan yeni çıktık ve insanlar bazen uzun süre kinlerini unutmaz. Sana söylüyorum, bu bebeğe istediğin gibi bir yaşam sağlayamazsın, eğer erken davranmazsan olmaz diyorum. Bu nedenle şimdiden bir şeyler yapmalısın." Gözlerini Ariana'nın yüzüne dikti ve genç kadın da sessizce ona baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani demek istiyorum ki..." sesi yumuşadı - "Evlenmelisin. Kendine ve bebeğine bir şans tanı. Biliyorum bunu yapmak hiç de kolay bir şey değil, ama Ariana, seni son gördüğümde bu yana kendime âdeta işkence ediyorum. Sanırım tek çıkar yol bu. Düşündüm, düşündüm ve düşündüm. Paul'u bebekliğinden beri tanırım. Sana karşı olan duygularını biliyorum. Bunu teklif etmem vicdanıma ağır bir yük getirecek - ama kim incinecek? Eğer bekleme odasında oturan şu çocukla evlenirsen hem bebeğinin, hem de kendi geleceğini garanti altına almış olacaksın."

"Ben kendimi düşünmüyorum." Doktorun teklifi Ariana'yı şaşırtmıştı.

"Ama bebeğini düşünüyorsun. Buna ne diyeceksin peki?"

"Ama bunu yapamam... dürüstçe bir şey olmaz bu."

"Bir sürü kızın bunu yaptığından haberin yok mu? Pek çoğu

z/u

DAIN İCLLı S1 CtL

senin gibi önemli, mantıklı bir nedeni bile olmadan yapıyor bunu... Ariana, bebeğinin doğumuna daha yedi ay var. Erken doğum olduğunu söylerim. Hiç kimsenin bilmesine gerek yok. Hiç kimsenin. Paul'un bile."

Ariana doktorun söyledikleriyle sersemlemiş gibi baktı. "Bebeğime kendim bakamaz mıyım sanıyorsunuz?"

"Tabii bakamazsın. Hamile bir kadının çalıştığını en son ne zaman gördün? Sana kim iş verir? Sonra ne iş yapabilirsin ki?"

Ariana bir süre sessiz oturdu, sonra düşünceli bir tavırla başını salladı. Belki de adam haklıydı. Aslında o, bir dükkânda kendine göre bir iş bulabileceğini düşünmüştü. Ama bunu nasıl yapabilirdi?... Onu nasıl kandırırdı... bunu Paul'a nasıl yapardı... ona nasıl yalan söyleyebilirdi? Paul onun arkadaşıydı ve bir anlamda onu seviyordu da. Aslında onu çok düşünüyor, ondan hoşlanıyordu.

"Böyle bir şey nasıl yapabilirim, Doktor? Doğru olmaz bu." Bunu düşünmek bile Ariana'yı utandırıyor, suçluluk duygusu duymasına neden oluyordu.

"Bunu, doğmamış çocuğunun hatırı için yapabilirsin. Paris'e, buralara gelmek için neler yaptın? Her zaman böyle dürüst müydün? Hayatını kurtarmak için yalan söylemez miydin, birini vurup öldürmez miydin yani? Bebeğin için de aynı şeyi yapmalısın Ariana. Ona bir aile, bir baba, güzel bir yaşam, iyi gıdalar, iyi bir eğitim sağlamak için..." Ariana, bir köşede duran birkaç yüzüğün ona tüm bunları sağlayabileceğini düşünmekle saflık ettiğini anlıyordu. Başını yavaşça salladı.

"Bunu biraz düşünmem gerekiyor."

"Evet, düşün ama çok uzun da düşünme. Çok fazla beklersen çok geç kalmış olabilirsin. Bu iş hemen olursa, bebeğin yedi ayda doğduğunu senin zayıflığına, Avrupa'dan buraya yaptığın yolculuğa bağlar, kolayca açıklayabilirim."

"Her şeyi düşünüyorsunuz, değil mi?" Doktora baktı ve onun kendisine, yaşama gücünü kazanması için gereken dürtüyü vermeye çalıştığını anladı. Doktor ona, iyi oynamaya başladığı bir oyunun kurallarını öğretmeye çalışıyordu ve onun haklı olduğunu artık anlamıştı. Ama bu oyunun sonucu ne olurdu acaba?

iui-uriv.

2.1V

Doktor yine konuştu. "Bunu yaptığın takdirde Ariana, sırrın benimle her zaman güvende olacaktır."

"Teşekkür ederim Doktor - yaşamım - ve bebeğimin yaşamı için."

Doktor ona vitaminleri verdi ve çıkarken yavaşça omuzuna dokundu. "Kararını çabuk ver, Ariana." Ariana hafifçe başını salladı. "Evet, vereceğim."

39

"Ariana, yüzmeye geliyor musun?" Julia sabahın dokuzunda kapısına vuruyordu ve Ariana uyku sersemliğiyle bir gözünü açtı.

"Bu kadar erken mi? Ben daha kalkmadım bile."

"Paul da kalkmamıştı. Ama o da geliyor."

O sırada kapıdan içeriye giren Paul kardeşini doğruladı ve, "Bu doğru," dedi. "Bu iki canavarla yüzmeye gitmek için ben kalkmak zorundaysam sen de kalkacaksın."

"Yaa, demek öyle ha?" Ariana tembelce gerinip gülümsedi ve Paul yatağın kenarına oturup onun, yüzüne düşmüş sarı saçlarını öptü.

"Evet öyle, yoksa seni yatağından alıp plaja götürür, orada kollarından çekip bağırtırım."

"Ne kadar da naziksin Paul."

"Öyleyim, değil mi?" Bir an göz göze gelip gülümsediler. "Baksana, bu akşam Southampton'da bir partiye gitmeye ne dersin? Annemle babam bu gece kızları bir yere götürüyor."

"Neden?"

"Bu hafta sonu Dört Temmuz hayatım. Amerikan Özgürlük Günü. Bekle de gör - harika bir olaydır bu."

Paul'un dediği doğruydu. O sabah kızlarla yüzmeye ve öğleden sonra da hep birlikte pikniğe gittiler. Daha sonra Sam ve Ruth kızlarını alıp gezmeye gittiler ve Ariana da yukarıya çıkıp yatağına yattı. Ama saat yedide, dışarıya çıkmak için giyinmiş olarak hazırdu ve büyük yazlık evin merdiveninden inerken Paul ona bakıp ıslık çaldı ve güldü.

272

DANIELLE STKKL

"Hey küçük hanım, güneş yanığı bir tenle böyle görüneceğin konusunda kimse uyarmadı beni." Ariana, güneşte bronzlaşmış tenini iyice gösteren türkuaz bir ipek giysi giymişti. Paul da beyaz keten takımı, beyaz gömleği ve beyaz benekli lacivert kravatıyla göz kamaştırıyordu ve iki genç Paul'un spor arabasına binip yola çıktı.

Paul o akşamın neşesiyle, giderken arabayı Ariana'ya verdi ve partiye katılır katılmaz da ona bir cinfiz getirdi. Ariana, alkole olan reaksiyonunun ne olacağını bilmediğinden, içkisinden küçük yudumlar alıyordu. Parti tüm çılgınlığıyla sürüyordu, iki orkestra vardı, biri salonda, diğeriyse bahçede çimlerin üstünde çalıyordu. Partiye katılmak için gelenlerden bazılarının yat ve tekneleri kaptanları ve tayfaları gözetiminde rıhtıma bağlanmış bekliyordu. Gökyüzünde harika bir yaz mehtabı vardı.

"Dans etmek ister misin, Ariana?" Paul ona nazık bir gülümsemeyle bakıyordu ve Ariana kendini yavaşça onun kollarına bıraktı, ilk kez birlikte dans ediyorlardı ve mehtapta onun Manfred, babası ya da herhangi biri olduğunu hayal etmek çok kolaydı. "Kimse sana bir melek gibi dans ettiğini söyledi mi?"

"Korkarım son zamanlarda kimse söylemedi." Ariana onun bu komplimanına güldü ve müziğin sonuna kadar dans ettiler. Aşağıdaki teknelere bakmak için parmaklığın yanına gittiler ve Paul, şimdiye kadar görmediği bir ciddiyetle ona baktı.

"Senin yanında çok mutlu oluyorum Ariana. Senin gibi birini daha önce hiç tanımadım." Ariana o anda Joanie'den bahsedip onunla biraz eğlenmek istedi ama hemen vazgeçti, şimdi hiç zamanı değildi bunun.

"Ariana..." Paul sessizce ona baktı — "Sana bir şey söylemek istiyorum." Uzanıp yavaşça onun her iki elini de tuttu ve dudaklarına götürüp teker teker öptü. "Seni seviyorum. Başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Seni seviyorum. Sensiz olmaya dayanamıyorum. Senin yanında kendimi... şey... çok mutlu ve güçlü hissediyorum... sanki her şeyi yapabilir misim, dokunduğum her şey bir armağanmış gibi... bu her şeye değiyormuş gibi... ve bu duygunun kaybolmasını hiç istemiyorum. Yaz sonunda gidersen ve ben de aynı şeyi yaparsan bunu kaybedeceğiz." Bunu söylerken gözleri buğulanmış gibiydi. "Gitmene dayanamam, Ariana."

YÜZÜK

"Bunu yapmak zorunda kalmayacaksın Paul." Ariana'nın sesi fısıltı gibi çıktı. "Paul... ben."

Tam o sırada, sanki ayarlanmış gibi, başlarının üzerinde havai fişekler patlamaya başladı. Paul elini cebine soktu ve zümrüt-elmas işlemeli bir yüzük çıkardı. Ariana daha ne olduğunu bile anlayamadan yüzüğü onun parmağına taktı ve sonra ona sarılıp büyük bir tutkuyla dudaklarından öptü. Ariana o anda, içinde, bir daha sanki asla duyamayacağı bir kıpırtı hissetti. Bir süre için ona yaslanıp umutsuzca öpücüğüne karşılık verdi ve içindeki arzuyla mücadele etti.

Bir süre sonra dudakları ayrılınca, Ariana yorgun olduğunu söyledi ve East Hampton'daki yazlık eve biraz daha sakinleşmiş olarak döndüler. Ariana hâlâ vicdanıyla mücadele halindeydi. Bu pandomime nasıl devam edebilirdi? Bunun nedeni onu sevmemesi değildi. Ona karşı bir tür dostça sevgi besliyordu, ama onun bu sevgisinden yararlanmak yanılttı, onun olmayan bir çocuğu onunmuş gibi göstermek dürüstçe bir davranış olamazdı. Bir süre sonra eve geldiler, arabadan indiklerinde Paul bir kolunu ona sardı ve onu içeriye götürdü. Holde durdu ve üzgün gözlerle Ariana'nın yüzüne baktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Yüzüğü, onun aramızda kurduğu bağı ve beni istemiyorsun... hiçbirini istemiyorsun. Pekâlâ Ariana, anlıyorum." Ama Ariana'yı kendine doğru çekerken sesi titriyordu. "Fakat, Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki, lütfen, lütfen, bırak da burada yanında kalayım, sadece bu gece. Bırak da burasının bizim evimiz olduğunu düşüneyim, böyle olsaydı, evli olsaydık ve tüm hayallerim gerçek olsaydı nasıl olurdu, onun rüyasını göreyim."

"Paul." Ariana, yavaşça onun kollarından sıyrılıp geriye çekildi ve aynı anda, yakışıklı ve genç yüzündeki gözyaşlarını gördü. O zaman dayanamadı, ona sarılıp kendine çekti, yüzünü kaldırıp onu, tüm sıcaklığı ve sevgisiyle dudaklarından öptü; başka birini bu şekilde öpebileceğini daha önce asla düşünmemişti. Uzun uzun öpüştükten sonra Ariana'nın yatak odasına çıktılar ve Paul, gençliğinden hiç beklenmeyecek bir yumuşaklıkla onun ipek giysisini yavaşça sıyırıp çıkardı. Orada uzun süre mehtabın gümüş

Y18

DANIELLE STEEL

aydınlığında birbirlerine sıkıca sarılıp, birbirlerini okşayarak, öpüşerek, hayal kurarak ve hiç konuşmadan kaldılar. Ve en sonunda, günün ilk ışıklarıyla birlikte, son aşk ateşini de söndürüp birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

"Günaydın sevgilim." Ariana ona bakarken parlak güneş ışığında gözlerini kırptırdı. Paul yatağın üzerine bir kahvaltılık tepsisi bırakmıştı ve yine yatağın üzerine koyduğu küçük bir valize, çekmecelerden çıkardığı bazı şeyleri yerleştiriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Yatağın içinde doğrulup oturdu ve mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Kahve güzel kokuyordu ve uzun bir gece geçirmişlerdi.

"Valizini hazırlıyorum." Paul omuzunun üstünden bakıp gülümsedi.

"Peki ama nereye gidiyoruz? Sizinkiler bu akşam gelecek. Bizi bulamazlarsa endişe ederler..." "O zamana kadar döneriz."

"O zaman neden valiz hazırlıyorsun Paul? Anlayamadım." Yatağın içinde hâlâ çıplak otururken, lacivert bir bornoz giymiş bu uzun bacaklı adamın onun valizini neden hazırladığını anlamaya çalışıyordu. "Paul, lütfen şunu bırakıp da konuşur musun benimle?" Sesinde hafif bir panik havası seziliyordu.

"Bir dakika sabret hayatım." İşini bitirip geldi, yatağın kenarına oturdu ve onun, zümrüt-elmalı yüzüğü taktığı elini tuttu. "Pekâlâ, şimdi sana söyleyeceğim. Bu sabah Maryland'e gidiyoruz Ariana."

"Maryland'e mi? Neden?"

Paul bu kez doğruca onun gözlerine baktı. Sanki bir gecede olgunlaşmış, tam bir erkek olmuştu. "Maryland'e evlenmeye gidiyoruz, çünkü oyun oynamaktan ve sanki ikimiz de on dört yaşındaymışız gibi rol yapmaktan bıktım. Artık çocuk değiliz Ariana. Ben bir erkeğim, sen de bir kadınsın, ve ikimiz arasında dün geceki gibi bir olay yaşandıysa, bu tekrar olabilir, sonra yine olabilir.

YÜZÜK

275

Seninle oyun oynamayacağım, sana yalvarmayacağım. Seni seviyorum ve sanıyorum sen de beni seviyorsun." Bunu söylerken sesi yine yumuşadı. "Benimle evlenir misin Ariana? Sevgilim, seni bütün kalbimle seviyorum."

"Oh, Paul." Ariana kollarını ona doğru uzatırken gözleri dolu-vermişti. Onu mutlu edebilecek miydi acaba? Eğer onunla, çocuğuna verecekleri için teşekkür etmek üzere evlenecekse, ona karşı her zaman iyi davranacaktı. Ama o anda, onun kollarında ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu çok büyük bir karardı ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu.

"Şu ağlamayı kesip de bana bir cevap verecek misin?" Aria-na'nın önce ensesini, sonra yüzünü ve en sonra da saçlarını öptü. "Oh, Ariana, seni seviyorum... bilsen ne kadar seviyorum..." Paul onu tekrar öptü ve Ariana bu kez başını yavaşça salladı, sonra ona bakarken diğer yüzleri hatırladı... Manfred... babası... hatta bir an için, Berlin'den kaçtığı gece annesinin odasında onu öpmüş olan

Max Thomas geldi gözlerinin önüne. Bu adamla evlenmesi konusunda acaba onlar ne derdi? Sonra bunun önemsiz olduğunu düşündü. Bu onun kararı, onun yaşamıydı. Onların değildi. Onların hepsi gitmişti, hiçbiri yoktu artık. Şu anda yaşamakta olan sadece kendisiydi... o... ve bebeği... ve Paul. O şimdi onların hepsinden daha gerçekti. Bunu düşününce gülümseyerek ona elini uzattı. Yeni bir yaşama uzanıyordu, tüm kalbi ve ruhuyla uzanıyordu Paul'a ve bunu yaparken de içinden, aşklarına asla ihanet etmeyeceğine yemin etti.

"Ee?" Paul titreyerek ona baktı, onun elini tutmaya, hatta kımıldamaya korkuyordu. Ama Ariana onun iki elini de tuttu ve dudaklarına götürdü. Sonra parmaklarını teker teker öptü ve gözlerini kapadı. Bir süre sonra tekrar açılan gözlerinde, Paul'un ruhunun derinliklerine kadar işleyen bir şefkat, sevecenlik ifadesi vardı.

"Evet." Paul'a bakıp gülümsedi ve onu kendine doğru çekti. "Evet sevgilim. Evet! Cevabım evet." Sonra başını onun omuzuna gömdü ve büyük bir mutlulukla, "Seni hep seveceğim Paul Lieb-man," dedi. Bir adım geriledi ve ona baktı, "Harika bir erkeksin sen.

Paul sırtarak ona baktı ve, "Aman Tanrım," dedi. "Sen çıldır-

276

DANIELLE STEEL

dm galiba. Ama ben yine de bu konuda bir şey yapmayacağım. Sen öylece çıldırmış olarak kal, gerisini ben hallederim."

Ve dediğini de yaptı. Bir saat sonra Maryland yolundaydılar, valizleri arka koltukta duruyordu ve Ariana'nın geçici kimlik kâğıtları da Paul'un cebindeydi. Birkaç saat sonra, Baltimore dışında bir sulh hukuk yargıci ciddi bir ifadeyle Paul'a bakıp, "Gelini öpebilirsiniz," diyerek başını sallarken, yargıcın karısı da onların resmini çekiyordu.

"Anne... Baba..." Paul onlara bakarken sesi titriyordu ve o anda yavaşça uzanıp Ariana'nın elini tuttu. Bu eli gururlu bir ifadeyle tutup anne ve babasına bakarken, gülümseyen yüzünde, artık erkek olduğunu belirten bir ifade vardı. "Ariana ve ben buradan kaçıp evlendik." Bunu söyledikten sonra başını çevirip küçük, heyecanlı Ariana'ya gülümsedi. "Bunu ona hemen zorla kabul ettirdim, bunun için de konuyu sizinle tartışıp vakit kaybetmek istemedim. İşte böyle..." Onlara sıcak bir gülümsemeyle baktı, onlar çok şaşkındı tabii ama hiç de hoşnut olmamış gibi görünmüyorlardı - "Size Bayan Paul Liebman'ı tanıtırabilir miyim?" Nazik bir tavırla Ariana'ya doğru hafifçe eğildi ve o da ona bir reveransla karşılık verdi. Sonra ani ama yumuşak bir hareketle uzanıp Paul'u öptü ve hemen arkasından kollarını Ruth'a uzattı. Ruth onu kollarına alıp uzun süre göğsüne bastırıp tutarken, gemiden alıp kurtardığı hasta ve korkmuş kızı hatırladı. Sam bir süre onlara baktı, sonra o da kollarını oğluna açtı.

Ariana ve Paul, kararlaştırıldığı gibi Eylül'e kadar East Hamp-ton'da kaldılar ve işçi Bayramı'ndan sonra şehre gidip kendi evlerini aramaya başladılar. Paul babasının yanında çalışmaya başlamış, Ruth da Ariana ile birlikte ev aramaya çıkmıştı. Hep birlikte Roş Aşana(<) kutlamalarından kısa bir süre sonra Altmışıncı Cadde'nin

(*) Roş Aşana: Musevilerin yılbaşı bayramı.

YÜZÜK

277

üst kısmında küçük, şirin bir ev buldular ve aralarında küçük bir görüşmeden sonra Paul orasını tutmaya karar verdi. Başlangıçta kiralyorlardı ama, ev sahibi kontrat bitiminde evi onlara satabilecekti. Genç çift bundan çok memnun oldu. Bu da onlara, evden hoşlanıp hoşlanmama konusunda karar verme şansı tanıyacaktı.

Artık birkaç parça daha eşya, mobilya alma zamanı gelmişti ve kızlar okula başladığı için, Ruth onlara yardım edecek daha fazla zaman buluyordu. Kadınları Kurtarma Organizasyonu'na şimdi daha az zaman ayırıyor ve hemen her gün Ariana ile birlikte oluyordu ve böylece bir süre sonra onun yine pek iyi olmadığını anladı.

"Ariana, son günlerde gidip Kaplan'ı gördün mü hiç?" Ruth ona endişeli gözlerle baktı ve Ariana, yeni halılarına uygun bir kumaş bulmak için örneklerle bakarken başını salladı. "Ee, gittin mi?"

"Evet. Geçen Perşembe gittim." Gözlerini bir an için Ruth'un gözlerinden kaçırdı ve sonra hafif bir gülümsemeyle kayınvalidesine baktı.

"Ne söyledi peki?"

"Bu bayılma ve mide sorunları bir süre daha sürecekmış."

"Bunların sürekli olduğunu mu düşünüyor yoksa?" Ruth şimdi ona daha da endişeli bakıyordu, ama Ariana başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Aslında bu konuda hiç de endişe etmiyor. Öncekiler yaptığım yorucu yolculukların sonucuymuş. Şimdiki ise buraya geldikten sonra yaptığım şeyin bedeli."

"Ne demek oluyormuş bu?" Ruth bir an düşündü ve sonra hemen şifreli mesajı anladı. Gözleri açıldı ve uzun, yavaş bir gülümsemeyle Ariana'ya baktı. "Yani hamile olduğunu mu söylüyorsun."

"Evet öyle."

"Oh, Ariana." Mutluluk dolu bir ifadeyle ona baktı ve hemen yanına gidip sarıldı. Ama daha sonra bu ufak tefek genç kadına bakan gözlerinde yeni bir endişe ifadesi belirdi. "Hamileliğin senin için zor olacağını düşünmüyor mu? Hastalıktan yeni kurtulmaya çalışırken biraz erken değil mi bu hamilelik?... Sen çok zayıf ve narinsin - benim gibi koca bir at değilsin." Birden uzandı ve habere

çok sevinmiş gibi onun elini sıkıca tuttu. O anda, ilk çocuğuna hamile olduğunu öğrendiği zaman duyduğu sevinci hatırlamıştı.

278

DANIELLE STEEL

"Benden sadece, doğum tarihi biraz daha yaklaştığında bir doğum uzmanına görünmemi ve buna devam etmemi istiyor." "Bu da çok mantıklı bir şey tabii, ha sahi, doğum ne zaman?" "Nisan başlarında." Ariana bunu söylerken içinden kendine yalancı diyerek Ruth'un gerçeği öğrenmemesi için dua etti ve yine içinden, kendisine ve Ruth'a, günün birinde gerçek bir Liebman bebeği doğuracağına söz verdi. Bunu Paul'a borçluydu ve kendini toparladıktan bir süre sonra ona kendi çocuğunu doğuracaktı ve eğer istiyorsa bir ya da iki tane daha doğurabilirdi. Manfred'in çocuğunu koruduğu için ona çok borçluydu.

Aylar ilerledikçe Paul da olgunlaşıyor, babalığa hazırlanıyor, bebek odasının hazırlanmasında Ariana'ya yardımcı oluyor ve onun geceleri oturup bebeğe bir şeyler örmesini gülerek seyrediyordu. Ruth da kendi çocuklarının bebeklerinden kalma eşyaları kutulara doldurup getiriyordu ve Paul, baktığı her köşede minik başlıklar, çoraplar, patikler, giysi ve süveterler görüyordu.

"Evet Bayan Liebman, etrafımıza şöyle bir bakınca bir bebeğimiz olacak galiba, diyorum." Noel'e iki hafta kalmıştı. Paul onun sadece beş buçuk aylık hamile olduğunu sanıyordu ama, gerçekte doğuma altı hafta kalmıştı. Ama hiç kimse de onun karnının anormal büyüklüğünü önemsemiyordu. Karnının fazla şiş olmasını, Ariana'nın ufak tefek vücuduna, narin kadınlarda bunun daha belirgin olmasına bağlıyorlardı. Paul da yavaş yavaş onun iyice şişen karnından hoşlanmaya başlamıştı - onun şiş karnına komik isimler takıyor ve her gün işe gitmeden önce şansının açık olması için bu şiş karnı iki kez okşaması gerektiğini söylüyordu.

Bir gün Paul onu gıcıklayınca, "Yapma!" diye kıkırdadı. "Uyandıracaksın şunu, yine tekmeleyecek beni."

"Bu bir erkek olmalı." Bir gece karısının karnını dinlerken bunu büyük bir ciddiyetle söyledi.

"Galiba futbol oynamaya çalışıyor."

Ariana inler gibi iç çekti ve sonra gözlerini yuvarlayıp gülerek kocasına baktı. "Gerçekten de futbol oynuyor gibi... sanırım böbreklerimle oynuyor hem de."

Ertesi sabah Paul işe gittikten sonra garip bir şey oldu ve Ariana oturup saatlerce eski yaşamını düşündü, derin bir nostaljiye

YÜZÜK

279

kaptırmıştı kendini. Birkaç saat sandalyede oturup Manfred'i düşündü, mücevherlerini çıkardı ve yüzükleri parmaklarına taktı. Yaptıkları planları, birbirlerine verdikleri sözleri hatırladı ve Manfred yaşasaydı bu çocuk hakkında ne derdi acaba, diye düşündü. Paul, ölen ağabeyi Simon'u hiç unutmamıştı. Ariana da onun için bir şeyler yapabilmeliydi.

O sabah bunları düşünürken, masasının kilitli en son çekmecesinin dibinde, bir kitap içinde zarfta duran fotoğrafları çıkardı, Manfred ve kendisinin resimleriydi bunlar. Resimleri alıp kucağına yaydı, sevdiğinin yüzüne bakıp üniformasının her santimini hatırladı, ilk Noel'lerinde söylediklerini duyar gibi oldu. Noel balosunda çekilmiş olan bu fotoğrafların sadece bir yıl öncesine ait olduğuna inanmak güçtü. Gözlerinden süzülen yaşlar iki minik dere gibi şiş karnına aktı, resimleri elinde tutuyordu ve kocasının geldiğini duymadı. Paul birkaç saniye sonra onun arkasında durup fotoğraflara baktı, önce kafası karıştı ama üniforma üzerindeki işareti tanıyınca dehşet içinde kaldı. "Aman Tanrım, kim bu?" Adamın yanında Ariana'nın gülümseyen yüzünü görünce şaşkınlık ve öfkeyle baktı. Ariana onun sesini duyunca korkuyla yerinden fırladı. Onun orada durduğunu fark etmemişti bile.

"Ne arıyorsun burada?" Gözyaşları dinmişti ve ayakta dururken fotoğrafları hâlâ elinde tutuyordu.

"Eve gelip karıma, öğle yemeği için benimle beraber bir yerlere gidip gitmeyeceğini sormak istemiştin ama görüyorum ki onun özel bir zamanına müdahale ettim galiba. Söylesene Ariana, bunu her gün mü yapıyorsun, yoksa büyük tatil günlerinde mi?" Durdu ve bir an düşünüp devam etti. "Bu adamın kim olduğunu bana söyleyebilir misin acaba?"

"Şey o... o bir Alman subayıydı." Umutsuz ve kederli bir ifadeyle Paul'a baktı. Onun, bu sırrını bu şekilde öğrenmesini istemezdi.

"Koldaki Nazi işaretinden bunu ben de söyleyebilirim. Bana başka bir şey söylemeyecek misin yani? Kaç Yahudi öldürdüğü gibi şeyler? Ya da hangi kampa kumanda ettiğini?"

"O hiçbir Yahudiyi öldürmedi ve kamp da yönetmedi. Aslında

280

DANIELLE STEEL

benim hayatımı kurtardı. Beni, tecavüz etmek üzere olan bir teğmenden ve metresi yapmak isteyen bir generalden kaçırdı. Eğer o olmasaydı..." - yedi ay önce ölmüş olan adamın resmini elinde tutup, kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başladı - "Eğer o olmasaydı şimdi büyük olasılıkla ölmüş olacaktım."

Paul bir an için ona söylediklerine pişman oldu, ama Ariana'nın elindeki resme bakınca yine öfkelenildi. "Hayatın bu kadar tehlikeydi de, bu resimlerde nasıl oluyor da böyle rahatça gülebiliyorsun peki?" Uzanıp resimleri aldı ve birinde, Ariana'yı Nazi subayıyla dans ederken görünce iyice köpürdü. "Ariana, kim bu adam?" Ama o anda, Ariana'nın kamplardan nasıl

kurtulmuş olduğunu anladı. Annesi haklıydı. Yaptıkları için Ariana'ya bağırmaya hiç hakkı yoktu. Kızın başka çaresi yoktu. Birden titreyerek, yavaşça Ariana'ya doğru uzandı ve koca karnıyla onu mümkün olduğunca kollarına aldı. "Özür dilerim... oh sevgilim, özür dilerim. Galiba bir an için neler olduğunu unuttum. Bu yüze ve üniformaya baktım öylesine Almandı ki, bir an için aklımı kaçıtır gibi oldum."

"Ama ben de Almanım Paul." Hâlâ onun kollarında hıçkırarak ağlıyordu.

"Evet ama sen onlar gibi değilsin, ve eğer kamplardan kurtulmak için bu adamın metresi olmak zorunda kaldıysan, bu benim için önemli değil Ariana." Ama bunu söylerken Ariana'nın kollarında kaskatı kesildiğini hissetti. Ariana sessizce geriye çekildi ve oturdu.

"Sen böyle düşünüyorsun, değil mi Paul?" Ariana uzun süre ona baktı ve Paul sessizce bekledi, sonra genç kadın devam etti. "Ölmek için bu adamın fahişesi olduğumu düşünüyorsun. Ama gerçek böyle değil ve senin bu gerçeği öğrenmeni istiyorum. Babamla Gerhard'in ölümünden sonra, o - yani Manfred - beni alıp evine götürdü, ama benden hiçbir şey istemedi. Bana tecavüz etmedi, dokunmadı, incitmedi. Sadece beni korudu ve benim gerçek dostum oldu."

"Dokunaklı bir hikâye, ama bu bir Nazi üniforması, değil mi Ariana?" Paul'un sesi buz gibiydi ama Ariana hiç korkmadan oturuyordu - doğru olanı yaptığını biliyordu.

"Evet Paul, öyle. Ama Nazi üniforması giyen iyi insanlar da

YUZUK

281

vardı ve o da onlardan biriydi işte. Hepsine iyi ya da kötü denemez, değil mi? Hayat her zaman o kadar basit değil."

"Vay canına sevgilim! Verdiğin derse teşekkürler. Ama açık konuşmak gerekirse, eve gelip de karımı bir Nazi subayının resmine bakarak ağlar bulursam ve sonra onun, karımın dostu olduğunu öğrenirsem bunu kolay hazmedemem. Naziler kimsenin dostu değildi Ariana. Bunu anlamıyor musun? Bunları nasıl söy-leyebiliyorsun? Sen bir Yahudisin!" Sandalyede oturmuş onu dinleyen Ariana'ya iyice kızmıştı, ama genç kadın birden yerinden kalkıp onun karşısına dikildi ve başını iki yana salladı.

"Hayır Paul, ben Yahudi değilim. Ben bir Almanım." Paul şoke olmuş, susmuştu ve Ariana, durursa bir daha konuşamayacağından korkup devam etti.

"Babam iyi bir Almandı, bankacıydı; Berlin'deki en büyük bankanın başkanıydı. Ama erkek kardeşim on altısına basıp da onu askere çağırdıklarında, babam göndermek istemedi." Sustu ve Paul'a gülümsemeye çalıştı. Sonucu ne olursa olsun, gerçekleri anlatabilmek güzel bir şeydi, iyice rahatlamıştı.

"Babam Nazileri hiçbir zaman sevmemi ve Gerhard'ı askere almaya kalktıklarında kaçmamız gerektiğini anlamıştı. Kardeşimi isviçre'ye kaçırmak için bir plan yaptı, sonra da gelip beni alacaktı. Ama bir şeyler oldu ve babam geriye dönmedi. Hizmetkârlarımız beni ihbar etti - tüm yaşamım boyunca güvendiğim insanlar..." Sesi yükseldi - "Ve Naziler gelip beni aldı. Beni bir hücreye kapatıp, babam geri gelir umuduyla bir ay rehine olarak tuttular Paul, ama babam gelmedi. Bir ay süreyle pis, leş kokulu, annenin hizmetçi odalarının yarısı büyüklüğünde bir hücrede yarı aç, yarı çıldırmış gibi yaşadım. Sonra, hiçbir işe yaramadığım için beni bıraktılar. Babamın evine, her şeyimize el koydular ve beni sokağa attılar. Ama babamın Grunewald'daki evini alan general aynı zamanda bana da sahip olmak istiyordu. Manfred, yani bu adam..." gözyaşları yanaklarına süzülürken titreyen parmaklarla resimleri gösterdi — "Beni ondan ve herkesten kurtardı. Savaş bitinceye kadar bana güvence sağladı." Sesi iyice titriyordu. "Ama beni ancak Berlin düşünceye ve kendisi de ölünceye kadar koruyabildi." Başını kaldırıp Paul'a baktı, ama onun yüzü bir kaya gibi sertti.

282

DANIELLE STEEL

"Ve siz iki sevgiliydiniz, sen ve bu kokmuş Nazi, öyle değil mi?"

"Anlamıyor musun? O beni kurtardı! Bu senin için bir anlam taşıyor mu?" Uzun uzun Paul'a baktı, gittikçe öfkeleniyordu.

"Benim için anlam taşıyan şey, senin bir Nazinin metresi oldu-gun."

"O zaman sen bir aptalsın. Lanet olsun, hayatımı kurtardım! Yaşamayı başardım!"

"Pekâlâ, ondan hoşlandın mı?" Sesi buz gibiydi ve Ariana, yavaş yavaş sevmeye başladığı Paul'dan şimdi nefret ediyordu. Paul onu incittiği için, şimdi o da onu incitmek istiyordu.

"Ondan çok hoşlanıyordum. O benim kocamdı ve ölmeseydi hâlâ da kocam olacaktı."

Bir süre birbirlerinin gözlerine bakıp öyle kaldılar, her şeyin söylendiğini ikisi de biliyordu ve Paul tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. Ariana'nın karnına bakıp orasını işaret etti ve sonra onun yüzüne baktı.

"Kimin bebeği bu?"

Ariana bir an için, sadece çocuğun hatırı için ona yalan söylemek istedi ama artık bunu yapamayacaktı, "Kocamın," diye cevap verdi. Sesi, sanki Manfred'i yeniden yaşıtıyormuş gibi güçlü ve gurur doluydu.

"Senin kocan benim, Ariana."

"Manfred'in çocuğu." Yumuşak bir sesle konuştu ve o anda Paul'a ne yaptığını idrak etti. Söylediğinin etkisini düşününce birden sendeler gibi oldu.

Paul, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve topukları üzerinde dönüp çıkarak kapıyı çarptı.

Ariana ertesi sabah Paul'un avukatından gelen bir paket dolusu kâğıdı aldı. Yazıda, Bay Paul Liebman'ın boşanma davası açacağı bildiriliyordu. Bebeğin doğumundan dört hafta sonra evden çıkması gerektiği resmen bildiriliyordu, ama o zamana kadar ka-

YÜZÜK

283

labilirdi. Bu kısa dönem için geçimi sağlanacak ve doğumdan sonra evden çıkarken de kendisine beş bin dolarlık bir çek verilecekti. Bebek için destek sağlanmayacaktı, çünkü Bay Liebman'm çocuğu değildi. Kısa ve hileli evlilikleri nedeniyle Ariana için de bir destek söz konusu olmayacaktı. Paketten çıkan başka bir mektupta kayınpederi parasal ayarlamaları anlatıyor ve kayınvalidesi de bir notta, hepsine ihanet ettiği için onu kınıyor, azarlıyordu. Nasıl olmuş da bir Yahudi gibi davranıp onları kandırmıştı? Yaptığı, Ariana'nın her zaman beklediği gibi, en büyük ihanetti, onun bir Nazi'nin çocuğuna hamile olduğu gerçeği de tamamen başka bir konuydu. Savaş çok fena vurmuştu. 'Bir Nazi' - Ariana sözcüğü okuduğunda irkildi. Kadın ayrıca, Ariana'nın Beşinci Cad-de'deki eve bir daha gelmesini ve aile bireylerine yaklaşmasını yasaklıyordu. Ariana'mn Deborah ya da Julia'yı görmeye teşebbüs ettiğini öğrenirse hiç tereddütsüz polis çağıracaktı.

Ariana evde oturmuş gelen mektup ve notları okurken birkaç kez Paul'u aradı, onunla konuşmak istiyordu. Fakat o, baba evine yerleşmişti ve Ariana'nın telefonlarına asla çıkmayacaktı. Ariana ile sadece avukatı aracılığıyla görüşüyordu, işlemler tamamlanmış, boşanma davası açılmıştı, Liebmanlar onu hayatlarından silmişlerdi ve 24 Aralık gece yarısından kısa bir süre sonra Ariana'nın doğum sancıları başladı, tamamen yalnızdı.

O zaman, kabadayılığı ve cesareti, kısa bir süre için de olsa kayboldu. Hiç bilmediği bir şeyin ve korkunun etkisiyle felç olmuş gibiydi - ama yine de doktora ulaşabildi ve bir taksiyle hastaneye gidebildi.

On iki saat sonra Ariana hâlâ doğum sancıları içinde kıvranıyordu ve âdeta kendini kaybetmiş gibiydi. Korkuyordu, çılgın gibiydi, Paul ve Liebmanlarla arasında geçenlerin şokundaydı hâlâ, o sırada olanlarla, başına gelenlerle başa çıkabilecek durumda değildi, arada bir Manfred'in adını haykırıyordu ve en sonunda, çektiği acılar için ona bir şey verdiler. Noel gecesi saat on'da, bebek sezaryen ameliyatıyla doğdu, ama doğum öncesi güçlüklerle rağmen ne anne, ne de bebek zarar görmüştü. Onu Ariana'ya kısa bir süre gösterdiler. Gördüğü şey, küçük el ve ayaklara sahip, kırıkmış küçük bir et parçasıydı.

284

DANIELLE STEEL

Bebek ne Ariana'ya, ne Manfred'e ne de Gerhard ya da babasına benzemeyen bir erkek çocuktur. Hemşire Ariana'nın elini tutarken, yumuşak bir sesle, "Ona hangi adı vereceksiniz?" diye sordu. "Bilmiyorum." O kadar yorgundu ve oğlu da öylesine minikti ki - onun bu kadar küçük olmasının normal olup olmadığını düşündü. Fakat sancılara ve anesteziye karşın, yine de içinde sıcak bir mutluluk dalgasının varlığını hissediyordu.

"Şimdi Noel, ona Noel adını verebilirsiniz."

"Noel mi?" Ariana, anestezik ilaçların uyuşturucu etkisiyle gülümseyip bir an düşündü. "Noel? Güzel bir isim." Bebeğinin bulunduğu sandığı tarafa döndü, mutlu bir gülümsemeyle baktı. Sonra, kendi kendine, "Noel von Tripp," diye mırıldandı ve uykuya daldı.

43

Bebeğinin doğumundan tam dört hafta sonra Ariana, bavullarının sonuncusuyla birlikte holde duruyordu. Anlaşmaya göre evi boşaltıyordu ve bebeğini daha önceden sarıp taksiye yerleştirmişti. Hastanedeki hemşirelerden birinin tavsiye ettiği bir otele gidiyorlardı. Rahat ve pahalı olmayan bir oteldi ve sahibi yemek servisi de yapıyordu. Ariana'nın sezaryen ameliyatından sonra hemen kalkması iyi değildi. Bir kez daha Paul'un bürosuna telefon etmiş ve bulamayınca yine evinden aramıştı. Ama tüm çabaları boşunaydı. Paul onunla konuşmak istemiyordu. Her şey bitmişti. Ariana'ya 5000 dolar göndermişti. Tüm istediği Ariana'daki anahtarlardı.

Kapıyı yavaşça arkasından kapadı ve sonra, bebeği ve kendisinin giysileri, Manfred'le birlikte çekilen fotoğraflar, içinde yüzükleri olan Shakespeare kitabıyla yeni bir yaşama başladı. Paul'un ona aldığı büyük elmaslı yüzüğü geri göndermişti ve yine Manfred'in yüzüklerini takıyordu. Bu yüzükler nedense parmaklarına daha iyi uyuyordu ve bunları artık asla çıkarmayacağını biliyordu. Artık yaşamının sonuna kadar Ariana von Tripp olacaktı. Amerika'da daha uygun olaksa 'von' ekini bir yana bırakabilirdi, ama bundan sonra asla eski hayatına ihanet etmeyecek, hiçbir zaman

YÜZÜK

285

yalan söylemeyecek ya da kimliğini inkâr etmeyecekti. Nazilerin elinde çok acı çekmişti ama onların sadece bir grup yabancı olduğunu en iyi bilenlerden biri de kendisiydi ve bu grupta iyi insanlar da bulmuştu. Manfred'e bir daha asla ihanet etmeyecekti.

Manfred onun, hayatı boyunca aziz tutacağı kocasıydı. Oğluna söz edeceği erkek oydu. Ülkesine ve onu sonuna kadar seven kadına hizmet etmiş, onları korumuş bir adamdı o. Oğluna büyükbabası ve tatlı Gerhard'dan da bahsedecekti. Ona belki Paul ile evlendiğini de anlatabilirdi ama bundan pek emin değildi. Paul'u kandırmaya çalışmakla iyi etmediğini biliyordu, ama sonuçta bunun bedelini ödemişti. Ama, uyuyan bebeğine bakarken, ona her zaman sahip çıkacağını biliyordu ve kendi kendine gülümsedi.

Noel iki aylık olunca, Ariana gazetede ki iş ilanlarından birine başvurdu ve yabancı ülke kitapları satan bir kitapçıda iş buldu. Bebeğini işe getirmesine izin verdiler ve bebeğiyle kendisini ancak yaşatacak düşük bir ücretle çalışmaya başladı.

"Ariana... bunu yapmalısın." Ariana, dolaşıp duran çocuğuna bakarken, genç kadın da ona dikkatle bakıyordu. Kitapçıda işe başlayalı bir yıldan fazla olmuştu, Noel erken yürümüşü ve şimdi de yere yakın raflara dizilmiş rengârenk kaplı kitaplara bayılıyordu.

"Onlardan herhangi bir şey isteyeceğimi sanmıyorum, Mary."

"Evet ama bebek için de bir şeyler istemiyor musun? Hayatının sonuna kadar bu tür işlerde mi çalışacaksın?" Ariana tereddüt içinde ona baktı. "Bunu yapmak seni incitmez. Onlardan yardım değil, senin olanı istiyorsun."

"Bir zamanlar benim olanı. Bu farklı bir şey. Ben oradan ayrıldığımda her şey Nazilerin elindeydi."

"En azından konsolosluga git ve sor onlara." Mary çok ısrar ediyordu ve Ariana, bir sonraki izin gününde belki gidip sorabileceğini söyledi. Alman hükümeti yeni bir sistem kurmuştu ve savaş sırasında mal ve mülklerini Nazilere kaptıran Almanlar şimdi hükümetten bunların bedelini isteyebiliyordu. Elinde, Grunewald'

DANIfcLLKSTKfcL

286

daki evin, ya da Manfred'in ailesine ait olan şatonun kendisine ait olduğunu gösterecek hiçbir belgesi yoktu; Manfred'in şatosu da hukuken onun sayılırdı ama bunu kanıtlayamazdı ki.

İki hafta sonra, izin günü olan Perşembe günü, Noel'in çocuk arabasını iterek konsolosluga doğru yürüdü. Mart ayının soğuk ve rüzgârlı bir günüydü ve Ariana, kar yağabilir korkusuyla dışarıya bile çıkmamıştı. Ama bebeğini kalın bir battaniyeye sardı ve konsolosluğun, insanı etkileyen büyük bronz kapısından içeriye girdi.

"Bitte? Yardımcı olabilir miyim?" Ariana önce sadece bakıp kaldı. Kendi dilini işitmeydi, bir Avrupalı görmeyeli ya da resmi konularla uğraşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir süre öylece kalıp şaşkın gözlerle çevresine bakındı. Sanki bir an içinde ülkesine geri götürülmüş gibiydi. Sonra kendini toparladı ve soruya cevap verip, ağır ağır neden geldiğini anlatmaya başladı. Kendisine hiç beklemediği kadar büyük bir nezaket ve saygıyla yardım etmeleri onu şaşırtmıştı, istediği bilgileri ve bazı formları verip, doldurarak bir hafta sonra gelmesini söylediler.

Bir hafta sonra tekrar gittiğinde, lobide oldukça büyük bir kalabalık vardı. Doldurduğu formlar cebindeydi ve şimdi bir konsolosluk görevlisiyle görüşmek için beklemesi gerektiğini biliyordu. Sonra, bu işin ne kadar süreceğini kimse bilemezdi. Onlardan bir şey alabilecek olsa bile, bu, yıllar sürebilirdi. Ama yine de denemeye değirdi.

Noel arabasında uyuyordu ve Ariana konsoloslukta oturmuş beklerken, bir süre sonra dayanamadı ve gözlerini kapayıp kendisini ülkesinde hayal etti. Etrafında bir süre Alman vardı, Bavyera, Münih, Leipzig, Frankfurt aksanları ve Berlin lehçesi duyuyordu. Bu sesler hem tanıdık ve güzeldi, hem de ona acı veriyordu. Tüm bu tanıdık sözcükler, aksanlar ve deyişler arasında tanıdık bir ses duyamıyordu. Ve birden, sanki rüyadaymış gibi birinin, kolunu yakaladığını hissetti, telaşlı bir ses duydu, biri derin bir iç çekti ve Ariana başını kaldırıp baktığında, karşısında bir çift tanıdık, kahverengi göz gördü. Bu gözleri daha önce bir yerde görmüştü... tanıyordu onları... ve son kez olarak üç yıl önce gördüğünü biliyordu.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Birden, kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Max'di bu... Max Thomas... ve hiç düşünme-

YÜZÜK

287

den kendini onun kollarına atıverdi. Max onu, saatler gibi gelen uzun bir süre kollarında sıkıca tuttu, ikisi de bağırıp gülüyordu şimdi. Max onu kollarında sıktı, öptü, sonra bebeği kucakladı -her ikisi için de, gerçek olacağına asla inanamayacakları bir hayaldi bu. Daha sonra holdeki kalabalığın içinde Ariana ona, babasıyla Gerhard'ın başına gelenleri ve evlerini nasıl kaybettiklerini anlattı. Sonra ona, artık korkmadan ve utanmadan, hafif bir sesle Manfred'den bahsetti, onu sevdiğini, onunla evlendiğini ve Noel'in, onun çocuğu olduğunu söyledi. Ama kısa bir süre sonra, Max'm, Noel dışında her şeyi bildiğini anladı. Max savaştan sonra bütün Berlin'i taramış, Ariana ve babasını aramıştı.

"Savaştan sonra onları aradın mı Ariana?"

Ariana bir an tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "Gerçekten de onları nasıl arayacağımı bilmiyordum. Kocam, babamın öldüğünden emin olduğunu söylemişti. Sonra onun Paris'teki bir arkadaşına gittim, bu adam mültecilere yardım eden bir organizasyondaydı. O da mümkün olan her yeri aradı, bulabildiği tüm ipuçlarını özellikle Gerhard için araştırdı." Ariana durup içini çekti. "Seni bile aradı ama hiçbir iz bulamadı... Gerhard hakkında da hiçbir bilgi gelmedi." Birden durdu ve o anda söylediğini düşündü. Thomas hakkında hiçbir ipucu bulunmamıştı ama o yaşıyordu işte, Gerhard için de aynı şey olamaz mıydı yani? Bir an için yıldırım çarpmış gibi Max'a baktı ve Max yavaşça onun yüzünü elleri arasına alıp başını iki yana salladı.

"Hiç umutlanma, onlar gitti Ariana. Biliyorum. Ben de aradım. Savaştan sonra Berlin'e döndüm, babana ulaşmaya çalıştım ve..." Neredeyse 'seni görmek istedim,' diyecekti. "Berlin'deki bankada çalışanlardan neler olduğunu öğrendim."

"Ne dediler sana?"

"Babanın kaybolduğunu söylediler. Babanın Gerhard'ı orduya katılmaktan alıkoymak istediğini herkes sonradan öğrenmiş gibiydi. Baban ve Gerhard'a ait hiçbir iz yok. Bir gün isviçre'de bir otelde çalışan bir kadın Gerhard'ın bendeki resmini tanır gibi oldu, ama onun tanıdığı çocuk otelde bir yıl kadar önce kalmıştı, pek de emin değildi, sonra bir süre daha bakınca, resimdeki çocuğun, o olmadığını anladı. Sonra tekrar isviçre'ye gittim ve üç ay

288

DANIELLE STEEL

süreyle onları aradım." İcini çekti ve duvara yaslandı. "Sanırım onları sınır muhafızları yakaladı Ariana. En mantıklı cevap bu. Yaşasalardı eninde sonunda Berlin'e dönerlerdi. Ama asla dönmediler. Ben her zaman onlardan haber bekledim." Bunu Max'dan duyması, her şeyin gerçekliğini Ariana'ya bir kez daha anlatmıştı ve Max haklıydı. Yaşasalardı muhakkak bir yerde meydana çıkarlardı ve Max da Berlin'deki banka yetkilileriyle teması sürdürdüyse söylenecek başka söz kalmıyordu. Bunları duyması, haberi sanki yeni alıyormuş gibi etkilemişti Ariana'yı ve aynı acıyı kalbinde yeniden duydu. Max kolunu onun omuzlarına attı ve bir eliyle altın sarısı saçlarını okşadı. "Ne kadar şaşırtıcı bir şey bu biliyor musun? Amerika'ya geldiğini biliyordum ama seni tekrar görebileceğim hiç aklıma gelmedi Ariana."

Ariana şaşkın gözlerle ona baktı. "Biliyor muydun? Nasıl öğrendin?"

"Söyledim ya, üçünüzü de aradım. Bunu yapmak zorundaydım. Hayatımı babana borçluydum ve..." Bir an için küçük bir çocuk gibi göründü. "O geceyi... hiç unutamadım... hani şu..." Sesini alçalttı. "...seni öptüğüm geceyi. Hatırladın mı?"

Ariana hüznü bakışlarını onun gözlerine dikti. "Bunu unu-tabileceğimi mi sandın yoksa?"

"Unutabilirdin. Uzun zaman oldu."

"Hepimiz için uzun bir yol oldu bu. Ama sen hatırladın. Senin gibi ben de tabii." Ariana o anda bir şey daha hatırlamıştı. Hikâyenin tüm ayrıntılarını hâlâ bilmek istiyordu. "Amerika'ya geldiğimi nasıl öğredin peki?"

"Bilmiyorum. Bir önsezi diyebiliriz. Berlin'in düşmesi sırasında ölmediysen kaçmış olabilirsin diye düşündüm ki böyle düşünmem de normal bir şey. Bir Alman subayının karısı olarak... görüyorsun ya, biliyorum." Bir an tereddüt etti ve Ariana'nın gözlerine baktı. "Bunu yapmaya zorladılar mı seni?"

Ariana başını hayır anlamında yana salladı. Hayatı boyunca hep bunu reddetmek zorunda mı kalacaktı böyle? "Hayır Max, zorlamadılar beni. Çok iyi bir insandı o." O anda yine Hildebrand'ı, General Ritter'i... Von Rheinhardt ve bitip tükenmez sorgulamaları hatırladı... buraya gelmek ve çevresinde Almanca ko-

289

nuşmaları duymak ona eskiyi hatırlatmıştı. Ama hemen toparlandı ve Max'a baktı. "O benim hayatımı kurtardı Max." Aralarında uzun bir sessizlik oldu, sonra Max onu kollarına alıp kendine doğru çekti. "Birisi bana onun öldürüldüğünü söyledi." Ariana üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Ben de birçok olasılığı denedim, bunlardan biri de Fransa'ydı. Paris'teki mülteci organizasyonu çalışanları sana geçici seyahat belgesi çıkarıldığını hatırladı. Fransa'dan ayrıldığın tarihi biliyordum. Senin izini takip edip Saint Marne'a gittiğini öğrendim." Ariana onun bu çabalarına çok sevinmiş, uğraşması onu mutlu etmişti.

"Bu kadar uğraşmanın nedeni neydi peki?"

"Babana bir şeyler borçluydum Ariana. Berlin'e döndükten sonra hepinizi aramak için bir dedektif kiraladım. Ama baban ve Gerhard'la..." - bir an acıyla durdu - "ilgili hiçbir şey bulunmadı." Yine sustu ve gülümsedi. "Ama sen Liebchen, senin yaşadığını biliyordum ve vazgeçmek istemedim."

"O halde neden vazgeçtin? Neden buraya gelip aramadın? Jean-Pierre New York'a geldiğini sana söylemiş olmalı."

"Söyledi. Onun öldüğünü biliyor musun?"

"Jean-Pierre mi? Öldü mü o?" Ariana bu haberle sarsılmıştı.

"Paris dışında bir trafik kazasında öldü." Bir süre ikisi de konuşmadı ve sonra Max devam etti.

"Jean-Pierre bana New Jersey'de bazı kişilerin adlarını verdi. Onlara yazdım ama, seninle hiç karşılaşmadıklarını bildirdiler. Bunlar, aslında senin koruyucu ailenmiş, ama sonradan fikir değiştirmişler." Ariana o zaman New Jersey'deki koruyucu aileyi hatırladı. Hastanede ölü gibi yatarken bu insanlar onun hayatından çıkıp kaybolmuştu.

"Bana yazdıkları mektupta, senin koruyucunun kim olduğunu bilmediklerini söylediler ve kimse de bunu bilmiyordu. Paris'te Saint Marne'ın dosyalarını alan kişilerin de haberi yoktu senden. Ancak kendim buraya geldikten altı ay sonra Kadınları Kurtarma Organizasyonumdan biri bana Liebman ailesinden bahsetti. Ama onlarla konuşmak için evlerine gittiğimde işler iyice karıştı."

Ariana, onların adını duyunca kalbinin heyecanla atmaya başladığını hissetti.

Y19

"Peki ne dediler sana?" Garip şekilde endişeli görünüyordu.

"Onlar da seni hiç görmediklerini ve nerede olduğunu bilmediklerini söyledi. Bayan Liebman senin adını hatırladı ama, bana verecek bir bilgisi olmadığını belirtti." Ariana'ya öylesine kızgındı ki, onunla ilgili her şeyi ve özellikle de oğluyla evliliğini reddetmesi çok doğaldı. Yavaşça gözlerini kaldırıp Max'in yüzüne baktı, sanki ona, ortada çok daha başka şeyler olduğunu anlatmak ister gibiydi.

"Ondan sonra da seninle ilgili hiçbir ize rastlayamadım."

"Önemli değil Max." Yavaşça Max'in koluna dokundu. "İşte sonunda buldun beni." Bir an düşünüp tereddüt etti ve sonra söylemeye karar verdi. Neden söylemeyecekti ki? "Ruth sana yalan söylemiş," dedi. "Ben onun oğluyla evlenmiştim." Max şaşkın gözlerle ona baktı ve Ariana her şeyi ayrıntılarıyla anlatırken sessizce dinledi, onun da gözleri yaşarmıştı. Dalgın bir tavırla Aria-na'nın elini tuttu ve Ariana da olanları ona anlatırken onun elini hiç bırakmadı.

"Peki ya şimdi?"

"Boşanma kararını bekliyorum. Temmuz'da bitiyor bu iş."

"Üzıldüm Ariana. Başka ne söyleyebilirim ki?"

"Bu benim hatamdı. Ona karşı bu şekilde davranmamalıydım ama biraz aptal ve deli gibiydim. Şimdi sadece onları kaybettiğime üzülüyorum, çünkü hepsi de çok iyi, özel insanlardı. Ruth benim hayatımı kurtardı ve Noel'inkini de tabii."

"Belki bir gün fikirlerini değiştirirler."

"Bundan kuşkuluyum."

"Peki, ya bu küçük şey?" Max kendi çocuklarının o yaştaki hallerini düşünüp dalgın bir ifadeyle gülümsedi. "Adı ne bunun?"

"Noel." Ariana da Max'a bakıp gülümsedi. "Tam Noel'de doğdu."

"Senin için harika bir armağan bu." Birden müşfik bir ifadeyle Ariana'ya bakıp, "Yanında kimse var mıydı?" diye sordu. Ariana yavaşça başını hayır anlamında salladı. "Üzıldüm Ariana." Ama Ariana hepsi için üzülüyordu. Son birkaç yılda neler kaybetmişler, nerelere gelmişlerdi bu insanlar. Kaybettiklerini geri alabilme çabasıyla buraya gelen bu insanlara bakınca kendisinin ne kadar YUZ.UK.

291

şanslı olduğunu görebiliyordu - onun hiç olmazsa hazinesi Noel'i vardı ve o her şeye değerdi.

"Peki senden ne haber?" Konsolosluk holünde beklerken, Max ona, babasının verdiği tabloların savaş süresince onu yaşattığını ve sadece açlıktan kurtarmayıp, Amerika'ya geldikten sonra hukuk fakültesine devam edip tekrar avukatlık lisansı almasına yardım ettiğini anlattı.

Savaşın sonuna kadar İsviçre'de kalıp boğaz tokluğuna çalışarak Zafer Günü'ne kadar beklemiş, sonra da elinde kalan son tabloyu satarak, iki yıl kadar önce Amerika'ya gelmişti.

Artık bir kez daha resmen avukat olmuştu ve buraya gelmesinin nedeni de buydu. O da kendi hakkını aramak için talebini yapacak ve ayrıca konsoloslukla anlaşp diğer talep sahiplerinin işlerini takip edecekti. Şimdi hem Almanya ve hem de Amerika'da avukatlık yapabildiği için konsolosluğun, onu talep sahiplerine tavsiye edebileceğini sanıyordu.

"Bu iş beni belki zengin yapmaz ama, hayatımı kazanabilirim. Ya sen? Buraya bir şeyler getirebildin mi, Ariana?"

"Kendimi, birkaç parça mücevherimi - ve Manfred'in fotoğraflarını getirebildim." Max, bir zamanlar onun, babasının evinde sahip olduklarını düşünüp yavaşça başını salladı, onun da pek çok şeyi kaybolmuştu. Buralara kadar gelmiş olmaları ve ellerinde o eski dünyalarına ait bir şey kalmamış olması inanılacak gibi değildi. Kalanlar sadece anılar, birkaç ufak tefek eşya ve hayallerdi.

Max için bunlar, hatırlanması çok acı veren anılardı.

"Geriye dönmeyi hiç düşünüyor musun, Ariana?"

"Pek düşünmüyorum. Orada da, burada olduğu gibi hiçbir şeyim yok. Artık Noel'den başka hiçbir şeyim, hiç kimsem yok. Ve burada onun iyi bir yaşamı olacak."

"Ben de öyle umut ederim." Max, kendi oğullarını düşünüp Noel'e gülümsedi. Sonra onu annesinden aldı ve saçlarını okşadı. Orada birbirlerine bakıp, konuşup gülüşerek mutlu bir tablo sergilerken, bir aile gibi görünüyorlardı ve onların geldiği uzun yolu, burada bulunanlardan başka hiç kimse bilemezdi.

Dördüncü Kitap

NOEL

45

Tören, pırıl pırıl güneşli bir günün sabahında, Harvard Avlu-su'nda Widener Kütüphanesi ve Appleton Kilisesi arasında yapılıyordu. Etrafta, kep ve cüppelerini giymiş, yıllardır mücadelesini verdikleri diplomalarını bekleyen bir sürü genç yüz, uzun boylu ve ince yapılı mezun vardı. Ariana buğulu gözlerle gülümseyip onları seyrederken, yanına, yine daracık bir katlanır sandalyeye oturmuş olan Max da onun elini tutmuş, artık sürekli taktığı büyük zümrüt yüzüğün güneşte nasıl parladığına bakıyordu.

"Ne kadar yakışıklı, değil mi Max?" diyen Ariana, yanında oturan ak saçlı saygın görünüşlü adama doğru hafifçe eğildi ve Max da onun eline hafifçe dokunup gülümsedi.

"Bunu nasıl fark ediyorsun Ariana? Ben onu kalabalıkta seçemiyorum bile."

"Benim yakışıklı oğlumu fark etmediğini nasıl söylersin! Seni saygısız!" iki çocuk gibi fısıltıyla şakalaşıyor ve gülen gözlerle bakışıyorlardı. Max neredeyse yirmi beş yıldır onun en yakın dostuydu ve bu kadar uzun zamandan sonra bile birlikte olmaktan ikisi de hoşlanıyordu.

Ariana başını çevirip ona baktı, eski güzelliği hiç kaybolmamış, sadece yüzü biraz solmuştu. Hatları hâlâ çok güzel, saçları şimdi daha da yumuşak ve sarı, gözleri eskisi gibi mavi ve iriydi. Max oldukça değişmişti, yine uzun boylu ve zayıftı tabii, ama ensesinde gür ve ak bir aslan yelesi vardı. Ariana'dan on dokuz yaş büyüktü ve bir süre önce altmış dört yaşma basmıştı.

"Oh Max, onunla gurur duyuyorum."

Max bu kez kolunu onun beline sardı ve başını salladı. "Duymalısın tabii. İyi bir insan o." Sonra tekrar gülümsedi ve ekledi. "Aynı zamanda da iyi bir avukat. Ne yazık ki şu yükseklerde uçan büyük firmada çalışmak istiyor. Onunla seve seve ortak olabilirdim." Max'in New York'taki hukuk bürosu da son yıllarda olduk-

296

DANIELLE STEEL

ça büyümüştü ama, geçen yaz Noel'e iş teklif eden büyük ve ünlü hukuk şirketiyle kıyaslandığında küçük kalıyordu kuşkusuz. Noel bir yaz boyunca orada stajyer olarak çalışmış ve adamlar ona, Harvard Hukuk'u bitirir bitirmez gelip kendileriyle çalışabileceğini söylemişlerdi, işte o an da gelmişti.

Diploma töreni öğleye doğru bitti ve Noel gelip sevinçle annesine sarıldıktan sonra Max Amca'yla tokalaştı.

"Siz hâlâ burada sağlam duruyor musunuz? Şimdiye kadar güneş altında pişmiş olmanızdan korkuyordum." Koca mavi gözleriyle annesine bakarken Ariana da onun yüzüne bakıp gülümsedi; Manfred'e öylesine benziyordu ki, Arina hâlâ bazen ona bakarken şaşıyordu. Babası gibi uzun boylu, zayıf, geniş omuzluydu, zarif elleri vardı, ama bazen öyle garip bir ifade oluyordu ki yüzünde... Ariana'ya Gerhard'ı hatırlatıyordu ve böyle zamanlarda Ariana ona bakıp sevgiyle gülümsüyordu... evet, her ikisini de oğlunda yaşıyordu.

"Tören çok güzeldi yavrum. İkimiz de gurur duyduk sizinle."

"Ben de gururluyum, biliyorsunuz." Annesiyle yumuşak bir ses tonuyla konuşurken geniş omuzlarını biraz eğdi ve Ariana, oğlu doğduğundan beri taktığı annesinin mühür yüzüğü ve Manfred'in yüzüğünü taşıyan eliyle onun yüzünü okşadı. Paul onu terk ettikten sonra tüm bu uzun yıllar boyunca bu yüzükleri hiçbir zaman parmaklarından çıkarmamıştı. Onlar onun sadece son güvencesi değil, aynı zamanda geçmiş yaşamına ait yegâne anılardı. Max uzun zaman uğraşıp hem Grunewald'daki evle bazı eşyalarını ve hem de Manfred'in şatosunu, daha doğrusu onların karşılığı olan tazminatı almıştı. Ödenen para muazzam bir şey değildi ama yine de yüklü bir miktardı ve dikkatli yatırımlar sayesinde Ariana ve oğluna iyi bir gelir sağlamıştı ve Ariana yaşadığı sürece de sağlayacaktı. Ariana'nın bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Onun için görkemli günler artık sona ermişti ama yine de kitapçı dükkânından ayrılabilmiş, East Side'da Yetmişinci Cadde'nin yukarı kısmında küçük bir ev almış ve yaşamının her dakikasını çocuğuna vererek onu büyütülmüştü.

Max ilk yıllarda onu kendisiyle evlenmek için ikna etmeye çalışmış, ama sonra bundan vazgeçmişti, ikisi de başka çocuk iste-

YÜZÜK

297

miyordu ve yine her ikisi de kendilerine göre, geçmişte sevdiklerine hâlâ bağlıydı. Max önceleri küçük bir yer kiralamış, ama daha sonra, Ariana'nın da teşvikiyle, onun evinin karşı tarafında güzel bir daire satın almıştı. Operaya, tiyatroya, sinemaya, yemeğe gidiyorlar, arada bir hafta sonları bir yerlere kaçıp eğleniyorlardı ama sonunda ikisi de kendi evine çekiliyordu. Ariana uzun zaman bunu Noel olduğu için yaptı, ama daha sonra ikisi de buna alıştı. Noel'in Harvard'daki yedi yıl boyunca bile Ariana zamanının çoğunu kendi evinde geçirmişti.

"Gururlanmakta tamamen haklısın canım." Hasır şapkasının altından oğluna bakınca, Noel de, Max'in sık sık düşündüğü gibi, annesinin bir gün gelip de yaşlanıp yaşlanmayacağını düşündü. Ariana hâlâ genç kızlığındaki kadar güzeldi.

Ama Noel başını iki yana salladı ve güldü. Sonra, "Ben kendimle gururlandığımı söylemedim," diye fısıldadı. "Ben seninle gurur duydum." Ariana bundan hoşlanmış gibi güldü, onun yüzünü okşadı ve sonra Max'in koluna girdi.

"Annene böyle şeyler söylememelisin Noel."

"Bak bu doğru. Sonra..." - Max ikisine de bakıp gülümsedi - "Kıskanabilirim." İkisi de güldü ve Ariana Max'in elini tuttu. "Pekâlâ, işe ne zaman başlıyorsun, Noel?"

"Hemen çalışmaya başlayacağımı mı sandınız yani Max Amca? Şaka mı yapıyorsunuz? Önce tatile çıkacağım!"

Ariana hem şaşkın, hem de sevinçli bir ifadeyle ona baktı. "Öyle mi? Nereye gidiyorsun?" Oğlu ona henüz hiçbir şey söylememişti. Onun, tüm planlarını annesiyle paylaşmasını beklemiyordu kuşkusuz. 1963 sonbaharında Harvard'a başladığında, akıllı davranmış ve Max'in da yardımıyla onu yavaş yavaş kendi haline bırakmaya başlamıştı.

"Avrupa'ya gitmeyi düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" Ariana büyük bir şaşkınlıkla oğluna baktı. Onunla birlikte çıktığı seyahatlerde Kaliforniya, Arizona, Grand Canyon, New Orleans, New England gibi pek çok yere gitmişler ama hiç Avrupa seyahati yapmamışlardı, çünkü ne Max ne de Ariana Avrupa'ya gitmeye cesaret edememişti. Eskiden yaşadıkları yerlere gidip, sevdikleri insanların, ölmüş ama unutulmamış o

298

DANIELLE STEEL

insanların evlerini, gezdikleri ya da gizlendikleri yerleri görmenin ne yararı olacaktı? Max ve Ariana Avrupa'ya bir daha asla gitmeme konusunda uzun zaman önce fikir birliğine varmıştı.

Ariana, "Avrupa'da nereye gideceksin Noel?" diye sordu. Bir an için yüzü sararmıştı.

Noel, "Henüz karar vermedim," dedi ve sıcak gözlerle annesine baktı. "Ama bir ara Almanya'ya da uğramayı düşünüyorum anne. Bunu yapmak zorundayım... ve istiyorum..." Ariana yavaşça başını salladı. "Bunu anlamıyor musun?"

Ariana, birden erkek olmuş oğluna bakıp sevecenlikle gülümsedi. "Evet yavrum, anlıyorum." Ama bunun kendisini incittiğini fark etmiş ve şaşırmıştı. Noel'e her şeyi Amerika'da sağlamayı, yaşamında Almanya'ya ait hiçbir şey olmayacak bir dünya yaratmayı düşünmüştü, oğlu buradaki yaşamıyla mutlu olmalı ve hiçbir zaman onun eski dünyasına gitmeyi düşünmemeliydi.

Max ona sıcak bir ifadeyle baktı ve Noel onlara yiyecek bir şeyler almaya giderken, "Bu kadar mutsuz görünme, Ariana," dedi. "Bu onun için bir 'geriye dönüş' değil. O sadece duyduğu, okuduğu şeyleri, yerleri görmek istiyor. Senin anladığın anlamda bir seyahat olmayacaktır bu. İnan bana." Ariana başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Belki de haklısın."

"Bu sadece doğal bir merak, inan bana. Sonra orası sadece senin değil babasının da ülkesi Ariana." İkisi de bunun Noel için kutsal bir şey olduğunu biliyordu. Manfred, Noel için her zaman âdeta bir tanrı olmuştu. Ariana ona babasını çok iyi anlatmış, onun, kendisini Nazilerden nasıl kurtardığını, ne kadar iyi bir insan olduğunu ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini ifade etmişti. Noel, babasının üniformalı resimlerini de görmüştü. Ariana ondan hiçbir şey gizlememiş, her şeyi söylemişti.

Orada sıcak Cambridge güneşinin altında yan yana otururken, Max tekrar ona baktı ve elini okşadı.

"Onu çok iyi yetiştirdin, Ariana."

"Öyle mi diyorsun?" Ariana şapkasının altından ona, yaramaz bir çocuk bakışıyla baktı.

"Evet, öyle diyorum."

YÜZÜK

299

"Peki bunda senin hiç katlan olmadı mı yani?"

"Şey, belki biraz olmuştur."

"Max Thomas, sen kendine has bir karaktersin. O benim olduğu kadar senin de oğlun." Max bir süre sesini çıkarmadı, sonra eğilip onu yavaşça yanağından öptü.

"Teşekkür ederim hayatım."

Noel'in, ellerinde iki tepsiyle gülümseyerek tepelerinde durduğunu fark edince ikisi de irkildi.

"Bakın söylüyorum, burada böyle oturup öpüşüp koklaşırsanız herkes sizin evli olmadığınızı anlayacaktır." Üçü birden güldü ve Ariana birden kızardı.

"Hay Allah, Noel!"

"Bana öyle bakma anne. Burada oturmuş bir genç kız gibi davranan ben değilim... ve hem de güpegündüz!" Bunu üzerine basa basa söyleyince hepsi birden tekrar güldü ve sonra Noel gülen gözlerle onlara baktı, "ikinizi böyle mutlu görmek çok güzel bir şey."

"Biz hep mutluyuz, öyle değil mi?" Ariana şaşırması gibi önce Max'a sonra da oğluna baktı ve Noel başını salladı.

"Evet, her zaman insanı şaşırtacak kadar mutlusunuz. Buna her yerde rastlanmaz sanırım." Tekrar gülümsedi. Bu kez Ariana uzanıp Max'i hafice öptü.

"Belki de haklısın."

Üçü de yemeklerini yemeye başladı ve misafir konuşmacının kürsüye çıkma zamanı gelmişti ki, Noel ayağa kalktı ve eliyle bir arkadaşına işaret etti. Kolunu ileriye uzatıp oynatınca üzerindeki cüppesi bir an dalgalandı, arkadaşının yaklaşmasını ısrarla istiyordu, sonra oturup zafer kazanmış bir kumandan gibi, dudaklarında büyük bir gülümsemeyle Max'a ve annesine baktı.

"Hanımefendi geliyor."

"Hanımefendi mi?" Max bunu alaycı bir tonla söylemişti ve bu kez Noel kızardı. Birkaç saniye sonra bir genç kız yanlarına geldi. Noel hemen ayağa fırladı. Kızın iri yeşil gözleri, zeytuni bir teni ve uzun, düz ve pırıl pırıl siyah saçları vardı. Bacakları ince, uzundu ve Ariana onun topuksuz sandallar giymiş olduğunu gördü.

"Anne, Max, bu Tamara." Ortama uygun, canayakın bir tanıştırmaydı bu. Kız, harika dişlerini göstererek gülümsedi. "Tammy, bu annem ve bu da Max Amcam."

300

DANIELLE STEEL

Genç kız uzun siyah saçlarını omuzunun üstünden geriye atıp elini uzattı ve "Nasılsınız efendim," diyerek nazik bir tavırla onlarla tokalaştıktan sonra Noel'in gözlerine baktı. Bir an için iki genç arasında sanki gizli bir mesaj alışverişi oldu. Max kendini tutamadı ve onlara bakıp gülümsedi, iki kişi arasındaki bu bakışın sadece bir tek anlamı olabilirdi.

"Sen de mi hukuk fakültesindesin, Tamara?" Ariana kıza nazik bir tavırla baktı, oğlunun yaşamındaki bu kızın varlığıyla rahatsız olmuş görünmek istemiyordu. Ama bu kızın tavırlarında zaten insanı rahatsız edecek hiçbir şey yok gibiydi; çok açık ve dost canlısı birine benziyordu.

"Evet ben de hukuktayım Bayan Tripp."

Noel kızın parlak saçlarına dokunup, "Evet ama o daha bir bebek avukat," diyerek espri yaptı.

"Daha acemi bir çaylak sayılır," diye alay edince kız da ona sevecen ama delici gözlerle baktı.

Genç kız, Max ve Ariana'ya, "Bitirmeye iki yılım daha var," dedi. "Noel bugün kendisinden çok emin." Bunu söylerken yine anlamlı gözlerle Noel'e baktı, aralarında sanki bir anlaşma var gibiydi. Sanki Noel onlardan çok bu kıza aitti. Ariana mesajı anladı ve gülümsedi.

"Belki biz biraz onun etkisinde kaldık Tamara. Ama senin sıran da gelecektir. Harvard'da mı kalacaksın?"

"Sanırım evet." Genç ikili yine bir an için göz göze geldiler.

Noel meseleyi büyötmek istemiyormuş gibi sakin gözlerle Ta-mara'ya baktı. "Onu arada bir New York'ta görebilirsiniz. Tabii ev ödevini iyi yaparsa. Öyle değil mi ufaklık?"

"Hey! Şu konuşana da bakın!" Ariana ve Max onları gülererek izlerken, gençler sanki onları unutmuş gibiydi. "Senin son sayfanı kim bitirdi? Son altı aydır tüm daktilo işlerini kim yaptı?" Ama bunları söylerken ikisi de kahkahadan kırılıyordu ve en sonunda Noel parmağını dudaklarına götürdü.

"Hişşşt, Tanrı aşkına Tammy, bu bir sır! Diplomamı geri almalarını mı istiyorsun yani?"

Genç kız sırtarak ona baktı ve, "Hayır," dedi. "Diplomayı bana vermelerini istiyorum, böylece ben de buradan kurtulurum." Fakat o anda misafir konuşmacı kürsüye çıkmış, konuşmaya hazırlanıyordu; Noel, parmağını tekrar dudaklarına götürüp Tama-ra'yı susturdu ve genç kız, Max ve Ariana ile bir kez daha tokalaştıktan sonra arkadaşlarının yanına gitti.

Max gülümseyerek Noel'e baktı ve, "Çok güzel bir kız," dedi. "Gerçekten de çarpıcı bir güzelliği var."

Noel başını salladı. "Ve bir gün çok iyi bir avukat olacak." Kızın arkasından hayran gözlerle bakarken, Ariana da genç, uzun boylu ve altın gibi oğluna bakarak arkasına yaslandı ve gülümsedi.

46

O akşam yemeğini üçü birlikte Locke Ober'de yediler ama üçü de çok yorgun olduğundan Tamara konusu tekrar konuşulmadı. Max ve Noel hukuk konularından söz ederken Ariana onları kayıtsızca dinleyerek etraftaki insanları seyretti ve birkaç kez de kızı düşündü, içinde, bu kızı daha önce bir yerlerde görmüş gibi bir his vardı ama bunun nedeni, Noel'in, kızın birkaç resmini New York'taki eve getirmiş olması olabilirdi. Zaten fazla önemi de yoktu bunun. Bununla beraber, oğlu ve o kız birbirleriyle pek sıkı fıkı görünüyordu ve bu nedenle gelecekte yolları sık sık kesişebilirdi.

"Sen de öyle düşünmüyor musun, Ariana?" Max bir kaşını kaldırıp Ariana'ya baktı ve sonra da sırtıttı. "Gençlerle flörte mi daldın hayatım?"

"Hay Allah, yakaladı beni. Özür dilerim sevgilim. Ne diyordun?"

"Noel'in, Kara Ormanlar yerine Bavyera'yı tercih konusunu düşünüp düşünmediğini sormuştum."

Ariana bunu duyunca birden suratını asar gibi oldu. "Olabilir. Ama açık söyleyeyim Noel, ben senin italya'ya gitmeni yeğlerdim."

Noel dönüp annesinin yüzüne baktı ve, "Neden?" diye sordu. "Neden Almanya olmasın? Neden korkuyorsun anne?" Aslında Max, genç adamın bu konuyu açıkça tartışmasından memnun olmuştu.

5UI

1JAİN1ELLE 3 1 E.CL

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Saçmalama."

"Evet, korkuyorsun işte."

Ariana bir süre tereddüt içinde kalarak düşündü, Max'a baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Şimdiye kadar her üçü de birbirlerine karşı çok dürüst davranmıştı, ama şimdi, düşündüklerini onlara açıklamak Ariana'ya güç geliyordu. "Korkarım ki, oraya gidersen sana ait bir şeyler bulacaksın. Kendini evde gibi hissedeceksin."

"Ee, ne olur yani? Orada kalacağımı mı düşünüyorsun?" Sevecen bakışlarını annesinin yüzüne çevirdi ve sonra yavaşça uzanıp onun ellerini tuttu.

Ariana hafif bir sesle, "Belki," dedi. "Aslında neden korktuğumu da bilmiyorum, sadece... Oradan çok uzun zaman önce ayrıldım ve çok kötü günlerdi. Ben sadece orada kaybettiklerimi düşünebiliyorum... sevdiğim o insanları yani."

"Ama benim de onlar hakkında daha çok şeyler bilmeye hakkım yok mu? Onların yaşadığı ülkeyi görmeye? Senin bir çocuk olarak yaşadığın yerleri görmek hakkım değil mi? Senin babanla, babamın ailesiyle yaşadıkları yerleri görmek isteyemez miyim? Senin gibi, benim de bazı parçalarım orada olduğuna göre, onları neden göremeyeyim?"

Masada uzun bir sessizlik oldu ve en sonunda Max konuştu. "Çocuk haklı Ariana. Bunu yapmaya hakkı var." Sonra Noel'e baktı. "Orası güzel bir ülkedir evlat. Her zaman güzeldi ve eminim hep de güzel olacaktır. Oraya gitmek istemeyişimizin bir nedeni de belki, onu hâlâ çok sevmemiz ve bizi çok incitmiş olması olabilir."

"Bunu anlıyorum Max." Noel bunu söyledikten sonra sevgi dolu gözlerini annesine çevirdi. "Bu beni incitemez anne. Ben neler olduğunu hiçbir zaman bilmedim. Sadece onu görecektim ve sonra da, seni ve kendimi daha iyi tanımış olarak ülkeme ve sana döneceğim."

Ariana yavaşça içini çekti ve ikisine de baktı. "Siz ikiniz de müthiş birer konuşmacısınız, avukat mısınız nesiniz?" Üçü de güldü ve kahvelerini bitirdi, ve sonra Max garsondan hesabı istedi.

Noel'in uçağı Kennedy Havaalanından iki hafta sonra kalkacaktı ve genç adam Avrupa'da yaklaşık altı hafta kalmayı planlamıştı. Ağustos ortalarında New York'a dönmüş olmayı istiyordu, böylece kendi dairesini tutabilecek ve 1 Eylül'de de çalışmaya başlayabilecekti.

Avrupa seyahati öncesi haftalar heyecan ve telaşla geçti. Görmek istediği arkadaşları, gitmek istediği partiler vardı ve hemen her gün Max'la oturuyor, seyahat planlarını gözden geçiriyordu. Ariana bu gezi konusunda hâlâ tedirgindi ama kendini yavaş yavaş alıştırıyordu. Noel'in hiç durmadan koşuşturması da onu eğlendiriyordu. Bir akşam, arkadaşlarıyla giden Noel'in arkasından baktı ve onun, yirmi yılda pek de fazla değişmediğini düşündü.

"Neler düşünüyorsun yine?" Max onun gözlerindeki nostalji pırıltılarını fark etmişti.

"Hiçbir şeyin pek değişmediğini." Ariana sevgili dostuna baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Gerçekten de öyle mi? Ben biraz önce, değiştiğini düşünüyordum. Ama bunun nedeni, senden neredeyse yirmi yaş büyük olmam olabilir."

O anda her ikisi de, Grunewald'daki evi, annesinin boş dairesini ve Nazilerden saklanan Max'in onu ilk kez öpüşünü düşündü. Max gözleriyle, ona, bunu hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

Ariana yavaşça başını salladı. "Evet, hatırlıyorum."

Max gülümsedi. "O zaman seni sevdiğimi söylemiştim. Ve gerçekten de seviyordum biliyor musun?"

Ariana onu hafifçe yanağından öptü. "O günlerde hatırlayabildiğim kadarıyla ben de seni seviyordum." Sonra Max'in kahverengi gözlerine gülümseyerek baktı. "Öptüğüm ilk erkektin sen."

"Şimdi de son erkek olmayı umuyorum. Tabii bunun için de en azından yüz yaşına kadar yaşamam gerekiyor."

"Buna güveniyorum Max." Uzun süre bakışıp birbirlerine gülümsediler ve sonra Max, onun koca elmas ve zümrüt yüzükleri taşıyan elini tuttu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum Ariana... daha ziyade senden bir şey istiyorum."

Ariana birden anlamıştı. Mümkün müydü bu? Tüm bu yıllardan sonra hâlâ olabilir miydi bu?"

"Evet, çok önemli bu. Benim için. Ariana, benimle evlenir misin?" Max bunu, tüm inceliğiyle, aşk ve yakarış dolu gözlerle sormuştu.

Ariana bir süre cevap vermedi, sonra başını hafifçe bir yana eğip ona baktı. "Max, neden şimdi, sevgilim? Gerçekten de pek fark eder mi artık?"

"Evet. Benim için eder. Noel gidiyor. O artık yetişkin bir erkek Ariana. Avrupa'dan döndüğünde kendi evine taşınacak. Peki ya biz? Biz yine rolümüze devam mı edeceğiz? Peki ama neden? Benim kapıcım ve senin hizmetçin için mi? Neden sen evini, ya da ben dairemi satmıyoruz ve evlenmiyoruz sanki? Artık bizim sıramız geldi. Sen yirmi beş yılını Noel'e verdin. Şimdi de gelecek yirmi beş yılı kendimize ayıralım." Ariana onun bu argümanına gülmekten kendini alamadı. Bir anlamda onun haklı olduğunu biliyordu ve bu düşünce tarzı hoşuna gitmişti.

"Ama bunun için evlenmek zorunda mıyız?"

Max güldü ve, "Bu yaşta saygın olmak istemez misin?" diye sordu.

"Ama Max, ben henüz kırk altı yaşındayım." Sonra Max'a gülümsedi ve Max da onu ikna ettiğini anladı. Sonra, ilk öpücükten tam yirmi sekiz yıl sonra onu tekrar öptü.

Ertesi sabah bunu Noel'e söylediklerinde genç adam çok mutlu oldu. Önce annesini ve sonra da Max'i öptü.

"Artık gitmem zorunlu hale geldi. Eylül'de çıkmak durumundayım. Evi ne yapacaksın anne, tutacak mısın?"

"Bu konuda bir karar vermedik henüz." Ariana verdikleri kararlar biraz şaşkın ve telaşlı gibi görünüyordu. Noel birden sırtıttı ve annesini yanağından öptü.

"Düşünsene, gümüş yıldönümlerini kutlamak için evlenen pek az çift vardır..."

"Noel!" Ariana hâlâ o yaşta evlendiği için kendini bir garip hissediyordu. Ariana'ya göre bir insan yirmi iki ya da yirmi beş yaşında evlenebilirdi, yirmi yıl sonra, yetişkin bir erkek evlat sahibi olduktan sonra değil.

YÜZÜK

305

"Pekâlâ, düğün ne zaman?"

Ariana'nın yerine Max cevap verdi. "Henüz kararlaştırmadık. Ama sen dönünceye kadar bekleyeceğiz."

"Umarım beklersiniz. Ee, bunu kutlamıyor muyuz yani?" Zaten Noel'in Harvard'dan mezuniyetinden beri, haftalardır kutlamadan başka bir şey yaptıkları yoktu ve Noel ertesi gün Avrupa'ya gidiyordu.

Max ikisini de o akşam Cote Basque'a yemeğe götürdü. Muhteşem ve eğlenceli bir yemektir. Noel'in geçmişe, kendilerinin de geleceğe uçuşlarını kutladılar ve Ariana her zaman olduğu gibi yine birkaç gözyaşı akıttı.

Paris'te umduğu her şey vardı. Noel, önce Eiffel Kulesi'ni ve Louvre Müzesi'ni ziyaret etti. Kafelerde oturup gazete okudu ve eve bir kart gönderdi. Karttaki yazıya 'Sevgili Nişanlılar,' diye başladı ve 'Oğlunuz' diye imzaladı. O akşam yemekten önce, Galeri Gerard Goddard'ın sahibinin kızı ve aynı zamanda Tammy'nin bir arkadaşı olan Brigitte Goddard'a telefon etti, Tammy'ye, onu arayacağına dair söz vermişti. Noel, Brigitte'i, Harvard'da kaldığı kısa süre içinde pek az tanıdı ama Tammy onunla iyi arkadaş olmuştu. Brigitte, nefret ettiğini söylediği annesi, geçmişiyle yaşayan babası ve gülerek deli olduğunu ısrarla söylediği erkek kardeşiyle, insanı şaşırtan garip bir kızdı. Sürekli insanlarla alay eden, eğlenceden hoşlanan biriydi. Güzel ve komik bir kızdı.

Ama onda aynı zamanda sanki kayıp bir şey, trajik bir yan vardı. Noel bir gün onu ailesi hakkında sorguya çektiğinde, Brigitte, "Haklısın. Benim ailem kayıp, Noel," demişti. "Babam kendi dünyasında yaşıyor. Hiçbirimiz onu ilgilendirmiyoruz... sadece... geçmiş... diğerleri... başka bir yaşam sürecinde kaybettiği diğerleri... biz yaşayanlar... biz sayılmıyoruz. Onun için yokuz biz." Bunlardan sonra alaycı bir tonla garip bir şey daha söylemişti, ama Noel onun gözlerindeki ifadeyi hiçbir zaman unutmamıştı - o gözlerde, yaşının çok ötesinde bir üzüntü, kaybolmuşluk ve hüznün ifadesi vardı, işte şimdi Noel bu kızı görecek, ama telefonda onun şehir dışında olduğunu öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Y20

306

DANIELLE STEEL

Yalnız kalınca, kendini avutmak için iyi bir yemek yemeye karar verdi, La Tour d'Argent'da birkaç kadeh içki içti ve sonra da Maxim'e gitti. Paris'ten ayrılmadan önce bunu yapacağına dair kendi kendine söz vermişti, ama şimdi bu güzel yemeği Brigitte'le birlikte yiyemeyecekti. Yine de böyle güzel bir yemek için bolca zamanı vardı ve yemeğini yerken bir yandan da güzel ve zarif Fransız kadınlarıyla şık erkekleri seyretti. Burada her şey değişik gibi görünüyordu, insanlar çok daha kozmopolitti. Kadınların görünüşü, davranış tarzları, giyimleri ve saçlarını yapış biçimleri hoşuna gitmişti. Bir anlamda annesini hatırlatıyorlardı, insanın gözüne hoş görünen, dokunma arzusu veren, bir bahçede saklı bir çiçek gibi, gizli fakat seksi bir yanları vardı; duyguları birdenbire uyandırmıyordu ama insan onu hemen algılıyordu. Noel bu kadınların şeytanlığından hoşlanmıştı; bu kadınlar onun içinde, şimdiye kadar hiç bilmediği bir şeyler uyandırmıştı.

Ertesi sabah erkenden Orly'ye gitti, Berlin'e uçacak uçağına binip Tempelhof havaalanına indi, kalbi heyecan ve beklentiyle çarpıyordu. Bu bir eve dönüş duygusu değildi; ama yıllardır açıklanmayan gizemlere cevap bulma, yıllar önce kaybolmuş insanların izini araştırma, nerede bulunduklarını, yaşadıklarını, ne olduklarını ve birbirleri için ne anlama geldiklerini öğrenebilme duygusuydu. Noel, tüm bunların cevabının burada olduğunu biliyordu.

Daha önce rezervasyon yaptırdığı Kempinski Otel'i'ne gidip bavulunu bıraktı, sonra dışarıya çıkıp, Kurfürstendamm'da uzun süre etrafına bakındı. Max'in, yazarlar, sanatçılar ve entelektüellerin toplandığını söylediği sokaktı bu. Etrafta kafeler, dükkânlar ve kol kola girmiş yürüyen insanlar vardı. Genç adamın çevresinde neşeli bir hava vardı, sanki herkes onu bekliyormuş, buraya gelme zamanı gelmiş gibi hissediyordu.

Bir araba kiralayıp yanına bir de şehir haritası alarak yola koyuldu. Annesiyle babasının evlendiği Maria Regina Kilisesi'nin kalıntılarını görmüştü. Kiliseden kalanlar hâlâ orada, bomboş bir şekilde gökyüzüne doğru yükseliyordu. Annesinin, kilisenin bombalanmış halini anlatışını hatırladı, kilise şimdi başka bir zaman diliminin anısı olarak öylece duruyordu. Berlin'in büyük kısmın-

YUZÜK

307

da savaşın izleri silinmiş, yanıp yıkılan yerlerin çoğu onarılmış, ya da yeniden inşa edilmişti, ama orada burada o korkunç günleri hatırlatan yıkıntılar, boş duvarlar hâlâ görülebiliyordu. Yine harabe halinde kalmış Anhalter İstasyonu'nun yanından yavaşça geçip Filarmoni Binası'na doğru gitti, sonra Tiergarten'dan yaya olarak geçip, eskisi gibi duran Zafer Sütunu'na doğru yürüdü ve oradan da Max'in dediği gibi çok güzel olan Bellevue Sarayı'na devam etti. Noel, orasını da geçtikten sonra birden durdu. Şimdi, Strasse des 17 Tury adı verilen sokakta bulunan ve babasının savunurken öldüğü Reichstag'a, Nazi karargâhına, güneş altında durup baktı. Çevredeki diğer turistler de durmuş, sessiz bir şaşkınlık içinde bu binaya bakıyordu.

Noel'e göre bu bina Nazilerin bir abidesi değildi; bunun tarihle, siyasetle, ya da dünyayı kontrol etmek için tatmin edilemeyen bir hırsı olan bıyıklı şu küçük adamla hiçbir ilgisi yoktu. Bu binanın, kendisine çok benzediğini bildiği, annesini çok sevmiş ve kendisinin hiç tanımadığı bir adamla ilgisi vardı. Annesinin o sabahki tarifini hatırladı... patlamalar, askerler, kaçan insanlar ve bombaların hasarı... ve sonra da babasının ölüsünü görmüştü. Noel orada öylece dururken, gözlerinden akan yaşlar yanaklarına süzölmeye başladı. Annesinin, orada durmuş, sokaktaki cesetler arasında yatan babasına bakarken duyduğu acıyı duydu ve hem kendisi, hem de annesi için ağladı. Annesi bu cehennemden nasıl olmuş da kurtulabilmişti acaba?

Noel sessizce Reichstag'dan uzaklaştı ve tam o sırada ilk kez olarak Duvar'ı gördü; katı, uzlaşmaz, kararlı bir biçimde Berlin'i bölüyor, Reichstag'ın bir yanından geçip Brandenburg Kapısı'nı keserek bir zamanların gelişen Unter den Linden'i çıkmaz sokak haline getiriyordu. Sessiz bir ilgiyle, arkasında ne olduğunu merak ederek bir süre duvarı seyretti. Berlin'i ikiye bölen bu duvarı ne Max ne de annesi görmüştü. Burada kaldığı süre içinde tekrar oraya gidip Marienkirche'yi, Belediye Binasını ve Dom'u görecekti. Anladığı kadarıyla orada bir sürü dokunulmamış harabe vardı. Ama daha önce görmek istediği yerler vardı, görmek için geldiği yerlerdi bunlar.

Şehir planını, kiraladığı Volkswagen'in koltuğu üzerine koydu

308

DANIELLE STEEL

ve kentin merkezinden, Olimpiyat Stadyumu çevresinden dolanarak, Charlottenburg'a gitti. Orada bir süre durup, gölün kıyısından şatoyu seyretti. Noel bilmiyordu tabii, ama otuz beş yıl önce büyükannesi Cassandra von Gotthard da sevdiği erkek Dollf Ster-ne'le buralarda dolaşmıştı.

Charlottenburg'dan Spandau'ya gitti, şaşkın gözlerle kaleyi seyretti ve arabadan çıkıp ünlü kapıları inceledi. Burada sayısız savaşta kullanılan çeşitli asker miğferlerinin, Ortaçağ'dan 1939 yılına kadar kullanılmış tüm miğferlerin kabartmaları vardı. Hapishanede sadece bir tek tutuklu, Rudolf Hess kalmıştı ve bu adamın kent belediyesine yıllık maliyeti 400.000 dolardı. Spandau'dan Grunewald'a doğru gitmeye başladı, gölün kıyısını izliyor, Max'dan aldığı adresi bulmak için bütün binalara dikkatle bakıyordu. Adresi annesinden almak istemiş, ama gitme zamanı gelince ona sormaya cesaret edememişti. Max ona adresi tarif etmiş, sonra da evin ne kadar güzel olduğunu ve Noel'in büyükbabasının, Max ülkeden kaçarken ona yardım edip hayatını kurtardığını, çok değerli iki tabloyu duvardan indirip çerçevelerinden çıkararak kendisine verdiğini anlatmıştı.

Noel önce evi bulamayacağını, belki de önünden geçip gittiğini sandı ama tam o sırada bahçe kapısını gördü. Max'in tarifine göre kapılar hiç değişmemişti ve Noel arabadan inip parmaklıkların arasından bakarken bahçeden bir bahçıvan ona el salladı.

"Bitte?" Noel'in Almancası pek iyi sayılmazdı. Birkaç yıl önce Harvard'da üç sömestr boyunca öğrendiği kadar Almancası vardı. Ama biraz çabaladı ve bahçeyi düzene sokan yaşı bahçıvana, uzun yıllar önce bu evin bykbabasına ait olduğunu anlatabildi.

"Ja?" Adam ona meraklı gözlerle baktı.

"Ja. Walmar von Gotthard." Noel bu adı gurur duyarak söylemişti, adam ona gülümsedi ve omuzlarını silkti. O, bu ismi hiç duymamıştı. Yaşı bir kadın yanlarına geldi ve bahçıvana elini çabuk tutmasını söyledi, evin hanımı ertesi akşam seyahatten dönecekti.

Yaşı adam karısına, Noel'in oraya neden geldiğini açıklayınca, kadın kuşkuyla gözlerle Noel'e baktı ve sonra gözlerini tekrar yaşı adama çevirdi. Kadın önce tereddüt etti sonra isteksiz bir tavırla

YUZUK

309

başını salladı ve Noel'i gösterdi. Noel soran gözlerle yaşı adama baktı, ne konuştuklarını anlamamıştı.

Bahçıvan kapıyı açıp gülümseyerek Noel'in kolunu tuttu. "Karım etrafa bakmanıza izin verecek bayım."

"Evin içine de mi?"

"Evet." Yaşı adam tekrar gülümsedi. Halden anlıyordu. Bu geçen Amerikalının, büyükbabasının ülkesiyle ilgilenip buralara kadar gelmesi güzel bir şeydi tabii, insanların birçoğu nereden geldiğini unutuyordu. Pek çoğu savaştan önce neler olduğunu bilmiyordu. Ama bu geç onlardan farklıydı ve bu da yaşı adamın hoşuna gitmişti.

Ev bazı açılardan umduğundan tamamen farklıydı ama, bazı konularda da Ariana'nın çocukluk anılarına, yıllarca Noel'e anlattığı anılara uyuyordu. Annesinin, dadısı ve erkek kardeşiyle yaşadığı üçüncü kat hâlâ onun tarif ettiği gibiydi. Oyun odaları olan büyük oda, iki yatak odası ve çocukların paylaştığı büyük banyo eskisi gibi duruyordu. Bu odalar şimdi misafir odası olmuştu ama, Noel annesinin nerede yaşadığını artık görebiliyordu. Bir alt katta büyük değişiklikler yapılmıştı. Orada şimdi birçok küçük oda, oturma odaları, kütüphaneler, bir dikiş odası ve oyuncak dolu küçük bir oda vardı. Evde kuşkusuz tadilat yapılmıştı ve geçmişe ait pek az iz vardı. Alt kat hâlâ insanın duygularını etkiliyordu ve biraz havasız ve sıkıcıydı. Ama Noel, büyük yemek salonundaki koca yemek masasında büyükbabasının saygın tavırlarını gözünde canlandırabiliyordu. Bir an için Nazi generalinin o masada kızlarla içki lemi yaptığını düşündü ama bu düşünceyi kafasından hemen silip attı.

Oradan ayrılmadan önce yaşı ifte çok teşekkür etti ve dışarıya çıkıp, arabasını bıraktığı noktadan evin fotoğrafını çekti. Belki bu fotoğrafı Tammy'ye verip ondan güzel bir resim yapmasını ister ve zamanı gelince de bunu annesine verebilirdi. Grunewald mezarlığına doğru giderken bu fikir

hoşuna gitti ve orada aile mezarlarını bulması oldukça uzun sürdü. Ama hepsi oradaydı işte, halalar, amcalar, dayılar, büyükanneler ve büyükbabalar; hepsinin isimleri vardı ama onların hikâyelerini hiç bilmiyordu tabii. Ona tanıdık gelen sadece büyükanne Cassandra von Gott-

310

DANIELLE STEEL

hard'in mezarıydı. Öldüğü zaman sadece otuz yaşında olması Noel'i üzmüştü ve bir süre, onun nasıl öldüğünü düşündü, merak etti.

Annesinin hâlâ ona söylemediği pek çok şey vardı - bilmesi gerekmeyen şeylerdi bunlar. Örneğin annesinin intiharı Ariana'yı her zaman tedirgin etmiş, üzmüştü. Üzüldüğü konulardan biri de, Paul Liebman'la olan kısa evliliği idi. Noel'in bunu bilmesine de gerek yok diye düşünmüştü. Her şeyi anlayacak yaşa geldiğinde, Max ve Ariana, bu konunun, Ariana'nın hayatında kapalı kalması ve Noel'in bilmemesi gereken bir konu olmasına karar vermişti.

Noel bir süre mezarlıkta ağır adımlarla dolaşıp huzurlu yeşil tümsekleri seyretti ve sonra arabasına atlayıp Wannsee'ye doğru gitti, ama bu kez fazla uğraşmadı. Adresini annesinin hikâyelerinden biraz hatırladığı ev artık orada değildi. Onun bulunduğu yerde şimdi bir sıra modern apartman binası bulunuyordu. Annesinin Manfred'le birlikte yaşadığı ev kaybolmuştu.

Berlin'de üç gün daha kalıp Grunewald ve Wannsee'ye bir kez daha gitti ama zamanının büyük çoğunluğunu Duvar'ın diğer yanında geçirdi. Berlin'in doğu bölümü Noel'in çok hoşuna gitmişti - burada insanlar çok farklı, asık suratlıydı ve hikâyeleri de hep kasvetli, sıkıcıydı. Bu onun komünizmle ilk ve tek karşılaşmasıydı ve onun için, bazılarının canlı tutmaya çalıştığı Nazilerden, onların soluk hayaletlerinden çok daha gerçekti.

Berlin'den sonra Dresden'e geçti ve orada bildiği birkaç yere gitti. Özellikle de annesinin tazminat aldığı şatoyu görmek istiyordu. Orasının şimdi bir müze olduğunu ve arada sırada oraya turlar düzenlendiğini biliyordu. Oraya gittiği gün her taraf boştu ve sadece uyuklayan bir bekçi gördü. Karanlık ve oldukça kasvetli bir yerdi, çok az eşya vardı ve bir tabelada, eşyaların çoğunun savaş sırasında götürüldüğü belirtilmişti. Ama burada da, Grune-wald'da olduğu gibi, elini uzatıp, babasının çocukken dokunduğu duvarlara dokunabiliyordu. Babasının baktığı pencerelerden bakmak, onun geçtiği kapılardan geçmek ve aynı havayı solumak garip, heyecan verici bir duygu veriyordu insana. New York'ta Doğu Yetmiş Yedinci Sokak'ta büyümemiş olsaydı, burası onun çocuk-

YÜZÜK

311

luğunun da evi olabilirdi. Oradan ayrılırken, bekçi, oturup etrafı gözetlediği sandalyeden Noel'e bakıp gülümsedi.

"AufWiedershen."

Noel hiç düşünmeden ona gülümsedi ve, "Allahaismarladık," diye mırıldandı.

Ama bu geziler onu üzüp canını sıkmamış, aksine garip şekilde rahatlatmıştı, kendini daha özgür gibi hissediyordu. Onların görüp de kendisinin görmediği boş yerlerle ilgili sorulardan kurtulmuştu işte. Artık o da hepsini görmüştü. Onları bugünkü halinde, şimdiki zamanın bir parçası olarak, onların değil, kendi zamanının bir parçası olarak görmüştü. Artık onlar, onun hayatının birer parçasıydı ve onları anladığını hissediyordu. Artık kendisi gibi davranmak için daha özgürdü.

Geçmişin perspektifini çıkarmak, annesinin neler çektiğini, ne kadar güçlü olduğunu anlamak için kendisine gereken zamanı bulmuştu. Annesinin, hayatının sonuna kadar kendisiyle gurur duyması için her şeyi yapacağına o anda yemin etti.

Kennedy Havaalanı'nda uçaktan indiğinde çok mutlu ve rahat görünüyordu. Annesine sarıldı ve uzun süre onu kollarında tuttu. Gördükleri ne olursa olsun, bazılarının onun için anlamı ne kadar büyük olursa olsun, evinin burası olduğu konusunda hiçbir kuşkusu yoktu.

47

"Ee çocuklar, düğün ne zaman?" Noel Avrupa'dan dönünce, Doğu Ellinci Cadde'de, Doğu Nehri'ne bakan ve semtteki güzel ve rahat barlara yakın bir daire bulmuştu. Fakülte arkadaşlarıyla birkaç kadeh içmek hâlâ hoşuna gidiyordu ve ilk işini bulmuş olsa da eğlence zamanı henüz sona ermemişti. Fakat henüz yirmi altısına basmamıştı ve Max'la Ariana onun zamanla durulacağına inanıyordu. "Tarihi hâlâ kararlaştırmadınız mı?" Noel evden ayrıldıktan sonra birlikte ilk akşam yemeklerini yiyorlardı ve Max'in bornozu artık Ariana'nın banyo kapısının arkasında daha sık görülüyordu.

312

DANIELLE STEEL

"Şey." Ariana önce Max'a, sonra da Noel'e bakıp gülümsedi. "Biz Noel'i düşünüyorduk tarih olarak. Sen ne dersin buna?"

"Harika. Doğum gününden önce yapabiliriz." Durdu ve mahcup bir tavırla gülümseyip, "Büyük bir düğün mü olacak?" diye sordu.

"Hayır, olmayacak tabii." Ariana gülüp başını iki yana salladı, "Bizim yaşımızda olur mu öyle şey? Sadece birkaç dostu çağıracağız." Ama bunu söylerken gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Hayatında üçüncü kez evleniyordu ve kayıp ailesinin anıları kalbinden ve zihninden geçti. Noel annesine baktı ve onun neler düşündüğünü sezinler gibi oldu. Avrupa seyahati dönüşünden sonra, anne oğul birbirine eskisinden daha yakınlaşmıştı sanki. Noel şimdi onun düşüncelerini sanki biliyordu. Bundan pek sık bahsedilmiyordu kuşkusuz, ama bu bağ ortadaydı.

"Düğüne bir arkadaşımı getirebilir miyim anne? Bunu yapmama izin verir misiniz?"

"Gayet tabii oğlum." Ariana hemen gülümseyip ona baktı. "Tanıdığımız biri mi?"

"Evet. Bu yaz benim mezuniyetimde onunla tanıştınız. Hatırlarsın, Tammy." Kayıtsızmış gibi görünmeye çalışıyordu ama, bunu söylerken öylesine heyecanlıydı ki, Max kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Yanılmıyorsam şu uzun siyah saçlı, büyüleyici Rapunzel. Ta-mara, değil mi?"

"Evet." Noel, rahatlamış gibi Max'a baktı ve Ariana gülümsedi.

"Onu ben de hatırladım. Genç hukuk öğrencisi - henüz öğreniminin başlarındaydı, değil mi?"

"Evet. Noel' de o da annesiyle babasını görmeye gelecek ve düşündüm ki... yani... düğün hoşuna gidecektir."

"Tabii Noel, tabii." Max hemen konuyu değiştirip genç adamı sıkıntıdan kurtardı ama Noel'in yüzündeki ifade Ariana'nın gözünden kaçmamıştı. O gece yatmadan önce Max'a baktı.

"Noel ciddi olabilir mi, ne diyorsun?" endişeli görünüyordu ama Max hafifçe gülümsedi ve yatağın kenarına oturdu.

"Belki olabilir, ama pek sanmıyorum. Henüz pek durulacak gibi görünmüyor."

YUZUK

313

"Umarım öyledir. Daha yirmi altı bile olmadı." Max Thomas, yakında evleneceği kadına bakıp güldü.

"Sen onunla evlendiğinde kaç yaşındaydın?"

"O farklı bir şey Max. O zaman sadece yirmi yaşında olabilirim ama savaş zamanıydı ve..."

"Peki ama savaş olmasaydı yirmi altı yaşına gelinceye kadar bekâr kalır mıydın acaba, ne dersin? Tam tersine, en kısa zamanda evlenirdin, bundan eminim."

"Oh Max, o başka bir dünyaydı. Başka bir yaşam!" Bir süre konuşmadılar sonra Ariana sessizce yatağa, onun yanına uzandı ve ona sarıldı. O anda, anıları ve acıları savuşturmak için ona ihtiyacı vardı. Max da bunu biliyordu. "Söylesene Ariana, bunca yıldan sonra benim adımla alacak mısın?"

Ariana şaşkın gözlerle ona baktı. "Tabii alacağım. Neden almayayım?"

Max omuzlarını silkti ve, "Bilmiyorum," dedi. "Günümüzde kadınlar çok bağımsız. Belki Ariana Tripp olarak kalmak istersin diye düşündüm."

"Senin karın ve Bayan Thomas olmayı yeğlerim Max." Gülümsedi ve devam etti. "Zaten zamanı da gelmişti."

Max çarşafın altında onun vücudunu okşarken, "Senin en sevdiğim yanın, çok çabuk karar vermek, Ariana," dedi. "Karar vermek sadece yirmi beş yıl sürdü." Ariana kendini tutamadı ve güldü. Kristal çınlamasını andıran gülüşü genç kızlığından beri pek değişmemişti; Max büyük bir arzuyla ona sahip olur ve vücudu Max'in aşkıyla dolarken de gençliğindeki aynı tutkuyu yaşıyordu.

"Ve sen Maximilian, bu kadını ömür boyu..." Nikâh töreni kısa ve çok güzel oldu; Noel onları seyrederken gözleri yaşarmıştı, ama çok şükür ki bir hayli uzun boylu olduğundan kirpiklerinin ıslaklığını sadece birkaç kişi görebilirdi. "Gelini öpebilirsiniz." Gelin ve damat uzun uzun öpüştü, bundan büyük zevk aldıkları

314

DANIELLE STEEL

belliydi. Davetliler kıkırdadı ve Noel, Max'in omuzuna dokunup gülümsedi.

"Pekâlâ, siz ikiniz, kısa kesin bakalım. Balayınız İtalya'da. Burada sadece bir resepsiyon veriliyor." Max dönüp dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle ona bakarken, Ariana da güldü ve elini kaldırıp saçlarını düzeltti.

Nikâh töreni ve düğün resepsiyonunu Carlyle'da yapmaya karar vermişlerdi. Burası eve yakındı ve onlara uygun bir salonu bulunuyordu. Kırka yakın davetli vardı ve nikâhtan sonra yemekli düğün töreni başlamıştı; dans etmek isteyenler için bir dördü grup müzik yapıyordu.

"İzin var mı anne? Sanırım ilk dansı gelinle, gelinin babası yapar ama, bu modern değişimi kabul edersin sanıyorum."

"Memnuniyetle." Noel eğildi, Ariana onun koluna girdi ve ağır adımlarla dans pistine çıkıp, çalan valsın nağmelerine uyarak dönmeye başladılar. Noel de babası kadar güzel dans ediyordu ve Ariana, bu yeteneğin genetik olup olmadığını düşündü. Delikanlı, kendisini seyreden her genç kızın hayranlığını kazanacak kadar güzel dönüyor, pist üzerinde annesiyle beraber âdeta akıyordu. Ariana, oğlunun kollarında gülümseyerek kocasının önünden geçerken, bir köşede sakın sakın durmuş onları seyreden Tammy'yi gördü, siyah saçlarını topuz yapıp toplamış, çok güzel siyah bir gece elbisesi giymiş ve küçük elmas küpeler takmıştı.

"Şu ikisine bir bakar mısın?" Noel, Tammy'nin yanında durmuş, gülümseyerek annesini seyrediyordu. Genç kız Noel'in yanında her zaman mutluydu ama, bu yabancı kalabalığında biraz rahatsız hissediyordu kendini. Noel'i böyle bir yerde görmek ona garip gelmişti. Onu blucin pantolon ve balıkçı yaka kazak giymiş, Harvard'in avlusunda arkadaşlarıyla futbol oynarken görmeye alışmıştı. Noel bu kış iki kez okula gelip onu görmüş ve genç kız ona planlarından söz etmişti.

"Sen ne düşünüyorsun Noel?"

"Ne hakkında?" Delikanlı o sırada dalgın bir şekilde gülümseyip annesine bakıyordu.

YUZUK

315

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun."

"Buraya, Columbia'ya transferin mi yani? Bana sorarsan, sen delisin derim. Harvard Hukuk'tan mezun olmak önemli bir şey hayatım. Böyle bir saçmalık için bu fırsat kaçırılır mı?"

"Senin için bunun anlamı saçmalık mı yani?" Genç kız gözlerini kıstı, kızmış ve üzülmüş görünüyordu. Ama Noel hemen onun elini yakaladı ve hafifçe öptü.

"Tabii ki değil ve sen de bunu biliyorsun. Sana söylemek istediğim şu ki, ateşli bir kız olduğun için..." durdu ve ona bakıp sıırttı - "Ben durmadan bazı yerlere gidip gelirken sen iki yıl boyunca Harvard'da oturmak istemiyorsun."

"Ama saçma bu. İkimiz için de zor bir şey. Sen artık daha çok dava özeti yazacak, daha çok araştırma yapacaksın. Cambridge'e gelmek için zaman bulacağını mı sanıyorsun, ya da ne kadar zaman bulabilirsin? Ve hukuk fakültesi bu yıl daha güçleşeceğine göre ben de bir yere ayrılamam. Burada olursam yaptıklarımızı yine yapabilir, birlikte olabiliriz." Koca gözler yalvarır gibi Noel'e bakıyordu ve genç adam, istediğini yapmasını ona söylememek için kendini zor tuttu.

"Tammy, kararında seni etkilemek istemiyorum. Bu çok önemli. Tüm kariyerini etkileyebilecek büyük bir değişiklikten söz ediyorsun."

"Oh, bu kadar züppe olma Tanrı aşkına, ben Columbia'dan söz ediyorum, Backwater Üniversitesi'nden değil."

"Senin oraya transferini kabul edeceklerini nereden biliyorsun?" Noel bir yandan ona karşı olan görevini yerine getirmek istiyor, ama bir yandan da değişikliği yapması için dua ediyordu.

"Ben onlara sordum bile, gelecek yıl başlayabileceğimi söylediler." Noel hiç sesini çıkarmadan dikkatle onun yüzüne baktı. Tammy, "Ee, ne diyorsun?" diye sordu ve bekledi.

Noel derin bir nefes aldı. "Sanırım benim görevim, senin cesaretini kırmak ve asaletimi göstermek."

"Yapmak istediğin bu mu yani?" Genç kız onun gözlerini aradı ve bir süre bakiştılar.

"Hayır. Seninle beraber yaşamak istiyorum. Hemen burada. Şimdi. Ama bu çok bencilce olur. Bunu da bilmelisin." Noel ona

316

DANIKLLKbIKtL

biraz daha yaklaştı ve vücutları hafifçe birbirine değdi. "Seni seviyor ve yanımda olmanı istiyorum."

"O halde bırak da söyledigimi yapayım." Genç kız ona gülümserken, Noel de ona karşılık verdi ve tam o sırada Max ve Ariana da yüzlerinde onların halinden anladıklarını gösteren bir gülümsemeyle onlara doğru geldiler.

Noel ve Tammy o kadar genç, o kadar güzel insanlardı, o kadar mutlu ve özgürdüler ki, insan onların yakınında bulunmak ve onların geleceğinin bir parçası olmak istiyordu. Uzun, açık bir yola yukarlardan bakmak gibi bir duyguydu bu.

"Tammy'yi hatırladın, değil mi anne?"

"Tabii hatırladım." Ariana sıcak bir ifadeyle genç kıza baktı. Ondand hoşlanmıştı. Güzelliğı ve havası çok hoşuna gidiyordu. Ama oğlunun gözlerindeki şu heyecan dolu, sevecen bakışlar konusunda pek emin değildi.

"isterseniz tanıştırma faslını tekrarlayalım. Ne de olsa annem yeni bir isme kavuştu." Bu kez kızarma sırası Ariana'ya gelmişti, ama Max hemen gurur dolu bir tavırla gelip onun yanında durdu ve güldü. "Annem Bayan Maximilian Thomas, üvey babam Max Thomas ve arkadaşım Tamara Liebman."

"Liebman..." Ariana birden şaşırdı, şoke olmuştu ama kendini çabuk toparladı. "Ruth Samuel Liebman'la bir yakınlığınız var mı?" Paul'un adından bahsetmeye cesaret edememişti. Tammy sessizce başını salladı, diğer kadının yüzündeki ifadeden bir şey anlamamış ve şaşırmıştı.

"Onlar benim büyükbabam ve büyükannem, ama uzun zaman önce ölmüşler. Ben onları hiç tanıyamadım."

"Oh." Ariana bir süre dilsiz gibi durup baktı. "O halde sen..."

"Paul ve Marjorie Liebman'm kızıyım. Halam Julia Londra'da yaşıyor. Belki onu da tanırırsınız."

"Evet..." Ariana'nın boğazı düğümlenir gibi oldu ve birden yüzü soldu.

Tammy, Ariana'nın neden şaşırdığını bilemezdi kuşkusuz. Ama onun kendisini istemediğini hissetmiş ve bunun acısını için-

YUZUK

317

de duymuştu, bu nedenle birkaç dakika sonra pist üzerinde dans ederlerken gözyaşları yanaklarına süzölmeye başladı.

"Tammy? Ağlıyor musun?" Noel başını eğip onun yüzüne baktı ve genç kız başını iki yana salladı. Fakat inkârı yararsızdı. "Hadi gel, biraz çıkalım buradan." Tammy'yi alt kata, lobiye götürdü ve koridorda ağır adımlarla yürümeye başladılar. "Ne oldu hayatım?"

"Annen benden nefret ediyor." Bunu söylerken hıçkırdı. Her şeyin yolunda gitmesini ne kadar da istemişti halbuki. Noel'in, annesini ne kadar sevdiğini biliyordu ve işin başında anlaşmaları önemliydi. Bunu önceden biliyordu. Ama daha şimdiden her şey bitmişti işte.

"Benim adımı duyunca yüzünün aldığı şekli gördün mü? Yahudi olduğumu anlayınca neredeyse bayılacaktı. Bunu ona daha önce söylemedin mi?"

"Lanet olsun, bunun gerekli olduğunu düşünmedim bile. Tammy yetmişli yıllarda yaşıyoruz. Yahudi olmak o kadar berbat bir şey değil ki, önemli de değil."

"Senin için olmayabilir, ama annen için önemli. Senin Alman olmanın, benim anne ve babam üzerindeki şok etkisi gibi. Ama ben en azından onları uyardım! Annenin bu şekilde düşündüğünü nasıl anlamazsın? Aman Tanrım, annen bir Yahudi karşıtı ve sen bunu bilmiyorsun!"

"Hayır değil! Neredeyse anneme Nazi diyeceksin." Bu mümkün değildi kuşkusuz, ama Tammy'nin babası Noel için böyle demişti.

"Noel, hiçbir şey anlamıyorsun." Sokakta yürüyen insanlara baktı ve lobide dururken titredi.

"Tabii ki anlıyorum. Sen de onların eski oyunlarına, saçma inançlarına kurban gidiyorsun, işte buna inanıyorum. Bu bizim savaşımız değil, Tammy. O savaş bizim savaşımız değildi. Biz halkız, siyah, beyaz, esmer, sarı, Yahudi, ırlandalı, Arap. Bizler Amerikalıyız - bu ülkenin tüm güzelliği de burada işte. Diğer şeyler artık geçerliliğini yitirdi."

"Onlar için yitirmedir." Noel'in annesini düşünerek, kalbi kırık bir ifadeyle bakıyordu, ama genç adam birden uzandı ve onu kollarına aldı.

"Ama bunlar benim için önemli değil, buna inanıyor musun?" Tammy başını salladı. "Senin haklı olup olmadığını anlamak için de bu akşam annem havaalanına gitmeden önce onunla konuşacağım."

"Ben haklı olduğumu biliyorum Noel."

"O kadar emin olma." Ama Tammy tekrar yukarıya, partiye çıkmak istemedi. Sadece Tammy'nin mantosunu almak için yukarıya çıktılar ve genç kız Ariana'ya kibarca veda etti, sonra tekrar indiler ve Noel onu bir taksiye bindirdi.

"Arkadaşın bu gece çok güzeldi Noel." Oteldeki düğünden sonra eve dönmüşlerdi ve Ariana bunu, salonda otururlarken söyledi, gergin görünüyordu. Max'la beraber havaalanına gitmek için üç saatleri vardı. Balayı için Avrupa'yı seçmişlerdi ama, sadece Cenevre ve Roma'ya gideceklerdi.

"Çok şeker bir kıza benziyor." Ama Ariana bunu söyledikten sonra salonda girip bir sessizlik oldu. Ariana bu konuyu, kısa bir süre yalnız kaldıklarında Max'la konuşmuştu.

Noel ona şömineye yakın durduğu yerden baktı, gözlerinde, annesinin ses tonunu anlamadığını belirten bir ifade vardı. "Tammy, senin onu sevmediğini düşünüyor anne." Ariana cevap vermedi.

"Yahudi olduğu için sevmemişsin onu. Doğru mu anne?" Bunu söylerken annesini açıkça itham eder gibiydi ve Ariana yavaşça gözlerini indirdi.

"Böyle düşündüğün için üzuldüm Noel." Sonra birden başını kaldırıp tekrar oğluna baktı. "Ama neden bu değil."

"O halde Tammy yarı yarıya haklı - ondan hoşlanmıyorsun, öyle mi?" Duyduklarına çok üzülmüş ve kızmış gibiydi ve Ariana nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

"Öyle bir şey söylemedim. Çok iyi bir insana benziyor. Fakat Noel..." Anlamsız gözlerle oğluna baktı. "Bu kızı görmekten vazgeçmelisin."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" Şöminenin yanından ayrıldı ve odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Peki ama neler oluyor burada? Yirmi altı yaşındayım ve sen bana kimi görüp, kimi göremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Bunu senin iyiliğin için söylüyorum." Birkaç saat öncesinin heyecanı geçmiş gibiydi ve Ariana birden yorgun ve yaşlanmış gibi görünüyordu. Max uzandı ve yavaşça onun elini tuttu, ama o bile oğlunu incitmek zorunda olan Ariana'yı teselli edemiyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Ariana acıyla hafifçe irkildi. "Böyle konuşmana üzıldüm. Ama gerçek şu ki, onun babası senin kim olduğunu öğrenince bu kez sen çok incineceksin Noel. Bunu şimdiden bilmende yarar var."

"Neden?" Bunu, büyük bir acı çekiyormuşcasına, âdeta feryat eder gibi sormuştu. "Onun lanet babası hakkında ne biliyorsun ki?"

Odada derin bir sessizlik oldu, Max bir şeyler söyleyip Ariana'yı kurtarmayı düşündü ama Ariana elini kaldırıp onu susturdu. "Amerika'ya geldiğim ilk zamanlarda onunla evlenmiştim Noel." Bu kez şaşıрма sırası Noel'e gelmişti. Delikanlı çöker gibi bir koltuğa oturdu.

"Anlamıyorum."

"Biliyorum." Ariana'nın sesi yumuşaktı. "Ve üzgünüm. Bunu bilmene gerek yok diye düşünmüştüm."

"Ama sen babamla evli değil miydin?"

"Evet, ama bir dul olarak, korku içinde buraya geldiğimde çok hastaydım. Kadınları Kurtarma Organizasyonu himayesindeki bir gemiyle geldim buraya. Artık faaliyette olduklarını sanmıyorum, ama o zaman çok etkili bir kuruluştı. Ve çok iyi bir kadınla dost oldum..." Bir an durdu ve Ruth'u düşündü, Tammy'den onun öldüğünü öğrenince çok üzülmüştü - "Bu kadın Ruth Lieb-man'dı. Yani Tammy'nin büyükannesi. Beni evlerine götürmeye karar verdiler. Bana karşı çok iyi davranıyorlardı. Benim iyileşmemi sağladılar, bana her şeyi verdiler. Ama benim Yahudi olduğumu sanıyorlardı. Ben de onların bu inancını düzeltmemekle büyük hata yaptım tabii." Sustu ve uzun bir süre düşündü. Sonra başını kaldırıp oğlunun yüzüne baktı.

"Bir oğullan vardı. Yaralandığı için Pasifik'ten evine gönderilmişti ve bana âşık oldu. O zaman ben yirmi yaşındaydım, o da yirmi iki. Ve babandan sonra o bana âdeta... şey, küçük bir çocuk gibi geldi. Ama tatlı bir gençti ve savaş sırasında nişanlandığı bir kız

tarafından da kandırılmıştı. Ve..." Sustu ve yutkundu - "O sıralarda sana hamile olduğumu öğrendim Noel. Onlardan ayrılmaya ve seni kendi başıma doğurmaya karar vermiştim, ama... bir şeyler... ne olduğunu bilmiyorum... Paul durmadan onunla evlenmemi istiyordu ve bu iş bana kolay göründü. Sana verecek hiçbir şeyim yoktu, halbuki Paul Liebman'la evlenirsem senin için her şeyi yapabilecektim." Üzgün bir tavırla yanağındaki gözyaşını sildi. "Düşündüm ki... benim sana veremeyeceğim her şeyi o verebilecekti ve ona karşı her zaman müteşekkire olacaktım." Tekrar yanağını sildi. "Fakat sen doğmadan iki hafta önce bir gün öğleden sonra eve geldi ve beni, babanın resimlerine bakarken buldu ve tabii her şey patladı. Ona daha fazla yalan söyleyemezdim. Gerçeği anlattım ona. Tabii o zaman bebeğin onun değil, Manfred'in olduğunu anladı." Boşluğa bakarken sesi uzaklardan geliyor gibiydi. "O gün evden ayrıldı ve onu bir daha da göremedim. Benimle sadece avukatlar aracılığıyla görüştü." Sesi şimdi daha da yumuşamıştı. "Onların hiçbirini bir daha görmedim. Ben onlar için bir Naziydım."

Noel oturduğu yerden kalkıp annesinin yanına giderek diz çöktü ve onun saçlarını okşadı. "Ne bana, ne de Tammy'ye bir şey yapabilirler anne. Zaman değişti artık."

"Bunun önemi yok."

Genç adam bir eliyle annesinin çenesini tutup yukarıya kaldırdı. "Evet var. Benim için önemi var." Max birden kalktı ve yarım saattir bir kez konuştu. "Seninle tamamen aynı fikirdeyim Noel. Şimdi, bencil davrandığım için beni affedersen, gidinceye kadar annenle yalnız kalmak istiyorum." Ariana'nın yeteri kadar acı çektiğini anlamıştı.

"Tabii Max." Noel her ikisini de öptü ve kapı eşiğinde bir süre durdu.

"Bunu sana daha önce anlatmadığım için bana kızgın değilsin, değil mi Noel?" Üçü birden kapı önünde dururken, Ariana oğluna pişmanlık ifadesi dolu gözlerle baktı, ama Noel yavaşça başını iki yana saladı.

"Kızgın değilim anne, sadece şaşkırım."

Max onu alıp tekrar içeriye sokarken, "Zamanla her şey düzelir," diyerek ikna etmeye çalıştı.

"Kimseye açıklama yapmak zo-

YU.6UK.

521

runda değilsin sevgilim. Ona bile." Ariana onu izlerken Max eğilip onu hafifçe öptü.

Noel hemen bir taksiye atlayıp kendi evine gitmiş ve telefona sarılmıştı. Tammy hemen telefonu açtı, oldukça yumuşamış gibiydi.

"Tammy? Seni görmem gerekiyor."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Genç kız yirmi dakika sonra geldi.

"Sana bir sürprizim var küçük kız."

"Nasıl bir sürpriz bu?"

Noel nereden başlayacağını bilemiyordu. Bu nedenle doğruca konuya girmeye karar verdi. "Baban, az daha benim babam olacakmış."

"Ne?" Genç kız şaşkın gözlerle ona baktı ve Noel ağır ağır anlatmaya başladı. Hikâyeyi anlatması yaklaşık yarım saat sürdü ve sonra ikisi karşılıklı oturup birbirlerine baktılar. "Babamın daha önce evlenmiş olduğunu ailede kimse bilmiyor sanırım."

"Evet ama, annesi babası ve kız kardeşleri biliyordu. Acaba annen biliyor mu?"

"Olabilir." Tammy bir süre düşündü. "Babam vicdanının sesini dinleyen, her zaman dürüst olmayı, yalan söylememeyi savunan bir insandır, tanıştıklarında anneme söylemiş olabilir."

"Babanın bu olayda kınanacak bir yanı yok zaten. Aslında onun gözlerini kapamak isteyen annemmiş." Ama Noel bunu nazik bir ifadeyle söylemişti. Annesinin yapmak istediklerine karşı sadece sevgi ve şefkat duyabiliyordu. Yirmi yaşında hamile bir mülteciyi düşündü ve onu ne kadar sevdiğini bir kez daha anladı.

Başka bir kuşağa ait bir trajedi, aradan uzun zaman geçtikten sonra bir kez daha tarihin bir parçası oluyordu. Onlar için hiçbir önemi yoktu ve bu olay, sadece uzun zaman önce onu yaşamış olanları ilgilendirirdi. "Ona ikimizden bahsedecek misin Tammy?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Bana kalırsa ona hemen söylemelisin. Sırları açıklamak için

Y21

daha fazla beklemeyelim. Bütün kartların masaya açılmasını yeğlerim. Ana-babalarımız hayatlarında yeterince şaşkınlık geçirdi."

"Yani sen benimle birlikte yaşamak istediğini mi söylemek istiyorsun, Noel?" Genç kızın iri yeşil gözlerinde umut ışıkları belirmişti ve Noel ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Evet bunu demek istiyorum."

49

Kış dönemi sona erdiğinde Tammy kararını vermişti bile. Columbia Hukuk Fakültesi'ne geçmek için gerekli tüm işlemleri tamamlamış ve artık sadece bavullarını toplayıp, dört kız arkadaşıyla birlikte Cambridge'de kiraladığı daireden ayrılması kalmıştı. Noel bir Cumartesi sabahı büyük bir neşeye erkenden geldi ve New York'a kadar olan kısa yolculuğu birlikte yaptılar.

Dairedeki tüm dolaplarda Tammy için yer hazırlamış, her yana balonlar ve çiçekler koymuştu, ayrıca buzdolabında da bir şişe şampanya soğuyordu. Bu taşınma olayı üç ay önce gerçekleşmişti ve aralarında, bir tek şey dışında hiçbir sorun çıkmamıştı. Ne Tammy'nin ana-babası, ne de Ariana

biliyordu bunu. Noel, annesine karşı dürüst davranma ve her şeyi anlatma ilkesine karşın Tammy ile birlikte yaşadığını ona söylememiştir. Tammy, masanın üzerine kendi telefonunu getirip koymuştu ve o çaldığı zaman Noel ona asla dokunmayacağını biliyordu. Çünkü arayan Tammy'nin babası olabilirdi.

Fakat Mayıs'ın sonlarına doğru, Ariana'nın yanlışlıkla onun evine gelmiş olan bazı mektupları getirmek için Noel'in evine gelmesiyle oyun bozuldu. Mektupları kapıcıya bırakmak üzereydi ki, Tammy, ellerinde kirli çamaşır torbası ve hukuk kitaplarıyla kapıda görünüyordu, okula gitmek üzereydi.

"Oo... oo... merhaba Bayan Tripp - şey yani, Bayan Max... Bayan..." Ariana onu serinkanlılıkla selamlarken genç kızın suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Noel'i ziyarete mi gelmiştin?"

"Şey... evet... onun eski hukuk kitaplarında bir şeyler arıyor-

YUZUK

323

dum da... bir araştırma... bir rapor..." O anda yer yarılacak gibi içine girsem diye düşündü genç kız. Noel haklıydı. Onlara aylar önce söylemeleri gerekiyordu. Ariana şimdi hayal kırıklığına ve ihanete uğramış gibi görünüyordu.

"Eminim sana çok yardımcı oluyordur."

"Evet, evet... çok... sizler nasılsınız?"

"Çok iyi, teşekkür ederim." Ariana başka bir şey söylemedi ve Tammy'yi kibarca selamlayıp, oğluna telefon etmek için en yakın telefon kulübesine gitti. Sonuçta Noel bu işin patlak vermesine sevinmişti. Artık bilmelerinin zamanı gelmişti. Ve eğer Tamara babasına söylemeyecekse, Noel bunu kendisi yapmaya karar vermişti. Bir süre sonra danışmadan Paul Liebman'ın büro numarasını aldı ve telefonu açıp saat iki kırk beş için bir randevu ayarladı.

Taksin önünde durduğu bina, Sam Liebman'ın yaklaşık elli yıl önce şirketini kurduğu binaydı ve Paul Liebman da şirketin yatırım işlerini, Şam'ın eski bürosundan yönetiyordu. Ruth'un, kocasını ziyaret edip de minik, sarı saçlı Alman kızını evlerine alması için ona yalvardığı yeri burası. O Alman kızının oğlu şimdi uzun bacaklarıyla ve kendine güven içinde bu büroda yürüyor, Tamara'nın babasıyla tokalaşıyor ve oturuyordu.

"Daha önce tanıştık mı Bay Tripp?" Noel'e baktı, bu genç adam ona hiç de yabancı gelmiyordu ama hatırlayamadı. Noel'in kartında, çok ünlü bir hukuk firmasının adı vardı ve Paul Liebman onun, şirketi ya da kendi adına bir iş konusuyla ilgili olarak gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

"Bir kez karşılaştık Bay Liebman. Geçen yıl."

"Oh, özür dilerim." Orta yaşlı adam nazikçe gülümsedi. "Korkarım hafızam bugünlerde pek iyi çalışmıyor."

Noel hafifçe gülümsedi. "Tamara ile. Geçen yıl Harvard Hu-kuk'tan mezun oldum."

"Oh anlıyorum." Ama Paul birden hatırladı ve yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu. "Ama herhalde buraya kızım hakkında konuşmaya gelmediniz değil mi Bay Tripp? Size nasıl yardımcı olabilirim acaba?" Noel'e randevuyu, çalıştığı hukuk firmasının adını duyarak vermişlerdi.

"Korkarım tahmininiz pek doğru değil efendim. Buraya ger-

İ24:

UANltLLKSİBKL

çekten de Tamara ile ilgili konuşmak için geldim. Ve tabii benimle de. Korkarım ki söyleyeceklerim pek kolay şeyler değil, onun için doğruca konuya girmek ve sizinle açık konuşmak istiyorum.

"Tamara'nın bir sorunu mu var yoksa?" Adamın suratı sapsarı olmuştu. Bu genç adamın kim olduğunu şimdi tam olarak hatırlıyordu. Hem de çok iyi hatırlamıştı. Ve onun cesaretinden nefret ediyordu.

Ama Noel onu hemen rahatlattı. "Hayır efendim. Onun hiçbir sorunu yok. Aslında çok iyi bir durumda ve mutlu." Noel gülümsedi ve heyecanını belli etmemeye çalıştı. "Biz uzun zamandır birbirimizi seviyoruz Bay Liebman."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum Bay Tripp. Kızım aylardan beri sizden bahsetmedi."

"Bahsetmedi çünkü sizin göstereceğiniz reaksiyondan korkuyordu. Ama daha fazla konuşmadan size bir şeyler söylemek istiyorum, çünkü bunu yapmazsam eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Bu nedenle bu konuyu hemen açıklamalıyım size." Bir an için başını yana çevirip başka tarafa baktı ve buraya gelmekle delilik edip etmediğini düşündü. Çılgınlıktı bu. Aynı zamanda şimdiye kadar yaptığı en zor işti. "Sanırım anneniz yirmi yedi yıl önce burada, New York'ta bir mülteci organizasyonunda gönüllü olarak çalışmış." Paul Liebman'ın yüzü gerildi ve Noel devam etti. "Anneniz o sıralarda mülteci bir genç kadınla, bir Alman kızıyla arkadaş olmuş, bu kız Berlin'den gelmiş. Nedeni ne olursa olsun siz onunla evlenmiş, ama bir süre sonra onun, Berlin'in düşüşü sırasında ölmüş olan kocasından hamile olduğunu öğrenmişsiniz. Onu terk edip boşanmışsınız ve..." Bir an durup ona baktı -"Ben işte onun oğluyum." Odada kısa bir elektriklenme oldu ve sonra Paul Liebman ayağa kalktı.

"Defol benim büromdan!" Parmağıyla sert bir şekilde kapıyı gösterdi, ama Noel yerinden kımıldamadı.

"Kızınızı sevdiğimi ve onun da beni sevdiğimi söylemeden gidemem efendim. Ve ona karşı..." Noel birden kalktı. Paul Lieb-man'dan bile uzun boyluydu - "duygularım son derece saygındır."

YUZUK

325

"Kızım ile evlenmek istediğini söylemeye cesaret edebiliyorsun yani, öyle mi?"

"Evet efendim, öyle."

"Asla! Beni anlıyor musun? Asla! Bu işleri annen mi yönetiyor yoksa?"

"Kesinlikle hayır, efendim." Bir an için Noel'in gözlerinde öfke parıltıları görüldü ama Paul'un kızgınlığı biraz durulmuş gibiydi. Aralarında ne geçmiş olursa olsun, Liebman şu anda Aria-na'yı kötüleyemezdi. Ariana konusunu bir yana bırakmayı yeğledi.

"Tamara'yı bir daha görmeni yasaklıyorum." Hiçbir zaman tam olarak unutamadığı bir acının öfkesi yüzünden kolayca okunabiliyordu.

Fakat Noel sakın bir ses tonuyla konuştu. "Bakın şu anda size söylüyorum, ne o ne ben sizi dinleyeceğiz. Tek seçeneğiniz, olanları barış içinde karşılayıp kabul etmektir." Noel bunları söyledikten sonra Liebman'ın öfkesinin sonucunu beklemeden kapıya gitti ve çıktı. Arkasında, masaya indirilen müthiş yumruğun gürültüsü duyuldu ama o büronun kapısını kapamıştı bile.

Tamara, Noel'in annesini tanıdıkça neredeyse kendi annesi kadar sevmeye başladı, yılbaşı yaklaşıyordu ve genç adam nişanlarını ilan etmek istiyordu ve Ariana, Noel günü genç kıza, onun kalbini kazanmasına neden olan armağanı verdi. Noel, armağanın ne olduğunu biliyordu ve Tammy parlak kâğıdı açarken anne oğul gizlice birbirlerine bakıp gülümsedi ve aynı anda paketten çıkan parlak yüzük genç kızın eline düştü. Uzun yıllar önce Kassand-ra'nın olan elmaslı mühür yüzüktü bu.

"Aman Tanrım... oh... oh, hayır!" Genç kız şaşkın gözlerle önce Noel'e, sonra Ariana'ya ve en sonra da, sırtarak onları seyreden Max'a baktı ve Noel'in kollarına koşup ağlamaya başladı.

"Bu senin nişan yüzüğün sevgilim. Annem onu senin parmak ölçüne göre ayarlattı. Hadi gel, takalım şunu." Fakat Tammy yüzük takılırken yine ağlamaya başladı. Bu elmas yüzüğün hikâyesini artık çok iyi biliyordu... ve şimdi, kendisinden önce dört kuşak tarafından taşınmış olan bu yüzük ona aitti. Yüzük sol elinin

326

DANIELLE STEEL

üçüncü parmağına mükemmel uydu, harika işlemesi ve elmas parçalarıyla pırıl pırıl parlıyordu.

"Oh Ariana, teşekkür ederim." Ama Noel'in annesine sıkıca sarılınca gözyaşları yine boşaldı.

"Bir şey değil yavrum. Bir şey değil. O artık senin. Dilerim büyük mutluluk getirir." Sevecen gözlerle kıza baktı, onu kazanmıştı. Ama bundan sonra meseleleri kendi kontroluna almalıydı.

Ariana, Noel'den üç gün sonra titreyen ellerle rehberde numarayı buldu ve çevirdi. Kendisini Bayan Thomas olarak tanıttı, bir ranvedu aldı ve ertesi gün sessizce bir taksiye binip yola çıktı. Max ve Noel'e hiçbir şey söylememişti; onların bilmesine gerek yok diye düşünüyordu, ama bunca yıldan sonra onun karşısına çıkmalıydı ve o da onunla yüz yüze gelmeliydi.

Sekreter onun geldiğini haber verdi ve Ariana, siyah giysisi ve koyu renkli mink kürküyle, vakarla yürüyüp içeriye girdi. Parmağında sadece büyük zümrüt yüzüğü verdi. Elmas mühür yüzük artık Tamara'nındı.

"Bayan Thomas?" Paul Liebman onu karşılamak üzere ayağa kalktı ama, birden şaşkına döndü, gözleri açılmıştı. O şaşkın anında bile, Ariana'nın, yaklaşık otuz yılda pek az değişmiş olduğunu düşünebildi.

"Merhaba Paul." Ariana masanın önünde dimdik durdu ve onun, oturmasını söylemesini bekledi.

"Seni görmem gerektiğini düşündüm. Çocuklarımız konusunda. Oturabilir miyim?" Paul eliyle ona oturmasını işaret etti ve sonra, gözlerini ondan ayırmadan kendisi de oturdu. "Sanırım oğlum gelip seni bir kez ziyaret etmiş."

"Gelmesi hiçbir şeye yaramadı." Paul'un yüzü iyice gerilmişti. "Senin ziyaretin de yararsız olacak."

"Olabilir. Ama burada önemli olan bizim değil, çocuklarımızın duygularıdır. Başlangıçta ben de senin gibi düşündüm. Onların bir araya gelmesine tamamen karşıydım. Fakat gerçek şu ki, biz istesek de istemesek de onların istekleri bu ve geçerli olan da onlarınki tabii."

"Peki ama senin neden karşı olduğunu sorabilir miyim?"

YÜZÜK

327

"Çünkü senin, bana olduğu gibi oğlum Noel'e karşı da iyi şeyler düşünmediğinden eminim." Sustu ve bir an düşünüp, daha yumuşak bir sesle devam etti. "Benim yaptığım korkunç, çok korkunç bir şeydi. Daha sonra anladım bunu, ama o zamanki umutsuzluğum, bebeğim için iyi şeyler istemem... senin ona verebileceklerini düşündüm ve o zaman... sana ne söyleyebilirim Paul? Hatalıydım."

Paul oturduğu yerden sessizce ona baktı. "Başka çocuğun oldu mu Ariana?"

Ariana hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Geçen yıla kadar hiç evlenmedim."

"Herhalde benim hasretimi çektiğinden değil." Sesinde şimdi biraz daha az öfke vardı ve gözlerinde de daha sıcak bir ifade belirmişti.

Ariana içini çekti. "Hayır, çünkü evlenmiş ve olanlardan bir ders çıkarmıştım, şansımı denemiştim. Zaten oğlum da vardı ve bir daha asla evlenmeyi düşünmüyordum."

"Fikrini kim değiştirdi peki?"

"Eski bir dost. Ama sen hemen evlendin tabii."

Paul başını salladı. "Senden boşandıktan hemen sonra evlendim. Kız bir okul arkadaşımды." Ariana'ya baktı ve geçmiş yaşamını düşünür gibi içini çekti. "Sonuçta bu iyi bir evlilikti, uygundu, işte, Tamara'ya ve senin oğluna karşı çıkmamın nedeni bu. Senin oğlun olması pek önemli sayılmaz." Tekrar içini çekti. "İyi bir çocuk o, Ariana. Dürüst bir erkek. Buraya gelip bana her şeyi anlatma cesaretini buldu. Böyle insana saygı duyarım." Sustu ve kendi kendine bir şeyler homurdandı. "Tamara bile bu dürüstlüğü gösteremedi. Ama şu anda mesele ikimizin evlenip boşanması filan değil, onların nasıl insanlar olduğu. O delikanlının nereden geldiğine, atalarına bir bak. Kendi ailine bak, Ariana, ben de artık bu konuda bazı şeyler biliyorum. Biz ise Yahudiyiz. Sen sahiden de onların birlikteliğini uygun buluyor musun?"

"Onlar isterse. Benim Alman, senin Yahudi olman bence önemli değil artık. Belki savaş sonrası bu önemli bir konuydu, ama artık önemli olmadığını düşünmek istiyorum."

Paul Liebman kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Bence

328

DANIELLE STEEL

hâlâ önemli. Bunlar hiç değişmeyecek Ariana. Sen ve ben öldükten çok sonra bile bu ayrımcılık devam edecek."

"Onlara en azından bir şans vermek istemez misin?"

"Ne için? Kendimi hatalı olduğuma ikna etmek için mi? Sonra da üç çocuk sahibi olup beş yıl sonra bana gelip boşanmak istediklerini, evliliklerinin yürümediğini ve benim haklı olduğumu söylemeleri için mi?"

"Bunu gerçekten de engelleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki."

"Peki, ya ondan sonraki erkek? Ondan da sonraki? Kızının, istediğini yapacağını düşünemiyor musun? Ne olursa olsun, istediğiyle evlenecek ve kendi hayatını yaşayacaktır. Senin duyguların ne olursa olsun, o zaten yaklaşık bir yıldır Noel'le birlikte yaşıyor. Sonuçta kaybeden sen olacaksın Paul. Bence, aramızdaki savaşı bitirmenin zamanı geldi. Benim oğlum Alman olmak bile istemiyor. Belki senin kızın da kendisinin Yahudi olduğunu belirten bayrağı taşımak istemiyordur."

"O zaman ne olmak istiyor peki?"

"Bir kişilik, bir kadın, bir avukat. Bugünlerde onların fikirlerini zaten pek anlayamıyorum. Onlar çok daha bağımsız ve özgür düşünceli." Ariana sustu ve ona bakıp hafifçe gülümsedi. "Belki de haklılar. Oğlum bana, bahsettiğimiz savaşın bizim savaşımız olduğunu, onların savaşı olmadığını söylüyor. O savaş onlar için sadece tarih. Ama bizler için bazen hâlâ gerçek olduğunu biliyorum."

"Ona baktım Ariana..." sesi iyice kısılmıştı, acı çeker gibiydi -"Ve o gün elinde tuttuğun resimleri gördüm onda. Onu üniforması içinde hayal edebiliyordum... babasınınki gibi bir Nazi üniforması..." Gözlerini sıkıca kapattı ve sonra açıp sıkılır gibi Aria-na'ya baktı. "Ona çok benziyor, değil mi?" Ariana nazik bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı. "Ama Tamara sana pek benzemiyor." Ona söyleyecek başka bir şey bulamamıştı ama Paul en azından ona gülümsedi. "Biliyorum, annesine çok benzer. Kız kardeşi ise Julia'ya benziyor... ve oğlum..." Bunu gurur duyarak söyledi, "...bana çok benziyor."

YÜZÜK

329

"Buna sevindim." Aralarında oldukça uzun bir sessizlik oldu. Sonra Ariana, "Mutlu musun?" diye sordu.

Paul yavaşça başını salladı. "Ya sen? Bazen seni düşünürdüm, sana ne olduğunu, nerelere gittiğini. Sana ulaşmak ve seni düşündüğümü söylemek istiyordum, ama korkuyordum tabii..."

"Neden?"

"Aptal gibi görünmekten korkuyordum. Başlangıçta çok incinmiştim. Senin, hep arkamdan güldüğünü düşünüyordum. Bunu en sonunda anlayan annem oldu. Annem, bunu bebeğin için yaptığını biliyor ve senin de beni sevmiş olabileceğini söylüyordu." Pa-ul'un annesinden bahsedilmesi, Ariana'nın gözlerini yaşartmıştı.

"Seni sevmiştim Paul."

Paul yavaşça başını salladı. "Annem bunu düşünmüş ve anlamıştı." Bir süre konuşmadan öylece durdular. "Pekâlâ, şimdi çocuklarımız için ne yapacağız Ariana?"

"istediklerini yapmalarına izin vereceğiz. Ve bunu kabul edeceğiz."

Ariana gülümsedi ve tereddüt içinde kalktı, elini uzattı. Ama Paul onun elini tutmadı, yavaşça kalktı, masasının arkasından dolanıp geldi ve bir an için onu kucakladı.

"Uzun zaman önce olanlar için özür dilerim. O zaman seni anlayacak ya da açıklamana izin verecek kadar olgun olmadığım için üzgünüm."

"Öyle olması gerekiyordu ve oldu, Paul." Paul omuzlarını silk-ti ve başını salladı, Ariana onun yanağını hafifçe öptü ve Wall Street'e bakan pencerenin önünde kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp çıktı.

50

Düğün, gelecek yaz, Tamara'nın hukuktan mezun olması, çiftin bir ev bulup düzenlemesi ve genç kızın kendine bir iş bulmasından sonra yapılacaktı, Tamara sonbaharda çalışmaya başlayabilecekti. Tamara bir gün Ariana ve Max'a mutlu bir gülümsemeyle, "Ama önce Avrupa'ya gideceğiz!" dedi.

330

DANIELLE STEEL

Max meraklı gözlerle ona bakıp, "Nerelere?" diye sordu.

"Noel beni Paris, Riviera, italya ve daha sonra da Berlin'e götürmek istiyor." Bu kez Ariana'nın gözlerinde gölgeler oluşmamıştı.

"Orası çok güzel bir şehirdir. En azından öyleydi." Noel'in iki yıl önceki seyahatinde çektiği fotoğrafları görmüş ve özellikle Grunewald'daki evin resmini göğsüne basıp uzun süre orada tutmuştu; artık eski ayrıntıları hatırlamak için kendisini zorlamasına gerek yoktu. Resimlere bakıyor ve her şeyi kolayca hatırlıyordu. Oğlu ona, Manfred'den duyduğu ama hiç görmediği şatonun bile resmini getirmişti. "Avrupa'da ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

Tammy mutlu bir ifadeyle içini çekti ve, "Yaklaşık bir ay," diye cevap verdi. "Bu benim son boş yazım ve Noel de dört hafta izin almak için çok uğraştı."

"Riviera'da ne yapacaksınız?"

"Bir okul arkadaşımı ziyaret edeceğiz." Brigitte'i görmeyi planlamışlardı. "Ama önce..." - Tammy, Ariana'ya bakıp güldü - "Düğünü sağ salim gerçekleştirmemiz gerekiyor tabii."

"Çok güzel bir düğün olacağından eminim." Ariana aylardır onların planlarını dinliyordu. Paul en sonunda yumuşamış, Noel'i kabul ettiğini, ondan hoşlandığını belirtmiş ve Haziran'da yapılacak düğünün planlaması Şubat ayında başlamıştı.

Düğün günü sonunda geldi, Tamara tamamen krem rengi satenden yapılmış ve üzerinde ayrıca çok değerli Chantilly dantelinden bir ek bulunan giysisiyle harika görünüyordu. Siyah saçları şapkasının altında kalmış, sadece arkadaki topuzu kusursuz bir tülle örtülmüştü ve etrafını kuşatan duvak, onu âdeta göklerden gelmiş bir melek havası vermişti. Ariana bile büyülenmiş gibiydi.

"Aman Tanrım, Max, muhteşem görünüyor, değil mi?"

"Tabii, öyle görünüyor." Karısına bakıp gururla gülümsedi. "Ama Noel de öyle." Çizgili pantolonlu damat kıyafeti, pırıl pırıl mavi gözleri ve dalgalı sarı saçlarıyla Noel, her zamankinden yakışıklıydı. Ariana, tam bir Alman bu çocuk, diye düşündü ve kendi kendine gülümsedi, ama artık bunun bile önemi kalmamıştı. Karısının biraz da aşırı ve israfa yönelik arzularını tatmin için düğü-

YÜZÜK

331

ne bir servet harcamış olan Paul, müşfik bir tavrıyla yeni evli çifte bakarak gülümsüyordu. Ariana sonunda Paul'un karısıyla da tanışmıştı, hoş bir kadındı ve büyük olasılıkla Paul'e bunca yıl iyi bir eş olmuştu.

Debbie, Hollywood'dan bir film yapımcısıyla evlenmişti. İçlerinde en şekerli ve neşelisi Julia'ydı ve çocuklarının zeki ve tatlı oldukları belliydi. Ama her ikisi de Ariana'yla çok az konuştu. Geçmişte

olanlar onları derinden yaralamıştı. Onlar Ariana'yı, Paul'un onu terk etmesiyle birlikte hayatlarından silmişti.

Paul arada bir kaçamak bakışlarını Ariana'ya çeviriyordu ve bir keresinde göz göze gelip uzun süre öyle kaldılar ve Ariana, bunca yıl sonra onu sevecenlikle andı. Ve onlara bakarken, Ruth ve Şam'ın ölümünden büyük bir acı duyduğunu hissetti.

"Ee Bayan Tripp, bunu da başardık." Noel, Tammy'ye bakıp güldü ve Tammy de dudaklarını onun ensesine bastırıp öptü.

"Seni seviyorum Noel."

"Ben de seni seviyorum, ama burada böyle şeyler yapmayı sür-dürürsen... halayımıza şimdi burada, uçakta başlayabilirim." Tammy cilveli bir tavırla kocasına gülümsedi ve mutlu bir iç çekişten sonra kendi koltuğuna çekildi. Sonra parmağındaki harika elmas mühür yüzüğe baktı. Ariana'nın bu yüzüğü kendisine nişan yüzüğü olarak vermesi onu çok etkilemişti. Noel'in annesini gerçekten çok sevmişti ve onun da kendisini sevdiğini biliyordu.

"Paris'te annene muhteşem bir şey almak istiyorum Noel."

"Nasıl bir şey?" Noel, elindeki kitabın üzerinden ona bakıp gülümsedi. Yaklaşık iki yıldır beraber yaşamının iyi tarafı, sonunda evlenmenin getirdiği o çılgınlık ateşini biraz yatıştırmış olmasıydı. Birbirlerinin yanında kendilerini çok rahat, nereye gitseler evle-rindeymiş gibi hissediyorlardı.

"Pekâlâ, ona ne almak istiyorsun bakalım?"

"Bilmiyorum. Heyecan verici bir şey olmalı. Örneğin bir tablo ya da Dior'dan bir giysi."

"Ama Tanrım, bu gerçekten heyecan verici. Peki ama neden?" Tammy cevap olarak ona parlayan yüzüğünü gösterdi ve Noel de güldü.

332

DANIELLE STEEL

Tammy'nin babasının bir armağanı olarak Plaza Athenee'nin çok güzel bir dairesinde kaldılar. Odalarında mum ışığında ilk balayı yemeğini yedikten sonra aşağıya otelin barına inip Brigitte ile buluşmak için etrafa bakındılar. Relais Plaza egzotik insanlarla doluydu, erkeklerin çoğu göğüsleri açık gömlek giymiş, boyunlarına kalın zincirler takmıştı, kadınlarda ise genellikle uzun yırtmaçlı kırmızı saten pantolon, ya da jean pantolon ve minik mink ceket vardı.

Tammy, Radcliffe'den bildiği kızı tanımakta güçlük çekti. Kızın yüzü beyaz, dudakları rujluydu, sarı saçları bukleler halinde yüzünün iki yanına dağılmıştı; ama mavi gözleri yine eskisi gibi hınzırca parlıyordu, çok ufak tefekti, smokin ve siyah satenden bir şapka giymişti, göğsünde ise sadece kırmızı bir saten sutyen vardı.

"Bu kadar tutucu olduğumu bilmiyordum şekerim." Üçü de güldü. Brigitte Goddard eskisinden de edepsiz, taşkın bir kız olmuştu.

"Biliyor musun Noel, sen de eskisinden daha yakışıklı olmuşsun." Yaramazca sıırttı ve Tammy de güldü.

"Hey siz ikiniz! Çok geç kaldınız. Biz evlendik hatırlıyor musunuz? Ne yapalım şansınıza kūsün..." Noel ona sıcak bir gülümsemeyle baktı ve Brigitte bir kahkaha attı.

"Zaten benim için çok uzun boylu, tipim değil."

"Dikkatli ol, kocam çok hassastır." Tammy parmağını arkadaşının dudaklarına koydu ve üçü tekrar güldüler. O gece orada hoş vakit geçirdiler ve Brigitte o hafta boyunca onları alıp Paris'i baştan sona gezdirdi, öğle yemeğini Fouquet'de, akşam yemeğini Latin Quartier'deki Brasserie Lipp'de yediler, Castel ve Chez Regine'de dans ettiler, ertesi gün de kahvaltı için Halles'e, akşam yemeğine de Maxim'e gittiler. Gezi ve eğlenceler böylece sürüp gidiyor, barlardan restoranlara, oralardan partilere koşuyorlardı; herkes Brigit-te'i, o da herkesi tanıyordu, erkekler onun dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapıyor, o da çılgın giysili erkeklerin birinden diğerine giderken, Tammy ve Noel hayranlıkla onu izliyordu.

Courreges'deki bir butikte etrafa bakarken Tammy, Noel'in kulağına, "Harika bir kız, değil mi?" diye fısıldadı.

YUZUK

555

"Evet, ve biraz da deli. Sanırım seni daha çok seviyorum ufaklık."

"Bak bu iyi haber işte."

"Onun ailesiyle tanışmaya pek meraklı değilim."

"Oh, onlar iyi insanlardır."

"Onlarla uzun kalmak istemiyorum Tammy. iki gün yeter. Bir süre seninle yalnız kalmak isterim. Ne de olsa bu bizim halayımız, değil mi?" Alıngan bir tavırla ona bakınca, Tammy onu öptü ve güldü-

"Özür dilerim sevgilim."

"Özüre gerek yok, sadece bana söz ver, Riviera'da onların yanında iki gün kalıp italya'ya gideceğiz. Tamam mı?"

"Tamam efendim." Şakacı bir tavırla Noel'e selam verdi ve o sırada Brigitte yanlarına gelip onları Balmain'e, Givenchy'ye ve Dior'a götürdü.

Tammy, Ariana için alacağı giysiyi Dior'da buldu, Ariana'nın koca mavi gözleriyle çok iyi uyum sağlayacak harika, leylak rengi ipek bir gece elbisesiydi bu. Elbiseye uygun bir eşarp da vardı ve Tammy ayrıca, bir çift de küpe aldı. Bu takım ona 400 dolardan fazlaya patlamıştı ve Noel neredeyse soluksuz kalıyordu. "Eylül'de işe başlıyorum Noel. Öyle bakma bana."

"Böyle şeyler almayı sürdürecekse hemen başlasan iyi olur." Ama her ikisi de bunun özel bir armağan olduğunu biliyordu. Tammy'nin, yüzük için teşekkür armağanıydı bu. Brigitte, Pla-za'da onlarla buluştuğu ilk gece yüzüğe dikkat etmiş, âdeta ona âşık olmuş gibi bakmış ve sonra da Tammy'ye, gözlerini yüzüğünden ayıramadığını itiraf etmişti. Babası da galerisinde bir süre önce antika mücevherler için bir köşe açmıştı ama, Tamara'nın yeni yüzüğü gibi bir şey görmemişti henüz.

Paris'ten ayrılmadan önceki, son öğleden sonrası, Brigitte onları alıp Faubourg-St-Honore'deki Galeri Gerard Goddard'a götürdü ve orada bir saatten fazla dolaşıp Renoir'ları, Picasso'ları, Faberge kutularını, paha biçilmez antika elmas bilezikleri, küçük büst ve heykelleri hayranlıkla seyrettiler. Gerçekten de olağanüstü bir yerdi burası. Oradan ayrılırken Noel son derece zevk aldığını gösteren bir tavırla Brigitte'e baktı.

"Burası âdeta küçük bir müze, hatta daha da güzel."

Brigitte gururla başını salladı. "Babamda bazen güzel şeyler bulunur." Genç kız biraz mütevazı davranıyordu ve Noel'le Tammy onun arkasından yürürken gülümsediler. Babası onu Radcliffe'e sanat tarihi ve benzeri bilgiler alması için göndermişti ama Brigitte'in tercihi daha ziyade futbol maçları, partiler ve tıp öğrencileri gibi şeyler olmuştu. Felaket gibi geçen iki yıldan sonra babası en sonunda onu geriye çağırması ve eğlenecekse Fransa'da eğlenmesini söylemişti. Brigitte şimdi de üstü kapalı bir ifadeyle fotoğrafçılık öğrendiği ya da film çektiği gibi bir şeyler söylüyordu ama hiçbir şeye karşı gerçek bir hevesi olmadığı belliydi, yine de çok eğlenceli bir kızdı. Çılgın gibi her yana koşup sürekli eğlence arayan bir insandı ama hiçbir yerde de fazla uzun kalmıyordu. Onda, yüzyılın hastalığı denebilecek bir huzursuzluk vardı sanki.

Tammy, düşünceli bir tavırla, "Bu kızda garip bir şey var, sanki hiç büyümüyor," deyince Noel omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Bazı insanlar böyledir, hiç büyümmez. Erkek kardeşi de böyle mi bunun?"

"Evet, Hem de daha beter."

Noel şaşkın gözlerle ona baktı. "Peki ama neden?"

"Bilmiyorum, şımarıklık olabilir, belki de mutsuzdur. Bilemiyorum. Bunu daha iyi anlamak için ailesini görmelisin. Annesi edepsiz bir Leydi Bountiful gibidir, babası ise kendi içine çekilmiştir, sanki hayaletler arasında yaşar."

51

Nice'e uçuş bir saatten fazla sürdü. Bernard Goddard onları çıkış kapısında bekliyordu. Brigitte gibi kardeşi de kumral ve güzel bir insandı, çıplak ayak duruyordu, üzerinde ipek bir gömlek ve pantolon vardı. Çok dalgın gibiydi, sanki birisi onu kendi haberi olmadan getirip oraya bırakmıştı.

Ama ablası ona koşup kollarını boynuna dolayınca kendini toparlar gibi oldu. Ferrari arabasının eldiven gözündeki büyük gümüş mariuana kutusu delikanlının durumunu açıklıyordu.

YUZUK

335

Ama Tammy ve Noel'le konuşmaya başlar başlamaz birden hayata dönmüş gibi canlanıverdi.

"Kasım ayında New York'a gelmeyi planlıyorum." Tatlı bir gülümsemeyle onlara baktı ve Noel o anda, onu, uzun zaman önce bir yerde resmini gördüğü birine benzetir gibi oldu. "O tarihte orada olacak mısınız?"

"Evet, olacağız." Tammy, Noel'den önce davranıp cevap verdi.

Brigitte şaşkın gözlerle kardeşine baktı ve, "Ne zaman gidiyorum dedin?" diye sordu.

"Kasım'da."

"Ben o tarihte Brezilya'ya gideceğini sanıyordum."

"O daha sonra, ama zaten Brezilya'ya gideceğimi sanmıyorum; Mimi Buenos Aires'e gitmek istiyor." Brigitte sanki bir şeyler anlamış gibi başını salladı ve Tammy ile Noel şaşkın gözlerle bakiştılar. Tammy onların daha önce hiç bu kadar garip olduklarını hatırlamıyordu ve içinden, keşke Roma'ya gitmeden önce St-Jean-Cap-Ferrat'a gelmeseydik diye geçirdi.

Bir süre sonra muazzam Fransız malikânesinin kapısına doğru iki kardeşin arkasından giderlerken Tammy, Noel'in kulağına, "Yarın sabah buradan gitmemizi ister misin?" diye fısıldadı.

"Harika olur. Onlara, şirketin yolumuz üstündeki bir müvekkilini görmek zorunda olduğumu söylerim." Tammy başını salladı ve yatak odalarına çıktılar. Yüksek tavanlı muazzam bir odaydı burası, içerde antika bir İtalyan karyola vardı ve pencerelerden deniz görünüyordu. Döşeme soluk bej rengi mermerdi, terasta harika bir antika koltuk vardı ve Brigitte buraya onlar için bir telefon bırakmıştı.

Öğle yemeğini aşağıda, bahçede yediler ve biraz kaçıkça yaşamlarına rağmen Brigitte ve Bernard onları eğlendiriyorlardı. Tammy ve Noel, ertesi sabah gideceklerini bildirdikleri için rahatlamış, kendilerini bir bilimkurgu kolonisinde esir gibi değil de, daha bir misafir gibi hissetmeye başlamışlardı.

Fakat o akşam yemek salonuna inip de Noel'in, Brigitte ve Bernard'ın anne babasıyla tanıştırılmasından sonra, kendilerini daha çok misafir olarak hissettiler. Brigitte'in annesi iriyarı, iri yeşil gözlü ve hâlâ çok güzel bir kadındı. Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi,

336

DANIELLE STEEL

uzun, çok güzel bacakları vardı ama tavrında bir sertlik seziliyordu. Sanki her zaman emir vermeye, dediğini yaptırmaya alışık biri gibi görünüyordu. Çocuklarını pek sever gibi bir hali yoktu, ama

Tammy ve Noel'den çok hoşlanmıştı ve uzun boylu, yakışıklı, sarışın ve sessiz, kederli mavi gözleri olan kocası da dahil olmak üzere her şeyle meşgul olup iyi bir ev sahibi olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyordu. Noel bu adama sempati duymaya başlamıştı. Sanki onu daha önce bir yerlerde görmüştü, tanıyordu ama bir süre sonra onun, oğluna çok benzediğini anladı.

Yemekten sonra Bayan Goddard Tammy'yi alıp bir küçük Pi-casso'yu göstermek için salondan çıkarınca, Gerard Goddard, Noel'e döndü ve genç adam ilk olarak o anda onun aksanını fark etti. Adamın aksanı diğerlerinininkine benzemiyordu, tam anlamıyla zengin bir Fransızca aksanı değildi. Noel bir an için onun isviçreli ya da Belçikalı olup olamayacağını düşündü. Emin değildi ama, adamın yüzündeki hüznü çizgiler onu şaşırtmış gibiydi.

Tammy resmi görüp döndükten sonra birbirleriyle konuşmaya başladılar ve bir ara Tammy elini masaya koyunca elmas yüzük parıldadı. Gerard Goddard yüzüğe bakınca birden konuşmasını kesti. Sonra izin bile istemeden Tammy'nin eline uzanıp tuttu ve yüzüğe yakından baktı.

"Çok güzel, değil mi baba?" Brigitte yüzüğe olan hayranlığını yine gösterdi ama Bayan Goddard hiç ilgilenmemiş gibiydi, o sırada oğluyla konuşuyordu.

"Harika bir yüzük." Gerard Goddard hâlâ Tammy'nin elini bırakmamıştı. "Görebilir miyim onu?" Tammy yavaşça yüzüğü parmağından sıyrıp çıkardı ve gülümseyerek ona uzattı.

"Noel'in bana verdiği nişan yüzüğü bu."

"Öyle mi?" Bay Goddard genç misafirine baktı. "Nereden buldunuz bunu? Amerika'da mı?" Sanki binlerce soru soracakmış gibi bir hali vardı.

"Bunu annem verdi. Onun yüzüğüydü."

"Gerçekten mi?" Gerard Goddard'ın gözleri birden dalar gibi oldu.

"Bu çok uzun bir aile hikâyesidir, New York'a gelebilseydiniz annem bunu benden çok daha iyi anlatabilirdi size."

YUZUK

337

"Evet, evet..." Adam bir süre dalgın gözlerle boşluğa baktı, sonra genç misafirlerine gülümsedi.

"Bir ara bunu yapabilirim... Ona bir telefon etmek isterdim." Durup düşündü ve sonra hemen devam etti. "Biliyor musunuz, bizim galeride büyük bir mücevher reyonu açtık. Eğer annenizin elinde buna benzer şeyler varsa ilgilenmek isterdim."

Noel ona nazik bir tavırla gülümsedi. Adam bu konuda çok ısrarlı görünüyordu. Bir yandan da umutsuz ve kederli gibiydi. "Annemin bir şey satacağını pek sanmıyorum Bay Goddard, ama onda büyükannemin bir yüzüğü daha vardı."

"Gerçekten mi?" Adamın gözleri iyice açılmıştı.

Tammy gülümseyerek ona baktı, "Evet," dedi. "Müthiş bir zümrüt yüzüğü var." Parmağıyla taşın büyüklüğünü gösterdi. "Yaklaşık şu büyüklükte."

"Ona nasıl ulaşacağımı bana söylemelisiniz."

"Tabii." Noel küçük not defterini ve gümüş kalemini çıkarıp yazmaya başladı. Sonra üzerinde adres ve telefon numarası olan kâğıdı koparıp adama uzattı. "New York'a giderseniz annem sizinle görüşmekten memnun olacaktır."

"Bu yaz orada olur mu?"

Noel başını salladı ve Bay Goddard gülümsedi.

Bir süre daha havadan sudan konuştular ve sonunda yatma zamanı geldi. Tammy ve Noel erken yatmak istiyordu, çünkü ertesi sabah arabayla yola çıkacaklardı ve yolları uzundu. Cannes'de bir araba kiralayacak ve yola oradan başlayacaklardı. Brigitte ve Gerard ise söylediklerine göre ancak geceyarısı ya da saat birde başlayacak olan bir partiye gideceklerdi. Böylece salonda sadece Gerard ve karısı kaldı, bir süre birbirlerine baktılar.

"Bu saçmalığa tekrar başlamayacaksın, değil mi?" Şamdanların yumuşak ışığında kocasına bakan kadının sesi oldukça sertti. "O kızın yüzüğüne nasıl baktığını gördüm."

"Kızın kayınvalidesinde ona benzer yüzükler varsa galeri için mükemmel bir şey olabilir. Bu hafta zaten New York'a gitmem gerekiyordu."

"Öyle mi?" Kadın kuşkulu gözlerle ona baktı. "Neden? Bana bundan hiç bahsetmedin."

Y22

UAMltLLKMLitL

"Çok güzel bir Renoir satan bir koleksiyoncu var. Onu satışa çıkarmadan önce bir görmek istiyorum." Kadın bunu duyunca bilgiç bir tavırla başını salladı. Kocasını bir erkek olarak kusursuz olmasa da galeri için çok çalışmış, babasının hayal bile edemeyeceği başarılarla ulaşmıştı. Zaten o da bu nedenle Gerard'ın galerinin adını değiştirip kendi adını koymasına izin vermişti. Aralarındaki bu anlaşma, kadına savaş sırasında babasıyla Zürih'e kaçtıktan ve Gerard'ı evlerine alıp, ona bir iş ve sanat dünyasıyla ilgili bir eğitim vermeye başlamadan önce yapılmıştı.

Savaş sonrası Paris'e dönerken onu da götürmüşlerdi. O zaman Giselle hamile kalmış ve babası da Gerard'a seçim hakkı tanımamıştı. Ama sonuçta iki kurnaz Parisliye karşı o galip gelmiş, mesleği çok iyi öğrenip galeriyi başarıya kavuşturmuştu. Giselle onun için önemli değildi. Yirmi dört yıldır rolünü oynamıştı. Ona tüm istediklerini, bir yuva, yeni bir yaşam, başarı, para ve yaptığı araştırmalar için gereken her şeyi vermişlerdi. Onun bunca yıl dayanmasını sağlayan da zaten araştırmalarıydı.

Babasını ve ablasını yirmi yedi yıldır arıyordu ve onları bir daha göremeyeceğini uzun zaman önce anlamıştı. Ama yine de devam ediyordu. Bir ipucu ya da onu yeni bilgilere götürecek birini

bulduğunu düşünerek, Berlin'e altmıştan fazla seyahat yapmıştı. Ama hiçbir işe yaramamıştı. Gerard artık onların öldüğüne iyice inanmıştı. Ölmemiş olsalardı onları bulabilirdi, ya da onlar onu bulurlardı. Adında büyük bir değişiklik olmamıştı. Sadece, Gerhard von Gotthard, küçük bir değişikliklerle Gerard Goddard olmuştu. Çünkü savaş sonrası Fransa'sında bir Alman adı taşımak alay edilmeye, saldırılara, öfkelere, dayak yemelere davetiye çıkarmak demekti. Bir süre sonra bunlara dayanamaz olmuştu. Adını değiştirme fikri kayınpederinden gelmişti ve o zaman için çok iyi bir fikirdi tabii. Artık, bunca yıldan sonra, Alman'dan çok bir Fransız olmuştu. Bunun önemi de yoktu. Hiçbir şey önemli değildi artık. Hayalleri tamamen yıkılmıştı.

Bazen, onları bulsaydım ne yapardım acaba, diye düşündüğü olurdu. Gerçekten de neyi değiştirirdi ki bu? Ama kalbinin derinliklerinde, onları bulmanın kendisi için her şeyi değiştireceğini biliyordu. O zaman, en sonunda Giselle'i terk etme cesaretini bula-

XU.6UK.

339

bilir, çocuklarının ellerini daha bir sıkı tutabilir ve hatta galeriyi satıp parasıyla rahat bir yaşam sürebilirdi. Bu kadar seçeneği olduğunu düşününce kendi kendine gülümsedi ve onları bulmanın her şeyin sonu olmayacağını, tam aksine yepyeni, hayallerini süsleyen bir yaşamın başlangıcı olacağını biliyordu.

Ertesi gün Tammy ve Noel Brigitte ve kardeşine veda edip çıkmak üzereydiler ki, Gerard Goddard acele adımlarla aşağıya indi. Bütün dikkatiyle Noel'in gözlerine baktı, düşündü... ama bu çok saçma bir düşünceydi... Noel'in böyle bir bağlantısı olamazdı... ama belki şu Bayan Max Thomas bilebilirdi... Gerard Goddard'ın yaklaşık otuz yıldır yaşadığı bir tür delilikti bu.

"Çok teşekkür ederiz Bay Goddard."

"Rica ederim, Noel... Tamara... sizi tekrar burada görmek isteriz." Noel'in verdiği adres konusunda onlara hiçbir şey söylemedi ve gençler bağırışıp el sallayarak arabalarıyla uzaklaşırken o da onlara el salladı.

"New Yorklu arkadaşlarını sevdim, Brigitte." Sıcak bir gülümsemeyle kızına baktı ve Brigitte de ona gülümseyerek karşılık verdi, babasına pek sık gülümsemezdi aslında. Babası genellikle anlaşılmaz bir adamdı, hepsiyle mesafeliydi ve mutsuzdu. Genç kız, babasını hiçbir zaman yanbaşında hissedememişti.

"Ben de onları çok seviyorum baba. Çok iyi insanlar." Babasının düşünceli bir tavırla kendi yatak odasına gittiğini gördü ve öğleye doğru da Air France'a telefon ettiğini duydu. Tesadüfen önünden geçiyormuş gibi yürüdü ve babasının odasına girdi. Annesi daha önce çıkıp gitmişti. "Bir yere mi gidiyorsun baba?"

Babası başını salladı. "Evet, New York'a. Bu gece."

"İş gezisi mi?" Gerard başını salladı. "Ben de seninle gelebilir miyim?" Babası şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Bir an için kızı da ona, kendisi gibi yalnız, hüznü görünmüştü. Ama bu seyahati tek başına yapması gerekiyordu. Belki bundan sonraki seyahatte... eğer...

"Seninle gelecek sefere birlikte gideriz yavrum, ne dersin? Bu seferki iş biraz çetin geçecek gibi. Zaten fazla kalacağımı da sanmıyorum."

Genç kız odanın kapısından sessizce ona baktı. "O zaman gelecek sefere gerçekten götüreceksin baba?"

Bu soru Gerard'ı şaşırtmış ve mutlu etmişti. Yavaşça başını salladı. "Evet, götüreceğim."

Gerard o sabah daha sonra Giselle'le konuşurken yine dalgın ve düşünceler içindeydi. Ardından, kızından ayrılıp acele adımlarla odasına gitti ve valizini hazırladı. Sadece bir iki gün kalmayı düşünüyordu, fazla kalmayacaktı. Gitme zamanı gelince Giselle'i ve oğlunu öperek evden ayrıldı ve doğruca havaalanına gitti. Uzun adımlarla yürüyüp tam zamanında çıkış kapısına vardı, ve Nice'den, önce Paris'e ve oradan da New York'a uçtu. Kennedy Havaalanı'ndan bir taksiye atladı ve adresin yakınlarında bir telefon kulübesinde taksiyi durdurup Bayan Thomas'a telefon açtı.

"Bayan Thomas?"

"Evet."

"Siz beni tanımazsınız, ama kızım, Tammy'nin çok iyi bir arkadaşıdır ve..."

"Kötü bir şey mi oldu yoksa?" Hattın diğer ucundaki kadın korkmuş gibiydi, ama sesi, Gerard'a hiç de tanıdık gelmemişti. Herhalde bu da o boşa çıkan gayretlerinden biri olacaktı. Daha önce de böyle bir çok olay yaşamıştı.

Kadını hemen ikna etti ve, "Hayır, hayır, öyle bir şey yok," dedi. "Çocuklarınız bu sabah italya'ya gitti ve her şey yolunda. Ben sadece... buraya bir iş için geldim... bir Renoir tablo için... ve gelininizin parmağındaki yüzük beni çok etkiledi. Bana, sizde başka bir yüzük, zümrüt bir yüzük daha olduğunu söyledi ve ben de... biraz vaktim olduğu için, düşündüm ki..." Gerard birden kekeledi ve bu kadar yolu neden geldiğini düşündü.

"Zümrüt yüzüğüm satılık değil."

"Tabii, tabii, bunu anlıyorum." Zavallı adam. Utangaç bir çocuk gibi konuşuyordu. Ariana birden, bu adamın, Tammy'nin bahsettiği Gerard Goddard olabileceğini düşündü ve ona karşı kaba davrandığı için birden utandı.

"Ama onu merak ediyor ve görmek istiyorsanız, tabii gelebilirsiniz."

"Bunu çok isterim Bayan Thomas... Yarım saat sonra gelsem sizce uygun mu?" Daha oteline bile gitmemişti, valiziyle taksideydi ve yarım saat geçirmesi gerekiyordu. Şoföre kendisini biraz dolaştırmasını söyledi. Madison Avenue ve Beşinci Cadde civarında dolaşıp sonra da parkın

içinden geçtiler. En sonunda oraya gitme zamanı gelmişti. Evin önünde taksiden inerken dizleri titriyordu.

Taksi şoförü, "Beklememi ister misiniz?" diye sordu. Taksi ücreti şimdiden kırk dolar olmuştu. Neden olmasın? diye düşündü. Ama Fransız başını iki yana salladı, havaalanında değiştirdiği paralardan bir elli dolar çekip ona verdi ve küçük valiziyle el çantasını alıp yürüdü. Sarı kapı tokmağının yanındaki zili çaldı ve ona çok uzun gibi gelen bir süre bekledi. Gri takım elbisesi zayıf vücuduna iyice oturmuştu, lacivert bir Dior kravat takmıştı, gömleği uzun uçak yolculuğunda biraz buruşmuş gibiydi, ayakkabıları Londra'da el yapımıydı, tıpkı gömlekleri gibi. Ama tüm bu zengin görünümüne karşın, Gerard o anda yine, asla dönmeyecek olan babasını bekleyen genç bir çocuk gibiydi.

"Evet? Bay Goddard?" Ariana kapıyı birden açtı ve nazik bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı. Zümrüt yüzük parmağındaydı. Göz göze geldiler - ikisinde de aynı, derin ifadeli mavi gözler vardı. Ariana bir an için onu tanıyamadı ve hiçbir şey anlamadı, ama bir zamanlar Gerhard von Gotthard olan adam, en sonunda aradıklarından birini bulduğunu anlamıştı. Koskoca adam orada durdu ve hiç sesini çıkarmadan ağlamaya başladı. Anılarından hiç silinmeyen o kız tam karşısındaydı işte... aynı yüz... aynı gülen mavi gözler...

"Ariana?" Bu bir fısıltıydı ama, Ariana'nın zihninde, çok uzun zaman öncesine ait sesleri getirmişti... merdivenlerdeki bağışmaları... laboratuvarlardan gelen çığlıkları... dışarda oynadıkları oyunları çağırıyordu... Ariana... o sesi hâlâ duyuyordu... Ariana!... "Ariana!" Bu bir yankıydı ve Ariana, boğazından kopup gelen hıçkırıyla birlikte kendisini onun kollarına attı.

"Tanrım... Tanrım... sensin... oh, Gerhard..." Onu kollarının arasında tüm bir yaşamın acısıyla tutarken, bu uzun boylu, yakışıklı, mavi gözlü adam da ona sıkıca sarılmış, hıçkırarak ağlıyordu.

DtZ.

Orada uzun bir süre öylece, şimdiki zamana ve geçmişe sarılmış gibi kaldılar, sonra Ariana kardeşini içeriye aldı, ona gülümsedi ve kardeşi de ona gülümseyerek karşılık verdi... onlar şimdi bir ömrün yarısının acılarını tek başına yaşamış ama sonunda birbirlerini bulup özgürlüğe kavuşmuş iki insandı.

Yüzük. onlar Di kaderini sonsuza dek bağlamıştı.

Otuzlu yılların kargaşa içindeki Almanya'sında Cassandra von Gotthard hayatını değiştiren adamlarla tanıştı: Dolff Sterne.

Kassandra, Berlinli bir bankerin karısıydı, Dolff ise ünlü bir Yahudi yazar. Yaşadıkları büyük aşk trajik bir şekilde sona erecekti. ^ Bu trajediden geriye kalan elmas yüzük ise- ~.M Gotthard'ların kaderini yeni yaşamlara | ve aşklara taşıyacaktı.

Danielle Steel _ Yüzük